DICK FRANCIS

CONVORBIRI INTERCEPTATE

în româneşte de
DOINA CERĂCEANU

EDITURA GLOBUS
Bucureşti, 1992

Coperta colecţiei: GHEORGHE BALTOC
Lector: RODICA STOICA

BREAK IN by Dick Francis
Book Club Associates and Michael Joseph Ltd.
© 1985 by Dick Francis

Toate drepturile acestei versiuni aparţin EDITURII GLOBUS

ISBN-973-49-0009-9

Vorbind despre Dick Francis „The Times” îl numea „cel mai mare scriitor de romane poliţiste din lumea curselor”, iar „The Field” spunea: „Ceea ce Ian Fleming reprezintă pentru literatura poliţistă de spionaj înseamnă Dick Francis pentru cea din lumea hipică”. O afirmaţie similară face şi Philip Larkin în „The Observer”, ca Snow, de la „The Financial Times”, să considere că cei doi pot fi puşi alături numai la o primă impresie, dată fiind neobişnuita lor inventivitate în privinţa intrigii, a mijloacelor stilistice, a modului de a-şi construi suspensul. C.P. Snow găseşte cărţile lui Dick Francis mai profunde, mai tensionate, fiind citite cu mai mult interes. L-ar compara mai degrabă cu Nigel Balchin, dar şi faţă de acesta se detaşează, cum de altfel se detaşează faţă de toţi în compania cărora a fost plasat (Alistair Maclean, John Buchan) printr-o minte foarte ascuţită şi o intuiţie psihologică cu totul ieşită din comun. Aceasta conferă cărţilor sale dinamism, cursivitate şi forţă.

Dick Francis s-a născut în 1920 la Coedcanlas, South Wales, la ferma bunicului său, care a fost unul din cei mai buni călăreţi ai generaţiei sale. Şi Dick Francis a învăţat să călărească de la vîrsta de 5 ani, la opt ani deja cîştigînd diverse competiţii din ţinutul natal, iar la 15 ani părăseşte şcoala şi se angajează într-un circ, în spectacole cu ponei.

După şase ani în R.A.F. în timpul celui de al II-lea război mondial, şi-a făcut intrarea în lumea curselor ca jocheu amator, devenind profesionist în 1948. A purtat culorile Reginei Mame ani în şir ajungînd pe culmi în 1954, cînd cîştigă titlul de jocheu campion. În 1957 s-a retras din

lumea curselor după ce fusese foarte aproape de a cîştiga Grand National-ul. Dacă nu era acel accident stupid, care la vremea respectivă a părut un adevărat dezastru, probabil că ar mai fi călărit cîţiva ani şi apoi ar fi devenit antrenor ori un funcţionar oarecare în lumea curselor. A ajuns, în schimb, corespondent hipic la „The Sunday Express”, unde va rămîne pînă în 1973.

În anul 1957 îi apare prima carte, romanul autobiografic „The Sport of Queens”, foarte bine primit de public. Urmează în 1962 „Dead Cert”, care, de altfel este şi premiată, iar în anul 1974 este ecranizată de Tony Richardson.

Activitatea sa literară foarte bogată (32 de titluri, best-seller-uri în toată lumea) a fost încununată cu cîteva prestigioase recunoaşteri: două premii americane Edgar Allen Poe, pentru romanul „Forfeit” (1969) şi „Whip Hand” (1979), premiile britanice Silver Dagger pentru „For Kicks” (1965) şi Gold Dagger pentru „Whip Hand”, iar în anul 1983 întreaga activitate şi operă literară i-au fost distinse cu O.B.E. (Order of the British Empire).

Cărţile sale au fost traduse în numeroase limbi, între care menţionăm: japoneză, norvegiană, franceză, cehă. În anul 1987 a apărut şi la noi „Cursa hipică”, la editura Univers, traducător Doina Cerăceanu.

Multe din ele au fost transpuse pe marele sau micul ecran. Serialul de la televiziunea din Yorkshire „The Racing Game” a avut la bază cărţile „Odds Against” şi „Whip Hand”, iar eroul principal, Sid Halley, a fost interpretat de Mike Gwilym, de la Royal Shakespeare

Theatre.

Aşa cum am amintit, toate romanele lui Dick Francis se petrec în lumea curselor, o lume insolită, cu jochei, antrenori, arbitri, flăcăi de grajd, o lume cu favoriţi şi învinşi, dar toţi gravitînd în jurul superbelor exemplare cabaline. Eroii săi sînt bravi, stoici, un fel de versiune modernă a cavalerilor medievali, în armuri strălucitoare, ce vin în galop spre a sări în ajutorul semenilor lor.

Într-un interviu acordat lui Alvin P. Sanoff de la „U.S. News and World Report", 28 martie 1988, Dick Francis mărturiseşte: „N-aş putea spune că eroii mei fac parte din propria-mi biografie, dar, în orice caz, nu i-aş pune să acţioneze în vreun fel în care eu însumi n-aş face-o".

Dick Francis stăpîneşte la perfecţie tehnica scrisului. Ştie să capteze atenţia cititorului chiar din primele pagini ale cărţii dozîndu-i interesul cu aceeaşi măiestrie cu care îşi conducea calul într-o cursă de steeplechase. Fiecare capitol se termină astfel încît arzi de nerăbdare să treci la următorul. Intriga principală este bine construită, împletindu-se armonios cu intrigile secundare. Personajele sale dovedesc o bună cunoaştere psihologică din partea autorului.

Cartea pe care o propunem cititorilor români de această dată, „Convorbiri interceptate", a apărut în Marea Britanie în 1985. Este o carte despre relaţiile de familie, despre iubire, ură, obsesie; despre abuzurile presei de scandal, care nu se dă în lături de la nimic spre a-şi obţine informaţiile de care are nevoie şi pe care le foloseşte după bunul plac. Şi, mai presus de toate, este o carte despre

viaţa de zi cu zi a unui jocheu de steeplechase pentru care cursele reprezintă pasiunea supremă a vieţii. Este o carte scrisă de un maestru al genului, care-şi cunoaşte foarte bine domeniul investigat.

DOINA CERĂCEANU

I

Legăturile de sînge pot să-nsemne necazuri, cătuşe de mîini şi de picioare, obligaţii de care n-ai cum să scapi. În cazul gemenilor, ele sînt, vrînd-nevrînd, cu mult mai puternice. Bunăoară eu şi sora mea geamănă.

Sora mea, Holly, a venit pe lume la zece minute după mine, într-o dimineaţă de Crăciun, pe cînd clopotele răsunau peste cîmpurile îngheţate şi speranţele încă mai zăceau ascunse în pachetele ce-ţi făceau semn ademenitor cu ochiul. De-a lungul celor treizeci de ani, sora mea, Holly, mi-a fost, rînd pe rînd, partener de cărucior, tovarăş de joacă, ţinta exerciţiilor mele de box şi, totdeauna, cel mai bun prieten.

Sora mea, Holly, a venit la cursele de la Cheltenham şi, cînd am ieşit pentru cursa cu obstacole de trei mile, mă aştepta între camera de cîntărire şi padocul de prezentare.

— Kit! a strigat ea tare, reperîndu-mă în grupul de jochei şi mi s-a aşezat hotărîtă în cale, cu o expresie pe chip care nu prevestea nimic bun.

M-am oprit. Ceilalţi jochei şi-au continuat mersul ocolindu-ne, asemeni apei ce întîlneşte în drumul ei o stîncă. Am văzut cutele de profundă îngrijorare de pe faţa sa, de obicei, senină, şi-am luat-o cu vorba înainte ca să poată spună de ce venise.

— Ai ceva bani la tine? am întrebat-o.

— Poftim? Pentru ce?

Nu se concentra asupra întrebării mele, ci asupra unui scenariu de o certă tragedie, ce se derula în mintea ei.

— Ai? am insistat eu.

— Bine... dar asta nu e...

— Du-te la computerul de la casa de pariuri, i-am spus. Pune tot ce ai pe calul meu. Numărul opt. Haide, du-te.

— Dar nu...

— Du-te şi fă ce-ţi spun, am întrerupt-o. Apoi mergi la bar şi, cu ce ţi-a mai rămas, cumpără-ţi un gin triplu. Pe urmă vii să mă iei de pe ringul arbitrilor.

— Nu, asta nu...

— Nu pune nenorocirea ta între mine şi victorie, i-am spus pe un ton autoritar.

A clipit de parcă atunci s-ar fi trezit, asprimea vocii mele făcînd-o conştientă de toca şi culorile grajdului pe care le purtam, şi-a îndreptat privirile spre jocheii care se îndepărtau, înţelegînd sensul spuselor mele.

— E-n ordine? am întrebat-o.

— Da. Şi-a stăpînit lacrimile. E-n ordine.

— Stăm de vorbă după aceea, i-am spus.

A înclinat capul. Nenorocirea, dezastrul i se citeau pe chip.

— O descurc eu, i-am promis. După cursă.

A dat din cap fără să mai rostească nici un cuvînt şi a plecat începînd aproape automat să-şi deschidă geanta de pe umăr, ca să caute banii. Făcea ceea ce îi spusese fratele său, chiar şi acum, după toţi aceşti ani; încă mai venea la fratele ei să-i rezolve necazurile cele mai grele.

Uneori mă întrebam cum ar fi stat lucrurile dacă ea ar fi fost mai mare cu acele zece minute cruciale. S-ar fi comportat ca o mamă? Ar fi fost autoritară, poate. Fiind

însă mai tînără, zicea că se simţea mai în siguranţă.

M-am îndreptat spre padocul de prezentare scoţîndu-mi cu bună ştiinţă din minte gîndul că, indiferent care ar fi fost necazul, de data aceasta era ceva grav. Simplul fapt că venise o sută cincizeci de mile din Newmarket ca să mă vadă, deşi nu-i plăcea să şofeze, spunea dintru început totul.

Mi-am clătinat hotărît capul şi nu m-am mai gîndit la ea. Calul din faţa mea, slujba aveau categoric prioritate. Nu mai eram fratele nimănui. Eram, în primul rînd, Kit Fielding, jocheu de steeplechase, uneori campion, alteori nu, împărţind în fiecare an, cu alţii ca mine, onoarea de a fi pe culmi, cînd aveam norocul să nu-mi frîng oasele, sau plecîndu-mă în faţa sorţii, cînd mi le rupeam.

Purtam culorile unei prinţese de vîrstă mijlocie, dintr-o monarhie detronată dintr-una din ţările Europei, o fiinţă de o mare feminitate, a cărei piele, spre crepusculul vieţii, semăna cu emailul crăpat al unui porţelan. Ca de obicei, era îmbrăcată într-o haină de samur, care se unduia pe umerii-i înguşti. Păru-i negru, lucios era adunat într-o coafură montantă. Purta cercei simpli, de aur. M-am îndreptat spre ea, traversînd padocul de prezentare; m-am înclinat, i-am zîmbit şi am strîns scurt mîna oferită.

— Rece zi, a spus ea.

Consoanele-i erau uşor guturale, vocalele păreau pure, englezeşti, intonaţia plăcută, ca întotdeauna.

Am încuviinţat din cap.

— Ai să cîştigi? m-a întrebat ea.

— Dacă am noroc.

Zîmbetu-i era adunat mai mult în ochi.

— Nădăjduiesc să-l ai.

Ne-am întors privirile spre calul ei care se plimba în padocul de prezentare cu capu-i murg plecat în jos şi acoperit tot, din greabăn pînă la coadă, cu un pled albastru, brodat cu ghirlande aurii. Ea-l numise North Face[1], pentru că-i plăceau munţii şi pentru că el se dovedise a fi la fel de dificil, sălbatic şi periculos. Era o fire înşelătoare, capricios, irascibil, urîcios. Îl călărisem la cursele de garduri, primele lui curse, pe cînd avea trei ani, atacîndu-le apoi cu aplomb la patru, cinci şi şase ani. La şapte ani îl călărisem la concursurile uşoare de obstacole şi, în toată splendoarea lui, la opt şi nouă ani. Mă suporta cînd avea chef, iar eu îi ştiam fiecare mişcare ticăloasă. La zece ani era tot un parşiv greu de prevăzut şi un săritor la fel de deştept ca o pisică. De-a lungul anilor cîştigase treizeci şi opt de curse şi eu îl călărisem în toate, cu o singură excepţie. De două ori, spre furia mea, îşi lăsase dinadins greabănul în jos şi mă aruncase din şa în padocul de prezentare. De trei ori căzusem amîndoi la aterizare şi de fiecare dată se ridicase teafăr în picioare şi o pornise în goană, sigur pe el, cu un curaj de nestăvilit şi o voinţă neclintită de a învinge. Îl iubeam şi îl uram, iar el era, ca întotdeauna, favoritul cursei.

Eu şi prinţesa stătusem în padocul de prezentare de atîtea ori că nu le mai puteam ţine numărul, dat fiind că ea rareori avusese mai puţin de douăzeci de cai la antrenat şi, de zece ani, eu îi călăream permanent. Ajunsesem să

1 Versantul nordic (engl.).

comunicăm între noi aproape monosilabic şi, pe cît îmi pot da seama, încrederea şi respectul erau reciproce. Ea îmi spunea „Kit”, iar eu îi ziceam „Prinţesă” (la cererea ei) şi între noi se legase o prietenie destul de strînsă, care, în orice caz, nu începea şi nu se termina la porţile hipodromului. Dacă ne întîlneam în alte locuri, aşa cum se întîmpla uneori, ea era mult mai protocolară.

Am stat doar noi doi în padocul de prezentare atît de des pentru că Wykeham Harlow, care-l antrena pe North Face, suferea de migrene. Durerile de cap, am observat, se întîmplau cel mai adesea în zilele foarte reci, aşa că puteau fi, într-adevăr, legate de vreme, dar ele, de asemeni, păreau să crească în intensitate direct proporţional cu distanţa dintre fotoliul său şi cursa respectivă. Wykeham Harlow antrena la sud de Londra şi acum foarte rar făcea drumul spre nord-vest, pînă la Cheltenham: îmbătrînea şi n-ar fi recunoscut că şofatul spre casă, în întunericul iernii, îi dădea bătaie de cap.

S-a dat semnalul pentru jochei să încalece şi Dusty, capelmaistrul de la grajduri, care acum îl înlocuia mai des ca oricînd pe Wykeham, i-a scos pledul lui North Face dintr-o smucitură şi m-a ajutat cu îndemînare să urc în şa.

Prinţesa mi-a urat „noroc” şi eu i-am răspuns vesel „mulţumesc”.

Nimeni nu spune la o cursă cu obstacole „să-ţi rupi un picior” în loc de „noroc”, aşa cum se face în teatru. Să-ţi rupi un picior era tot ce putea fi mai deprimant.

North Face se afla într-o dispoziţie infernală: am simţit-o în clipa în care m-am urcat în şa şi am pus piciorul

în scară. Telepatia între mine şi acest cal a fost întotdeauna deosebit de puternică, aşa că, pur şi simplu, l-am blestemat în gînd şi i-am spus încet să se potolească şi să se concentreze asupra victoriei, şi-am ieşit pe pista bătută de vînt, continuîndu-ne neabătut dialogul mut.

Trebuia să am încredere că imboldul de a alerga avea să-i învingă proasta dispoziţie odată ce cursa propriu-zisă începea. Aproape întotdeauna aşa se întîmplase, dar fuseseră zile, în trecut, cînd entuziasmul îi apăruse după ce era deja prea tîrziu, zile ca aceasta de azi, cînd vrăjmăşia-i fără rost se revărsa debordant.

Nu era nici un chip ca să-l ademeneşti cu vorbe dulci, cu mîngîieri încurajatoare sau trăgîndu-l de urechi. Nimic din toate acestea nu-i făcea plăcere. O încleştare a voinţelor era ceea ce căuta şi, din partea mea, asta primea de obicei.

Ne învîrteam în cerc în padoc, şapte concurenţi în total, în timp ce se făcea apelul şi ne strîngeam chingile. Aşteptam, feţele jocheilor făcîndu-se galbene-vineţii în vîntul de noiembrie, aşteptam ca secundele să se scurgă, fără ca să ne aliniem într-un mod anume, pentru că, în cursele cu obstacole, nu erau nici culoare, nici trageri la sorţi şi urmăream starter-ul să dea semnalul, ca să putem porni.

North Face a reacţionat la procedurile preliminare plecîndu-şi capul, arcuindu-şi spinarea şi azvîrlind din picioare ca un cal sălbatic.

Ceilalţi călăreţi l-au blestemat şi s-au ţinut departe de el, iar starter-ul mi-a spus să rămîn cît mai în spate.

Era cea mai importantă cursă a zilei, nu atît ca premiu în, bani, cît ca valoare a concurenţilor, iar cei care o patronau, un ziar, organizaseră maximum de prezentare t.v. cu un minimum de cheltuieli posibile. Cupa *The Sunday Towncrier* avea loc în fiecare an într-o după-amiază de sîmbătă (cum era şi firesc) spre a fi relatată amănunţit chiar în *The Sunday Towncrier* dimineaţa următoare, într-o proză automăgulitoare şi cu fotografii dramatice şi decente pe prima pagină. Bietul Fielding, aruncat din şa înainte de începerea cursei, în mod categoric n-avea să intre în atenţia fotoreporterilor. I-am zis calului ticălos, nemernic şi porc împuţit, şi în aceşti termeni foarte civilizaţi cursa a început.

Era încăpăţînat ca un catîr şi n-avea nici o tragere de inimă, aşa că înaintam încet şi, după start, rămăsesem la vreo zece lungimi în urma celorlalţi. N-a fost de nici un folos că plecarea s-a făcut în plină vedere a tribunelor în loc să fie ascunsă decent în vreun colţ îndepărtat. A mai azvîrlit de două ori din copite, ca un cal sălbatic, ca să amuze mulţimea şi puţini sînt caii cărora să le reuşească o asemenea figură cînd se apropie de primul gard de pe pista hipodromului Cheltenham.

A sărit anevoie peste el, aproape că s-a oprit la aterizare şi s-a mai ridicat iar în două picioare înainte de a porni, respingînd cu trupul şi mai ales cu mintea constrîngerea ce venea din partea călăreţului.

Aveam de parcurs două tururi de pistă. Ne mai aşteptau încă nouăsprezece obstacole. Între mine şi ceilalţi alergători se crease un gol de proporţii stînjenitoare. Îi

trimiteam mesaje pline de furie: „Aleargă, ticălosule, aleargă sau o să sfîrşeşti drept hrană la cîini, o să te omor cu propria mea mînă, nenorocitule, şi, dacă crezi c-o să m-arunci din şa, mai chibzuieşte, o să mă porţi în spate tot drumul, nemernicule, deci să-ţi intre bine în cap, începi şi aleargă, ticălos nenorocit, ştii şi tu bine că-ţi place, aşa că dă-i drumul...”

Prin aşa ceva mai trecusem şi altădată, de mai multe ori, dar niciodată nu fusese atît de rău. N-a ţinut cont de nici un avertisment nici la al doilea gard, a făcut o adevărată harababură din el şi, pur şi simplu, a refuzat să galopeze cum trebuie la intrarea în turnantă.

Odată, mai demult, cînd fusese într-o stare asemănătoare, am încercat să nu mă lupt cu el, lăsîndu-l să-şi limpezească singur simţămintele, dar, după cîţiva paşi, se oprise definitiv. Perseverarea era unica soluţie: să aştept pînă ce criza diabolică se consuma de la sine şi pînă la ultima picătură.

În timp ce ne apropiam de obstacolul următor şi-a încrucişat picioarele de parcă panta de acolo îl speria, ceea ce ştiam că nu este adevărat; la următorul obstacol, riviera, a aterizat cu capul pe picioare şi cu spatele arcuit, o poziţie aproape garantată spre a trimite jocheul în aer. Îi cunoşteam şiretlicurile atît de bine, că eram pregătit, şi-am rămas în şa, iar după acea mică şi frumoasă manevră, noi ne aflam la mai bine de trei sute de iarzi[2] în urma celorlalţi cai, intrînd serios în criză de timp.

Sentimentele mele faţă de el ajunseseră undeva foarte

2 1 iard = 0,9144 m.

aproape de furie absolută. Simpla lui încăpăţînare avea să ne facă să pierdem o întrecere pe care am fi putut-o cîştiga uşor şi, ca şi-n alte ocazii similare, m-am jurat că n-o să mai călăresc bestia asta niciodată, absolut niciodată. Niciodată! Aproape că eram convins şi eu că aşa va fi.

Apoi, aidoma unui copil neascultător care ştie că a mers prea departe cu toanele, a început dintr-o dată să alerge. Pasu-i poticnit a devenit lin, furia a dispărut, minunatul spirit de luptă i-a revenit, aşa cum se întîmpla întotdeauna în cele din urmă. Dar noi ne găseam la mai bine de trei sute de iarzi în coadă şi ca să-i recuperezi, pentru a cîştiga, însemna, din punct de vedere teoretic, un efort deosebit pentru a putea ajunge pe ceilalţi concurenţi la parametrii cursei. O milă întreagă fusese pierdută; mai rămăseseră două pentru recuperare. Nu mai erau speranţe.

Înghiţind iard după iard, în cel de al doilea tur de pistă am redus din handicap, dar, pe cînd ne îndreptam spre ultimele două obstacole, ne aflam încă la zece lungimi în urma ultimului cal, care se tîra obosit în faţa noastră. L-am întrecut după primul obstacol. Nu mai eram ultimii, dar asta aproape că nu mai conta. În faţă aveam cinci cai, toţi cu jocheii încă în picioare după lunga competiţie, toţi concentraţi asupra bătăliei finale, din pantă.

Cei cinci au trecut peste ultimul obstacol înaintea lui North Face. În aer, el, pesemne, că a cîştigat douăzeci de picioare[3]. A aterizat şi a pornit lin, cu o alură atletică, de parcă săriturile rigide, de cal sălbatic, n-ar fi fost ale lui.

---

3 1 picior = 30,479 cm.

Vag ajungeau pînă la mine strigătele mulţimii, pe care, de obicei, nu le auzi. North Face şi-a ciulit urechile pe spate şi galopa cu paşi mari, siguri şi îndîrjiţi, accelerînd spre locul care ştia că este al lui, pe care-l respinsese cu atîta încăpăţînare, dar pe care şi-l dorea din inimă.

Mi-am lipit trupul de gîtul lui, ca să tai rezistenţa vîntului, ţineam dîrlogii strîns, corpu-mi era nemişcat, lăsîndu-mi toată greutatea pe greabăn, imboldul pornind numai din minte şi mîini, spre a-i da acestei fantastice creaturi din lumea curselor maximum de şansă.

Ceilalţi cai erau tot mai obosiţi, panta reducîndu-le mult din viteză, aşa cum se întîmplă întotdeauna cu atîţia. North Face a trecut în zbor pe lîngă cîţiva care şovăiau şi, dintr-o dată, în faţă nu mai era decît un singur cal al cărui jocheu se crezuse sigur învingător şi slăbise frîul.

Îţi părea rău pentru el, însă era un dar trimis din ceruri. North Face l-a ajuns din urmă la numai cîţiva paşi de linia de sosire şi, în timp ce-o treceam, i-am auzit strigătul sfîşietor.

Am cîştigat prea pe muche ca să poată fi o consolare, mi-am zis, în timp ce mă opream. Sentinţa se amînă.

Ce se petrece în mintea unui cal n-ai cum să ştii: nu e decît un fel de nebuloasă care la om ar fi luată drept îngîmfare. Majoritatea cailor buni ştiu cînd cîştigă: îşi umplu plămînii şi-şi înalţă capetele cu mîndrie. Unii sînt vădit abătuţi cînd pierd. Vina n-o simt niciodată, nici ruşinea, nici regretul, nici compasiunea. North Face m-ar trînti la pămînt data viitoare, dacă ar putea.

Prinţesa ne-a întîmpinat în ringul arbitrilor cu ochii

strălucitori şi îmbujorată în obraji. Steluţele din priviri erau din pricina victoriei, am diagnosticat eu, iar roşeaţa venea din stînjeneala anterioară. Am desfăcut chingile, mi-am pus şaua pe braţ şi m-am oprit pentru o clipă lîngă ea, înainte de a merge să mă cîntăresc.

— Ai făcut o cursă frumoasă, a spus ea.

Am zîmbit uşor.

— Mă aşteptam să fiu hulit.

— El a fost extrem de dificil.

— Şi minunat.

— Ne-a adus un trofeu.

— Mă întorc imediat, i-am spus, şi am plecat lăsînd-o înconjurată de ziarişti care, în genere, o plăceau şi o tratau reverenţios.

Am trecut fără probleme cîntarul. Jocheul pe care l-am înfrînt în ultima secundă părea ruşinat, dar nu era decît propria lui vină, după cum şi el o ştia foarte bine. Arbitrii ar putea să-l amendeze. Proprietarii lui ar putea să-l concedieze. Dar nimeni n-a dat mare atenţie nici înfrîngerii lui, nici victoriei mele. Trecutul aparţinea trecutului, următoarea cursă era cea care conta.

I-am dat toca şi şaua valetului, m-am schimbat în culorile altui proprietar, m-am cîntărit, am pus din nou cazaca reprezentînd culorile prinţesei peste cea pe care o voi purta în cursa următoare, mi-am pieptănat părul şi am ieşit conştiincios pentru interviuri. Întotdeauna am considerat o ruşine să i se facă jocheului fotografii purtînd alte culori decît cele ale cîştigătorului şi de aceea, ori de cîte ori era posibil, pentru proprietarii la care ţineam,

apăream în cazacele lor. Nu mă costa nimic, decît cîteva minute, şi acest lucru, consideram eu, este cu mult mai corect.

Hipodromul (prin directorul său general) a mulţumit ziarului *The Sunday Towncrier*[4] pentru generozitatea sa, iar *The Sunday Towncrier* (prin proprietarul său, lordul Vaughnley) a spus că a fost o plăcere să patroneze cursa National Hunt şi pe cei care au fost implicaţi în ea.

Aparatele de fotografiat au ţăcănit.

Holly nu se vedea nicăieri.

Soţia proprietarului, subţire, fardată, prietenoasă, îmbrăcată impecabil, de la marile case de mode a înaintat cîţiva paşi spre a-i înmîna prinţesei statueta aurită, înaltă de un picior, a unui crainic al oraşului (variantă medievală) în mijlocul felicitărilor şi strîngerilor de mîini. Prinţesei i s-a mai dat o altă statuetă, mai mică, tot aurită, pentru Wykeham Harlow, iar eu, la rîndul meu, am primit zîmbete, felicitări, strîngeri de mîini şi atenţia aparatelor de fotografiat, dar, spre surpriza mea, nu şi cea de a treia pereche de butoni de aur ai crainicului oraşului.

— Ne-a fost teamă că tot dumneata i-ai putea cîştiga iar, a explicat suav doamna Vaughnley, aşa că anul acesta este o statuetă la fel cu celelalte, şi mi-a pus cu blîndeţe în mîini un omuleţ de aur care striga noutăţile zilei în vremurile de dinaintea apariţiei tiparului.

I-am mulţumit sincer. Aveam deja mai multe perechi de butoni decît cămăşi.

— Ce final ne-ai oferit! a spus ea zîmbind. Soţul meu

4 Towncrier = crainic al oraşului (engl.).

este emoţionat. Ai fost ca o săgeată, nu se ştie de unde venită, a zis el.

— Am avut noroc.

Automat, mi-am aruncat ochii peste umărul ei, aşteptîndu-mă să-i văd şi fiul care, la toate celelalte curse patronate de *The Towncrier,* îşi însoţise părinţii, învîrtindu-se prin preajmă, făcînd comisioane, el fiind un copil blînd din fire, binevoitor, dar nu prea deştept.

— Fiul dumneavoastră nu este aici? am întrebat-o.

Aproape toată însufleţirea doamnei Vaughnley s-a stins. A aruncat o privire rapidă şi stînjenită spre soţul ei, care nu auzise remarca mea, şi a spus nefericită:

— Nu, astăzi nu este.

— Îmi pare rău, am spus.

Îmi părea rău nu pentru absenţa lui Hugh Vaughnley ci pentru cearta evidentă din familie. Ea a dat din cap şi s-a îndepărtat clipind din ochi, iar eu mi-am zis în treacăt că necazul trebuie să fie recent şi grav, date fiind lacrimile ce erau gata-gata să se reverse.

Prinţesa i-a invitat pe lordul Vaughnley şi soţia sa la ea în lojă, iar ei au acceptat încîntaţi.

— Vino şi tu, Kit, a spus ea.

— Călăresc în cursa următoare.

— Vino după aceea.

— Da. Mulţumesc.

Toţi ne-am lăsat trofeele pe masa de prezentare spre a fi luate şi gravate, iar eu m-am întors la vestiar şi prinţesa a plecat cu soţii Vaughnley.

Ea mă chema întotdeauna în loja ei, deoarece îi plăcea

să discute despre caii din grajdul său şi felul cum s-au comportat, lucruri care o interesau, pentru că-i iubea şi dorea să fie bine informată. Îşi trimitea caii să concureze mai cu seamă acolo unde avea rezervată o lojă, ca de exemplu Cheltenham, Ascot, Sandown şi Lingfield, iar la celelalte curse se ducea doar acolo unde avea invitaţii permanente de la prietenii cu loje. Ea nu era pînă într-atît de democratică încît să stea în tribunele pentru public şi să ţipe în gura mare.

Am ieşit purtînd culorile adecvate pentru cursa următoare şi m-am trezit imediat cu Holly furioasă lîngă mine.

— Ţi-ai încasat cîştigurile? am întrebat-o.

— N-am putut să ajung pînă la tine, a spus ea supărată. Toţi oficialii aceia, ţinînd pe toată lumea departe, şi mulţimea...

— Ascultă, îmi pare rău. Acum trebuie să călăresc din nou.

— Atunci imediat după aceea.

— Exact.

Calul meu din acea cursă, spre deosebire de North Face, era neinteresant, lipsit de inteligenţă, avînd doar o abilitate cu nimic ieşită din comun. Totuşi, ne-am străduit din răsputeri, am terminat al treilea şi, se pare, le-am făcut o oarecare bucurie proprietarilor şi antrenorului. Deci, tartine cu unt pentru mine, iar pentru ei cheltuielile acoperite. Sistemul obişnuit al curselor cu obstacole.

M-am cîntărit, m-am schimbat rapid în hainele de stradă şi, cînd am ieşit afară, Holly mă aştepta.

— Kit, acum...

— Mde, am spus. Mă aşteaptă prinţesa.

— Nu! Kit!

Era exasperată.

— Dar bine... este slujba mea.

— Deci să nu-ţi vin aici, vrei să zici?

M-am potolit.

— O.K. Care-i problema?

— Ai văzut asta? A scos din geanta de pe umăr o pagină ruptă dintr-un ziar, *The Daily Flag.* Ţi-a zis cineva ceva în camera de cîntărire?

— Nu, nimic, i-am spus luînd ziarul şi aruncîndu-mi privirea acolo unde-mi arăta ea, împungînd precipitat cu degetul.

— Nu citesc fiţuica asta de scandal.

— Nici noi, pentru Dumnezeu. Uită-te, doar!

Mi-am îndreptat ochii spre paragraful încercuit cu linii groase şi roşii de pe pagina intitulată „Detalii intime", pagină bine cunoscută pentru informaţii variind de la ştiri răsuflate la obscenităţi, care erau difuzate intenţionat spre a provoca scandal.

— Este de ieri, i-am spus uitîndu-mă la dată.

— Da, da. Citeşte-l.

Am citit paragraful care zicea:

„Lumea vorbeşte că Robertson (Bobby) Allardeck (32 ani), antrenor de cai de curse şi fiul magnatului Maynard Allardeck (50 ani), este în pragul falimentului, Bobby n-a fost niciodată favoritul lui tăticu' (şi nu-şi vorbesc) şi, copil

neascultător, a cumpărat mai mult decît poate plăti şi ghiciţi cine n-o să-i sară în ajutor. Urmăriţi această rubrică în numerele viitoare."

Robertson (Bobby) Allardeck (32 ani) era soţul sorei mele, Holly.

— Este o calomnie, am spus. Bobby îi poate da în judecată.

— Cu ce? a întrebat Holly. Nu ne-o putem permite. Şi n-ar fi exclus să nu cîştigăm.

Am văzut neliniştea de pe chipul ei, pe care, de obicei, nu era nici o urmă de încruntare.

— Este adevărat, deci? am întrebat-o.

— Nu. Da. Într-un fel. Bineînţeles, Bobby a cumpărat lucruri pe care nu le poate plăti. Toată lumea o face. A cumpărat cai. Este perioada cînd se vînd mînji de un an, să-i ia naiba. Orice antrenor cumpără mînji pe care nu-i poate plăti. E firesc, ştii asta.

Am încuviinţat din cap. Se obişnuieşte ca antrenorii să cumpere mînji la licitaţie pentru proprietarii lor, pe care trebuie să-i plătească pe loc, dar contează pe faptul că proprietarii le vor rambursa banii destul de repede. Uneori proprietarii bat în retragere după ce mînzul a fost cumpărat; alteori antrenorii cumpără un cal sau doi în plus, ca să-i crească şi să-i aibă pregătiţi pentru o vînzare ulterioară, spre a obţine un profit. Indiferent de variantă, cînd e vremea vînzărilor, este un lucru mai mult decît normal să se facă împrumuturi de mii de lire la bancă, pe termene scurte.

— Cîţi mînji a cumpărat Bobby, pe care nu-i poate vinde? am întrebat-o.

— Pînă la urmă o să-i vîndă, bineînţeles, a spus ea cu convingere.

Bineînţeles. Probabil. Poate.

— Dar acum?

— Trei. Avem trei.

— Dezastru total?

— Mai mult de o sută de mii.

— Banca a plătit pentru ei?

Ea a dat din cap.

— Nu este că n-o să fie în ordine pînă la urmă, dar de unde are informaţia ziarul ăsta de scandal? Şi, în fond, de ce-a publicat-o? Adică e fără sens.

— Şi ce s-a întîmplat? am întrebat-o.

— Ce s-a întîmplat a fost că toţi cărora le datoram bani ne-au telefonat, cerîndu-ne să le plătim. Adică au fost, într-adevăr, ameninţări oribile c-o să fim daţi în judecată. Toată ziua de ieri... şi azi-dimineaţă a sunat furnizorul de furaje şi a spus că n-o să ne mai trimită nutreţuri dacă nu ne achităm nota de plată şi noi avem treizeci de cai care o să-şi mănînce şi urechile de foame, iar proprietarii sună într-una să întrebe dacă Bobby are de gînd să continue antrenamentul şi fac aluzii transparente c-au să-şi ia caii.

Nu-mi venea să cred.

— Toată această reacţie la acel mic paragraf?

— Da. Dintr-o dată a fost pe punctul să izbucnească în lacrimi. Cineva a băgat ziarul în cutia de scrisori la jumătate din negustorii din Newmarket, deschis la pagina

asta, cu paragraful în chenar roşu, exact ca aici. Potcovarul ni l-a arătat. Acesta este ziarul lui. El a venit să ne potcovească nişte cai şi ne-a cerut mai întîi să-i plătim. A glumit, bineînţeles. Dar, în orice caz, aşa stau lucrurile, nu toţi au fost la fel de drăguţi.

— Şi presupun că nu puteţi să-i plătiţi pe toţi pînă la ultima leţcaie şi să-i lăsaţi mască.

— Ştii că n-avem cum. Directorul băncii n-o să onoreze cecurile. Va trebui să o facem treptat, aşa cum am procedat întotdeauna. Toţi vor fi plătiţi, dacă aşteaptă.

Bobby şi Holly îşi duceau existenţa în maniera obişnuită, întinzînd permanent şi la maximum sumele cu care se putea depăşi contul din bancă, jonglînd între cecurile primite de la proprietari şi cheltuielile pentru nutreţuri, salarii, întreţinere şi taxe. Proprietarii uneori plăteau cu o întîrziere de luni de zile, dar caii trebuiau hrăniţi şi salariile băieţilor de grajd achitate la termen. Fluxul de bani gheaţă tindea să sufere de blocări prin goluri de aer.

— Ei bine, i-am spus, du-te şi mai ia-ţi un gin triplu, cît am să stau de vorbă cu prinţesa.

Prinţesa Casilia, doamnă de Brescou, (ca să-i dăm întreaga titulatură), invitase, ca de obicei, cîţiva prieteni să ia masa cu ea şi să se uite la curse. În loja ei se aflau, în afară de prinţesă şi soţii Vaughnley, un mic sortiment de blănuri şi costume de tweed, pe ai căror posesori îi întîlnisem în ocazii similare.

— Îi cunoşti pe toţi? a întrebat prinţesa, iar eu am răspuns „da”, încuviinţînd din cap, deşi la jumătate din ei

nu-mi puteam aminti numele.

— Ceai? a întrebat ea.

— Da, mulţumesc.

Aceeaşi ospătăriţă mi-a oferit calm, ca de obicei, o ceaşcă cu ceai şi mi-a zîmbit. Fără lapte, fără zahăr, doar o felie de lămîie, ca-ntotdeauna.

Prinţesa pusese un designer să-i decoreze lojile de la hipodromuri şi toate erau la fel: pe pereţi pînză de sac, de culoarea piersicii, în nuanţe pale, covor maroniu şi o masă de sufragerie, acoperită cu cristal şi înconjurată de scaune confortabile. Spre sfîrşitul după-amiezii, cînd era ora mea obişnuită de vizită, masa fusese dată lîngă un perete şi pe ea nu se mai afla prînzul ci farfurii cu sandviciuri, prăjituri cu cremă, diverse băuturi şi o cutie cu trabucuri. Prietenii prinţesei obişnuiau să zăbovească mai mult după ce se terminau ultimele curse.

Una dintre invitate a luat o farfurie cu prăjituri micuţe, care arătau delicios şi mi-a oferit-o.

— Nu, mulţumesc, am spus domol. În clipa asta, nu.

— Niciodată, i-a spus prinţesa prietenei sale. Nu poate să mănînce aşa ceva. Şi nu-l îmbia. E leşinat de foame.

Prietena s-a uitat uimită şi contrariată.

— Draga mea! Nu m-am gîndit niciodată la asta. Şi el e atît de înalt!

— Mănînc foarte mult, i-am spus. Dar chiar din acelea, nu.

Prinţesa, care, cît de cît, avea idee despre permanenta mea luptă de a mă menţine la o greutate de zece stone[5],

5 1 stone = 14 livre = 6,33 kg.

mi-a aruncat pe sub gene o privire neîncrezătoare.

Prietena era vădit curioasă.

— Ce mănînci cel mai mult, dacă de prăjituri nu te atingi? m-a întrebat ea.

— Homari, probabil, am răspuns.

— Dumnezeule!

Bărbatul care o însoţea mi-a aruncat o privire critică pe deasupra unei mustăţi impozante şi a unor dinţi proeminenţi.

— În cursa cea mare ai pornit un pic cam tîrziu, nu? m-a întrebat el.

— Da, mă tem că aşa-i.

— Nu ştiam ce tot făceai pe acolo, tîndălind prin coadă. Aproape că o încurcaseşi de tot, nu? Prinţesa era foarte stînjenită, ţi-o spun eu, pentru că noi toţi pariasem pe dumneata, bineînţeles.

Prinţesa a spus:

— North Face e-n stare să se comporte foarte rău, Jack. Ţi-am mai spus-o. Face numai ceea ce-i trece lui prin cap. Uneori este foarte greu să-l îndupleci să alerge într-o cursă.

— E treaba jocheului să-l facă s-alerge, mi s-a adresat mie Jack, cu o undă de beligeranţă în glas. Nu eşti de acord?

— Da, i-am spus. Aşa-i.

Jack a privit o clipă derutat, iar pe chipul prinţesei a apărut un rictus nervos.

— Şi apoi ai scos flăcări din el, a spus lordul Vaughnley, care auzise discuţia noastră. Ne-ai oferit un final

electrizant. Acesta e genul pe care şi-l doreşte din toată inima oricine patronează o cursă, dragul meu. Memorabil. Ceva despre care să tot vorbeşti, să-l ai ca punct de referinţă. Finalul lui North Face în cupa Towncrier. Splendid, înţelegi?

Jack a priceput, a hotărît că nu-i place şi s-a îndepărtat. Ochii cenuşii de pe faţa mare şi prietenoasă a lordului Vaughnley mă priveau cu bonomie şi el m-a bătut uşor pe umăr, în semn de aprobare.

— De trei ori la rînd ai cîştigat cupa Towncrier, a spus el. Ne-ai făcut să ne simţim atît de mîndri. N-ai vrea, într-o sîmbătă noaptea, să vezi cum se tipăreşte ziarul?

— Da, am spus eu surprins. Foarte mult.

— Am putea tipări o poză de-a ta privindu-ţi chipul ieşind de sub rotativă.

Mi-a trecut prin minte gîndul că în spatele ochilor cenuşii era mai mult decît bonomie: era o mentalitate totală de ziarist.

Lordul Vaughnley era proprietarul ziarului *The Towncrier* prin moştenire, fiind fiul unuia din baronii de modă veche care, prin anii 1930, descinsese cu aplomb în presă aducînd o nouă şi palpitantă viaţă milioanelor de abonaţi ai gazetei de dimineaţă. Vaughnley senior cumpărase un jurnal săptămînal de provincie, în pragul falimentului şi-l transformase într-un ziar viguros, citit de o naţiune întreagă. Îl dusese în Fleet Street, văzuse cum îi creşte vertiginos tirajul şi, la timpul potrivit, lansase cotidianul, care încă prospera, în ciuda atacurilor necruţătoare din partea noilor rivali.

Bătrînul fusese un om întreprinzător, plin de personalitate, care se lansa în afaceri nebuloase şi riscante. Fiul era mai liniştit, un tehnocrat şi, în adîncul inimii, un om al reclamei. *The Towncrier,* cîndva o fiţuică zgomotoasă, în ultimii zece ani dovedise preocupări spre ordinea socială de drept, fiind o mărturie elocventă a trecerii lui de sub jurisdicţia bătrînului în cea a tînărului.

Mă gîndeam la Hugh Vaughnley, fiul, cel care urma la rînd: un tînăr blînd, fără vigoare, se pare, certat cu părinţii săi în momentul de faţă. În mîinile lui, *The Towncrier,* dacă avea să supravieţuiască pînă la urmă, se va potoli pînă la platitudine, ajungînd la tot felul de dulcegării şi siropuri.

The Daily Flag, încă în fază incipientă şi printre oponenţii cei mai zgomotoşi ai lui *The Towncrier* fusese cumpărat recent, în urma unor intrigi financiare cumplite, de către un om de afaceri în plină ascensiune, foarte băgăreţ, despre care se spunea că este însetat de putere şi titluri nobiliare şi-şi croia drum cu tenacitate spre amîndouă. *The Flag* se agita, nu se lăsa pînă nu obţinea ce voia, se lega de persoane sacrosancte şi numărul cititorilor lui creştea vertiginos cu fiecare zi.

Pentru că îl întîlnisem pe lordul Vaughnley de nenumărate ori la diverse dineuri din lumea curselor, unde se acordau premii anuale celor mai norocoşi (cum ar fi jochei campioni, antrenori de frunte, proprietari cu cei mai mulţi cîştigători ai anului ş.a.m.d.) şi cum nenorocirea lui Holly îmi era adînc întipărită în minte, l-am întrebat dacă ştie cine este redactorul responsabil al rubricii „Detalii intime” din *The Flag.*

— Responsabil? a repetat el cu un dezgust ce lăsa să se întrevadă o mare superioritate morală. Iresponsabil, mai degrabă.

— Iresponsabil, atunci.

— De ce anume? a întrebat el.

— Ei s-au lansat într-un atac neprovocat şi aparent fără sens asupra cumnatului meu.

— Hm, a spus lordul Vaughnley. Destul de rău. Dar, dragul meu, publicul doreşte să citească exact asemenea atacuri. Critica distructivă vinde ziarele, nu mîngîiatul pe umăr. Tatăl meu obişnuia să spună asta şi el rareori se înşela.

— Şi la naiba cu dreptatea, am spus eu.

— Trăim într-o lume crudă. Aşa a fost întotdeauna, aşa va fi mereu. Creştinii la lei, la moarte cu ei, cumpăraţi cele mai bune locuri, la umbră, cel mai sîngeros spectacol vă este garantat. Oamenii cumpără ziare, dragul meu, ca să vadă victime sfîşiate mădular cu mădular. Fii mulţumit că am progresat cel puţin atît încît acum se face fără ca fizic să se verse vreo picătură de sînge. A zîmbit de parcă ar fi vorbit cu un copil. „Detalii intime”, aşa cum trebuie să ştii şi dumneata, este o afacere complexă, cu o întreagă încrengătură de jurnalişti, care scormonesc să dea de filoane rare, precum şi o reţea de informatori prin spitale, morgi, cluburi de noapte, secţii de poliţie şi tot felul de locuri prea puţin plăcute, care dau telefoane vărsîndu-şi murdăriile şi apoi îşi încasează plata cuvenită. Şi noi, la *The Towncrier,* facem acelaşi lucru. Fiecare ziar o face. Cronica vieţii mondene n-ar mai stîrni interesul nimănui,

dragul meu, dacă toate acestea ar lipsi.

— Aş vrea să ştiu de unde a provenit ştirea despre cumnatul meu. Cine i-a spus şi cui, dacă mă înţelegeţi ce vreau să zic. Şi de ce.

— Hm. Ochii cenuşii au reflectat. Redactorul şef de la *The Flag* este Sam Leggatt, a continuat el. Bineînţeles, ai putea să-l întrebi, dar, chiar dacă ar afla de la subalternii lui, n-o să-ţi spună. Mă tem că ai să te izbeşti cu capul de zid, dragul meu.

— Şi dumneavoastră sînteţi de acord? l-am întrebat eu, înţelegîndu-i tonul. Strîngeţi rîndurile şi nu dezvăluiţi niciodată sursele şi toate celelalte.

— Dacă cumnatului dumitale i s-au adus, într-adevăr, prejudicii, a dat el din cap politicos, ar trebui să-şi consulte avocatul şi să-i trimită lui Sam Leggatt o scrisoare prin care să-l anunţe că-l va da în judecată pentru calomnie, dacă nu se publică imediat o retractare şi nu se cer scuze. Uneori asta dă rezultate. Dacă nu, cumnatul dumitale ar putea să obţină o mică sumă de bani în instanţă. Dar, te rog, sfătuieşte-l, dragul meu, împotriva unui proces de calomnie în toată legea, cu juriul de rigoare. *The Flag* are jurişti cu greutate şi ei joacă foarte dur. Au să răscolească cele mai inocente secrete ale cumnatului dumitale şi-au să-l împroaşte cu noroi. O să ajungă să-şi dorească să nu fi început niciodată. Este un sfat prietenesc, dragul meu, te asigur.

I-am povestit despre paragraful în chenar roşu şi ziarele puse în cutiile poştale ale furnizorilor.

Lordul Vaughnley s-a încruntat.

— Spune-i să caute informatorul în preajma casei sale, a zis el. Articolele de scandal, cel mai adesea, au ca sursă de pornire duşmănia celor de prin partea locului. Aşa se întîmplă şi cu poveştile despre pastori şi metresele lor. A zîmbit scurt. Vechea şi sfînta pizmă! Ce s-ar face industria jurnalistică fără ea?!

— O asemenea mărturisire! am spus eu în glumă.

— Militäm pentru pace, onestitate, armonie, înţelepciune şi dreptate, egală pentru toţi, a spus el. Te asigur că o facem, dragul meu.

— Da, am spus. Ştiu.

Prinţesa i-a atins uşor braţul lordului Vaughnley şi l-a invitat să iasă pe balcon, să vadă ultima cursă. El a spus că trebuie totuşi să se întoarcă la invitaţii ziarului *The Towncrier,* pe care îi lăsase pentru scurtă vreme în camera de oaspeţi, şi, luîndu-şi soţia, a plecat.

— Acum, Kit, a zis prinţesa, dat fiind că toţi sînt afară şi urmăresc cursa spune-mi despre North Face.

Ne-am aşezat pe două scaune, aşa cum am făcut adeseori, şi i-am povestit fără să-i ascund nimic ce s-a întîmplat între calul ei şi mine.

— Aş vrea din adîncul inimii, a spus ea în cele din urmă, căzută pe gînduri, să am puterea ta de a înţelege ce gîndesc caii. Am încercat lipindu-mi capul de al lor, a spus ea zîmbind, aproape stînjenită, dar nu s-a întîmplat nimic. N-am obţinut absolut nimic. Aşa că, tu cum faci?

— Nu ştiu, i-am spus. În orice caz, nu cred că alăturarea de capete ar duce la ceva. Doar atunci cînd sînt călare, se pare că ştiu. Nu-i vorba de cuvinte absolut deloc.

E o stare de fapt şi atît. Pare să vină pur şi simplu de la sine. Se întîmplă la foarte mulţi călăreţi. Caii sînt creaturi telepatice.

M-a privit lăsîndu-şi capul într-o parte.

— Dar tu, Kit, eşti telepatic, atît cu oamenii, cît şi cu caii. Deseori mi-ai răspuns la o întrebare pe care chiar atunci voiam să ţi-o pun. Foarte ciudat. Cum îţi izbuteşte?

Eram uimit.

— N-am idee.

— Dar ştii c-o faci?

— Ei bine... mi s-a mai întîmplat. Cîndva, eu şi sora mea geamănă, Holly, comunicam prin telepatie. Era aproape ca un alt limbaj. Dar în ultimii ani ne-am dezobişnuit.

— Păcat, a spus ea. Un talent atît de interesant.

— Din punct de vedere logic, nu există.

— Dar există. M-a bătut uşor pe mînă. Mulţumesc pentru astăzi, deşi mai-mai să fac un stop cardiac din cauza ta şi a lui North Face.

S-a ridicat fără grabă, deprinsă de o viaţă să încheie cu eleganţă o conversaţie atunci cînd o dorea. M-am ridicat şi eu, mulţumindu-i reverenţios pentru ceai. A zîmbit coborîndu-şi genele, aşa cum o făcea deseori cu toată lumea: nu atît din cochetărie, ci, cred eu, ca să-şi ascundă propriile sentimente.

Avea un soţ pentru care se ducea zilnic acasă: domnul Roland de Brescou, un francez de viţă nobilă, cu o avere imensă şi în vîrstă. Eu l-am întîlnit de două ori: un chip fragil, cu părul alb, într-un scaun cu rotile, cu un nas aristocratic şi foarte zgîrcit la vorbă. Uneori o întrebam de

sănătatea lui. Prinţesa răspundea întotdeauna că e bine. Era cu neputinţă să-ţi dai seama din vocea sau comportarea ei ce simţea pentru el: iubire, anxietate, frustrare, nelinişte, bucurie... nu puteam să descifrez nimic.

— Alergăm la Devon şi Exeter, nu? m-a întrebat ea.

— Da, prinţesă. Bernina şi Icicle.

— Bun. Am să te văd acolo marţi.

I-am strîns mîna. Uneori, după o victorie ca aceea de azi, îmi trecuse prin minte să-mi aştern un sărut pe obrazu-i de porţelan. O plăceam foarte mult. Ar putea, totuşi, s-o considere o libertate îngrozitoare din partea mea şi să mă concedieze, aşa că am schiţat o uşoară înclinare a capului, în felul ei, protocolar, şi am plecat.

*

* *

— Ai stat al dracului de mult, s-a plîns Holly. Femeia aceea te tratează ca pe un căţel de lux. Ţi se face greaţă.

— Mda... ei bine... iată-mă.

Mă aşteptase în picioare în faţa camerei de cîntărit, în vîntul rece, fără să se mai cuibărească într-un scaun la bar. Oricum, ginul triplu fusese o glumă, pentru că ea rareori bea alcool, dar faptul că nici măcar nu putea să stea jos arăta cît de mare îi era neliniştea.

Ultima cursă se terminase, iar mulţimea se revărsa spre parcări. Pretutindeni în jurul nostru, jochei, antrenori, persoane oficiale din lumea curselor, valeţi şi ziarişti îşi

spuneau la revedere, urîndu-şi noapte bună, deşi dacă abia se apropia de ora patru şi încă nu se lăsase întunericul. Era timpul cînd se pleca acasă de la lucru. Munca era muncă, chiar dacă produsul final era distracţia. Timpul liber este o industrie în dezvoltare, aşa se spunea.

— Vii acasă cu mine? m-a întrebat Holly.

Ştiam de o oră că asta dorea.

— Da, i-am răspuns.

Uşurarea ei era enormă, dar încerca s-o ascundă cu o tuse, o glumă sau o izbucnire în rîs.

— Cu maşina ta sau a mea?

Am reflectat.

— Mergem cu ambele maşini pînă la mine acasă. De acolo am să te duc cu maşina ta.

— E-n ordine. A înghiţit în sec. Şi Kit...

— Lasă, am spus.

A dat din cap. Aveam un pact străvechi: niciodată să nu spui mulţumesc cu voce tare. Mulţumirile se materializau într-un ajutor reîntors cu promptitudine şi generozitate atunci cînd era nevoie de el. Odată cu căsătoria ei, pactul rămăsese în stare latentă, dar simţeam că totuşi există. La fel simţea şi ea, altfel n-ar fi venit.

Eu şi Holly semănăm unul cu celălalt mai mult decît seamănă de obicei gemenii între ei, dar, oricum, nu eram aproape identici, ca Viola şi Sebastian: Shakespeare foarte rar se înşelase. Amîndoi aveam păr negru, ondulat, ochii uşor căprui, urechi plate, frunte înaltă, gît lung şi pielea uşor măslinie. Nasul şi gura erau diferite, deşi arcada sprîncenelor era asemănătoare. Cînd ne priveam unul pe

celălalt, n-am avut niciodată impresia că ne vedem chipul reflectat în oglindă, deşi fiecare era mai obişnuit cu figura celuilalt decît cu propria-i înfăţişare.

Cînd aveam doi ani, tinerii şi impetuoşii noştri părinţi ne-au lăsat la bunici şi au plecat să-şi facă vacanţa de iarnă în Alpi, unde au pierit într-o avalanşă. Bunicii din partea tatălui, profund îndureraţi, ne-au oprit la ei şi ne-au crescut cum nu se poate mai bine; dar eu şi Holly ne-am apropiat unul de celălalt mai mult decît s-ar fi întîmplat într-o familie normală. Am inventat propriul nostru limbaj, aşa cum fac mulţi copii, şi de aici am mers mai departe, spre o comunicare a gîndurilor fără a fi nevoie de cuvinte. Telepatia noastră consta mai degrabă în a şti ce gîndeşte celălalt, decît în a determina, în mod voit, anume gînduri în mintea celuilalt. S-ar putea spune că era mai mult receptare decît transmitere şi se întîmpla fără ca noi să ne dăm seama, aşa cum, de pildă, în repetate rînduri, cînd am fost despărţiţi pentru scurte perioade de timp, făceam deodată aceleaşi lucruri, scriam în acelaşi ceas unei mătuşi din Australia, împrumutam aceeaşi carte de la bibliotecă, cumpăram subit aceleaşi obiecte. Într-o zi, de exemplu, amîndoi ne-am dus acasă cu patine cu rotile cumpărate ca dar pentru ziua de naştere a celuilalt şi le-am ascuns în şifonierul bunicii. Pe vremea aceea bunica însăşi nu găsea ciudat că noi făceam aceleaşi lucruri atît de des şi ea spunea că aşa a fost chiar de cînd am început să vorbim. Dacă ea întreba: „Kit, unde este Holly?” sau „Holly, unde e Kit”? noi întotdeauna ştiam, cu toate că, din punct de vedere logic, n-aveam cum să ştiu.

Telepatia dintre noi nu numai că a supravieţuit stresurilor şi transformărilor din timpul pubertăţii şi adolescenţei, dar, de fapt, a devenit mai puternică. De asemeni, noi eram mai conştienţi de ea şi o foloseam dinadins atunci cînd voiam, iar în timpul adolescenţei s-a accentuat, căpătînd o nouă dimensiune, a prieteniei. Bineînţeles, ne-am înălţat ziduri împotriva unei lumi a zeflemelei, sarcasmului şi a rivalităţii inerente, dar pe dinăuntru eram puternici, fără să ne îndoim vreodată de propriile noastre certitudini.

Cînd am părăsit casa bunicilor şi mi-am cumpărat o locuinţă din cîştigurile mele, Holly venea din cînd în cînd şi stătea la mine. Ea lucra la Londra mai tot timpul, dar se întorcea oricînd dorea, amîndoi considerînd de la sine înţeles că aceasta era şi casa ei.

Starea asta de lucruri a continuat pînă ce ea s-a îndrăgostit de Bobby Allardeck şi s-a căsătorit cu el.

Chiar înainte de cununie telepatia a început să se diminueze şi, destul de curînd după aceea, mai mult sau mai puţin, a încetat. O vreme m-am întrebat dacă ea, în chip voit, s-a închis în sine, dar apoi mi-am dat seama că fusese şi propria mea hotărîre: Holly pornea o nouă viaţă şi n-ar fi fost o idee bună să încerc a mă ţine scai de ea sau să inoportunez.

S-au scurs patru ani şi vechiul obicei a dispărut într-o asemenea măsură, încît acum eu n-am avut nici cea mai vagă bănuială despre actualele ei necazuri; ori altădată, cumva, mi-ar fi trecut un gînd prin minte şi i-aş fi telefonat să văd dacă totul e-n ordine.

În drum spre parcare, am întrebat-o cît a cîştigat pe Noth Face.

— Doamne, a zis ea, tu ai pornit un pic cam tîrziu, nu-i aşa?

— Mda.

— Oricum, eu m-am dus să-mi pun banii în computerul de la casa de pariuri, dar cozile erau atît de mari, că am renunţat şi am coborît la peluză să urmăresc cursa. Apoi, cînd tu ai rămas atît de în urmă, am fost bucuroasă că n-am pariat pe tine. După aceea bookmaker-ii[6] de pe margine au început să strige: „Cinci la unu pe North Face. Cinci la unu!" Adică vreau să spun că porniseşi ca mare favorit. A fost un pic de huiduială cînd ai trecut pe lîngă tribune şi asta m-a mîhnit. Tu întotdeauna faci tot ce îţi stă în putinţă, ei nu trebuiau să te huiduie. Aşa că m-am dus la un bookmaker şi mi-am pus toţi banii la cota de cinci la unu. A fost un fel de reacţie, cred. Am cîştigat o sută douăzeci şi cinci de lire, banii pentru instalator, aşa că-ţi mulţumesc.

— A primit şi instalatorul fiţuica cu „Detalii intime"?

— Da.

— Cineva vă cunoaşte viaţa destul de bine, am spus.

— Da. Dar cine? Mai toată noaptea n-am dormit întrebîndu-ne cine. Vocea-i era tristă. Cine ne poate urî atît de mult?

— N-aţi dat afară vreunul din angajaţi, care să vă poarte pică?

---

6 Persoană particulară care primeşte pariuri şi plăteşte propriile lui cote pentru caii cîştigători (engl.)

— Nu. Anul acesta am avut o mulţime de băieţi mai buni ca altădată.

Am ajuns la maşina ei, a trecut ea la volan şi ne-am dus unde era parcată maşina mea.

— Casa aceea a ta e gata? m-a întrebat.

— Aproape.

— Eşti bizar.

Am zîmbit. Lui Holly îi plăceau lucrurile sigure, aranjate şi plănuite dinainte. Ea a considerat că e o nebunie să cumpăr fără să stau pe gînduri clădirea cu un etaj, ridicată pînă la acoperiş, de la un constructor care era în pragul falimentului. Îl întîlnisem într-o cîrciumă unde mă dusesem într-o seară pentru un biftec: stătea sprijinit de tejghea, înecîndu-şi amarul într-o bere. Spunea că-şi construise casa pentru al însuşi, dar nu mai avea nici un ban. Acum tot lucrul la ea încetase. Îl ştiam de cîţiva ani, călărisem cai pentru el în vremurile sale mai bune, aşa că în dimineaţa următoare ne-am dus împreună să văd casa; mi-au plăcut posibilităţile ce le oferea şi am cumpărat-o pe loc, angajîndu-l pe el s-o termine, cu plata la fiecare săptămînă. Avea să fie o casă grozavă şi intenţionam să mă mut în ea, terminată sau nu, cu mult înainte de Crăciun, pentru că deja schimbasem contractul pentru vechea mea locuinţă, pe care, vrînd-nevrînd, trebuia s-o părăsesc.

— Am să vin în urma ta pînă la tine acasă, a spus Holly. Şi nu conduce de parcă ai cîştiga cupa Towncrier.

Am intrat în coloana de maşini ce înainta liniştit spre satul antrenorilor de cai de curse, Lambourn, din

Berkshire Downs, am lăsat maşina mea în garaj şi am pornit-o la un drum de mai bine de o sută de mile, către oraşul Newmarket din Suffolk, cartierul general al industriei curselor hipice.

Îmi plăcea caracterul intim al micului Lambourn. Holly şi Bobby îşi desfăşurau existenţa pe coordonate mai ample. Sau şi-o desfăşuraseră pînă se abătuse asupra lor, din senin, trăznetul.

I-am povestit ce spusese lordul Vaughnley despre posibilitatea de a cere o retractare din partea redactorului şef de la *The Flag,* fără însă a-l da în judecată, iar ea a zis că ar fi mai bine să vorbesc cu Bobby. Părea mult mai liniştită acum, că eram pe drum cu ea, dar eu mă gîndeam că avea mai mare încredere în priceperea mea de a aranja lucrurile decît aveam eu însumi. Ori asta era cu totul altceva faţă de a-l bate pe un băiat care-o ciupise de două ori de fund, la şcoală. Şi era o treabă mult mai încurcată decît a-l face pe un negustor să-şi ia înapoi o rablă de maşină pe care izbutise să i-o vîre pe gît.

Ea a dormit mai tot drumul către Newmarket, iar eu n-aveam nici cea mai vagă idee în ce bucluc mă băgăm.

*
* *

Am intrat în curtea familiei Allardeck în jurul orei opt, găsind-o în plină lumină şi agitaţie, cînd ar fi trebuit să fie liniştită şi în întuneric. În mijlocul ei era parcată o auto vană destul de mare, cu uşile deschise şi rampa de

încărcare coborîtă. Lîngă ea stătea un bărbat mai în vîrstă privind un băiat de grajd care aducea un cal spre rampă. În spatele lui strălucea, larg deschisă, ca un dreptunghi galben, uşa de la boxa în care moţăise calul de cînd se lăsase noaptea.

La cîţiva paşi de autovană, luminaţi ca pe scenă, se aflau doi bărbaţi certîndu-se, cu pumnii ridicaţi, gesticulînd şi strigînd în gura mare.

Unul din ei era cumnatul meu, Bobby. Celălalt...?

— O, Doamne, a spus Holly. Acela e unul din proprietarii noştri. Îşi ia caii. Şi ne datorează o avere.

A sărit din maşină aproape înainte ca eu să opresc şi a alergat spre cei doi bărbaţi. Sosirea sa, din cîte mi-am putut da seama, n-a ajutat cu nimic să potolească tărăboiul care era în toi şi, în orice caz, ei, pur şi simplu, nici n-au băgat-o în seamă. Sora mea, calmă din fire, nu era absolut deloc în stare să se poarte cu aroganţă în nici o situaţie, nici să-i intimideze pe ceilalţi. Gîndea în sinea ei că este mult mai plăcut şi găteşti, să ai grijă de casă şi să fii o femeie blîndă, de modă veche, dar ea aparţinea unei generaţii pentru care acest mod de viaţă era ales de bună voie şi nu impus în chip tiranic.

Am coborît din maşină şi m-am dus să văd ce se putea face. Holly a venit alergînd spre mine.

— Poţi să-l opreşti? ă spus ea stăruitor. Dacă-şi ia caii, n-o să ne vedem niciodată banii înapoi.

Am dat din cap.

Băiatul care aducea calul ajunsese la rampă, dar patrupedul nu voia să urce. M-am îndreptat imediat spre

băiat, n-am aşezat în calea lui, la baza rampei, şi i-am spus să ducă înapoi calul de unde-l luase.

— Poftim? a spus el.

Era tînăr, mic de statură şi părea speriat să vadă pe cineva apărînd aşa din întuneric.

— Du-l înapoi în boxă, stinge lumina şi închide uşa. Fă-o imediat.

— Dar domnul Graves mi-a spus..

— Haide, i-am zis.

A privit neîncrezător spre cei doi bărbaţi care strigau.

— Lucrezi aici? l-am întrebat. Sau ai venit cu autovana?

— Am venit cu autovana. A privit spre bărbatul în vîrstă care stătea acolo şi care pînă acum nu scosese o vorbă şi nu acţionase în nici un fel. Ce să fac, Jim?

— Dumneata cine eşti? l-am întrebat.

— Şoferul, a răspuns plat. Pe mine să nu mă amesteci în povestea asta.

— E-n ordine, i-am spus flăcăului. Calul nu pleacă. Du-ș înapoi.

— Eşti Kit Fielding? m-a întrebat el neîncrezător.

— Da. Fratele doamnei Allardeck. Hai, dă-i drumul.

— Dar domnul Graves...

— O să tratez eu cu domnul Graves, i-am spus. Calul lui nu pleacă în noaptea asta.

— Caii, a spus băiatul corectîndu-mă. Pe celălalt deja l-am urcat.

— Bine, am spus. Amîndoi rămîn aici. După ce-l duci înapoi pe acesta, îl dai jos pe celălalt.

Băiatul mi-a aruncat o privire nehotărîtă, apoi a întors

calul şi a început să-l tragă după el spre grajduri.

Schimbarea de direcţie a potolit tărăboiul imediat. Bărbatul, care oricum nu era Bobby, s-a desprins din încleştare şi a strigat spre. flăcău:

— Hei, tu, ce dracu faci? Încarcă în clipa asta calul.

Băiatul s-a oprit. Am alergat spre el, am prins calul de căpăstru şi-am dus animalul buimac înapoi la locul lui. Flăcăul n-a făcut absolut nici un gest să mă oprească. Am ieşit, am stins lumina, am tras uşa după mine şi-am zăvorît-o.

Domnul Graves (presupun că el era) venea ca o vijelie fluturîndu-şi braţele şi cu o expresie extrem de războinică pe chip.

— Cine dracu te crezi? a strigat el. Ăsta-i calul meu. Pleacă de aici imediat!

Am rămas totuşi în faţa uşii zăvorite, sprijinit cu spatele de ea, cu braţele şi picioarele încrucişate. Spre surprinderea mea, domnul Graves s-a oprit, ţipînd cît îl ţinea gura.

— Pleacă de aici, a tunat el, străpungînd aerul nopţii cu degetul arătător. Ăsta-i calul meu, o să-l iau şi tu nu mă poţi opri.

Faţa-i puhavă era imobilă din pricina îndîrjirii, iar el măsura cam vreo cinci picioare şi jumătate din creştetu-i pleşuv pînă-n bombeurile lustruite. Să fi avut vreo cincizeci de ani, era rotofei şi abia mai respira. Se vedea limpede că avea de gînd să mă urnească din loc cu forţa.

— Domnule Graves, i-am spus calm, ai să-ţi poţi lua caii după ce-ţi vei fi achitat nota de plată.

A rămas cu gura căscată fără să scoată nici un cuvînt. A făcut un pas înainte, mi-a privit scrutător faţa, care cred că-mi era în întuneric.

— Aşa-i corect, i-am spus. Sînt Kit Fielding, fratele lui Holly.

Gura deschisă s-a închis cu zgomot.

— Şi ce mama dracului de legătură au toate astea cu tine? Dă-te la o parte din calea mea!

— Îmi dai un cec. Ai carnetul de cecuri la dumneata?

A rămas cu ochii pironiţi, calculînd. Nu i-am lăsat timp de gîndire.

I-am spus:

— *The Daily Flag* este totdeauna foarte amator de cîte o ştire de senzaţie pentru „Detalii intime”. Proprietari care încearcă să-şi ia pe furiş caii în puterea nopţii fără să-şi achite notele de plată, ar face vîlvă, nu crezi?

— Asta e ameninţare! a spus el furios.

— Exact.

— N-ai s-o faci.

— O, ba da, cu siguranţă am s-o fac. Aş putea să sugerez că dumneata, din moment ce nu poţi să-ţi achiţi această singură notă, pesemne că nu poţi să le plăteşti nici pe celelalte. Atunci toţi creditorii dumitale au să dea buzna imediat, precum, vulturii.

— Dar asta e... asta e...

— Asta e ce s-a întîmplat cu Bobby, da. Şi dacă Bobby are probleme financiare, şi spun doar dacă, asta se datorează în parte dumitale şi altora ca dumneata, care nu plătiţi atunci cînd ar trebui.

— Nu poţi să-mi vorbeşti astfel, a spus el furios.

— Nu văd de ce nu.

— Am să te reclam la Clubul Jocheilor.

— Da, n-ai decît.

Fierbea, ameninţarea lui fiind o vorbă în vînt. Am privit peste umărul lui, spre Bobby şi Holly, care fuseseră destul de aproape ca să audă tot schimbul de replici.

— Bobby, i-am spus, du-te şi adu contul domnului Graves. Verifică dacă tot ce-ţi datorează figurează în el, pentru că o şansă ca asta n-o să mai ai.

Bobby a plecat aproape alergînd, urmat ceva mai şovăielnic de Holly. Flăcăul care venise cu auto vana se retrăsese cu şoferul în întuneric. Eu şi domnul Graves stăteam aşteptînd, ca într-o pictură de gen.

Atîta vreme cît un cal se afla în grajdul antrenorului, acesta avea ceva mai bună şansă de a-şi recupera banii pentru că legea îi permitea categoric să vîndă calul şi din suma luată să-şi reţină datoria. Ori, calul dispărînd, perspectivele erau darea în judecată şi o aşteptare îndelungată, iar dacă proprietarul dădea faliment, el nu se mai alegea cu absolut nimic.

Caii lui Graves erau, pur şi simplu, garanţia lui Bobby.

În cele din urmă, Bobby s-a întors singur cu o lungă notă de plată ce se întindea pe trei foi.

— Verific-o, i-am spus lui Graves, în timp ce acesta smulgea paginile din mîna lui Bobby.

A citit furios nota de la cap la coadă fără să găsească ceva care să-l irite şi mai tare, pînă cînd a ajuns la ultimul punct. A lovit hîrtia şi din nou şi-a ridicat vocea.

— Dobîndă? Ce dracu vrei să spui cu asta?

— Da, a zis Bobby. Dobîndă la banii care a trebuit să-i împrumut pentru că dumneata nu mi-ai plătit.

Dintr-odată s-a făcut tăcere. Plină de respect, din partea mea nu m-aş fi aşteptat să-i treacă aşa ceva cap cumnatului meu.

Bruse, Graves şi-a controlat furia, şi-a ţuguiat buzele, ochii i s-au îngustat şi a început să-şi caute carnetul de cecuri în buzunarul interior de la haină. Fără nici un semn de mînie sau grabă, a completat cu grijă un cec, l-a rupt din carnet şi i l-a înmînat lui Bobby

— Acum, mi-a zis el mie, mişcă-te.

— E-n ordine? l-am întrebat pe Bobby.

— Da, întru totul, a spus el, parcă surprins.

— Bun, am spus, atunci du-te şi descarcă şi celălalt cal al domnului Graves din autovană.

III

— Ce să fac? a întrebat Bobby uluit.

I-am atras atenţia cu blîndeţe:

— Pînă nu trece prin bancă, un cec este doar o bucată de hîrtie.

— Asta-i calomnie! a exclamat Graves furios, toată brutalitatea sa anterioară revenindu-i.

— E o remarcă, am spus eu.

Bobby şi-a vîrît repede cecul în buzunarul de la pantaloni de parcă i-ar fi fost teamă că Graves va încerca

să i-l înşface iar, suspiciune întemeiată, dată fiind răutatea cu care-l privea.

— După ce va fi încasat, cecul, i-am spus lui Graves, poţi să vii să-ţi iei caii. Asta ar fi pe joi sau vineri. Pînă atunci Bobby îi va ţine pe gratis, dar, dacă nu i-ai ridicat pînă sîmbătă, el va începe să perceapă din nou taxe de antrenament.

Gura lui Bobby s-a întredeschis uşor, dar a închis-o pe loc şi s-a îndreptat fără alte comentarii spre autovană. Graves a alergat cîţiva paşi după el, protestînd vehement, apoi a făcut stînga-mprejur şi s-a întors spre mine strigînd şi aproape sărind ca o minge

— O să am eu grijă ca asta să ajungă la urechea arbitrilor!

— Foarte neînţelept, am spus eu.

— O să opresc cecul.

— Dacă-o faci, i-am răspuns calm, Bobby va cere să fii trecut pe lista neagră.

Această ameninţare, cea mai cumplită dintre toate, i-a tăiat fanfaronada lui Gaves în chip miraculos. O persoană trecută pe lista neagră a Clubului Jocheilor, pentru neplata taxelor de antrenament era exclusă, laolaltă cu caii săi, de pe toate hipodromurile. Se pare că domnul Graves nu era chiar pregătit pentru un asemenea blam public.

— Una ca asta n-am s-o iert, m-a asigurat el plin de ură. O să regreţi că ţi-ai băgat nasul în treburile mele, o să am eu grijă de asta.

Bobby reuşise să dea jos primul cal al lui Graves din autovană şi-l ducea spre grajduri, în timp ce flăcăul şi

şoferul au ridicat rampa şi-au zăvorît-o.

— Acum ia-ţi valea, domnule Graves. Te-ntorci în timpul zilei şi dai un telefon în prealabil.

Mi-a aruncat o privire fioroasă şi apoi, brusc, a intrat în aceeaşi rutină ca mai înainte: şi-a ţuguiat gura, şi-a îngustat ochii şi, dintr-odată, mînia i s-a domolit. Ghicisem de prima oară, cînd l-am văzut cum îşi completează cecul fără alte istericale, că hotărîse să-l scrie deoarece putea foarte bine apoi să comunice băncii să nu-l onoreze.

Acum parcă punea la cale altceva. Întrebarea era: ce anume?

L-am privit cum s-a îndreptat calm spre autovană şi le-a făcut semn nerăbdător cu mîna flăcăului şi şoferului să urce. Apoi s-a suit şi el anevoie în cabină, după ceilalţi doi, şi a trîntit uşa.

Motorul a pornit. Vehiculul greoi a intrat în vibraţie, tremurînd din toate balamalele şi a ieşit încet din ogradă, Graves cu privirea pironită drept în faţă, de parcă ar fi avut ochelari de cal. M-am desprins din uşa grajdului şi m-am dus spre Bobby.

— Mulţumesc, a spus el.

— N-ai pentru ce.

Şi-a aruncat ochii roată.

— Peste tot e linişte. Hai să mergem în casă. E frig.

— Mda.

Am făcut cîţiva paşi şi m-am oprit.

— Ce este? m-a întrebat Bobby întorcîndu-se.

— Graves, am spus. A plecat prea blajin.

— N-a avut de ales.

— Ar fi putut să plece strigînd, trîntind şi aruncîndu-şi ultimele ameninţări.

— Nu ştiu de ce te îngrijorezi. Îi avem cecul şi caii... ă-ă, datorită ţie.

Caii.

Am dat drumul cu putere aerului din plămîni, trimiţînd o efemeră trîmbă de aburi spre cerul nopţii.

— Bobby, i-am spus, ai nişte boxe libere?

— Da, sînt cîteva în cealaltă ogradă, la mînze. Era nedumerit. De ce?

— Am putea pune caii lui Graves în ele, ce zici?

— Vrei să spui... că el s-ar putea întoarce? Bobby a clătinat din cap. L-aş auzi. L-am auzit şi înainte, deşi recunosc că am fost norocoşi pentru că trebuia să ne ducem la o petrecere, dar eram prea îngrijoraţi de mersul lucrurilor ca să mai plecăm

— Ar fi putut Graves să ştie că nu sînteţi acasă? l-am întrebat.

Părea surprins.

— Da, cred că da. Invitaţia este pe cămin, în living. El a fost acolo sîmbăta trecută, l-am poftit să bea ceva. În orice caz, o autovană întorcîndu-se aş auzi-o. N-ar putea să-mi scape

— Dar dacă e parcată pe fîşia aceea de iarbă de lîngă poartă, la trei dimineaţa, iar cailor li se pun ghete de cauciuc ca să amortizeze zgomotul copitelor?

Bobby părea încurcat.

— Dar n-are s-o facă. Nici chiar aşa. Crezi c-o s-o facă?

— El punea la cale ceva. Se vedea clar.

— Bine, a spus Bobby. O să-i mutăm.

În timp ce mă duceam să aduc calul pe care-l păzisem, mă gîndeam că Bobby este neobişnuit de receptiv la sfaturi. De obicei, considera orice sugestie ce venea din partea mea drept o critică la adresa lui şi găsea douăzeci de motive ca să nu facă ce-i spusesem; sau cel puţin pînă nu eram plecat şi n-aveam cum să ştiu. În seara asta lucrurile stăteau altfel. Bobby, într-adevăr, trebuie să fie foarte înspăimîntat.

Am dus caii lui Graves în cealaltă ogradă, care se afla în spatele curţii principale şi i-am instalat în două boxe libere, care (din fericire, mi-am zis) nu erau alăturate.

— Îşi recunoaşte Graves caii? l-am întrebat pe Bobby, ceea ce nu era o întrebare prostească, pentru că mulţi proprietari nu şi-i cunoşteau.

— Nu ştiu, a spus el şovăielnic. N-am avut cum să-mi dau seama niciodată.

— Cu alte cuvinte, am zis, el şi-i cunoaşte pentru că se află acolo unde se aşteaptă să-i vadă?

— Da. Cred că da. Dar nu sînt sigur. S-ar putea să şi-i ştie mai bine decît gîndesc eu.

— Ei bine... în cazul ăsta, ce-ai zice dacă am instala un sistem de alarmă?

Bobby n-a spus: „categoric nu, nu e necesar”. A zis:

— Unde?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Într-una din boxele în care ei stau de obicei, am răspuns.

— Da. Înţeleg. Da. A făcut o pauză. Ce fel de alarmă?

Aici n-avem nici un fel de dispozitiv electric care să se poată adapta. Dacă înaintea unei curse mari am nevoie de o pază foarte severă, angajez un bărbat cu un cîine.

Am făcut în gînd o trecere rapidă în revistă a casei lui, cu tot ce avea în ea. Capace de cratiţe? Tăvi metalice? Ceva să facă zgomot.

— Clopoţelul, am spus. Vechiul tău clopoţel din timpul şcolii

— E în birou. A încuviinţat din cap. Îl aduc.

Biroul în Bobby avea rafturi în care erau aranjate ordonat amintiri din tinereţea sa fără prihană: caschete de crichet, cupe de argint cîştigate la competiţiile şcolare, fotografii cu echipa, o minge de rugbi... şi clopoţelul pe care el, ca monitor, îl sunase vehement la colegiu spre a trimite băieţii din clasele mai mici la culcare. Bobby fusese acel gen de elev animat de un puternic spirit de echipă, care făcea ca sistemul din şcolile publice britanice să funcţioneze. Că el ajunsese mulţumit de sine şi uşor îngîmfat se datora probabil multelor calităţi, de care dădeau dovadă toţi, inclusiv el însuşi.

— Adu un ciocan, i-am spus. Şi nişte cleme, dacă ai. Dacă nu, cuie. Şi ceva sfoară rezistentă.

— Bine.

A plecat şi, după o vreme, s-a întors avînd într-o mînă clopoţelul, pe care-l ţinea de limbă, ca să nu facă zgomot, iar în cealaltă o cutie cu scule. Am instalat clopoţelul pe cît s-a putut de aproape de casa lui Bobby şi l-am fixat în aşa fel, încît o smucitură zdravănă a sforii legate de toarta lui să-l facă să se balanseze şi să sune. Apoi am trecut sfoara

printr-un lung şir de cleme pînă la locul unde stătea de obicei unul din caii lui Graves şi i-am legat capătul, fără să se vadă, deasupra uşii închise.

— Perfect, am spus. Du-te în casă. Eu am să deschid uşa asta şi tu vezi dacă se aude clopoţelul.

El a încuviinţat din cap şi a plecat. După puţin timp, eu am deschis uşa grajdului. Clopoţelul a sunat destul de tare, iar Bobby s-a întors spunînd că ar fi trezit şi morţii din morminte. L-am reaşezat în poziţia iniţială şi într-un acord perfect şi rar întîlnit, am intrat amîndoi în casă.

Competiţia dintre neamul Fielding şi Allardeck se pierdea în negura vremurilor: două familii cu oarecare pămînt, ceva bani şi măcinate de o amarnică şi neostoită ură reciprocă.

Fuseseră un Fielding şi un Allardeck care se înjunghiaseră între ei spre a obţine favorurile regelui Charles al II-lea, pe cînd acesta îşi avea reşedinţa în Newmarket, nu în Londra, din care pricină ambasadorii străini trebuiau să suporte o călătorie obositoare cu trăsura către nord-est, pentru a-şi prezenta scrisorile de acreditare.

Fusese un Allardeck care pariase trei sute de lire de aur pe doi cai la cursele de la Ascot, de pe propriul hipodrom al reginei Anne şi pierduse banii în favoarea unui Fielding, care apoi a fost jefuit şi omorît înainte de a ajunge acasă.

Fusese un domn Allardeck în anii regenţei care-l provocase pe un domn Fielding la o întrecere pe un teren foarte accidentat ce implica nişte sărituri periculoase,

cîştigătorul urmînd să ia calul celuilalt. Domnul Allardeck (care a pierdut) l-a acuzat pe domnul Fielding (care a învins cu uşurinţă) că a trişat, luînd o turnantă pe coardă, iar disputa s-a lăsat cu pistoale în zori, cînd fiecare a ţintit cu grijă în celălalt şi amîndoi au murit din pricina rănilor.

Fusese un jocheu în perioada victoriană numit Fielding, care avea o mustaţă feroce şi o reputaţie şi mai feroce, şi un Allardeck care, beat fiind, căzuse de pe cal în startul de la Grand National[7]. Fielding îl numise pe Allardeck laş, iar Allardeck l-a acuzat pe Fielding să i-a sedus sora (a lui Allardeck). Ambele învinuiri erau adevărate, şi cei doi şi-au rezolvat diferendul prin forţa pumnilor pe cîmpiile sterpe din preajma oraşului Newmarket, Fielding aproape omorîndu-ll pe Allardeck, care (din nou) era beat şi speriat de moarte.

În perioada edwardiana cele două familii erau închise fără ieşire în ura lor moştenită de-a lungul generaţiilor şi se acuzau între ele de tot ce le venea la îndemînă. Un Fielding deosebit de agresiv cumpărase o proprietate lîngă familia Allardeck, cu scopul de a-i scoate din sărite, şi certurile amarnice pentru haturi se lăsau cu confruntări însoţite de împuşcături şi cu (ceva mai domoale) citaţii în judecată.

Străbunicul lui Bobby a dat foc şurii de fîn a străbunicului meu, Fielding (care o plasase tocmai acolo unde strica cel mai mult priveliştea pentru familia Allardeck), ca apoi, o săptămînă mai tîrziu, să-şi găsească

7 Cea mai renumită cursă cu obstacole din Marea Britanie, desfăşurată pe o pistă de 7 km, la Aintree, Liverpool.

împuşcat pe cîmp cîinele său de vînătoare favorit.

Bunicul lui Bobby şi bunicul Fielding, în mod firesc, au fost crescuţi să se urască unul pe celălalt, duşmănia, în cazul lor, transformîndu-se mai tîrziu într-o amarnică rivalitate profesională, pentru că fiecare (fiind cel de al doilea fiu şi foarte puţin probabil să moştenească averea familiei) s-a hotărît să se facă antrenor de cai de curse. Amîndoi şi-au cumpărat grajduri şi piste de antrenament în Newmarket, plătindu-şi salariaţii să spioneze partea adversă şi să raporteze cele aflate. Nu-şi mai încăpeau în piele cînd caii le cîştigau şi fierbeau de mînie cînd învingeau ai celuilalt şi, dacă în aceeaşi întrecere ieşeau pe primul şi al doilea loc, în mod automat, ridicau obiecţii unul împotriva celuilalt.

Mie şi lui Holly, fiind crescuţi în gospodăria furtunoasă a bunicului Fielding, ni s-a băgat în cap ideea că toţi din neamul Allardeck sînt nişte nebuni ticăloşi (sau chiar mai rău), care trebuie să fie măcelăriţi pe Strada Mare, în Newmarket.

Cred că şi eu, şi Bobby, fiind amîndoi învăţaţi din fragedă pruncie să ne detestăm reciproc, am fi ajuns la pumni sau împuşcături dacă tatăl meu n-ar fi murit, iar tatăl lui Bobby n-ar fi plecat cu toată familia din Newmarket, părăsindu-şi proprietatea şi intrînd în comerţ. Tatăl lui Bobby, Maynard, nici măcar nu suporta să i se pomenească de numele Fielding; iar motivul pentru care nu vorbea cu Bobby (aşa cum, pe bună dreptate, se menţiona în „Detalii intime”), era acela că Bobby Allardeck îndrăznise, în ciuda ameninţării cu dezmoştenirea, să

înfrunte furia tatălui său şi să apară în faţa altarului cu Holly Fielding.

Cînd Holly avea treisprezece ani, eroina ei preferată fusese Julieta din *Romeo şi Julieta.* Învăţase aproape întreaga piesă pe dinafară, dar mai cu seamă rolul Julietei, şi ajunsese o romantică iremediabilă, visînd la cei doi îndrăgostiţi care uneau prin moarte familiile rivale Montague şi Capulet. Cred că Bobby Allardeck fusese pentru ea Romeo şi totul concurase ca ea să se îndrăgostească de el, deşi acesta nu era nici chipeş, nici înalt şi blond.

Ei se întîlniseră din întîmplare (sau ea îl căutase?) în Londra, după ce nu se mai văzuseră de ani de zile, şi într-o lună erau de nedespărţit. Căsătoria îşi atinsese ţelul ei secret într-o asemenea măsură, încît eu şi Bobby eram acum aproape întotdeauna politicoşi unul cu celălalt, iar copiii noştri, dac-am avea, ar putea fi prieteni în cazul în care şi-ar dori-o.

Bobby şi Holly se întorseseră în Newmarket, Bobby sperînd să preia, ca antrenor, grajdurile bunicului său, pe atunci suferind, dar bătrînul arţăgos şi-a numit nepotul trădătorul familiei, l-a pus să plătească la preţul pieţei şi apoi a murit fără să-i lase nici o leţcaie.

Dificultăţile financiare actuale ale lui Bobby nu erau o bagatelă. Casa şi curtea (o mică parte din ea nefiind ipotecată) erau, bineînţeles, deţinute ca gaj de bancă pentru împrumuturile suplimentare ce i le acordase spre a cumpăra mînjii. Dacă banca îşi cerea înapoi banii, el şi Holly rămîneau fără casă, fără nici un mijloc de

subzistenţă şi-i aştepta un viitor extrem de de sumbru.

*
* *

Ca în multe case de oameni din lumea curselor, o bună parte din viaţa de zi cu zi se derula în bucătărie, care, în cazul lui Holly şi Bobby, era mobilată, ca mai toate, cu o masă lungă şi un număr considerabil·de scaune confortabile. O cameră plăcută, panelată din abundenţă cu pin de culoare deschisă, răspîndind o lumină caldă, îmbietoare. Cînd am intrat eu şi Bobby din curte, Holly bătea nişte ouă într-un castron şi prăjea într-o tigaie mare ceapă şi ardei verde, tocate mărunt.

— Miroase bine, am spus.

— Mi se făcuse o foame de lup. A turnat ouăle peste ceapă şi ardei. Cred că la toţi ne este.

Am mîncat omleta cu franzelă caldă şi-am băut vin, fără să ne prea omorîm cu vorba pînă la sfîrşitul mesei.

Apoi, Holly, în timp ce făcea cafeaua, a întrebat:

— Cum l-aţi convins pe Jermyn Graves să plece?

— Jermyn? Aşa-l cheamă? I-am spus că, dacă cere să nu fie onorat cecul, Bobby îl va trece pe lista neagră.

— Să nu crezi că nu m-am gîndit şi eu la asta, a spus Bobby. Dar, bineînţeles, în ceea ce ne priveşte, am pierde sigur.

Am încuviinţat dînd din cap. Clubul Jocheilor, de obicei, se abţine să treacă un proprietar pe lista neagră, dacă acesta (sau aceasta) nu şi-a plătit toate taxele de dresaj pe

trei luni sau mai mult. Din păcate, totuşi, lista neagră avea în vedere doar taxele de dresaj propriu-zise, nu şi cele pentru veterinar, potcovar sau costul transportului cailor la concursurile hipice. Bobby deja trebuise să plătească toate aceste lucruri pentru caii lui Graves şi n-ar fi fost despăgubit cu nimic dacă proprietarul era trecut pe lista neagră.

— De ce se grăbeşte el atît de tare ca să-şi ia caii? i-am întrebat.

— Foloseşte drept scuză chiar necazurile noastre, a răspuns Holly.

Bobby a încuviinţat din cap.

— A procedat în acelaşi mod cu cel puţin încă alţi doi dresori. Amîndoi tineri, care încercau şi ei, ca şi noi, să-şi încropească un rost. Notele lui de plată cresc mereu, ca apoi, într-o bună zi, antrenorul să vină acasă şi să nu mai găsească nici un cal. După aceea, Graves îşi plăteşte numai taxele de dresaj, ca să scape de lista neagră, iar antrenorul este lăsat fără nici un cal zălog, plus toate necazurile şi cheltuielile legate de un proces prin care va încerca să obţină ceea ce i se datorează, dar care, bineînţeles, rareori merită osteneala, pentru că Graves tot va ieşi basma curată.

— De ce i-aţi primit caii de la bun început? i-am întrebat.

— Pe atunci nu ştiam nimic despre el, a răspuns Holly abătută. Şi, în fond, de ce-am expedia nişte oameni care ne cer să luăm în grijă doi cai, nu?

— Aşa-i, am zis eu.

— În orice caz, a spus Holly, Jermyn nu e singura nenorocire. Cea mai gravă este cu furnizorul de nutreţuri.

— Daţi-i cecul lui Graves, am zis eu.

Holly a părut încîntată, dar Bobby a spus plin de îndoială:

— Contabilului nostru nu-i plac lucruri de felul ăsta.

— Da, dar contabilul vostru n-are la uşa lui treizeci de cai flămînzi care să se uite la el plini de reproş.

— Douăzeci şi nouă, de fapt, a spus Holly.

— Douăzeci şi şapte, după ce-au să plece şi caii lui Graves, a spus Bobby cu un oftat.

— Asta-i include şi pe cei trei mînji? am întrebat eu.

— Da.

Mi-am frecat nasul. De fapt, douăzeci şi patru de cai în custodie reprezenta o afacere perfect rentabilă, chiar dacă pe vremea bunicului său fuseseră aproape patruzeci. În plus, se găseau chiar pe punctul de a intra în perioada de pauză dintre stagiuni (dat fiind că Bobby antrena doar pentru cursele de plat) şi nu mai trebuiau să facă faţă cheltuielilor mari din sezon.

Pînă în martie următor nu le mai venea nici un ban de la vreun cal cîştigător, dar nici nu mai pierdeau vreun pariu.

Pentru grajdurile profilate pe curse de plat iarna însemna o perioadă de echilibru, de vacanţă, de rezugrăvire şi de dresaj a mînjilor, fie că erau vînduţi sau nu.

— În afară de banii pentru mînjii nevînduţi, cu cît mai sînteţi datori? am întrebat.

Nu credeam că Bobby avea să-mi spună, dar, după o pauză, mi-a mărturisit fără tragere de inimă.

M-am cutremurat.

— Dar putem să achităm totul, a zis Holly. în ritmul nostru. Totdeauna o facem.

Bobby a încuviinţat din cap.

— Şi a fost atît necinste în privinţa mînjilor, a spus sora mea cu înflăcărare. Unul din proprietarii noştri i-a zis lui Bobby să meargă pînă la cincizeci de mii de lire pentru un anume mînz şi Bobby aşa a făcut, iar acum proprietarul a telefonat să-i spună că-i pare rău, dar nu-şi mai poate permite să-l cumpere; pur şi simplu nu are banii. Şi dacă-l trimitem la tîrgul următor să-l vindem, ieşim în pierdere. Aşa se întîmplă întotdeauna. Oamenii cred că ceva nu este în ordine cu el.

— Probabil aş putea să-l trec în proprietate de grup, a spus Bobby. Să vînd douăsprezece acţiuni egale. Dar pentru asta e nevoie de timp.

— Bine, cu siguranţă banca o să-ţi dea răgaz ca s-o faci, am spus eu.

— Directorul băncii a intrat în panică din pricina blestematului acela de ziar.

— I l-a dat şi lui cineva? am întrebat.

— Da, a răspuns Holly abătută.

I-am povestit lui Bobby ce spusese lordul Vaughnley despre cel care furnizase datele ziarului *The Flag* ca fiind cineva din partea locului, care le purta pică.

— Da, dar cine? a zis Bobby. Noi, realmente, nu avem nici un duşman. Mi-a aruncat o privire cu subînţeles, în

care gluma era evidentă. Cîndva ar fi fost un Fielding.

— Foarte adevărat.

— Bunicul! a exclamat Holly. N-ar putea fi el, nu? El nu m-a iertat niciodată, dar cu siguranţă... n-ar face-o, nu?

Gîndurile ni s-au îndreptat spre bătrînul cărpănos şi încăpăţînat care încă-şi avea ograda plină de cai la antrenat, la o jumătate de milă de aici şi care răcnea în fiecare dimineaţă, pe landă, la bieţii băieţi de grajd. La cei optzeci şi doi de ani ai săi, el era încă un intrigant fermecător de deştept, sănătos şi viguros. Singurul său regret de acum era că bunicul lui Bobby nu mai trăieşte ca să-l poată trage pe sfoară.

Este adevărat că bunicul Fielding, la fel ca bunicul Allardeck, fusese furios la culme datorită căsătoriei cu neputinţă de imaginat, dar nu cred că omul care ne crescuse şi ne iubise, în felul său ursuz, ar putea încerca în fapt să distrugă viitorul nepoatei sale. Numai dacă nu cumva bătrîneţea nu-l înrăise, aşa cum, din păcate, se întîmplă uneori.

— Am să mă duc şi-am să-l întreb, am zis.

— În seara asta? Holly s-a uitat la ceas. Se culcă atît de devreme.

— Dimineaţă.

— N-aş vrea să fie el, a spus Holly.

— Nici eu.

Am mai stat o vreme la o cafea şi în cele din urmă am spus:

— Faceţi-mi o listă cu toţi oamenii despre care ştiţi că li s-a adus ziarul *The Flag* cu acel paragraf subliniat şi mîine

am să trec pe la cîţiva dintre ei. Duminică o să ajung la toţi.

— Pentru ce? a spus Bobby. Ei n-au să se răzgîndească. Am încercat. Ei nu spun decît că-şi vor banii imediat. Oamenii au încredere în ceea ce citesc în ziare. Chiar şi atunci cînd sînt numai minciuni, tot cred în ele.

— Mda, am zis eu. Dar, în afară că am să le spun din nou că vor fi plătiţi la centimă, am să-i întreb dacă au văzut cînd li s-a adus ziarul şi pe la ce oră. Să-mi fac o ideea despre ceea ce s-a întîmplat.

— Bine, a încuviinţat Holly. O să facem lista.

— Şi după aceea, am continuat eu, să-ncerc să aflu cine ar fi putut fi la curent cu relaţiile voastre. Cine ar fi putut să scrie aceeaşi listă. Bineînţeles, am adăugat eu, dacă nu sînt zeci de alte persoane cărora voi nu le datoraţi nimic, dar li s-a trimis totuşi ziarul.

— Habar n-am, a spus Holly. Nu ne-am gîndit la asta.

— O să aflăm mîine.

Bobby a căscat.

— Aproape că n-am dormit deloc noaptea trecută, a zis el.

— Da, mi-a spus Holly.

Brusc s-a auzit un zornăit puternic de afară, o sonerie insistentă şi violentă, care putea să trezească toţi caii, dacă nu chiar şi pe cei morţi.

— Dumnezeule! Bobby a sărit în picioare răsturnîndu-şi scaunul. Iar a venit!

Am zburat afară, în curte, toţi trei cu gîndul de a-l prinde pe Graves pe cînd încerca să-şi fure proprii săi cai;

şi într-adevăr, am găsit un bărbat extrem de încurcat, care ţinea deschisă uşa grajdului.

Nu era totuşi Jermyn Graves, ci Nigel, capelmaistru care lucra de o veşnicie la Bobby. Aprinsese lumina în boxa goală şi, cînd ne-a auzit apropiindu-ne, şi-a întors spre noi faţa bătută de vreme, lumina săpînd canioane adînci în ridurile-i verticale şi foarte pronunţate.

— Sooty a dispărut, a spus el neliniştit, Sooty a dispărut, domnule. Eu cu mîna mea i-am dat să mănînce la şase şi jumătate, iar cînd am plecat acasă toate uşile erau închise şi zăvorîte.

Se simţea o vagă autoapărare în vocea lui pe care a sesizat-o şi Bobby, dar nu i-a dat nici o atenţie.

— Eu l-am mutat, a spus el cu dezinvoltură. Sooty e bine.

Sooty nu era numele calului lui Graves. Numele adevărat ale unor cai erau teribil de pompoase pentru flăcăii de la grajduri care se ocupau de ei. Era dificil să te arăţi afectuos cu un cal spunîndu-i (de pildă) Nettleton Manor[8]. Mişcă-te, Nettleton Manor. Nettleton Manor, potlogar bătrîn, ia un morcov.

— Voiam doar s-arunc o ultimă privire, a spus Nigel. Mă întorceam acasă de la cîrciumă.

Bobby a dat din cap. Nigel, ca mai toţi capelmaiştri de la grajduri, lua buna stare a cailor drept o mîndrie personală. Dincolo de datorie, caii le puteau fi tot atît de dragi ca proprii lor copii şi preocuparea de a-i vedea bine înveliţi înainte de culcare era o grijă părintească ce se

8 Conacul Nettleton (engl.)·

aplica în egală măsură ambelor specii.

— Ai auzit clopoţelul sunînd? l-a întrebat Holly.

— Da. Şi-a încruntat fruntea. Lîngă casă. A făcut o pauză. Ce-a fost asta?

— Un nou sistem de securitate pe care-l verificăm, a spus Bobby. Clopoţelul ne avertizează dacă dă cineva tîrcoale prin curte.

— Da? Nigel a părut interesat. Merge de minune atunci, nu?

IV

Poate că mergea de minune clopoţelul, dar nimeni n-a mai venit după miezul nopţii să-l tragă din nou, ca el să-şi facă datoria de santinelă. Am dormit netulburat, în jeanşi şi în pulover, gata de luptă, dar nu m-a mai chemat nimeni, iar în zori Bobby s-a dus şi a deconectat firele înainte ca băieţii să sosească la lucru.

El şi Holly îmi scriseseră lista cu cei care au primit ziarul *The Flag* şi, după ce-am băut cafeaua, cînd afară se făcuse lumină, am pornit-o cu maşina lui Holly să-i caut.

Cum era duminică şi devreme, m-am dus, totuşi, mai întîi la fiecare chioşc de ziare, atît în oraş cît şi pe o rază considerabilă în suburbii, întrebînd dacă vînduseră unei singure persoane un număr mare de exemplare din *The Flag* în urmă cu două zile, adică vineri, sau dacă cineva aranjase în dimineaţa respectivă să fie livrate mai multe exemplare în plus.

Răspunsul a fost pretutindeni negativ. Vînzările de vineri de la *The Flag* fuseseră la fel cu cele de joi, atît livrările, cît şi primirile. Nici unul din debitele de ziare, mare sau mic, nu ceruse mai multe exemplare ca de obicei, spuneau ei, şi nici unul nu vînduse dintr-o dată tot stocul din *The Flag.* Băieţii care se ocupau cu distribuirea îşi făcuseră turele lor obişnuite, nimic mai mult.

Prima şi cea mai uşoară încercare se termina într-un punct mort.

În continuare, m-am dus să-l caut pe negustorul de furaje, care nu era cel ce îl aproviziona pe bunicul meu. De fapt, fusesem izbit imediat de numele complet nefamiliare ale tuturor furnizorilor lui Bobby, deşi, dacă stam să mă gîndesc, era explicabil. Bobby, preluînd grajdurile de la bunicul său, continua să se servească de furnizorii acestuia. Şi, se pare, că niciodată rivalii de o viaţă nu folosiseră acelaşi potcovar, acelaşi veterinar sau orice altceva. Totdeauna fiecare a fost convins că celălalt îl spiona, folosind cel mai mic prilej ce i se ivea. Şi fiecare avusese dreptate.

Nici un negustor de furaje din Newmarket, date fiind miile de cai din împrejurimi, nu găsea ciudat să i se sune la uşă în aşa-zisa lui zi de odihnă, negustorul care m-a introdus în biroul său dintr-o clădire anexă, de cărămidă, era tînăr şi şcolit; într-un limbaj pretenţios şi glacial, mi-a spus că nu este deloc o afacere bună să laşi datoriile clienţilor să tot crească, că el trebuie să aibă în vedere propriile încasări şi plăţi, iar creditul lui Allardeck se isprăvise.

I-am înmînat cecul lui Jermyn Graves semnat corect de Bobby pe verso.

— A, a spus furnizorul de furaje luminîndu-se la chip. De ce nu mi-ai spus asta de la început?

— Bobby spera că ai putea să mai aştepţi, ca de obicei.

— Îmi pare rău, dar nu pot. De acum înainte banii se plătesc pe loc, la livrarea mărfii.

— Cecul acela este mai mare decît ce vă datorează, am subliniat eu.

— Aşa este. E-n ordine, atunci, Bobby va fi aprovizionat pînă se va termina acest cec.

— Mulţumesc, i-am spus, apoi l-am întrebat dacă văzuse cînd i s-a adus exemplarul din *The Flag.*

— Nu. De ce?

I-am explicat:

— Acesta este un act de duşmănie, desfăşurat cu bună ştiinţă şi pe scară largă. Am vrea să ştim cine o face.

— A!

Am aşteptat. El a reflectat.

— Cred că a fost aici destul de devreme, vineri dimineaţă, a spus în cele din urmă. Şi a fost adus aici, la birou, nu acasă, unde primesc de obicei ziarele. L-am luat o dată cu scrisorile, atunci cînd am venit. Să fi fost în jur de opt şi jumătate.

— Şi era deschis la pagina de cronică mondenă, avînd paragraful respectiv încercuit cu roşu?

— Exact.

— Nu te-ai întrebat cine l-a trimis?

— Nu chiar... S-a încruntat. M-am gîndit că cineva îmi

făcea un serviciu.

— Mda, am spus. Cumperi de obicei *The Flag?*

— Nu. Iau *The Times* şi *The Sporting Life.*

I-am mulţumit şi am plecat, ducîndu-mă cu cîştigul de la curse al lui Holly la instalator, care mi-a mulţumit şi mi-a dat cam aceleaşi răspunsuri ca furnizorul de furaje. *The Flag* fusese lăsat la uşa locuinţei sale cam în jurul orei şapte şi n-a văzut cine i-l adusese. Domnul Allardeck îi era dator pentru instalarea unor conducte făcută pe vară şi trebuia să recunoască, zicea el, că-i telefonase şi-l ameninţase destul de tare că-l va da în judecată dacă nu-i achita imediat toţi banii.

L-am întrebat dacă cumpăra de obicei ziarul *The Flag.*

Da. Vinerea asta a primit două.

— Laolaltă? am întrebat eu. Adică erau amîndouă pe preşul de la intrare la ora şapte?

— Da.

— Care era deasupra?

A ridicat din umeri, s-a gîndit şi a spus:

— Din cîte îmi amintesc, cel însemnat cu roşu era dedesubt. Ciudat, mi-am zis, băiatul cu ziarele îmi lăsase două. Apoi am văzut paragraful şi m-am gîndit că unul din vecini mă avertiza în chip discret.

I-am spus că Bobby era confruntat cu probleme foarte grele.

— Da, cred că da. A pufnit pe nas. Şi nici pe departe el nu este singurul rău platnic. A schiţat un zîmbet sardonic. Toţi plătesc rapid atunci cînd le plesnesc ţevile. Cînd dă o frumuseţe de ger.

Am mai încercat la încă trei creditori de pe listă. Rămaşi încă neplătiţi, ei au fost mai vehementi şi mai puţin săritori, dar o schemă generală căpăta contur. Ziarele cu paragraful subliniat fuseseră lăsate înainte ca distribuitorii de presă să-şi facă turul şi nimeni nu văzuse cine anume le adusese.

M-am întors la cel mai mare debit de ziare şi am întrebat care este prima oră la care băieţii lor pleacă la abonaţi.

— Presa ne este adusă aici cu furgoneta la ora şase. Le triem şi băieţii pleacă cu bicicletele înainte de şase şi jumătate.

— Mulţumesc, am spus.

Au dat din cap.

— N-aveţi de ce.

Neliniştit din pricina perfecţiunii şi secretului cu care se lucrase, m-am dus în cele din urmă să-l văd pe bunicul meu în casa unde copilărisem: o casă mare, din cărămidă, cu frontoane ca nişte sprîncene comice care priveau cu dispreţ spre gardul împrejmuitor, terminat în partea de sus cu sîrmă ghimpată.

Cînd am intrat cu maşina înăuntru, curtea era pustie, toţi caii fiind în boxele lor, cu uşile închise, ca să nu intre frigul.

După ultima zi de curse din stagiunea de plat, nimeni nu mai ieşea să facă un galop prin landă. Hibernarea, pe care bunicul meu o ura, deja se instala.

L-am găsit în biroul său de la grajduri bătîndu-şi concentrat scrisorile la maşină, rezultat, am presupus eu,

al plecării încă unei secretare ce nu mai făcea faţă cîrcotelilor lui.

— Kit! a exclamat el ridicîndu-şi pentru o clipă privirea spre mine. N-am ştiut că vii. Ia loc. Bea ceva. A făcut semn cu mîna-i subţire. Termin imediat. A naibii secretară a plecat. N-au nici o consideraţie. Absolut nici una.

M-am aşezat şi l-am privit în timp ce lovea literele cu o forţă de două ori mai mare decît cea necesară şi am simţit aceeaşi afecţiune uşor exasperată, aceeaşi admiraţie pentru el.

Iubea caii mai presus de orice. Imediat după ei, a iubit-o pe bunica şi, în iarna în care ea a murit, pentru o vreme, devenise foarte tăcut, casa părînd ciudat de liniştită după anii pe care şi-i petrecuseră burzuluindu-se unul la celălalt. Peste cîteva luni, în schimb, a început să ţipe la mine şi la Holly, iar mai tîrziu, după ce noi am plecat, la secretare. N-o făcea din răutate, într-o lume imperfectă, era un perfecţionist, iritat de incompetențe minore, care se întîlneau mai la tot pasul.

Bătutul la maşină a încetat. S-a ridicat în picioare, drept, avînd aceeaşi înălţime ca mine, cu părul alb, pus la punct, în cămaşă, cravată şi o jachetă de tweed, croită impecabil. Bunicul meu nu era lipsit de solemnitate, nici în obiceiuri, maniere sau îmbrăcăminte şi, dacă era încăpăţînat din fire, se pare că tocmai acest factor îi adusese un succes notabil de-a lungul a mai bine de şaizeci de ani.

— E ceva brînză pentru prînz, a spus el. Rămîi aici la noapte?

— A-ă, merg la Holly.

Şi-a strîns brusc buzele.

— Locul tău e aici.

— Aş vrea să te împaci cu ea.

— Acum vorbesc cu ea, a răspuns el, ceea ce este mai mult decît destul pentru arogantul ăla de Maynard. A şi şobolanul de fiu-său. Ea vine pe aici în unele după-amiezi. Îmi aduce uneori mîncare şi diverse lucruri. Dar el n-are ce căuta aici şi eu n-am de gînd să mă duc acolo, aşa că să nu mi-o ceri. M-a bătut uşor pe braţ, în semn de aprobare. Eu şi cu tine ne înţelegem perfect, nu? Asta e de ajuns.

A pornit spre sufragerie, unde se aflau două tăvi pe masă, fiecare acoperită cu cîte un şervet. A ridicat unul din ele, lăsînd să se vadă un prînz pentru o persoană, aranjat cu grijă: mai multe feluri de brînză, biscuiţi în staniol, cuburi de unt, *chutney*[9], o banană, un măr şi un cuţit de argint pentru fructe. Cealaltă tavă era pentru cină.

— Noua menajeră, a spus el succint. E foarte bună.

De-ar ţine-o mult aşa, mi-am zis în sinea mea. Am îndepărtat staniolul, am mai adus o farfurie şi un cuţit şi ne-am aşezat amîndoi la masă, mîncînd cu gesturi cumpătate şi foarte puţin, el din pricina vîrstei, eu pentru că trebuia.

I-am povestit despre paragraful din *The Flag* şi mi-am dat seama imediat, plin de uşurare, că el n-avea nici un amestec.

— Dezgustător, a spus el. Ştii, tatăl meu ar fi putut scorni una ca asta, dacă i-ar fi trecut prin cap. Poate, cu

9 Condiment anglo-indian, preparat din fructe, ierburi acre şi arome.

ani în urmă, eu însumi i-aş fi făcut-o lui Allardeck, a chicotit el.

Pentru bunicul meu, Allardeck însemna bunicul lui Bobby, tatăl lui Maynard şi detestatul răposat. Nu l-am auzit niciodată spunîndu-i altfel decît, simplu, Allardeck.

— Lui Holly, nu, a spus bunicul, n-aş putea să i-o fac lui Holly. N-ar fi cinstit.

— Nu.

M-a privit scrutător.

— Ea s-a gîndit că aş putea să fiu eu?

— A zis că n-ar fi posibil şi, de asemeni, că ar dori foarte mult să nu fii tu.

A încuviinţat din cap mulţumit şi fără să se simtă jignit.

— E-n ordine. Biata Holly! Nu-mi pot închipui ce-a apucat-o să se mărite cu micul şobolan.

— El nu e chiar atît de rău, am spus eu.

— E ca Allardeck. Exact la fel. Acum două săptămîni, zîmbea plin de ifose cînd calul lui l-a întrecut pe al meu la Kempton.

— Dar am băgat de seamă că n-ai făcut nici o reclamaţie.

— Nu puteam. N-aveam motiv. Nu fusese nici o lovitură, nici o strecurare la coardă sau schimbare de linie. Calul lui a cîştigat cu trei lungimi. Se citea dezgustul în vocea lui. Ai fost acolo? Nu te-am văzut.

— Am citit în ziar.

— Aha.

A ales banana. Eu am mîncat mărul.

— Te-am văzut ieri la televizor cîştigînd cupa Towcrier.

Nenorocit cal, plin de ură. Se observa cît de colo.

— Mda.

— Sînt şi oameni la fel, a remarcat el. Pricepuţi foc, dar foarte suciţi ca să poată face ceva ca lumea.

— A cîştigat, totuşi, am subliniat eu.

— Aşa-i. Datorită ţie. Şi să nu mai discutăm despre asta, dacă-mi place ceva, este să te privesc călărind. N-a existat niciodată un Allardeck care să fie cît de cît de clasa ta.

— Şi cred că asta i-ai spus-o şi lui Allardeck însuşi?

— Da, bineînţeles. Nu i-a căzut bine. Bunicul a oftat. Nu mai este la fel de cînd el s-a prăpădit. Am crezut c-am să fiu încîntat, dar ceva din rostul vieţii mele s-a dus. Mă obişnuisem să mă bucur de privirile lui acre atunci cînd, îl întreceam în vicleşug. Odată i-am scos calul din cursa St. Leger, pentru că iscoadele mele îmi spuseseră că are herpes. Ţi-am povestit asta? În ziua aceea m-ar fi omorît, dacă ar fi putut. Dar el, cu o grămadă de minciuni, mă lăsase fără una din doamnele proprietare, prea lesne crezătoare, spunîndu-i despre mine că niciodată n-o să-i duc caii acolo unde ar putea să cîştige. Însă ei n-au cîştigat nici pentru el, lucru pe care am avut grijă să-l fac să nu-l uite niciodată. A tăiat banana curăţată de coajă în bucăţi egale şi a rămas uitîndu-se la ele. Acum Maynard, a continuat el, mă urăşte pentru cutezanţa mea, dar nu se poate compara cu Allardeck. Şi Maynard este un egomaniac însetat de putere, dar rămîne un linge-blide, ceea ce tatăl lui n-a fost niciodată, cu toate greşelile lui.

— Ce vrei să spui prin linge blide?

— Tiran cu cei slabi şi lingău faţă de cei puternici.

Maynard a urcat fiecare treaptă periind în stînga şi-n dreapta şi călcîndu-i în picioare pe toţi care i-au ieşit în cale. A fost un copil detestabil. Şi linguşitor. Odată a avut neobrăzarea să vină la mine pe landă şi să-mi spună că, atunci cînd va fi mare, voia să ajungă lord, ca să mă plec în faţa lui, aşa cum vor trebui să facă toţi ceilalţi.

— A spus-o într-adevăr?

— Era destul de mic, de opt sau nouă ani. I-am zis că e dezgustător şi l-am tras de urechi. M-a pîrît tatălui său, bineînţeles, şi Allardeck mi-a trimis o scrisoare arogantă. Astea au fost cu mult, foarte mult timp în urma. A mîncat fără tragere de inimă o bucată de banană. Dar cred că dorinţa ca oamenii să se plece în faţa lui încă o mai are. De ce altceva preia toate acele afaceri?

— Ca să cîştige, am spus eu. Aşa cum tu şi cu mine încercăm să cîştigăm, dacă putem.

— Pentru asta noi nu călcăm oamenii în picioare. Noi nu vrem ca lumea să se plece în faţa noastră. A zîmbit. În afară de cei din familia Allardeck, bineînţeles.

Am făcut cafea şi, în timp ce o beam, am telefonat la cîţiva din furnizorii obişnuiţi ai bunicului precum şi la veterinar, potcovar şi instalator. Toţi au fost surprinşi de întrebarea mea şi nici unul dintre ei nu primise vreun exemplar din *The Flag* cu paragraful respectiv subliniat.

— Micul şobolan are un trădător chiar în tabăra lui, a spus bunicul fără un regret deosebit. Cine este secretara lui?

— Nimeni. Îşi face totul singur.

— Aha! Allardeck avea o secretară.

— Mi-ai spus de o sută de ori că Allardeck şi-a luat o secretară numai pentru că aveai tu. Te-ai lăudat în faţa lui că-ţi trebuie o secretară pentru că aveai atît de mulţi cai de antrenat, aşa că şi-a luat şi el una.

— N-a suportat niciodată să am ceva mai mult decît el.

— Şi, dacă-mi amintesc bine, am spus eu, tu atît te-ai agitat în sus şi-n jos cînd el a căpătat o oarecare experienţă cu boxele, că nu te-ai lăsat pînă cînd n-ai încercat şi tu.

— Nimeni nu e perfect. A ridicat din umeri nepăsător. Dacă micul şobolan n-are o secretară, atunci cine altcineva îi cunoaşte viaţa şi dinăuntru, şi din afară?

— Asta e, într-adevăr, marea întrebare.

— Maynard, a spus bunicul categoric. Acesta este. Adu-ţi aminte, Maynard a locuit în casa aceea multă vreme după căsătorie. El s-a însurat la optsprezece ani... stupid, am considerat eu, dar Bobby era pe drum. Şi apoi, cel puţin alţi cincisprezece ani, cînd se presupunea că este ajutorul lui Allardeck, el s-a tot învîrtit încoace şi-ncolo, plecînd mereu pe furiş la Londra, ca să se bage în toate acele afaceri. Cacao! Ai auzit vreodată de cineva care să facă avere din cacao? Acela a fost Maynard. Allardeck s-a lăudat cu asta săptămîni în şir, ţinînd-o una şi bună cît de isteţ era fiul lui. Ei bine, fiul meu este mort, i-am reamintit eu într-o zi destul de dur, şi după aceea s-a potolit.

— Maynard n-ar distruge cariera lui Booby, am zis eu.

— De ce nu? El nu i-a mai vorbit de cînd s-a căsătorit cu Holly. Holly mi-a povestit că, dacă Maynard vrea să-i transmită ceva lui Bobby, îl pune pe docilul său avocat să-i

scrie, iar toate scrisorile de pînă acum au fost despre nişte bani pe care Bobby îi datorează lui Maynard de pe vremea cînd a terminat şcoala şi acesta i-a dat ca să-şi cumpere o maşină. Holly zice că Bobby a fost aşa de bucuros, că i-a scris tatălui său o scrisoare, mulţumindu-i şi promiţîndu-i că într-o zi îi va restitui banii, iar acum Maynard îl obligă să-şi ţină promisiunea.

— Nu pot s-o cred.

— E absolut adevărat.

— Ce bastard!

— Bastard rămîne singurul lucru care, cu siguranţă, Maynard nu este, a spus bunicul cu răceală. Este leit Allardeck. Acelaşi surîs dispreţuitor. Aceeaşi infatuare. Părul lins. Fără bărbie. Iar micul şobolan seamănă perfect cu ei.

Bobby, micul şobolan, era pentru oricine, în afară de un Fielding, un bărbat cu o bărbie perfect normală şi un zîmbet destul de plăcut, dar n-am zis nimic. Păcatele şi defectele celor din familia Allardeck, trecute şi prezente, niciodată n-au să poată fi judecate imparţial într-o casă Fielding.

Am stat cu bunicul toată după-amiaza, iar la patru şi jumătate am dat amîndoi o raită prin ogradă, pe la grajduri, pentru controlul de seară, deoarece ziua scurtă de iarnă deja se îngîna cu noaptea, iar în boxe strălucea o lumină gălbuie.

Băieţii erau ocupaţi, ca de obicei, cu scosul bălegarului, cu adusul fînului şi apei, cu pregătitul boxelor. Capelmaistrul, care lucra aici de foarte multă vreme (şi la

care bunicul nu ţipase niciodată), a venit împreună cu noi, amîndoi discutînd amănunte despre fiecare din cei aproximativ cincizeci de cai. Vocile lor erau liniştite, preocupate, grave şi, într-o oarecare măsură, pline de regret, dat fiind că speranţele şi triumfurile anului se terminaseră, iar emoţiile fuseseră date uitării. Mă îngrozea perspectiva înlăturării acelor emoţii pentru totdeauna: fie din pricina bolii, fie a morţii bunicului. El n-avea să se retragă înainte de a fi nevoit să o facă, pentru că slujba însemna însăşi viaţa lui, dar era de aşteptat ca la un moment dat, nu mult prea încolo de acum înainte, eu să mă întorc ca să locuiesc din nou în această casă şi să preiau afacerile. Bunicul conta pe asta, proprietarii erau pregătiţi pentru aşa ceva, cei din lumea curselor o considerau ca un lucru de la sine înţeles; iar eu simţeam că nici pe departe nu eram gata s-o fac. Îmi mai doream patru sau cinci ani în sportul care mă pasiona. Voiam să mai particip la curse atîta vreme cît trupul îmi era întreg, potrivit pentru ele şi încă se mai găsea cineva care să mă plătească. Jocheii de steeplechase n-au avut niciodată longevitatea celor de plat, pentru că, să fii trîntit de pămînt la o viteză de treizeci de mile pe oră, de mai bine de treizeci de ori pe an, asta înseamnă un sport prin excelenţă pentru tineri, dar eu întotdeauna m-am gîndit că treizeci şi cinci de ani ar fi vîrsta aproximativă la care să mă retrag.

Cînd o să am treizeci şi cinci de ani, bunicul meu o să fie de optzeci şi şapte şi chiar şi pentru el... M-a străbătut un fior în aerul rece de afară şi mi-am îndepărtat gîndul din minte. Viitorul va trebui înfruntat, dar deocamdată încă

nu era cazul!

După ce-am terminat cu grajdurile, spre marea neplăcere a bunicului, l-am părăsit şi m-am întors în casa duşmanului, unde am găsit sfîrşitul aceluiaşi ritual de seară, în plină desfăşurare. Caii lui Graves se găseau încă în ograda mînzelor, iar Bobby se simţea mai în siguranţă, pentru că Nigel îi spusese că Graves greşise de cel puţin două ori, luînd drept ai lui alţi cai, atunci cînd îl chemase să-i vadă în cursul dimineţilor de sîmbătă.

L-am urmărit pe Bobby cum îşi plimba mîna pe picioarele cailor, cercetînd temperatura tendoanelor întinse, cum examina atent evoluţia unor minore erupţii cutanate şi cum îi bătea uşor pe crupe cu un gest prietenesc. Era un călăreţ înnăscut, nici o îndoială în privinţa asta, iar animalele îi răspundeau în modul imperceptibil în care o fac cu cineva faţă de care se simt în largul lor.

Poate că uneori îl găseam puţin indecis şi n-avea o minte ascuţită-brici, dar, în realitate, era un om destul de bun şi-mi puteam da seama că Holly îl iubea. De altfel, şi el o iubea destul de mult încît să întoarcă spatele strămoşilor săi şi să se înstrăineze de puternicul său tată, iar asta, recunosc, ceruse forţă din partea lui.

S-a îndreptat din şale, fiind aplecat să palpeze un picior, m-a văzut că-l urmăream cu privirea şi, dintr-un instinct pornit direct din subconştient, s-a ridicat complet la verticală şi mi-a aruncat o privire de vultur, plină de vrăjmăşie.

— Fielding, a spus el plat, de parcă cuvîntul însuşi era o

acuzaţie şi un blestem: o declaraţie de război veşnic.

— Allardeck, am spus pe acelaşi ton. Am schiţat un zîmbet. Mă gîndeam, de fapt, că te plac.

— O! S-a relaxat tot atît de rapid pe cît se încordase şi părea confuz. Nu ştiu... pentru moment... am simţit...

— Da, am spus dînd din cap, ai simţit ură.

— Ochii îţi erau în umbră... Parcă... aveai o glugă trasă pe cap.

Era o explicaţie acceptabilă şi un fel de scuză. Şi m-am gîndit cît de iraţional era ca nişte reminiscenţe adînci să se ridice atît de repede la suprafaţă; şi cu mine se întîmpla uneori la fel, oricît de mult aş fi încercat să le opresc.

Şi-a terminat de examinat caii fără alte comentarii şi ne-am îndreptat spre casă.

— Îmi pare rău, a spus el apoi cu o uşoară stinghereală. M-am întors înapoi cu ani... Şi-a fluturat mîna. A fost fără voia mea.

L-am întrebat curios:

— Ţi se întîmplă vreodată să te gîndeşti la Holly în acest fel? Ca la un Fielding? Dacă ochii ei sînt în umbră, îţi apare şi ea tot ca o ameninţare?

— Nu, bineînţeles că nu. Ea e altfel.

— Cum adică?

S-a uitat la chipul meu şi se pare că a găsit că totul este în ordine ca să-mi explice.

— Tu, a zis el, eşti puternic. Mă refer la minte, nu chiar la muşchi. Cine vorbeşte cu tine, chiar foarte puţin, n-are cum să-i scape. Asta îţi creează... nu ştiu... cumva, prezenţa ta se face simţită, să zicem în camera de cîntărire

sau în altă parte. Oamenii pot să spună dacă tu ai fost la o anume cursă sau nu, ori la o petrecere, chiar dacă tu nu încerci să întreprinzi nimic pentru asta. Cred că sînt confuz. Aş zice că tocmai asta face din tine un jocheu campion şi este întru totul tipic *Fielding.* Ei bine, Holly nu este aşa. E blîndă, calmă, nu are nici un pic de agresivitate sau ambiţie şi nu vrea să epateze o lume cu ceea ce face, aşa că ea, de fapt, în străfundul sufletului, nu este un Fielding.

— Mda. Era mai degrabă un sunet sec, din gît, decît un cuvînt. Bobby mi-a aruncat iar o privire rapidă. E-n ordine, i-am spus. Îmi voi recunoaşte vina în faţa urmaşilor şi pe ea o voi disculpa. Dar ea are, totuşi, ambiţii.

— Nu.

A clătinat din cap hotărît.

— În privinţa ta, am spus eu. Ca tu să fii un succes de durată. Ca amîndoi să fiţi. Să dovedească tuturor că aţi avut dreptate să vă căsătoriţi.

S-a oprit cu mîna pe clanţa uşii de la bucătărie.

— Şi tu ai fost împotrivă, ca toţi ceilalţi.

— Da, din diverse motive. Dar acum nu mai sînt.

— Nici în ziua aceea, a spus el cu sinceritate. Ai fost singurul care ţi-ai făcut apariţia atunci.

— Nu putea să meargă singură la altar, nu? Cineva trebuia s-o însoţească.

Mi-a zîmbit cu aceeaşi inconştientă cu care mai înainte mă urîse.

— Un Fielding încredinţînd un Fielding unui Allardeck, a spus el. Atunci m-am întrebat dacă n-o să se cutremure

pământul.

A deschis uşa şi am intrat înăuntru. Holly, care era puntea noastră de legătură, aprinsese un foc de lemne în living şi încerca din răsputeri să fie veselă.

Ne-am aşezat în fotolii şi le-am povestit despre drumurile mele din cursul dimineţii şi, de asemeni, i-am asigurat de neimplicarea bunicului.

— Exemplarele subliniate din *The Flag* se aflau la uşile oamenilor cel puţin de la ora şase, am spus eu, şi au fost aduse din afară, nu din Newmarket. Nu ştiu la ce oră ajung ziarele în debitele din Cambridge, dar presupun că nu cu mult înainte de cinci, şi n-ar fi destul timp pentru cineva să cumpere douăzeci de ziare în Cambridge şi să le distribuie, împăturite şi subliniate, la diverse adrese din tot Newmarket-ul, care e la douăzeci de mile distanţă, şi asta înainte ca băieţii cu ziarele de aici să-şi fi început cursele.

— Londra? a spus Holly. Crezi că cineva le-a cumpărat direct de acolo?

— Aş zice că da, am încuviinţat eu. Bineînţeles, asta nu înseamnă neapărat că n-a fost cineva de aici care a pus-o la cale sau că a făcut-o chiar personal, aşa că n-am avansat cine ştie ce.

— Totul este atît de fără noimă, a spus Holly.

— Se pare că nimeni nu s-a uitat pe fereastră pe la ora şase, am continuat eu. Ai crede c-ar fi cineva din acest oraş. Dar nimeni, din cîţi am întrebat, n-a văzut pe cineva la acea oră punînd la uşa cuiva un ziar. Era întuneric beznă, bineînţeles. Ei spun că-n timpul iernii abia dacă-i zăresc vreodată chiar şi pe băieţii cu ziare.

Telefonul de pe birou, de lîngă scaunul lui Bobby, a sunat, iar Bobby a întins o mînă şi l-a ridicat cu o privire neliniştită.

— O... bună, Seb, a zis el.

Era o oarecare uşurare în vocea lui, dar nu prea mare.

— Un prieten, mi-a spus Holly. Are un cal la noi.

— L-ai văzut, da? Bobby a făcut o grimasă. Cineva ţi-a trimis un exemplar... A ascultat, apoi a spus: Nu, bineînţeles că nu ştiu cine. E pură răutate. Nu, bineînţeles că nu e adevărat. Rămîn în afaceri şi nu te speria, iapa ta e foarte bine şi chiar acum i-am controlat tendonul. Este rece, s-a întărit şi merge spre bine. Poftim? Tata? El n-o să dea nici o leţcaie, aşa a zis. Da, poţi liniştit să spui că este un porc fără milă... Nu, nu e nici o speranţă acolo. De fapt, dimpotrivă, el încearcă să stoarcă de la mine nişte bani pe care mi i-a împrumutat acum vreo paisprezece ani, ca să-mi cumpăr o maşină. Da, presupun că este genul de cărpănoşenie care l-a făcut bogat. Poftim? Nu o avere, era o vechitură luată de ocazie, dar pentru mine a fost prima mașină. Cred că pînă la urmă va trebui să-i plătesc, numai ca să nu-i mai am pe avocaţii lui pe cap. Da, ţi-am spus, totul e bine. Nu da nici o atenţie ziarului *The Flag.* Bineînţeles, Seb, oricînd. La revedere.

A pus receptorul jos, fără să aibă nici pe departe o înfăţişare atît de plină de încredere pe cît îi era vocea la telefon.

— Încă un proprietar cuprins de îndoieli. O mulţime de şobolani. Jumătate din ei se gîndesc s-o şteargă fără să mai aştepte să vadă dacă se scufundă sau nu corabia. De

asemeni, jumătate din ei nu şi-au plătit notele pe ultima lună.

— Seb a plătit? a întrebat Holly.

Bobby a clătinat din cap.

— Are tupeu, atunci.

— Paragraful acela nenorocit a ajuns la el cu poşta de ieri: doar coloana cu „Detalii intime”. O tăietură, nu tot ziarul, a spus el. Într-un plic obişnuit, maro, scris la maşină. Din Londra, ca toate celelalte.

— Toţi proprietarii au primit tăieturi din ziar? am întrebat.

— Se pare că da. Mai toţi mi-au telefonat. De fapt, pe ceilalţi nu i-am sunat ca să-i întreb.

Am mai tîndălit o vreme şi apoi am monopolizat telefonul, ca să-mi adun mesajele înregistrate la robotul meu de acasă, să chem cîţiva antrenori care-mi oferiseră cai pentru competiţiile din timpul săptămînii şi să discut cu cîţiva jochei care locuiau în Newmarket, rugîndu-i să mă ducă şi pe mine la Plumpton, în Sussex, pentru cursele de a doua zi. Doi dintre ei spuneau că deja aranjaseră să meargă împreună, aşa că aveau să mă ia şi pe mine.

— Ai să te-ntorci aici? m-a întrebat Holly după ce stabilisem totul.

Am văzut neliniştea de pe chipul ei şi lipsa de împotrivire din partea lui Bobby. Nu mă aşteptasem ca el să fie de acord cu prezenţa mea chiar de la bun început, dar se pare că mă înşelasem.

— Rămîi, a spus el, scurt, dar sunînd ca o invitaţie, nu ca o mîrîială.

— Nu v-am fost de cine ştie ce ajutor.

— Ne simţim mai bine cu tine aici, a spus Holly.

Nu prea voiam să rămîn din considerente practice. Marţi trebuia să călăresc în Devon, iar un motiv pentru care preferam să locuiesc în Lambourn, nu în Newmarket era că din Lambourn se putea ajunge la orice hipodrom din Anglia şi apoi să te întorci acasă în aceeaşi zi. Lambourn era central.

Am spus scuzîndu-mă:

— Din Plumpton va trebui să mă-ntorc cu cineva la Lambourn, pentru că am nevoie de maşina mea ca să merg marţi la Devon. Cînd am să ajung marţi seara la Lambourn, o să vedem cum stau lucrurile aici.

Holly a spus abătută: „bine”, fără să mai încerce să mă convingă.

I-am privit faţa amărîtă, mai frumoasă la supărare decît la bucurie, cum se întîmplă adeseori. Un gînd mi-a venit pe neaşteptate în minte şi-am spus fără să mai chibzuiesc:

— Holly, eşti gravidă?

V

Bobby a rămas cu gura căscată.

Holly mi-a aruncat o privire cercetătoare cu ochii-i căprui, luminoşi, în care citeam şi alarmă, şi emoţie.

— De ce-ai spus asta? a întrebat Bobby.

— Nu ştiu.

— Nu i-a întîrziat decît cu puţin. N-am făcut nici un test

pînă acum, a zis Bobby; şi apoi către Holly: pesemne că tu i-ai spus.

— Nu, nu i-am spus. Holly a clătinat din cap. Dar chiar în clipa aceea mă gîndeam cît de fericită am fost vineri cînd primul lucru pe care l-am simţit cînd m-am trezit a fost că-mi era greaţă. Mă gîndeam la ironia sorţii. Toate acele luni de încercări şi întîia dată cînd, într-adevăr, se pare a se fi întîmplat, noi sîntem la un aşa necaz, că ultimul lucru de pe lume care ne trebuie este un copil.

Bobby s-a încruntat.

— Pesemne că tu i-ai spus, a repetat el, şi părea categoric afectat, aproape ca şi cum ar fi fost gelos.

— Nu, nu i-am spus, a zis Holly şovăind.

— Ieri, pe drum, cînd vă întorceaţi încoace, a insistat el.

— Ştii ce? am zis eu. Uită c-am spus-o. Ce contează?

Bobby s-a uitat la mine furios şi apoi mai iertător spre Holly, de parcă un gînd i-ar fi străfulgerat prin minte.

— A fost asta, a zis el plin de îndoială, ceea ce tu mi-ai povestit odată despre tine şi Kit că vă ghiceaţi unul celuilalt gîndurile cînd eraţi copii?

Ea a încuviinţat din cap fără tragere de inimă.

— Nu ni s-a mai întîmplat de ani de zile, totuşi.

— Acum nu se mai întîmplă, am încuviinţat eu. Vreau să spun că aceasta a fost doar în vremuri demult apuse. O întoarcere în timp. Nu cred că se va mai repeta.

Şi dacă, într-adevăr, se va întîmplă iar, mi-am zis, am să fiu mult mai atent cu ceea ce-mi iese din gură. Gîndurile răzleţe vor fi trecute mai bine prin sită.

I-am înţeles perfect de bine gelozia lui Bobby, pentru că

o simţisem eu însumi teribil de puternic cînd Holly îmi spusese prima oară că se îndrăgostise. Gelozia fusese rapid depăşită de o mult mai normală consternare cînd ea mi-a mărturisit cine era cel care-i căzuse cu tronc la inimă şi îmi amintesc, şi acum cu cîtă violenţă n-am vrut s-o împart cu altcineva, n-am vrut ca statutul meu de cel mai bun prieten să-mi fie uzurpat de un străin.

Am fost uşor şocat de gelozia mea şi mi-am cercetat sufletul cu destulă migală, pînă atunci neîntrebîndu-mă niciodată de natura sentimentelor mele faţă de sora mea: şi-am făcut descoperirea, care m-a liniştit, dar m-a şi întristat, că ea putea să se culce cu Bobby cît voia, asta mă lăsa indiferent; era o comuniune a minţii pe care o pierdeam şi care conta.

Avusesem, bineînţeles, propriile mele aventuri amoroase, atît înainte, cît şi după căsătoria ei, dar ele fuseseră pasagere, cu nici o implicaţie mai adîncă, nimic care să se apropie cît de cît de ataşarea lui Holly faţă de Bobby. Am timp destul, mi-am zis eu, şi poate, într-o zi... Şi alte platitudini ca aceasta.

Bobby şi-a manifestat convingerea că telepatia dintre mine şi Holly n-avea să se mai întîmple, deşi amîndoi ştiam, dintr-o fugară aruncătură de priviri, că lucrurile stăteau altfel. Dacă noi hotărîm să fim pe aceeaşi lungime de undă, ca să zic aşa, vechiul obicei avea să revină.

Seara ne-am petrecut-o toţi trei, încercînd să nu mai revenim iar şi iar la întrebarea cheie: cine şi de ce? şi, în cele din urmă, ne-am dus obosiţi la culcare fără vreun răspuns plauzibil. M-am lungit iarăşi în jeanşi, flanelă şi

şosete, în caz că Graves avea să se întoarcă, dar mă gîndeam că, daca plănuise să o facă, era bine să mai chibzuiască.

Mă înşelasem.

Clopoţelul m-a trezit la trei şi jumătate dimineaţa şi, aproape înainte ca el să se oprească din sunat, eu eram în pantofi şi afară din casă, alergînd pe alee, urmînd planul pe care-l discutasem cu Bobby în seara precedentă.

Am ieşit pe poartă şi am luat-o la stînga; pe bucata de iarbă de la marginea drumului, unde uneori îşi instalau ţiganii cortul, se aflau în deplină siguranţă cele necesare pentru transportul cailor. O maşină, de data asta, cu o remorcă pentru doi cai. O remorcă cu oblonul din spate lăsat; era pregătită, dar încă nu fusese încărcată.

Am alergat direct la maşina şi am deschis dintr-o smucitură uşa de la şofer, dar nu era nimeni înăuntru, ca să-l iau prin surprindere. Doar cheile în contact; de necrezut.

Am ridicat oblonul şi l-am zăvorît, apoi am urcat în maşină, am pornit-o şi am dus-o cîteva sute de iarzi mai încolo, pe un drum lateral. Am parcat-o, am lăsat cheile în contact, ca înainte, şi am alergat înapoi spre curtea lui Bobby.

Scena era aproape identică cu cea de dinainte, cel puţin în ceea ce priveşte luminile, strigătele şi injuriile care au urmat. Bobby şi Jermyn Graves stăteau în faţa boxei goale, unde fusese montat sistemul de alarmă, şi nu mai aveau mult pînă să se ia la bătaie. Un băiat subţirel, să tot fi avut şaisprezece ani, stătea la o oarecare distanţă,

ţinînd un sac mare de hîrtie, schimbîndu-se de pe un picior pe celălalt şi părînd nefericit.

— Dă-mi înapoi caii, ţipa Graves. Acesta e un furt.

— Nu, nu este, i-am spus eu. Furtul este ceva de care trebuie să te fereşti.

— Poftim? S-a răsucit ca să se uite mai bine la mine. Iar dau peste tine!

— Dacă vorbeşti despre lege, i-am spus eu, este legal să reţii un bun asupra căruia ţi se datorează bani pînă cînd datoria este plătită.

— Am să te ruinez, a spus el furios. Am să vă ruinez pe amîndoi.

— Gîndeşte-te bine, domnule Graves, am spus eu. Eşti în culpă.

— Ce-mi pasă? N-o să mă las înfrînt de un nenorocit de jocheu şi de un pricăjit de antrenor falit, te asigur.

Băiatul care-l însoţea a spus:

— Unchiule...

— Tu să taci, s-a răstit Graves.

Băiatului i-a căzut sacul şi s-a împiedicat cînd l-a ridicat.

— Pleacă, domnule Graves, i-am spus. Calmează-te. Mai gîndeşte-te. Vino şi ia-ţi caii cînd cecul va fi achitat şi cu asta totul s-a terminat.

— Nu, n-am s-o fac.

— Te priveşte, i-am spus ridicînd din umeri.

Eu şi Bobby l-am urmărit cum încerca să iasă cît de cît cu obrazul curat din această situaţie neplăcută, ceea ce era cam greu. A mai aruncat cîteva ameninţări destul de

zgomotoase şi apoi, în cele din urmă, spunînd pe un ton iritat nepotului său: „haide, haide”, a plecat cu paşi mari pe alee.

— I-ai imobilizat autovana? a întrebat Bobby.

— Era o maşină cu o remorcă şi cheile se aflau în contact. Eu doar am îndepărtat-o de la vedere, după cel mai apropiat colţ. Mă întreb dacă au s-o găsească.

— Cred că nu era cazul să ne deranjăm, a spus Bobby, pentru că Graves s-a dus direct la boxa cu sistem de alarmă.

Noi ne gîndisem că el se putea duce mai întîi în boxa celuilalt cal al său, s-o găsească goală, să creadă că a nimerit greşit şi, eventual, să ia unul din caii din boxele alăturate. Ne mai gîndisem că ar fi putut să aducă mai mulţi oameni cu el. Dar n-a făcut nici una, nici alta. În orice caz, precauţiile s-ar fi putut dovedi necesare.

Am închis grajdul gol şi Bobby s-a împiedicat de ceva. S-a aplecat să ia obiectul şi mi l-a întins să-l văd: era o bucată mare de pîslă, groasă, cu băieri ataşate. Un amortizor pentru copite, căzut, fără îndoială, din sac.

— Nu încălţări din piele, a spus Bobby încruntat. Sînt făcute în casă.

A stins luminile din curte şi am rămas pentru o vreme lîngă uşa bucătăriei, aşteptînd. Ne-am gîndit că, în liniştea nopţii, trebuia să auzim maşina şi remorca pornind. Totuşi, ceea ce am auzit, în schimb, au fost nişte paşi şovăitori întorcîndu-se în curte.

Bobby a aprins din nou luminile şi l-am văzut pe băiatul care stătea acolo clipind din ochi şi foarte încurcat.

— Cineva a furat maşina unchiului, a spus el.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Jasper.

— Graves?

A dat din cap şi a înghiţit în sec.

— Unchiul vrea să anunţ poliţia şi să chem un taxi.

— Dacă aş fi în locul tău, i-am spus eu, aş ieşi pe poarta aceea, aş face-o la stînga şi, puţin mai încolo, aş da primul colţ la stînga şi-aş folosi telefonul public ce se găseşte acolo.

— O, a spus el, e-n ordine. S-a uitat la noi aproape rugător. Trebuia să fie doar o farsă, dar totul a ieşit prost.

Nu i-am dat nici o încurajare deosebită şi, după o clipă, s-a întors şi a pornit-o pe alee, în jos, paşii îndepărtîndu-i-se încet.

— La ce te gîndeşti? m-a întrebat Bobby.

— Cred că ar trebui să legăm clopoţelul astfel încît oricine vine pe alee să-l facă să sune.

— Bine. Şi am să-l deconectez imediat ce mă scol.

Am început să legăm strîns o sfoară neagră de-a curmezişul aleii, la nivelul genunchiului, şi am auzit în depărtare maşina lui Graves pornind.

— A găsit-o, a spus Bobby zîmbind. Nu e nici un telefon public pe drumul acela, ştiai?

Am terminat de montat sistemul elementar de alarmă şi am intrat căscînd în casă, spre a mai dormi cîteva ceasuri. Cum stăteam aşa lungit, mă gîndeam la felul în care se poate isca o vrajbă, ca în cazul lui Graves, şi ea să continue de-a lungul secolelor, cum a fost cu familiile Allardeck şi

Fielding, şi apoi să se extindă într-o persecuţie politică şi religioasă pe scară naţională, care să dureze la nesfîrşit, devenind un mod de a gîndi, o ură destructivă, canalizată pe o singură direcţie. Am să fac un început în propriul meu colţişor, mi-am zis în sinea mea sardonic, lăsîndu-mi mintea să hoinărească, şi mi-am forţat subconştientul să-i iubească pe cei din familia Allardeck, din care făcea parte propria mea soră, Dumnezeu să-i ajute.

*
* *

Perseverenţa şi-a înălţat capul cel mai hîd dis-de-dimineaţă.

La opt şi jumătate, cînd a sunat telefonul, am răspuns eu, pentru că Bobby era plecat să-şi antreneze caii, iar Holly din nou nu se simţea bine: era furnizorul de furaje, care sunase să spună, cu accentul său de Eton, că mai primise un exemplar din *The Flag.*

— Abia l-am luat din cutie, a spus el. Este ziarul de azi, de luni. Un alt paragraf este subliniat cu roşu.

— Ce zice? l-am întrebat cu inima strînsă.

— Ei bine... cred... dacă vrei, poţi să vii să-l iei. De data asta e mai lung. Şi e o poză a lui Bobby.

— Am să vin.

M-am dus direct cu maşina lui Holly şi l-am găsit pe negustorul de furaje în biroul său, ca rîndul trecut. Mi-a întins ziarul în tăcere şi am privit cu o consternare crescîndă la fotografia ce-l arăta pe Bobby rînjind ca un

imbecil şi am citit calomnia din „Detalii intime”.

Grave probleme băneşti se îngrămădesc asupra lui Robertson (Bobby) Allardeck (32 ani), care încă antrenează cîţiva cai de curse în grajdurile cîndva prospere ale bunicului său din Newmarket. Negustorii locali îl ameninţă cu darea în judecată pentru note de plată neachitate. Bobby îi asigură anemic pe proprietarii cailor rămaşi că nu trebuie să-şi facă griji, deşi furnizorul de furaje a încetat să-l mai aprovizioneze. Care va fi sfîrşitul?

Nici o mană cerească din partea lui tăticu’.

Maynard („Bogătaşul”) Allardeck (50 ani), care este certat cu Bobby pentru mezalianţa încheiată, n-o să-i vină în ajutor.

Maynard, cunoscut pentru asiduitatea cu care vînează titlul de cavaler, îşi dă toţi banii disponibili pentru opere de caritate.

Care e părerea bietului Bobby? Imposibil de tipărit.

Urmăriţi în continuare această rubrică.

— Dacă Bobby nu-i dă în judecată pentru calomnie, am spus eu, tatăl lui cu siguranţă o s-o facă.

— Cu cît mai mare e adevărul, cu atît mai sfruntată e calomnia, a comentat sec negustorul de furaje şi a adăugat: Spune-i lui Bobby că se bucură din nou de credit din partea mea. Am mai reflectat. El mi-a plătit întotdeauna cu regularitate, chiar dacă mereu cu întîrziere. Şi mie nu-mi place să fiu manipulat de gunoaie de acest soi. A arătat spre ziar. Aşa că transmite-i lui

Bobby că am să-l aprovizionez ca înainte. Spune-i să comunice acest lucru proprietarilor de cai.

I-am mulţumit şi m-am întors la casa lui Bobby şi, în timp ce mi-am băut cafeaua în bucătărie, am recitit „Detalii intime”. Apoi, căzut pe gînduri, i-am telefonat furnizorului de furaje.

— Ai spus cuiva că ai de gînd să încetezi să-l aprovizionezi pe Bobby? l-am întrebat.

— I-am spus-o lui Bobby. Părea şi el la fel de îngrijorat. Nimănui altcuiva.

— Sigur?

— Absolut.

— Nici chiar secretarei? Sau cuiva din familie?

— Recunosc că vineri am fost foarte îngrijorat şi mi-am cerut imediat banii înapoi, dar nimeni nu m-a auzit cînd am vorbit cu Bobby despre asta, sînt foarte sigur. Secretara mea nu vine înainte de unsprezece vinerea şi, după cum ştii, biroul meu este în clădirea anexă. Te asigur că eram singur cînd i-am telefonat.

— Bine, mulţumesc, i-am spus.

— Informatorul trebuie să fie pe lîngă Bobby, a insistat el.

— Da, cred că ai dreptate.

Am închis şi am început să citesc *The Daily Flag* de la cap la coadă, ceea ce n-am făcut niciodată pînă acum, căutînd, poate, să mă lămuresc asupra raţiunilor ce determină un ziar să atace brusc un om inofensiv, încercînd să-l distrugă.

Mi-am dat seama că tonul general şi constant al ziarului

The Flag era de o vrăjmăşie infatuată, mesajul său – luare în zeflemea şi, după ce-l parcurgea, cititorul rămînea cu un gust amar care, în mod garantat, îl făcea să caute cu înverşunare un pretext spre a jigni sau a împroşca cu răutăţi.

Orice istorioară care să pună pe cineva într-o lumină proastă se afla în el. Laudele nu-şi găseau aici locul. Umilirea fusese ridicată la rangul de artă, aşa că o femeie, oricît de proeminentă sau plină de succes, „nu zicea" ceva, ci „gîngurea", „ţipa" sau „urla". Un bărbat se „hlizea", „fumega de mînie", sau „scheuna".

Cuvîntul „furie" apărea pe fiecare pagină. Tot felul de obiecte erau „trîntite", în afară de uşi. Cînd se spunea despre cineva că neagă anumite lucruri, se făcea în aşa fel încît „a nega" era interpretat ca „vinovat, fără însă a o recunoaşte"; cuvîntul „a pretinde", ca de exemplu în fraza: „El pretinde că a văzut...", în opinia ziarului The *Flag era* sinonim cu „El minte cînd afirmă că a văzut..."

The Flag considera că respectul nu era necesar, invidia constituia ceva firesc, toate motivaţiile erau şubrede şi numai cîinii erau iubiţi; şi, probabil, oamenii asta voiau să citească, de vreme ce tirajul (spunea *The Flag*) creştea zilnic.

Pornind de la premisa că, în fond şi la urma urmelor, un ziar reflectă personalitatea proprietarului, aşa cum *The Towncrier* reflecta personalitatea lordului Vatighnley, m-am gîndit că proprietarul lui *The Flag* trebuie să fie un tip distructiv, calculat, josnic şi periculos. Deci nu se întrevedea nici o perspectivă strălucită. Asta însemna că

nu se putea apela cu vreo speranţă de succes la miezul bun al ziarului *The Flag* spre a elucida lucrurile în privinţa lui Bobby, pentru că acest miez nu exista.

Holly a coborît la parter, arătînd trasă la faţă, dar mai veselă, Bobby s-a întors de pe landă mai optimist, iar eu, văzîndu-mă nevoit să spulber şubreda lor restabilire, am găsit un motiv în plus spre a detesta ziarul *The Flag.*

Holly a început să plîngă pe tăcute, Bobby se plimba cu paşi mari prin bucătărie, dorind să spargă totul în calea sa, iar întrebarea „de ce?” rămînea tot fără răspuns.

— De data asta, am spus eu, trebuie să-ţi consulţi avocatul şi la naiba cu cît o să te coste. De asemeni, o să plătim imediat toate notele tale cele mai piperate, o să luăm scrisori de la toţi creditorii, care vor confirma că au fost plătiţi, le vom fotocopia de zeci de ori şi le vom trimite la toţi care au primit un exemplar din *The Flag,* chiar şi la redacţia ziarului, lui Sam Leggatt, redactorul şef, în mod special, şi tuturor proprietarilor, şi la cine ne vom mai gîndi, iar acestea vor fi însoţite de o scrisoare din partea ta, în care să spui că nu înţelegi de ce *The Flag* te atacă, că atacurile sînt nefondate, grajdul tău este în perfectă ordine şi tu, în mod cert, nu părăseşti afacerile.

— Dar directorul băncii n-o să ne onoreze cecurile, a spus Hooly stăpînindu-şi lacrimile.

— Adu notele de plată cele mai încărcate, i-am spus lui Bobby, şi să ne uităm peste ele. În special ale potcovarului, veterinarului şi ale oamenilor de la transport. Le vom plăti pe acelea şi toate celelalte care sînt vitale.

— Cu ce? a întrebat el iritat.

— Cu banii mei.

Brusc, amîndoi n-au mai scos o vorbă, ca şocaţi, şi mi-am dat seama, cu o vagă încîntare, că această soluţie banală, pur şi simplu, nu le trecuse prin minte. Nici unuia din ei nu-i plăcea să ceară.

Holly nu-şi putea ascunde speranţa ce se înfiripa, dar a spus cu îndoială în glas:

— Totuşi, noua ta casă. Asta pesemne că o să-ţi înghită toate economiile. Iar pentru cea din Lambourn încă nu ţi s-au dat banii.

— Am destui, am asigurat-o eu. Şi hai să-ncepem, pentru că trebuie să plec destul de curînd la Plumpton.

— Dar nu putem... a spus Bobby.

— Ba da, trebuie. Nu mai sta la discuţii.

Bobby arăta de parcă l-ai fi trimis la tăiere, totuşi a adus teancul de facturi şi eu am scris o mulţime de cecuri.

— Toate astea le duci tu însuţi în dimineaţa asta şi iei recipise pe care să nu le poată contesta nimeni şi o să redactăm imediat scrisoarea care o să le însoţească, am spus eu. Şi vezi dacă le poţi fotocopia pe toate şi le faci seturi, ca să le expediezi cu poşta de după-amiază. Ştiu că e ceva muncă, dar cu cît mai repede, cu atît mai bine, nu crezi?

— Şi un set pentru Graves? a întrebat Bobby.

— Cu siguranţă.

— Începem imediat, a spus Holly.

— Nu-l uita pe negustorul de furaje, am spus eu. El o să-ţi dea cîteva rînduri foarte bune. Nu i-a convenit că a fost manipulat de *The Flag.*

— Nu-mi face plăcere s-o amintesc... a început Holly încet.

— Banca? am întrebat eu.

Ea a încuviinţat din cap.

— Să lăsăm banca deocamdată. Mîine, eventual, te poţi duce la director cu un set de scrisori şi ai să vezi dacă te repune în drepturi. Ar trebui s-o facă al dracului de repede. Banca lui cîştigă destul din dobînzile tale, în special la împrumutul pentru mînji. Şi tu încă mai ai mînjii ca garanţie.

— Din păcate, a spus Bobby.

— Fiecare pas la timpul lui, am zis eu.

— Am să telefonez avocatului meu chiar acum, a spus el ridicînd receptorul şi uitîndu-se la ceas. Trebuie să fie acasă la ora asta.

— Nu, eu n-aş face-o, i-am zis.

— Dar ai spus...

— Ai un informator chiar în casa ta.

— Ce vrei să zici?

— Telefonul tău, cred, am spus eu.

Şi-a îndreptat privirea spre el cu dezgust şi aproape oftînd a apus:

— O Doamne!

— Au mai păţit-o şi alţii, am spus eu.

Şi, de fapt, a fost o vreme cînd toată lumea în Lambourn era paranoică în privinţa interceptării convorbirilor telefonice şi făcea tot posibilul să evite să vorbească de la telefonul de acasă. Putea foarte bine să fie ilegal să asculţi neinvitat, totuşi se practica, după cum toţi

o ştiau.

Fără să mai continuăm discuţia, am demontat toate telefoanele din casă, dar n-am găsit nimic care să semene a microfon. Totuşi specialitatea noastră nu era electronica, ci caii, iar Bobby a spus că se va duce la un telefon public, spre a suna compania telefonică, să-i roage să vină să vadă ce puteau găsi.

La un moment dat, Bobby se afla în genunchi lîngă peretele din bucătărie, legînd firele de telefon la doză, iar eu şi Holly stăteam în picioare, în mijlocul camerei, privindu-l şi de aceea noi doi am fost primii care l-am văzut pe noul venit cînd a intrat brusc şi neanunţat pe uşă.

Era un bărbat înalt, cu păr blond, grizonat, extrem de bine periat. Elegant, chipeş, proaspăt ras, bărbie rotundă; trup zvelt, într-un costum gri, de City, de cea mai impecabilă calitate. Un bărbat de cincizeci de ani, un bărbat autoritar, a cărui simplă prezenţă umplea bucătăria, un bărbat care ţinea în mînă un exemplar împăturit din *The Daily Flag* şi privea la mine şi Holly cu o vădită silă.

Era Maynard Allardeck; tatăl lui Bobby.

Îl cunoşteam, după cum şi el mă cunoştea, pentru că-i eram duşman. Ne ştiam unul pe celălalt datorită îndoctrinării, reputaţiei profesionale şi pentru că ne văzusem frecvent. Ne ştiam dintotdeauna, fără ca să dorim vreodată să ne întîlnim.

— Clanul Fielding! a spus el cu o ură zdrobitoare; şi apoi direct către mine: Ce cauţi în casa asta?

— Eu l-am chemat, a spus Bobby ridicîndu-se de jos.

Tatăl s-a întors brusc în direcţia sa, văzîndu-şi pentru

prima oară fiul atît de aproape, după mai bine de patru ani.

S-au uitat lung unul la celălalt o bucată de vreme, încremeniţi, examinîndu-şi chipurile, parcă spre a reînvăţa vechi trăsături de familie. Probabil că se descopereau aproape nişte străini. Indiferent la ce ne-am aşteptat sau am dorit fiecare din noi în privinţa împăcării, s-a dovedit că Maynard avea cu totul alte intenţii. El nu venise nici să ajute, nici măcar să-i compătimească, ci spre a se plînge.

Fără să dea nici bună ziua, el a spus:

— Cum îndrăzneşti să mă tîrăşti în măruntele şi sordidele tale necazuri? Şi-a fluturat exemplarul din *The Flag.* Nu vreau să mi te jelui presei pentru ceva care a fost întru totul propria ta vină. Dacă ai ţinut să te însori cu cineva dintr-o clică de escroci, suportă consecinţele şi pe mine să nu mă amesteci.

Cred că toţi am clipit, aşa cum făcea şi Bobby. Vocea lui Maynard era răguşită din pricina furiei, iar dezlănţuirea sa bruscă depăşise orice proporţii, dar ceea ce ne uluise mai presus de orice era raţionamentul lui.

— N-am făcut-o eu, a spus Bobby aproape clătinîndu-se pe picioare. Vreau să spun că n-am vorbit eu cu presa. În nici un fel. Ei au scris-o, pur şi simplu.

— Şi partea asta despre mine, că refuz să-ţi dau bani? De unde ar şti-o ei, dacă tu nu le-ai spus-o? Răspunde-mi.

Bobby a înghiţit în sec.

— Tu întotdeauna ai zis... adică m-am gîndit că asta ai să faci, că ai să refuzi.

— Bineînţeles că da. Tatăl său şi-a aruncat privirea spre

el. N-o să-ţi dau nimic. Dar nu asta e problema. Nu e cazul să te smiorcăi în public în legătură cu treaba asta şi pe mine nu mă priveşte. Mă auzi?

— Nu m-am jeluit, a protestat Bobby, dar fără convingere.

Am reflectat cît de mult semănau tatăl şi fiul ca înfăţişare şi cît de puţin în privinţa caracterului. Maynard era de şase ori mai puternic decît Bobby, dar nu avea nimic din simţul lui de corectitudine. Maynard putea face ca banii să lucreze pentru el, Bobby muncea ca să fie plătit. Maynard putea să ţină o supărare pe cineva pentru totdeauna, Bobby mai şovăia, se mai frămînta, mai reflecta. Cred că aşa-zisele slăbiciuni ale lui Bobby erau de fapt tăria lui.

— Trebuie să fi pălăvrăgit tu pe undeva.

Tonul lui Maynard era agresiv şi nu admitea replică. M-am gîndit că, dacă Bobby ar fi vrut vreodată să anunţe lumii întregi că tatăl său l-ar lăsa, fără nici o strîngere de inimă, să se scufunde, ar avea toate motivele şi tot dreptul s-o facă.

Bobby a spus precipitat:

— Credem că s-ar putea ca telefonul să ne fie interceptat.

— O, deci aşa? a spus Maynard ameninţător, aruncînd o privire furioasă spre aparatul mut. Deci la telefon ai trăncănit despre mine, da?

— Nu, a spus Bobby aproape bîlbîindu-se. Adică n-am pălăvrăgit. Dar o persoană sau două mi-au zis: „Cere-i tatălui tău bani” şi le-am răspuns că nu pot.

— Şi paragraful ăsta despre mine, că vînez titlul de cavaler, a spus Maynard agitînd furios ziarul în aer. Nu-l vreau. E o minciună sfruntată.

În acel moment, probabil din pricina undei de teamă din vocea sa, m-a izbit puternic faptul că tocmai paragraful despre titlul de cavaler constituia miezul real al furiei lui Maynard.

Nu era nici o minciună, am tras eu concluzia. Era adevărat. Pesemne că el, într-adevăr, făcea încercări neobosite ca să obţină un titlu de nobleţe. Bunicul spusese că Maynard, la nouă ani, voia să fie lord. Maynard la cincizeci de ani rămăsese acelaşi, dar acum avea bani, influenţă şi, fără îndoială, o cale care să ducă la urechile potrivite. Maynard probabil că era chiar atunci în toiul unor negocieri delicate, dar întru totul ilegale.

Sir Maynard Allardeck! Cu siguranţă suna bine. Sir Maynard! Plecaţi-vă adînc în faţa mea, voi, din neamul Fielding! Sînt mai mare în rang decît voi, plecaţi-vă adînc!

— N-am spus nimic despre titlul de cavaler, a protestat Bobby cu mai multă forţă. Adică nici nu ştiam că-l vrei. N-am vorbit niciodată nimic despre asta. Nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva.

— De ce nu daţi ziarul în judecată? am întrebat eu.

— Tu să taci, mi-a spus el cu vehemenţă. Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. S-a adresat din nou lui Bobby. Dacă n-ai zis nimic despre titlul de cavaler la telefon, cum au ajuns ei s-o afle? De ce au scris acea... acea minciună blestemată? Răspunde-mi.

— Nu ştiu, a spus Bobby nedumerit. Nu ştiu de ce-au

scris toate astea.

— Cineva te-a pus să-mi aduci tot necazul ăsta pe cap, a zis Maynard, vorbind cu toată seriozitatea.

Toţi trei ne-am uitat la el amuzaţi. Cum putea cineva să gîndească una ca asta era dincolo de puterea mea de înţelegere.

Bobby a spus cu mai multă şovăială:

— Bineînţeles că nu. Vreau să spun că e stupid. Nu tu ai necazuri din cauza a ceea ce s-a scris, ci eu. N-aş putea să-mi creez probleme mie însumi. N-are sens.

— Trei oameni mi-au telefonat în dimineaţa asta, înainte de şapte, să-mi spună că a mai apărut un alt paragraf în numărul de azi al ziarului *The Flag,* a spus Maynard furios. În drum spre tine am cumpărat un exemplar. Imediat am fost sigur că nesuferitul de cumnatu-tău sau porcul de bunicu-său stau în spatele acestor lucruri, este felul lor murdar de a proceda.

— Nu, a spus Holly.

Maynard a ignorat-o de parcă nici n-ar fi vorbit.

— Am venit aici ca să-ţi spun că este exact ceea ce meriţi, i-a declarat el lui Bobby, şi ca să insist să-i forţezi pe cei din familia Fielding să dea o retractare completă în ziar.

— Dar, a spus Bobby clătinînd din cap ca trăznit, n-a fost Kit. El n-ar face asta. Nici bunicul lui.

— Eşti moale, a spus Maynard. Niciodată n-ai înţeles că cineva îţi poate zîmbi în faţă şi să-ţi împlînte cuţitul între coaste cînd nici nu te aştepţi.

— Ei n-ar face-o din cauza lui Holly, a insistat Bobby.

— Eşti un prost, i-a spus tatăl. De ce n-ar încerca ei să-ţi distrugă mariajul? Nu l-au vrut niciodată, mai mult decît mine. Sînt o familie de şmecheri, vicleni şi răzbunători, toţi laolaltă şi, dacă ai încredere în vreunul din ei, atunci îţi meriţi ceea ce ai păţit.

Bobby mi-a aruncat o privire rapidă, în care am citit doar jenă, nu îndoială. Nici eu, nici Holly nu ne-am apărat în nici un fel, pentru că simplele cuvinte nu aveau nici un efect asupra opiniilor pe care Maynard le avea de o viaţă şi nici nu l-ar fi putut atinge cu nimic. De altfel, noi auzisem acelaşi soi de invective prea des din partea bunicului referitoare la familia Allardeck. Ajunsesem mai mult sau mai puţin imuni la reacţii violente. Interesant, Bobby a fost cel care a protestat.

— Kit şi Holly sînt îngrijoraţi de ceea ce mi se întîmplă, a spus el. Ţie nu-ţi pasă. Kit a venit să mă ajute, tu nu. Aşa că am să judec lucrurile după cum se află şi nu sînt de acord cu ceea ce spui.

Maynard arăta de parcă cu greu îşi putea crede urechilor şi, ca să fiu cinstit, nici mie nu-mi venea să cred ceea ce auzeam. Nu atît că ceea ce spunea Bobby era o dezertare eretică de la felul în care fusese crescut, dar el, de asemeni, avusese curajul să i-o şi spună fără ocolişuri.

De fapt, el arăta uşor nervos. Despre Maynard se spunea că inspiră o teamă fără margini în toate sălile de consiliu, oriunde se întîmpla să fie prezent, şi acum înţelegeam de ce. Cruzimea lui feroce, foarte evidentă pentru noi trei, era cheia succesului său şi, cel puţin în ceea ce ne priveşte, el n-a făcut nici o încercare s-o

disimuleze sau să-i dea o faţadă cît de cît acceptabilă. Bobby a ridicat neputincios din mîini, s-a îndreptat spre chiuvetă şi a început să umple ibricul.

— Vrei nişte cafea? l-a întrebat pe tatăl său.

— Bineînţeles că nu. A spus-o de parcă ar fi fost insultat. Am o întîlnire de comitet la Clubul Jocheilor. S-a uitat la ceas, apoi spre mine. Tu m-ai atacat, a spus el, şi-ai să plăteşti pentru asta.

I-am răspuns calm, dar răspicat:

— Dacă am să aud că ai spus la Clubul Jocheilor că un Fielding este de vină pentru ceea ce a apărut în *The Flag,* eu personal am să te dau în judecată pentru calomnie.

A spus:

— Eşti un gunoi prin naştere, nu meriţi toată vîlva care se face în jurul tău şi aş fi bucuros să te văd mort.

Am simţit-o pe Holly de lîngă mine cum este pe punctul de a ţîşni ca să-mi ia apărarea şi am prins-o strîns de mînă ca s-o opresc. De fapt, eram mulţumit. Citisem în ochii lui Maynard că este înclinat să mă ia în serios, dar nu voia ca eu s-o ştiu şi, de asemeni, am înţeles pentru prima oară şi cu jenă că simplul fapt că mă bucur de succes, că sînt campion era pentru el, în obsesia lui, ceva de netolerat.

La Clubul Jocheilor, care-şi avea sediul de cînd lumea pe strada principală din Newmarket şi unde el era membru de patru sau cinci ani, Maynard, cu noroc, avea să treacă peste toată povestea din *The Flag* cu o glumă morocănoasă. Acolo, în organizaţia care guverna industria curselor, el va fi numai zîmbete şi-şi va ascunde colţii. Acolo unde el slugărea în tot felul de comitete ingrate, în

timp ce-şi făcea cu hotărîre drum spre o anume treaptă, ţintind probabil să fie arbitru, unul din cei trei din vîrful piramidei, el va avea grijă să nu spună nimic care ar putea ajunge la urechile mele.

Din Clubul Jocheilor nu făcea parte nici un jocheu profesionist în activitate, nici un antrenor cu licenţă, deşi, pe ici pe colo, rîndurile mai erau împestriţate cu cîţiva din ambele categorii, retraşi din activitate. Mai făceau parte mulţi proprietari de cai de curse, printre care aveam adevăraţi prieteni. Cei aproximativ 140 de membri, devotaţi prosperării curselor, se alegeau de la sine, an de an. Dacă Maynard ar fi desfăşurat din umbră vreo campanie ca să fie ales membru, i-ar fi fost de folos faptul că se trăgea dintr-o familie cu tradiţie în lumea curselor şi faptul că era bogat, dar un lucru era sigur: niciodată nu şi-ar fi manifestat ura nudă, brutală împotriva unui Fielding cu vehemenţa cu care o făcuse în bucătărie, spre a menţine aparenţele civilizate impuse de rangul la care aspira. Pentru că nimic nu-i ofensa mai mult pe reverenţioşii membri decît bădărănia în exces.

A plecat precum venise, ieşind din bucătărie fără să-şi ia rămas bun, comportamentul civilizat fiindu-i străin. Am ascultat cum se îndepărtau paşii hotărîţi, am auzit uşa trîntindu-se la maşină şi motorul pornind.

— Îţi dai seama, mi-a spus Bobby tărăgănat, că, dacă el este făcut arbitru şi tu încă vei mai fi jocheu... ai să fii foarte vulnerabil.

— Mda, am spus sec. Ar fi teribil de neplăcut, într-adevăr.

VI

Am călărit la Plumpton. A fost o zi obişnuită, de patru curse; într-una am cîştigat, în alta am ieşit al treilea, în alta nicăieri şi în alta aproape ultimul, reacţiile proprietarilor fiind adecvate rezultatelor.

Se pare că mult mai multă lume decît săptămîna trecută văzuse paragrafele cu pricina din „Detalii intime”, iar eu am petrecut o bună parte din zi asigurîndu-i pe toţi care mă întrebau că nu, Bobby nu era falit, şi că da, eram sigur de asta, iar referitor la intenţiile tatălui lui Bobby nu puteam spune cu certitudine nimic.

La întrunirea de presă au fost obişnuiţii ziarişti din lumea curselor, nu mulţi, dar nici unul de la *The Flag.* Rubrica hipică de la *The Flag*, de obicei, era redactată de un tînăr sarcastic, care scria la modul peiorativ despre ceea ce urma să aibă loc şi critic despre ceea ce se petrecuse şi care era evitat de toţi jocheii ori de cîte ori era cu putinţă. În ziua aceea, totuşi, eu aş fi fost destul de încîntat să-l văd, dar a trebuit să mă mulţumesc cu omologul său de la *The Towncrier*.

— Vrei amănunte despre *The Flag?* La ce bun? O fiţuică dezgustătoare. Bunty Ireland, omul de la *The Towncrier*, mătăhălos şi binevoitor, vorbea cu complezenţa celui care avea în spate o fiţuică ceva mai respectabilă. Dar, de vrei să ştii dacă cele scrise despre cumnatul tău aparţin colegului nostru cu limbă ascuţită, sînt destul de sigur că

nu. Vineri el a fost la Doncaster şi la început nu ştia ce era la cronica-mondenă. Cînd a aflat, a fost uşor derutat. A spus că oamenii de acolo nu-l consultaseră şi-ar fi trebuit s-o facă. Era în obişnuita şi cuceritoarea lui dispoziţie. Bunty Ireland a zîmbit. Mai vrei altceva?

— Da, am spus. Cine răspunde de „Detalii intime”?

— Bătrîne, aici n-am cum să te ajut. Am să-ntreb încoace şi-ncolo, dacă vrei. Dar asta n-o să-i folosească lui Bobby prea mult, pentru că n-ai cum să te duci şi să le trînteşti tipilor un pumn în nas, oricît de mare ar fi provocarea.

Să nu fii niciodată prea sigur, am reflectat în sinea mea.

Am rugat pe cineva să mă ia cu maşina pînă acasă, în Lambourn; am mîncat nişte homari şi o portocală şi m-am gîndit s-o sun pe Holly.

Era cert că cineva le intercepta telefonul. Probabil că le asculta convorbirile de o bună bucată de vreme. Destul de multă, încît să-şi poată face o listă cu oamenii din Newmarket cu care Bobby avea legături de afaceri, destul de multă, încît să ştie la ce bancă îşi depunea banii şi destul de multă, ca să fie la curent cu relaţiile dintre el şi tatăl său. Proprietarul care-i telefonase să-i spună că nu-şi mai putea permite să plătească cincizeci de mii de lire pentru mînz pesemne că fusese interceptat, la fel şi încercările infructuoase ale lui Bobby de a-l vinde altcuiva.

Cineva, într-adevăr, trebuie să fi ascultat totodată şi planurile lui Bobby privind cursele, precum şi numeroasele sale convorbiri cu jocheii şi cu proprietarii. Nu există antrenor care, la timpul cuvenit, să nu fi transmis

proprietarilor păreri deloc măgulitoare sau chiar de-a dreptul calomnioase despre jochei şi viceversa, dar nimic de natura asta nu fusese folosit în ziar. Nici o dezvăluire „dinăuntru” privind ponturile vîndute de jochei pariorilor. Nici o aluzie la încălcarea regulamentelor sau comiterea unui delict, cum ar fi nesusţinerea calului în lupta finală pentru victorie, o practică obişnuită, pentru care puteai fi pedepsit sau chiar să ţi se suspende licenţa de jocheu, dacă se afla. Ţinta, de fapt, n-o constituiseră secretele profesionale ale lui Bobby, ci doar statutul său financiar.

De ce?

Prea multe de ce-uri.

Am format numărul şi, la celălalt capăt, telefonul a sunat o singură dată.

— Kit? a spus Holly imediat.

— Da.

— Ai mai încercat mai devreme?

— Nu, am răspuns.

— E-n ordine, atunci. Am scos telefonul din priză mai toată ziua, pentru că a fost ceva îngrozitor. Dar adineaori mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-ncerci tu să suni, aşa că, acum un minut cel mult, l-am pus la loc... Vocea i s-a pierdut cînd şi-a dat seama de ceea ce spunea. Telepatia noastră funcţionează iar, a zis ea.

— Da.

Pesemne că a simţit zîmbetul din glasul meu, pentru că era şi-ntr-al ei cînd a răspuns.

— Ştii ce, a zis ea. Mă gîndeam... acum trebuie să ies. Am să te sun mai tîrziu. E-n ordine?

— Bineînţeles, am spus eu.

— La revedere.

— La revedere, am spus şi am închis.

Am aşteptat întrebîndu-mă unde o să se ducă şi ce plănuise. A revenit peste cincisprezece minute şi, spre surpriza mea, suna de la negustorul de furaje. Se pare că acesta, după ce-i aprinsese radiatorul, o lăsase singură în biroul lui.

— A fost teribil de drăguţ, mi-a explicat Holly. Cred că se simte puţin vinovat, deşi, de fapt, nu are de ce. În orice caz, i-am spus că ne e teamă că telefonul nostru s-ar putea să fie interceptat şi el a zis că este foarte probabil şi că pot să vin aici şi să folosesc telefonul oricînd doresc. I-am spus că în seara asta aş vrea să te sun pe tine... aşa că, iată-mă.

— Foarte bine, i-am spus. Cum merg lucrurile?

— Toată ziua am făcut scrisorile acelea şi, drept să-ţi spun, sîntem epuizaţi. Bobby a adormit din picioare. Toţi au luat cecul tău fără să pună nici o întrebare şi ne-au dat chitanţe la mînă c-am plătit integral şi le-am fotocopiat, la fel şi scrisoarea de dezminţire pe care am scris-o înainte ca tu să pleci la Plumpton. Cînd am reuşit să le punem pe toate în plicuri se ridica ultima poştă şi, de fapt, factorul a aşteptat la oficiu pînă am lipit ultimele zece timbre şi l-am văzut cînd a luat scrisoarea recomandată, cea către redactorul de la *The Flag,* aşa că, dacă avem noroc, totul se va termina.

— Mda, am spus eu. Să sperăm că da.

— O, şi Bobby s-a dus la avocat, care i-a spus că va scrie o scrisoare dură, de protest, către redactor şi-i va

cere să facă o retractare în ziar, aşa cum te-a sfătuit lordul Vaughnley, dar Bobby zice că nu este sigur că scrisoarea aceea va pleca astăzi, pentru că avocatul nu părea convins că este extrem de urgent.

— Spune-i lui Bobby să-şi ia alt avocat.

Holly aproape că a izbucnit în rîs.

— Da. O.K.

Am făcut planuri şi am stabilit să vorbesc cu ea seara următoare, după ce mă voi întoarce de la Devon, dar era opt dimineaţa cînd telefonul meu a sunat şi vocea ei repezită şi tristă mi-a răsunat în urechi.

— Sînt eu, Holly, a spus ea. Cumpără un exemplar din *The Flag.* Am să mă duc acolo unde am fost seara trecută. O.K.?

— Da, i-am răspuns.

Ea a închis fără nici un alt cuvînt şi eu m-am dus cu maşina pînă în sat după ziar.

Rubrica fusese probabil tipărită în timpul nopţii trecute. Scrisoarea recomandată nu va ajunge la redactor decît în dimineaţa asta, ceva mai tîrziu. Mi-a trecut prin minte, dar tardiv, că ar fi fost mai bine ca Bobby să se fi dus cu maşina la Londra şi să fi înmînat personal scrisoarea, ceea ce ar fi putut întrerupte campania.

Cel de al treilea atac spunea:

Nu-l compătimiţi pe Robertson (Bobby) Allardeck (32 ani) c-a strîns cureaua, dar tot mai încearcă să antreneze cai de curse în Newmarket. Nu este decît micul negustor care suferă cînd datoriile neplătite cresc.

Ieri, la locuinţa sa luxoasă, Bobby a refuzat să comenteze zvonurile că ar fi ajuns să se încaiere cu proprietarul unuia din caii din grajdul său, pe care l-a oprit cu forţa să-şi ia calul. „Neg totul”, a spus Bobby furios.

Pînă una alta, tăticu’ Maynard („Bogătaşul”) Allardeck (50 ani) deţine recordul zgîrciţilor pe această lună. „Fiul meu n-o să vadă nici o leţcaie de la mine”, intonează el pios. „N-o merită”.

În schimb, „Bogătaşul” împarte din abundenţă şi cu ostentaţie daruri, lăudabile opere de caritate, care merg la inima guvernului. Poate fi cumpărat titlul de cavaler în zilele noastre? Bineînţeles că nu! – Bobby se plînge că, în vreme ce tăticu’ aruncă în stînga şi-n dreapta bani ca să-şi atingă ţelul vieţii, el (Bobby) primeşte scrisori de ameninţare din partea avocaţilor lui tăticu’ prin care i se cere să restituie împrumutul făcut în urmă cu paisprezece ani. Se pare că „Bogătaşul” i-a avansat o mică sumă lui Bobby, pe cînd avea 18 ani, spre a-şi cumpăra o rablă de maşină la terminarea şcolii. Fără să i se fi şters din minte roţile de demult, din grămada de vechituri, tăticu’ îşi vrea banii înapoi. Care e părerea lui Bobby despre tăticu’? „Porc nemilos”.

Va putea zgîrcitul de Maynard să stoarcă bani de pe urma tuturor?

Urmăriţi această rubrică.

Căzut pe gînduri, am căutat în cartea de telefoane numărul negustorul de nutreţuri şi-am sunat. Holly aştepta

la celălalt capăt.

— Ce e de făcut? a întrebat ea pe un ton jalnic. Sînt nişte porci. Toate acele citate... pur şi simplu le-au inventat.

— Da, am spus. Dacă mai aveţi tăria să mai faceţi încă un teanc de scrisori ca acelea pe care le-aţi expediat ieri, ar fi bine să le trimiteţi redactorilor de la celelalte ziare centrale şi de la *The Sporting Life*. Nici unul din ele nu agreează ziarul *The Flag.* Ridiculizat niţel de rivalii săi, s-ar putea că *The Flag* să tacă.

— Probabil, a spus Holly fără convingere.

— Este mai bine să faci tot ce-ţi trece prin minte decît nimic, am spus eu. Nu ştii care alice îşi atinge ţinta cînd ai descărcat arma.

— Foarte poetic, a spus ea sardonic. E-n ordine. O să încercăm.

— Şi cum a rămas cu avocatul? am întrebat eu.

— Bobby a spus că o să caute unul mai bun astăzi. Nu din partea locului. La o firmă londoneză şi foarte puternică.

— Unii din proprietarii lui poate că ştiu care este mai bun, i-am zis eu. Dacă nu, am să aflu pe cineva de la cei pentru care călăresc eu.

— Grozav.

— Dar, ştii ceva? am întrebat-o.

— Ce?

— Nu cred că Maynard se înşela prea mult. Tot acest scandal este îndreptat atît asupra lui, cît şi asupra lui Bobby.

— Da, a spus Holly încet. Cînd am citit porcăria din ziarul de azi şi Bobby a gîndit la fel.

— Aş putea să pariez, am zis eu, că, într-un fel sau altul, cîteva exemplare din „Detalii intime”, episodul unu, doi şi trei, îşi vor găsi calea spre a ajunge în atenţia secretarului din Downing Street care se ocupă de lista pentru acordarea titlurilor de onoare. Şi acesta a fost motivul principal al furiei lui Maynard de ieri. Dacă, într-adevăr, Maynard este vizat pentru titlul de cavaler, „Detalii intime” ar putea constitui o piedică pentru şansele sale, cel puţin pentru moment.

— Crezi că da? Doar cîteva cuvinte dintr-un ziar?

— Nu se ştie niciodată. Atribuirea titlurilor de onoare este o treabă atît de delicată. În orice caz, cam acum e vremea cînd se trimit acele scrisori ultrasecrete prin care domnul Bloggs este întrebat dacă ar vrea să accepte o medalie, în caz că i se face propunerea. Acum se redactează lista cu titlurile de onoare care se dau de Anul Nou. Şi întrebarea de douăzeci de puncte este: dacă tu ai fi secretarul care întocmeşte lista respectivă, ca s-o dea primului ministru spre aprobare, l-ai include pe Maynard în ea?

— Dar noi nu ştim dacă se petrece ceva de genul ăsta.

— Nu, sigur că nu.

— Pesemne că nu este decît felul tipic, vicios, meschin şi distructiv al ziarului *The Flag.*

— Probabil, am spus eu.

— Ştii cît de infamă poate fi presa, dacă vrea. Iar *The Flag* pare că ţine să fie tot timpul astfel, asta făcînd parte

din propria-i politică.

— Mda, am spus. Poate că ai dreptate.

— Dar tu nu eşti convins?

— Ei bine... Ar avea mai mult sens dacă ne-am da seama de scopul care se ascunde în spatele acestor atacuri. Ori împiedicarea lui Maynard de a obţine rangul de cavaler ar reprezenta, într-adevăr, un ţel. Dar de ce vor să-l oprească şi cum au ajuns s-o afle... numai dracu' ştie.

— Ei n-au auzit nimic despre titlul de cavaler de la telefonul nostru, a spus Holly categoric. Aşa că, pesemne, au inventat-o.

— Totul din acele paragrafe este întemeiat pe lucruri care s-au întîmplat sau au fost spuse, am subliniat eu. Ei au luat adevărul şi l-au distorsionat. Să-i scriu secretarului din Downing Street şi să-l întreb dacă Maynard este pe lista lui provizorie?

— Da, da, nostimă glumă.

— Oricum, am zis eu, ce a stabilit Bobby cu cei de la telefoane?

— Au spus că au să vină să se uite. Au mai zis că interceptarea telefoanelor este ilegală din 1985. Ieri n-au trimis pe nimeni aici ca să caute microfoane. Au zis ceva despre verificarea centralei noastre telefonice.

— Centrala? Nu ştiam că se pot face interceptări acolo.

— Ei bine, se pare că da.

— Deci fără microfoane, de fapt?

— Le-am spus că n-am găsit nici unul şi ei au zis că probabil n-am ştiut unde să căutăm.

— Bine măcar că au dat atenţie.

— Au zis că o mulţime de oameni cred că sînt interceptaţi, cînd, de fapt, nu sînt, a continuat Holly. În orice caz, au spus că vor veni să se uite.

— Ţineţi-vă de capul lor.

— Da.

— Am să vă sun în seara asta, cînd vin de la Devon, am spus eu. Dacă nu mă-ntorc… am să sun eu cîndva.

— Da, a spus ea. Ai grijă de tine.

— Întotdeauna am, am răspuns automat; şi amîndoi am ştiut că era imposibil. Dacă un jocheu de steeplechase ar avea prea mare grijă de sine n-ar mai cîştiga nici o întrecere şi erau zile uneori cînd nu mai puteai să şofezi pînă acasă. Eram superstiţios şi nu făceam angajamente ferme pentru serile din zilele de curse şi, ca majoritatea jocheilor de steeplechase, acceptam invitaţiile cu cuvinte ca: „Dacă pot” sau „Dacă am noroc”.

Am făcut cele două ceasuri cu maşina pînă la Devon şi Exeter cu mintea mai mult la Holly, Bobby şi Maynard decît la cursele ce le aveam în faţă. Nici unul din cei cinci cai cu care trebuia să concurez nu-mi punea problemele lui North Face, şi-i călărisem pe toţi destul de des ca să le cunosc posibilităţile şi micile hachiţe. Singurul lucru pe care trebuia să-l fac era să-i ajut să dea tot ce aveau mai bun în ei în această zi.

Hipodromul Devon şi Exeter se întindea pe colinele de la Halden Moor, un ţinut maiestuos şi pustiu, cu vînturi care suflau puternic dinspre Canalul Mînecii spre Atlantic. Pista însăşi, lungă de aproape două mile, se derula ca o panglică verde, unduitoare prin noianul de lăstărişuri şi

tufe de iarbă neagră, turnantele ei îndepărtate şi pustii fiind tot atît de singuratice pe cît şi le-ar putea imagina cineva pentru disputa dintre cal şi om. Demodat în comparaţie cu Ascot-ul, departe geografic, atrăgînd comparativ puţină lume, era totuşi unul din hipodromurile mele preferate; bine condus, bine întreţinut, cu localnici foarte primitori şi foarte cumsecade.

Prinţesei îi plăcea să vină aici, pentru că prietenii ei, care aveau o casă pe lîngă plaja de la Devon şi care o invitau cu regularitate, îşi păstraseră aici una din puţinele loji particulare.

Era îmbrăcată în haina de blană şi pe chip i se citea o uşoară emoţie. Sosise la timp pentru prima cursă, fiind însoţită în padocul de prezentare de un mic grup de prieteni. Trei prieteni, ca să fiu mai exact: cuplul la care stătea şi o tînără.

Prinţesa a făcut prezentările.

— Kit... pe domnul şi doamna Inscombe îi ştii... Ne-am strîns mîinile... Şi nepoata mea. Ai cunoscut-o pe nepoata mea, Danielle?

Nu, n-o ştiam. I-am strîns mîna nepoatei.

— Danielle de Brescou, a spus nepoata. Bună. Ce faci?

În ciuda numelui, ea nu era franţuzoaică, ci vădit americancă.

Dintr-o aruncătură de ochi am înregistrat haina scurtă, albă, de lînă, pantalonii negri, panglica lată, parcă din stambă înflorată, care-i strîngea părul negru, bogat. Am primit, în schimb, o privire rece, de evaluare; pe jumătate interes, pe jumătate judecată amînată, încununate de un

zîmbet luminos, superficial.

— La ce să ne aşteptăm? a întrebat prinţesa. Bernina o să cîştige?

Wykeham, bineînţeles, nu făcuse drumul pînă la Devon. Ba mai mult, fusese vag cînd vorbisem cu el la telefon. Parcă părea că o confundă pe Bernina şi nu scosese un cuvînt despre starea ei de pregătire. Dusty fusese cel care îmi spusese, cînd îi dădusem să-mi pună şaua pe cal înainte de cursă, că ea nu-şi mai încăpea în piele de bucurie şi că va face o cursă trăznet.

— E bine pregătită şi în formă, i-am spus prinţesei.

— Şi instrucţiunile de călărie ale domnului Wykeham? a întrebat domnul Inscombe cu amabilitate. Care sînt?

Instrucţiunile lui Wykeham lipseau cu desăvîrşire, aşa cum se întîmpla de cîţiva ani. I-am spus cu diplomaţie:

— Ocupi locul trei, patru în cursă, stai în cutie pînă la antepenultimul gard, apoi ieşi cu calul la atac şi-l cravaşezi.

Inscombe a înclinat binevoitor din cap în semn de aprobare şi eu am surprins un surîs abia schiţat pe chipul prinţesei, care ştia destul de bine că instrucţiunile lui Wykeham, dacă era vreuna, s-ar fi rezumat la: „Cîştigă dacă poţi”, o declaraţie simplă, onestă, fără îndoială universală printre antrenori.

Wykeham îşi aducea caii la formă maximă pentru ziua în care era programată cursa dintr-un amestec de instinct şi înţelepciune moştenită, şi-i iubea pe fiecare în parte ca pe nişte atleţi şi copii. Ştia cum să scoată ce aveau mai bun în ei, le înţelegea toanele şi preferinţele şi, chiar dacă

acum găsea cursele propriu-zise mai puţin interesante decît pregătirea lor, rămînea totuşi anul din marii antrenori.

Fusesem jocheul lui în cea mai mare parte a carierei mele şi de multe ori mă striga cu numele predecesorului meu. Destul de des numea caii pe care urmam să-i călăresc cu numele unor cai demult morţi. „Polonium în marea cursă de la Sandown”, îmi spunea el, iar eu, dezorientat, întrebam cine era proprietarul calului, pentru că n-auzisem niciodată de el. „Polonium? Nu fi stupid. Murgul acela mare, căruia îi place menta. Ai cîştigat cu el săptămîna trecută”. „O... Pfepperoni?”, „Ce? Da, Pepperoni, bineînţeles, asta am spus şi eu. Marea cursă de la Sandown”.

El era aproape de vîrsta bunicului şi, treptat, prin ochii lor, am ajuns să văd tot ceea ce era legat de curse ca un fel de fluviu care curgea în timp, noile generaţii croindu-şi drum, iar cele vechi îndepărtîndu-se uşor, luate de valuri. Competiţiile hipice aveau o istorie mai îndelungată decît aproape orice alt sport şi s-au schimbat mai puţin, iar uneori aveam sentimentul că în propria mea persoană se repetă experienţa a generaţii de jochei de dinaintea mea şi că eu nu sînt decît o picătură efemeră într-un spectacol pasager; astăzi celebru, ovaţionat, pe buzele tuturor, dar mîine dat uitării, o amintire vagă într-o notă de subsol, pînă cînd nimeni din cei în viaţă nu m-a văzut într-o cursă sau nici măcar nu-i pasă dacă am cîştigat sau am pierdut cîndva.

Umilinţă sigură, asta-i tot.

Bernina, numită astfel după muntele de la sud de St. Moritz, pînă la cei patru ani ai ei, nu egalase cu nimic nici una din grandorile Alpilor şi, după mine, n-avea s-o facă niciodată. Totuşi, într-o companie moderată, cum era cea de astăzi, putea atinge performanţe respectabile şi-mi puneam mari speranţe să cîştig cu ea, atît de dragul prinţesei, cît şi pentru mine personal. Îmi dădeam perfect de bine seama că prinţesei îi făcea plăcere să-şi poată încînta diversele gazde pe care le avea în toată ţara şi care o invitau foarte des. Întotdeauna era uşor neliniştită în privinţa cailor ei, dorind să iasă bine, mai ales acolo unde simţea că în acest fel se putea recompensa pentru ospitalitatea acordată. M-am gîndit că, dacă unor oameni ca soţii Inscombe nu le-ar face plăcere compania ei, n-ar invita-o mereu. Uneori prinţesa părea de o fragilitate interioară uluitoare.

Bernina, fără nici unul din capriciile anterioare, m-a dus din padocul de prezentare spre start în felul ei cel mai excentric posibil, ceea ce includea extravagante aruncări de cap şi un fel de dans cu mişcări laterale pe vîrful copitelor. Aceste preliminarii erau un semn bun: în zilele ei proaste, mergea docilă spre poarta de intrare pe pistă, o trecea fără entuziasm şi trăgea de timp pînă la terminarea cursei. Ultima oară m-a adus în faţa arbitrilor şi m-a făcut să plătesc penalizări, pentru că n-am depus toate eforturile ca să cîştig, iar eu le-am spus că ar trebui să înţeleagă că un cal, dacă nu vrea să alerge, nu aleargă şi iapa asta are zile proaste ca oricine. Ei au ascultat neimpresionaţi şi au spus: „Plăteşte amenda”.

Prinţesa a insistat să mă ramburseze pentru acea mică sumă, în vreme ce alţi proprietari ar fi răcnit probabil.

— Dacă n-a vrut să alerge, n-a vrut şi basta, a spus ea tranşant. Şi pentru că este calul meu, răspund de datoriile lui.

Proprietari mai ilogici şi mai generoşi decît prinţesa n-am întîlnit.

O avertizasem să nu-şi lase niciodată prietenii să parieze pe Bernina în zilele cînd pleca apatică spre start şi ea îmi primise sfatul cu seriozitate. Dat fiind aplombul cu care abordase cursa de la Devon, nădăjduiam că în acest moment prinţesa, soţii Inscombe şi nepoata au pornit cu toţii grăbiţi spre computerul de la casa de pariuri şi spre bookmakeri. Iapa era în formă, dar dincolo de asta avea chef de concurs.

Era o cursă cu obstacole de două mile, ceea ce însemna opt sărituri peste tot felul de garduri, în genul celor folosite la ţarcurile de oi: garduri făcute din lănteţi întreţesuţi cu ramuri de glădiţă sau cătină, nelegate, astfel încît, dacă un cal atingea vreuna, cădea singură. Săritorii buni ţîşneau peste ele cu uşurinţă, ridicîndu-se lejer în aer, dar adunîndu-şi strîns picioarele din faţă, tot secretul fiind să faci din fuleu bătaia, la o jumătate de pas înaintea gardului.

Bernina, acceptînd cu bunăvoinţă îndrumările mele în această privinţă, a parcurs întreaga pistă fără să atingă nici o ramură, de asemeni, şi-a luat misiunea de a-şi înfrînge adversarii cu atîta entuziasm, că de data asta nimeni nu i-ar fi putut învinui pe arbitri dacă ar testa-o

pentru doping, atît de mare era contrastul faţă de rîndul trecut.

Ea ar fi cîştigat cu douăzeci de lungimi, dacă ar fi avut ceva mai mult talent, mai cu seamă că principalul ei oponent căzuse într-o busculadă pe la jumătatea cursei. Aşa că, după cum stăteau lucrurile, ea avansase îndeajuns cînd i-am dat o cravaşă încurajatoare între cele două obstacole din final, ca să ajungă la ultimul odată cu singurul cal care se mai găsea în faţa ei în cursă, iar în momentul săriturii s-a întins ca o felină şi l-a acoperit atît cît să-şi depăşească şi să-şi demoralizeze adversarul care începuse să obosească.

Am bătut-o uşor pe gît şi, luînd felicitările mele drept o recunoaştere a contribuţiei ei exclusive în obţinerea victoriei, s-a oprit şi s-a îndreptat mîndră din cale afară spre ringul arbitrilor fremătînd neobosită, lac de apă şi plimbîndu-şi ochii roată pe deasupra mulţimilor, ca orice actor în culmea succesului.

Prinţesa, uşurată şi mulţumită, s-a ţinut departe de animalul puternic cît am descătărămat chingile, am scos şaua şi mi-am pus-o pe braţ. Ea n-a vorbit prea mult, în vreme ce soţii Inscombe nu mai conteneau cu comentariile, dar, în orice caz, nici nu era nevoie. Eu ştiam ce gîndea, iar ea ştia că eu ştiu: trecusem prin toate astea de sute de ori pînă acum.

Nepoata a scos o exclamaţie, puţin căzută pe gînduri.

I-am aruncat o privire fugară şi am văzut că era surprinsă. N-am ştiut de ce şi nici n-aveam timp s-o aflu, pentru că trebuia să merg la cîntar, să mă schimb şi să mă

cîntăresc din nou pentru cursa următoare. Icicle, celălalt cal al prinţesei, intra abia în cursa a patra, dar pînă atunci eu mai aveam încă doi cai de călărit. Aceştia doi, fără a-mi fi în dizgraţie, au terminat pe locul al cincilea şi al doilea, şi amîndoi aparţineau unui antrenor local, pentru care călăream atunci cînd puteam. În afară de Wykeham, mai călăream deseori pentru un grajd din Lambourn şi, cînd nici unul nu avea un cal în cursă, pentru oricine mă ruga. După ce, bineînţeles, consultam handicapul general, spre a mă documenta în privinţa calului propus. Cei care pierdeau în mod constant îi refuzam, spunînd că Wykeham nu şi-ar da acordul. Wykeham era o scuză la îndemînă.

Icicle[10] aidoma numelui, avea nuanţa cea mai pală de gri; de asemeni, era lung ca alură, costeliv şi blînd. La cursele de garduri, sport prin excelenţă pentru caii tineri, fusese iute şi inteligent, dar la maturitate, la cei opt ani ai lui şi în curse cu obstacole mai dificile, se dovedise mai înclinat spre prudenţă decît spre nesăbuinţă; nu epata, dar te puteai bizui pe el, fiind o fire voluntară, dar nu intempestivă.

Am ieşit în padocul de prezentare purtînd din nou culorile prinţesei şi am găsit-o cu prietenii adîncită într-o conversaţie care nu avea nici o legătură cu caii, dar care implica nenumărate aruncături de ochi spre ceas.

— Trenul de la Exeter este expres, spunea doamna Inscombe consolator; şi nepoata i-a aruncat o privire de o nerăbdare de abia mascată.

— Din păcate, a spus domnul Inscombe cu sinceritate în

10 Ţurţur de gheaţă (engl.).

glas, nu rămîne decît trenul, asta e.

Prinţesa a spus cu grijă, de parcă ar fi repetat-o pentru a zecea oară:

— Dar, dragii mei, trenul ajunge prea tîrziu... S-a oprit brusc, ca să-mi dea o explicaţie scurtă, însoţită de un zîmbet. Nepoata mea urma să meargă la Londra cu nişte prieteni cu maşina, dar aranjamentul a căzut. A făcut o pauză. Presupun că nu ştii pe nimeni care să plece de aici, cu maşina, direct la Londra după această cursă.

— Îmi pare rău, nu ştiu, am spus cu regret.

M-am uitat spre nepoată, spre Danielle, care şi-a întors spre mine o privire îngrijorată.

— Trebuie să fiu la Londra pînă la şase şi jumătate, a spus ea. În Chiswick. Cred că ştii unde vine. Chiar cum intri în Londra dinspre vest, nu?

Am încuviinţat din cap.

— Ai putea să-i întrebi? a spus ea făcînd semn cu mîna spre uşa foarte aglomerată de la camera de cîntărire.

— Da, am să-ntreb.

— Trebuie să fiu la slujbă. Pesemne că m-am arătat surprins, pentru că a adăugat: Lucrez la o agenţie de ştiri. Săptămîna aceasta sînt de serviciu seara.

Icicle mergea cu pas mîndru şi cumpănit în padocul de prezentare. Îl aştepta o cursă cu obstacole epuizantă, de două mile şi jumătate. După aceea, în cea de a cincea, aveam alte două mile cu obstacole.

După aceea...

Mi-am aruncat ochii spre prinţesă cercetîndu-i chipul, care era blînd, şi m-am gîndit la amenda pe care o plătise

pentru mine cînd n-ar fi trebuit s-o facă.

I-am spus Daniellei:

— Am să te duc chiar eu imediat după cursa a cincea... dacă, ă-ă, ţi-ar mai fi de folos.

Brusc şi-a concentrat privirea asupra mea şi chipul i s-a luminat ca un răsărit de soare.

— Da, a spus ea hotărîtă. Cu siguranţă mi-ar fi.

Să nu faci niciodată angajamente ferme într-o zi de curse...

— Atunci am să te aştept în faţa camerei de cîntărire după cursa a cincea, am spus eu. Drumul este bun. Ar trebui să ajungem în Chiswick la timp.

— Minunat, a zis ea, iar prinţesa a părut uşurată că acum ne puteam concentra asupra viitorului imediat.

— Drăguţ din partea ta, Kit, a spus ea cu o încuviinţare din cap.

— E o nimica toată.

— Ce crezi c-o să facă bătrînul meu azi?

— Posibilităţi are din belşug, am spus eu. Ar trebui să alerge bine.

A zîmbit. Ştia că „posibilităţi din belşug" era un eufemism pentru „nu prea răspunde în final".

Cunoştea şi ea la fel de bine ca mine aptitudinile lui Icicle, dar, ca toţi proprietarii, voia veşti bune de la jocheul ei.

— Fă tot ce poţi.

— Da, am spus eu.

Am încălecat şi l-am scos pe Icicle pe pistă.

La naiba cu superstiţiile, mi-am zis în gînd.

VII

N-a fost Icicle cel cu care am avut probleme.

Icicle a sărit corect, dar fără talent, iar în ultima linie dreaptă n-a fost chip să-l scoţi din pasul lui şi, dacă am terminat al doilea, a fost mai mult din noroc.

— Scumpul şi bătrînul meu gură-cască! a spus prinţesa cu mîndrie frecîndu-l uşor pe bot cînd scoteam, şaua de pe el. Ce gentleman eşti tu!

Cel cu care am încurcat-o a fost următorul: un cal de curse cu experienţă, dar neinteligent. Singurul cal care se afla uşor în faţa noastră şi mai la dreapta, cînd a sărit, a atins partea de sus a celui de al doilea obstacol şi s-a împiedicat, căzînd în bot la aterizare, iar calul meu, de parcă l-ar fi copiat, a făcut acelaşi lucru cu promptitudine.

Aşa cum s-a petrecut, căderea n-a fost rea. Cînd am atins pămîntul, m-am rostogolit ca un acrobat, o dexteritate din lumea circului, învăţată de toţi jocheii de steeplechase, şi am stat făcut covrig aşteptînd să treacă toţi ceilalţi călăreţi. Dacă a te ridica în picioare în mijlocul unei herghelii care vine ca o furtună înseamnă cea mai sigură cale de a fi grav rănit, tot aşa rămînerea la pămînt, unde caii te pot ocoli cu mai multă uşurinţă, reprezintă aproape cea mai importantă lecţie de supravieţuire. Totuşi, partea proastă în privinţa căderilor imediat după start, într-o cursă de garduri, era că aici caii alergau mai repede decît într-o cursă cu obstacole şi se buluceau unul peste

altul, aşa că, în chip firesc, n-aveau cum să vadă un călăreţ căzut pînă nu se aflau deasupra lui, şi atunci era prea tîrziu ca să-l ocolească.

Vînătăile **s**ub formă de copită erau ceva aproape obişnuit pentru mine. În liniştea care a urmat căderii m-am ridicat încet şi ţeapăn, cu o nouă colecţie de contuzii şi l-am zărit pe celălalt jocheu, azvîrlit şi el de pe cal, făcînd acelaşi lucru.

— Eşti teafăr? l-am întrebat.

— Mda. Tu?

Am încuviinţat din cap. Colegul meu a slobozit cîteva înjurături la adresa calului său şi a venit salvarea să ne ducă la punctul sanitar spre a fi examinaţi de doctorul de serviciu. În trecut jocheii scăpau uşor, călăreau mai departe cu oasele rupte, dar în zilele noastre inspecţiile medicale au devenit mai drastice spre a apăra interesele nu atît ale oamenilor răniţi cît ale celor care au pariat pe ei. Calmarea pariorilor avea prioritate.

Vînătăile nu contau. Pentru aşa ceva doctorii n-au scos niciodată pe cineva din competiţie şi, în orice caz, ele nu se prea observau cînd erau foarte recente. I-am dovedit medicului că toate bucăţelele din mine care trebuiau să se îndoaie se îndoiau, iar cele care nu trebuiau rămîneau ţepene şi am fost declarat apt să călăresc în continuare.

Una din cele două asistente medicale voluntare s-a dus să vadă cine a bătut la uşă şi s-a întors uşor derutată, spunînd că eram căutat de o doamnă care zicea că este prinţesă.

— E-n ordine, am spus mulţumindu-i doctorului şi-am

dat să plec.

— Este într-adevăr? a întrebat asistenta neîncrezătoare.

— Prinţesă?

— Da. Veniţi des la curse?

— Astăzi este prima oară.

— În ultimele şase sezoane de steeplechase ea a fost de trei ori campioană printre proprietari şi este o persoană încîntătoare.

Tînăra asistentă a zîmbit strepezit.

— Ţi se face greaţă.

Am ieşit afară, unde am aflat-o pe încîntătoarea persoană destul de îngrijorată, dar apoi s-a liniştit cînd m-a văzut. Categoric, n-avea obiceiul de a aştepta în faţa punctului medical ca să se intereseze de sănătatea mea şi, bineînţeles, nu integritatea mea corporală în sine conta în momentul de faţă, ci cît sînt de apt ca s-o pot duce pe nepoata ei cu maşina la slujbă.

Era şi nepoata acolo, care a respirat şi ea uşurată aruncîndu-şi privirea spre ceas. Am spus c-am să-mi pun hainele de stradă şi am să fiu gata imediat, iar prinţesa şi-a sărutat nepoata, pe mine m-a bătut uşor pe braţ şi a plecat zicînd c-o să mă vadă mîine la Newbury.

M-am schimbat, pe nepoată am găsit-o aşteptîndu-mă în faţa camerei de cîntărire şi am dus-o la maşină. Era într-o stare destul de agitată şi s-a mai domolit cînd a constatat că era un mercedes, dar a fost iar cuprinsă de nelinişte cînd m-a văzut crispîndu-mă de durere în timp ce mă aşezam la volan.

— Te simţi bine? N-ai de gînd să leşini sau altceva de

felul ăsta, nu? a întrebat ea.

— N-aş crede.

Am pornit motorul şi mi-am croit drum prin înghesuiala din parcaj. Mai plecau cîteva maşini, dar nu atît de multe încît să aglomereze ieşirea şi şoseaua. Ne aştepta o călătorie rapidă, dacă nu surveneau accidente.

— Cred c-am fost sigură că ai murit, a spus nepoata fără emoţii. Cum poate cineva să supravieţuiască după ce a fost călcat în picioare în halul ăsta de un animal apucat de streche?

— Cu noroc, am spus eu succint.

— Mătuşi-mi i s-a luat o greutate de pe inimă cînd te-a văzut ridicîndu-te de jos.

Am dat drumul unor sunete guturale în semn de încuviinţare.

— Şi mie la fel.

— De ce-o faci? a întrebat ea.

— De ce particip la curse?

— Da.

— Îmi place.

— Îţi place să fii călcat în picioare şi făcut zob?

— Nu, am spus. Toate astea nu se întîmplă atît de des.

Am coborît dealul presărat cu arbuşti mărunţi şi-am gonit nestînjenit de-a lungul unor şosele care în timpul verii erau ticsite cu cohortele celor porniţi în concedii. Nu erau nici rulote supraîncărcate, care să se balanseze încoace şi-ncolo, în coada automobilului, nici copii pe care să-i apuce voma la marginea drumului, nici radiatoare care să fiarbă şi să fază explozie, nici grupuri posomorite

aşteptînd pe bordură. Şoselele din Devon, în noiembrie, erau pustii şi te duceau direct şi rapid în autostrada pe care trebuia să ajungem în Chiswick.

— Spune-mi de-adevărat, a zis ea, de ce-o faci?

I-am privit chipul descifrînd pe el interesul omului de presă. De asemeni, i-am văzut ochii mari, verzi, nasul îngust şi gura hotărîtă. Arată bine, mi-am zis.

Această întrebare mi-au pus-o de multe ori şi alţi ziarişti, iar răspunsul meu era totdeauna acelaşi.

— O fac pentru că sînt născut pentru asta. Am crescut într-un grajd pentru cai de curse, călăresc de cînd mă ştiu şi nu-mi amintesc să se fi întîmplat vreodată să nu vreau să intru în concursuri hipice.

M-a ascultat cu capul lăsat uşor într-o parte şi scrutîndu-mi chipul.

— Cred că pînă acum n-am cunoscut nici un jocheu, a spus ea căzută pe gînduri. Iar în America noi nu aveam prea multe curse cu obstacole.

— Nu, am încuviinţat eu. În Anglia sînt probabil mai multe curse de steeplechase decît de plat. Sau tot atît de multe, în orice caz.

— Aşa că, de ce-o faci?

— Ţi-am spus, am răspuns.

— Mda.

Şi-a întors capul să privească ogoarele pe lîngă care treceam.

Mi-am ales meseria de jocheu, am gîndit în sinea mea exaltat, aşa cum cineva cîntă la vioară, creîndu-şi propria sa muzică prin coordonarea muşchilor şi din spirit intuitiv.

Am intrat în competiţiile hipice pentru că tovărăşia cailor îmi umplea mintea cu perfecţiunea cadenţei, cu emoţie ritmică şi-mi crea o comuniune de spirit de mare intensitate. Şi, ca să fiu cinstit, asemenea banalităţi pretenţioase nu le-aş putea spune cu voce tare.

— Simt că trăiesc cînd sînt în şa, am spus.

Şi-a întors capul, zîmbind vag.

— Mătuşa mea spune că le citeşti gîndurile.

— Toţi care sînt apropiaţi de cai o fac.

— Dar unii mai mult decît alţii?

— Realmente nu ştiu.

A dat din cap.

— Atunci e de înţeles. Mătuşa mea zice că citeşti şi gîndurile oamenilor.

I-am aruncat o privire rapidă.

— Se pare că mătuşa ţi-a spus o mulţime de lucruri.

— Cred că mătuşa mea a vrut să mă facă să înţeleg că, dacă merg în maşina ta, am să ajung nevătămată, a spus ea pe un ton neutru.

— Doamne Dumnezeule!

— Văd că a avut dreptate.

— Mda.

Dacă aş atenta la pudoarea Daniellei de Brescou, mi-am zis, ar fi calea cea mai rapidă spre şomaj. Nu că ar fi de neconceput, în alte împrejurări şi cu propria ei cooperare. Danielle de Brescou se mişca rapid, cu o graţie reţinută, privea lumea cu ochi limpezi, iar, dacă eu îi simţeam strălucirea şi parfumul părului, frăgezimea şi prospeţimea pielii, asta nu schimba cu nimic o călătorie de afaceri

într-una de plăcere.

Între Exeter şi Bristol, pe cînd începuse să se însereze, ea mi-a spus că era în Anglia de trei săptămîni şi stătea la unchiul şi mătuşa ei pînă îşi găsea un apartament. Fusese trimisa la Londra de compania naţională de radio-televiziune la care lucra: era coordonator de birou şi, cum nu se afla aici decît de două săptămîni, era esenţial pentru ea să nu întîrzie.

— N-ai să întîrzii, am asigurat-o.

— Nu... Întotdeauna şofezi cu optzeci de mile pe oră?

— Nu, dacă nu sînt, într-adevăr, foarte grăbit.

— Foarte nostim.

Mi-a spus că Roland de Brescou, soţul prinţesei, era fratele mai mare al tatălui ei. Tatăl ei emigrase de tînăr din Franţa în California şi se căsătorise cu o americancă, Danielle fiind singurul lor copil.

— Cred că a fost mare scandal în familie cînd tata a plecat de acasă, dar el nu mi-a povestit niciodată cu de-amănuntul. În ultima vreme a început să trimită felicitări de sărbători, pesemne că l-a apucat nostalgia rădăcinilor. În orice caz, i-a spus unchiului Roland că vin la Londra şi prinţesa mi-a scris să-i vizitez. Pînă acum nu i-am cunoscut pe nici unul dintre ei. Este prima mea călătorie în Europa.

— Cum ţi se pare?

A zîmbit.

— Ţi-ar plăcea să fii răsfăţat într-un fel de palat în Eaton Square, cu bucătar, slujnice şi majordom? Şi şofer? Toată săptămîna trecută şoferul m-a dus şi m-a luat de la

slujbă. La fel şi ieri. Mătuşa Casilia spune că aici, la fel ca în New York, nu eşti în siguranţă în metrou după miezul nopţii. Este mai exagerată decît propria mea mamă. Dar eu nu pot să stau la ei prea multă vreme. Amîndoi sînt drăguţi cu mine. Ea-mi place foarte mult şi ne înţelegem bine. Dar am nevoie de o locuinţă a mea proprie, lîngă birou. Şi-am să-mi iau o maşină. Presupun că va trebui s-o fac.

— Cît ai să stai în Anglia? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Trei ani, poate. Poate mai puţin. Compania te poate muta oriunde.

Apoi mi-a zis că nu trebuie să-i spun multe despre mine pentru că are informaţii de la mătuşa ei.

Ştia că locuiesc la Lambourn şi că mă trăgeam dintr-o veche familie din lumea curselor, că aveam o soră geamănă, căsătorită în Newmarket cu un antrenor de cai. Ştia că nu sînt însurat. Ultima remarcă a lăsat-o suspendată, semănînd mai mult a întrebare, aşa că am răspuns la întrebarea nerostită:

— Sînt necăsătorit. N-am nici o prietenă în momentul de faţă. Au fost cîteva în trecut.

Îi simţeam zîmbetul.

— Tu? am întrebat-o.

— La fel.

Am mers o vreme în tăcere, iar eu mă întrebam destul de visător ce-ar zice prinţesa; sau ce-ar gîndi, dacă i-aş invita nepoata să luăm masa în oraş. Relaţiile pe care le aveam cu ea de atîţia ani, apropiate, dar păstrînd totuşi o anume distanţă, s-ar schimba discret şi cred că nu în mai bine.

Între Bristol şi Chiswick, în timp ce goneam cu farurile aprinse pe autostrada M4, Danielle mi-a povestit despre slujba ei, care era, după cum zicea ea, mai mult o chestiune de logistică: trimitea reporterii şi camerele de luat vederi oriunde se întîmplau evenimente ce puteau deveni ştiri.

— Jumătate din timp mi-l petrec urmărind orarul trenurilor şi hărţile rutiere ca să găsesc cel mai rapid traseu. Dat fiind de unde şi cînd am plecat şi drumul pe care ne aflăm acum, am fost convinsă că am să întîrzii. Şi-a aruncat privirea spre vitezometru. Nu mi-am imaginat s-o să mergi cu nouăzeci.

Am redus iar la optzeci şi opt. O maşină ne-a depăşit fără efort, Danielle şi-a clătinat capul.

— Cred că mai avem ceva de mers, a spus ea. De cîte ori ai fost amendat pentru depăşire de viteză?

— De trei ori în zece ani.

— Şofînd astfel zilnic?

— Destul de des.

A oftat.

— În scumpa şi bătrîna Americă noi considerăm că şaptezeci este o crimă. Ai fost vreodată acolo?

— În America? Am dat din cap. De două ori. Am participat o dată la cupa Maryland Hunt.

— Aceea este o competiţie pentru amatori, a spus ea plat, avînd grijă cred, să nu pară că s-ar îndoi de vorbele mele.

— Da. Am început ca amator. Am considerat că este mai bine să aflu mai întîi dacă sînt bun pentru ceea ce aveam

de gînd să fac în viitor.

— Şi dacă nu erai?

— Aveam un loc la colegiu.

— Şi ai renunţat la el? a întrebat ea neîncrezătoare.

— Da. Am început să ies învingător la curse şi asta-mi doream cel mai mult. Am concurat pentru acel loc la colegiu numai pentru cazul în care nu izbuteam ca jocheu. A fost un fel de asigurare.

— Ce specialitate?

— Ştiinţe veterinare.

A fost foarte surprinsă.

— Vrei să spui c-ai renunţat să fii medic veterinar ca să te faci jocheu?

— Exact, am răspuns eu. De ce nu?

— Dar... dar...

— Mda, am spus. Pe toţi atleţii... sportivii... indiferent care... după treizeci şi cinci de ani îi aşteaptă declinul. Eu aş putea să mai am încă cinci ani.

— Şi apoi?

— Antrenor, cred. Să antrenez cai de curse pentru alţi jochei. Am înălţat din umeri. Mai e pînă atunci.

— Ai fost destul de aproape în după-amiaza asta, a spus Danielle.

— Nu chiar.

— Tanti Casilia spune că probabil este mult mai periculoasă Cresta Run[11] decît viaţa unui jocheu de steeplechase. Se poate. Nu era totuşi sigură.

— Cresta Run este o medalie de aur sau o spaimă de-o

11 Cursă de bob în St. Moritz, în cadrul Jocurilor Olimpice.

viaţă, nu o carieră.

— Ai coborît vreodată pista de Cresta Run?

— Bineînţeles că nu. Este periculos.

A rîs.

— Toţi jocheii sînt ca tine?

— Nu. Toţi sînt diferiţi. Ca prinţesele.

A respirat adînc, de parcă ar fi tras în piept aer marin. Pentru o clipă mi-am îndepărtat atenţia de la autostradă spre a-i cerceta chipul, pentru că, indiferent de ce-ar crede mătuşa ei despre uşurinţa mea de a citi gîndurile oamenilor, se pare că n-am izbutit niciodată cînd era la mijloc vreo tînără, cu excepţia lui Holly... şi eram conştient că aş fi vrut s-o fac, fără asta, orice iubire fiind incompletă. Mi-a trecut prin minte faptul că, dacă n-ar fi fost Holly, poate m-aş fi însurat cu una din cele două fete pe care le-am plăcut mai mult, dar, aşa cum au stat lucrurile, nu am ajuns cu nici una din ele la un grad mai mare de intimitate.

N-am vrut niciodată să mă căsătoresc cu Holly, nici să mă culc cu ea, dar am iubit-o foarte profund. Se pare că atracţia sexuală şi telepatia nu pot să coexiste în mine şi, dacă lucrurile nu se schimbă, am să rămîn probabil singur.

— La ce meditezi? m-a întrebat Danielle.

Am zîmbit crispat.

— La faptul că nu-ţi pot citi gîndurile.

După o pauză a spus:

— Mă gîndeam că acum pot să-mi dau seama ce-a vrut să spună tanti Casilia cînd a zis despre tine că eşti excepţional.

— Ce-a spus?!

— Excepţional. Am întrebat-o în ce mod anume, dar ea doar a zîmbit blînd şi a schimbat subiectul.

— A-ă... şi cînd a fost asta?

— În drum spre Devon, azi-dimineaţă. De cînd am venit a vrut mereu să merg cu ea la curse, aşa că astăzi am făcut-o, fiindcă-mi aranjase să mă-ntorc cu maşina aceea, deşi ea rămînea în seara asta la familia Inscombe pentru o mare petrecere. Cred că spera c-o să îndrăgesc şi eu cursele ca ea. Nu-ţi dai seama că uneori este aşa de singură, făcînd toate acele mile pînă la curse doar cu şoferul?

— Nu cred că s-a simţit singură pînă la venirea ta.

— O!

Pentru o vreme n-a mai scos nici o vorbă şi, în cele din urmă, am spus prozaic:

— În trei minute o să fim la Chiswick.

— Da? Părea aproape dezamăgită. Adică e bine. Dar mi-a făcut plăcere drumul.

— Şi mie.

Dintr-o dată mi-a apărut în minte cu o forţă nemaipomenită chipul răvăşit de o adîncă tristeţe al lui Holly.

Brusc, i-am spus Daniellei:

— Este vreun telefon public pe undeva pe lîngă biroul tău?

— Mda. Cred că da. Părea uşor nedumerită de graba ce se simţea în vocea mea. Sigur... poţi să-l foloseşti pe cel de pe biroul meu. Ţi-ai amintit ceva important?

— Nu... Am ezitat, neputînd să aduc o explicaţie logică. Am senzaţia că trebuie să dau un telefon sorei mele, am spus că o voce nesigură.

— Senzaţia? m-a întrebat ea curioasă. Arătai de parcă ai fi uitat de o întîlnire cu preşedintele Americii pe puţin.

Am clătinat din cap.

— Am intrat în Chiswick. Unde trebuie să mergem?

Mi-a arătat pe unde s-o iau şi ne-am oprit pe o stradă laterală, în faţa unei clădiri ca un depozit, într-o parcare, unde scria „Rezervat pentru personal”. Ceasul arăta şase şi douăzeci; mai aveam o rezervă de zece minute.

— Hai înăuntru, a spus Danielle. Măcar atîta lucru pot să fac şi eu pentru tine, să-ţi împrumut un telefon.

Am ieşit înţepenit din maşină şi ea mi-a spus plină de căinţă:

— Cred că nu trebuia să te las să conduci tot acest drum.

— Nu este cu mult mai departe decît casa mea.

— Minţi de stingi. Ramificaţia spre Lambourn am lăsat-o în urmă cu cincizeci de mile.

— O bagatelă.

M-a urmărit cu privirea cînd încuiam maşina.

— Serios, totul e-n ordine cu tine?

— O baie fierbinte va rezolva totul.

A încuviinţat din cap şi m-a condus în clădirea cu uşi de sticlă la intrare, care dădeau într-un hol mobilat cu fotolii, ghivece cu plante decorative şi un portar în uniformă, care stătea la un pupitru. El şi Danielle mi-au trecut numele într-un registru, mi-a dat un ecuson să mi-l prind la haină

şi am fost lăsat să trec printr-o uşă masivă, ce se deschidea printr-un sistem de comandă a electronică.

— Îmi cer scuze pentru sindromul de fortăreaţă, a spus Danielle. Compania este de-a dreptul paranoică în privinţa bombelor.

Am mers de-a lungul unui coridor scurt şi-am intrat într-o încăpere spaţioasă, cu şase sau şapte birouri, la mai toate aflîndu-se oameni care păreau a-şi fi strîns lucrurile ca să meargă acasă. Mai erau, de asemeni, cîteva computere, un covor imens, verde, iar, pe un perete lung, ceva mai sus de înălţimea unui om, un şir de ecrane de televizor, toate pe diverse programe, dar fără sonor.

Danielle a schimbat cu ceilalţi cîte un: „Bună ziua” şi „Ce mai faci?” şi nimeni n-a pus o întrebare în privinţa mea. M-a condus spre propriul ei domeniu, care consta din două birouri mari, aşezate în unghi drept, şi un scaun rotativ, ce părea confortabil şi care le deservea pe amîndouă.. Pe birouri erau numeroase dosare, un computer, o maşină de scris, un teanc de ziare şi un telefon. Pe peretele din spatele scaunului, era o diagramă mare pe care se putea scrie cu un creion special şi apoi şterge: o diagramă cu coloane pe verticală, deasupra cărora era notat: EVENIMENT, ECHIPĂ, LOC, TIMP, FORMAT.

— Ia loc, a spus Danielle arătînd spre scaun. A ridicat receptorul şi a apăsat un buton. E-n ordine. Fă-ţi numărul. S-a întors ca să privească diagrama. Să vedem ce s-a mai întîmplat în lume de cînd am plecat. A cercetat atent coloanele. Sub EVENIMENT cineva notase cu litere mari

„negre” „Ambasadă”. Danielle a strigat spre celălalt capăt al încăperii: Hank, ce-i cu povestea asta cu ambasada?

O voce i-a răspuns:

— Cineva a scris cu roşu pe treptele ambasadei: „Ianchei, căraţi-vă acasă” şi s-ar părea că sînt probleme în privinţa securităţii.

— Aoleu!

— Va trebui să faci o continuare pentru ştirile din cursul nopţii.

— Bun... a luat cineva vreun interviu ambasadorului?

— Nu l-am putut prinde mai devreme.

— Cred c-am să încerc eu din nou.

— Bineînţeles. Te ocupi tu şi de asta. Tu te ocupi de toate.

Danielle mi-a zîmbit cu ochii strălucitori şi-am recunoscut cu o oarecare surpriză că slujba ei avea un statut cu mult mai înalt decît mi-l imaginasem şi că ea însăşi căpăta viaţă cînd muncea.

— Fă-ţi numărul, mi-a spus ea din nou.

— Da.

Am format numărul şi la primul sunet Holly a ridicat receptorul.

— Kit, a spus ea imediat, foarte neliniştită.

— Da, am spus eu.

Vocea lui Holly răsuna destul de tare în telefon încît putea să audă şi Danielle.

— Cum de-a ştiut că eşti tu? m-a întrebat Danielle. Apoi a făcut ochii mari. Ea aştepta... tu ştiai.

Am dat uşor din cap.

— Kit, spunea Holly. Unde eşti? Eşti teafăr? Calul tău a căzut...

— Sînt bine. Sînt în Londra. Ce s-a întîmplat?

— Totul e mai rău. Totul e îngrozitor. O să pierdem... o să pierdem ograda... totul... Bobby a ieşit pe undeva...

— Holly, fii atentă la telefon, i-am spus.

— Poftim? O, microfoanele? Pur şi simplu nu-mi mai pasă. Oamenii de la telefoane au să vină că caute microfoanele dimineaţă, aşa au promis. Dar ce mai contează? Sîntem terminaţi... S-a isprăvit. Părea extenuată. Poţi să vii? Avem nevoie de tine. Eşti un sprijin pentru noi.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat.

— E vorba de bancă, de noul director. Am fost la el astăzi şi ne-a spus că vineri nu putem să luăm nici măcar banii pentru salarii şi au de gînd să ne facă să vindem tot... A spus că n-avem suficiente garanţii care să acopere ce le datorăm... şi ne înfundăm şi mai rău în datorii, pentru că nu realizăm destul profit ca să plătim dobînzile la împrumutul luat pentru mînjii aceia şi ştii cu cît ne încarcă acum pentru el? Şapte la sută peste rata iniţială. Şapte. Asta înseamnă aproape şaptesprezece la sută. Şi se tot adaugă mereu dobînzi, aşa că noi plătim acum dobîndă la dobîndă... este ca un bulgăre de zăpadă... este monstruos... este îngrozitor de necinstit.

Un adevărat dezastru, mi-am zis. Băncile n-au făcut niciodată opere de binefacere.

— El a recunoscut că asta este din cauza articolelor din ziar, a spus Holly deznădăjduită. A zis că e păcat!... că tatăl

lui Bobby nu vrea să ne ajute nici măcar cu un penny... Eu i-am adus lui Bobby toată această nenorocire... este din cauza mea.

— Holly, opreşte-te! i-am spus. Asta-i o prostie. Nu te pierde cu firea. O să vin. Sînt în Chiswick. O să fiu la voi într-o oră şi jumătate.

— Directorul băncii zice că va trebui să spunem proprietarilor să-şi ia caii. Zice că nu sîntem singurii antrenori care au fost nevoiţi să vîndă... zice că se-ntîmplă, că este ceva destul de obişnuit... Este aşa de cîinos, că l-aş omori.

— Mda, am spus. Bine, deocamdată nu faci nimic. Bea ceva. Pregăteşte-mi nişte spanac sau orice altceva, mor de foame. Plec imediat... La revedere.

Am pus receptorul jos cu un oftat. Nu mai avem absolut nici un chef ca să şofez pînă în Newmarket cu contuziile astea care se întăreau, cu un stomac gol, ghiorţăind de foame şi nu mai voiam să pun iar umărul la toate necazurile familie Allardeck, dar un pact era un pact şi cu asta basta. Sora mea geamănă, cătuşele care mă legau de mîini şi de picioare şi toate celelalte.

— Veşti proaste? m-a întrebat Danielle privindu-mă scrutător.

Am dat din cap. I-am povestit pe scurt despre atacurile din *The Flag* şi despre consecinţele lor financiare dezastruoase, iar ea a ajuns imediat la aceeaşi concluzie ca mine.

— Tatăl lui Bobby este un mare dobitoc.

— Mare dobitoc, într-adevăr, asta rezumă totul în două

cuvinte, am spus eu recunoscător.

M-am ridicat încet de pe scaun şi i-am mulţumit pentru telefon.

— Nu eşti deloc în formă pentru toate cîte le ai pe cap, a spus ea pe bună dreptate.

— Asta să n-o crezi niciodată. M-am aplecat şi i-am sărutat obrazul. Ai să mai vii la curse cu mătuşa ta?

M-a privit drept în faţă.

— Probabil, a spus ea.

— Bine.

*
* *

Bobby şi Holly stăteau tăcuţi în bucătărie cu ochii aţintiţi în gol şi, cînd am intrat, şi-au îndreptat privirile apatic spre mine.

L-am bătut uşor pe Bobby pe umăr, am sărutat-o pe Holly şi am spus:

— Haide acum, unde e vinul? Toate bolile s-au abătut asupra mea, dar primul lucru pe care l-aş face este să trag o duşcă.

Starea lor depresivă făcea ca vocea mea să pară puternică. Holly s-a ridicat anevoie în picioare şi s-a dus spre bufet unde ţinea paharele. Şi-a întins mîna spre el şi apoi a lăsat-o iar să cadă. S-a întors spre mine.

— După ce-ai telefonat, am primit rezultatul testelor, a spus ea sec. Sînt sigur însărcinată. Asta ar fi trebuit să-nsemne cea mai fericită noapte din viaţa noastră. Şi-a

agăţat braţele de gîtul meu şi a început să plîngă încet. Am strîns-o la piept, rămînînd aşa o vreme, iar Bobby n-a schiţat nici un gest, simţindu-se prea înfrînt, probabil, ca să fie gelos.

— E-n ordine, am spus. Bem în sănătatea copilului. Haideţi, iubiţilor, necazurile vin şi pleacă, iar acesta încă n-a plecat, dar copii vor fi mereu, Dumnezeu să aibă grijă de micile lor suflete.

I-am desprins braţele din jurul gîtului meu şi-am ridicat paharele în timp ce ea-şi ştergea în tăcere ochii cu mîneca de la jerseu.

— Tu nu înţelegi, a spus Bobby posomorît.

Dar eu ştiam foarte bine ce se întîmplă. În el nu se dădea nici o luptă, pierduse orice speranţă; şi eu avusesem din cînd în cînd propriile mele dezamăgiri, greu de suportat. Îţi trebuia un mare efort de voinţă ca să nu te laşi cuprins de disperare şi să-ţi mai ardă de ceva.

I-am zis lui Holly:

— Pune nişte muzică şi foarte tare.

— Nu, a spus Bobby.

— Ba da, Bobby. Ba da, i-am zis. Ridică-te în picioare şi urlă. Dă cu barda în Dumnezeu. Sparge ceva. Înjură pînă-ţi ies şi maţele din tine.

— O să-ţi frîng gîtul, a spus el cu o izbucnire de sălbăticie.

— E-n ordine, atunci, fă-o.

Şi-a înălţat capul, s-a uitat fix la mine şi apoi s-a ridicat brusc în picioare, revenindu-i forţa în muşchi, vigoarea şi exasperarea pe chip.

— Atunci e-n ordine, a strigat el, am să-ţi frîng gîtul ticălos de Fielding.

— Aşa-i mai bine, i-am zis. Şi dă-mi ceva să mănînc.

În loc de toate acestea, s-a îndreptat spre Holly, a îmbrăţişat-o şi amîndoi stăteau acolo, pe jumătate plîngînd, pe jumătate rîzînd, învăluiţi în solitudine şi reîntorşi la viaţă. Am căutat resemnat în frigider ceva care să se poată face rapid şi să nu îngraşe, l-am băgat în cuptorul cu microunde, apoi mi-am turnat puţin vin roşu şi l-am dat pe gît dintr-o înghiţitură.

La masă, Bobby a recunoscut că fusese prea deprimat ca să facă turul de seară prin grajduri, aşa că, după cafea, am ieşit amîndoi afară pentru o ultimă inspecţie. Noaptea era rece şi vîntoasă şi, din cînd în cînd, strălucea luna printre norii în continuă mişcare. Totul părea normal şi liniştit, caii moţăiau în spatele uşilor închise abia băgîndu-ne în seamă cînd am intrat să ne uităm la ei.

Boxele în care fuseseră caii lui Graves erau încă goale, iar sfoara care ducea la clopoţel fusese dezlegată de la uşă şi atîrna fără vlagă de ultimul belciug. Bobby s-a uitat lung la mine cînd am fixat-o din nou la uşă.

— Crezi că mai e nevoie de ea? m-a întrebat el îndoielnic.

— Da, cred că da, am spus eu convins. Furnizorul de nutreţuri va fi plătit cu cecul pe care ţi l-a dat Graves ieri, dar încă n-a fost achitat. Eu n-aş avea încredere în Graves pînă nu mă conving cu ochii mei, şi-aş pune la clopoţel cît mai multe sfori cu putinţă.

— N-o să se mai întoarcă, a spus Bobby clătinînd din

cap.

— Vrei să pariem?

M-a privit o clipă lung, apoi a spus:

— Nu.

Am mai pus încă trei sfori, toate puţin deasupra pămîntului, de-a lungul aleilor şi ne-am asigurat de funcţionarea clopoţelului în cazul în care vreuna din ele ar fi fost smucită. Nu era, probabil, cel mai sofisticat sistem, dar de două ori se dovedise eficace.

A fost eficace pentru a treia oară la ora unu, în plină noapte.

VIII

Prima senzaţie pe care am avut-o, în ciuda celor ce i le spusesem lui Bobby, a fost de îndoială. A doua, că nu era deloc o idee bună să ţîşnesc din pat, deşi lunga baie fierbinte îmi mai domolise durerile; mi-au scîrţîit încheieturile, am scos un oftat adînc şi-am simţit că tot trupul mă doare.

Cum permanent luam cu mine în maşină o sacoşă cu strictul necesar pentru cazul în care nu mă întorceam acasă peste noapte – aparat de ras, cămaşă curată, periuţă de dinţi –, acum dormeam (ca de obicei, cînd mă aflam în casele altora) într-un slip de culoare albastră. Cred că m-aş fi îmbrăcat dacă nu mi-aş fi simţit oasele atît de înţepenite. Aşa că, pur şi simplu, mi-am pus pantofii şi am ieşit în hol, unde l-am găsit pe Bobby cu ochii cîrpiţi de somn,

nehotărît şi avînd pe el doar bluza de la pijama.

— A fost clopoţelul? a întrebat el.

— Da. Eu am să cercetez iarăşi aleea şi tu curtea.

Şi-a privit trupul pe jumătate gol şi apoi pe-al meu.

— Aşteaptă.

S-a reîntors în dormitorul lui şi al lui Holly, reapărînd cu un pulover pentru mine şi pantaloni pentru el. Îmbrăcîndu-le din mers, am coborît în goană scările şi am ieşit afară, în noaptea vîntoasă. Lumina lunii era suficientă ca să vezi în jur, ceea ce ne-a prins bine, pentru că nu adusesem lanterne.

M-am dus într-un suflet spre alee, dar sfoara pe care o întinsesem de-a curmezişul ei era neatinsă. Dacă venise Graves, nu acesta îi fusese drumul.

M-am întors ca să-i dau o mînă de ajutor lui Bobby în ogradă, dar el stătea acolo nehotărît, în semiîntuneric, privind în jurul lui nedumerit.

— Nu-l găsesc pe Graves, a spus el. Crezi că vîntul a făcut clopoţelul să sune?

— Este prea greu. Ai verificat toate sforile?

— Toate, în afară de cea de la poarta dinspre grădină. Dar nu este nimeni aici. N-a venit nimeni încoace.

— Totuşi…

Am pornit pe potecă spre grădină, eu înainte, Bobby după mine: şi-am găsit poarta rustică de lemn larg deschisă. Amîndoi ştiam că n-avea cum să fie astfel. De obicei era închisă cu un lanţ, ori lanţul atîrna acolo, de stîlp, desfăcut de mîna unui om.

Nu puteam să auzim cine ştie ce din cauza vîntului.

Bobby a privit cu îndoială spre drumul pe care venisem şi a schiţat un gest parcă de a ne întoarce în curte.

I-am spus:

— Poate că este în grădină.

— Dar pentru ce? Şi cum?

— Ar fi putut să intre în padoc prin gardul viu, apoi să sară gardul padocului şi să coboare pe această potecă, evitînd toate sforile cu excepţia acesteia.

— Dar este fără rost. Nu poate să scoată caii prin grădină. Sînt ziduri de jur împrejurul ei. N-ar avea cum să-ncerce.

Eram înclinat să fiu de acord cu el, dar, în orice caz, cineva deschisese poarta.

Grădina împrejmuită cu ziduri al lui Bobby era străjuită pe o singură latură de ogradă şi alee, iar pe celelalte trei de casă şi acareturi; şi în afară de poarta unde ne aflam noi acum, singurul mod de a intra în grădină era prin uşile cu geamuri de la salon.

Pesemne că şi Bobby a fost izbit de acelaşi gînd. În orice caz, cînd am intrat în grădină, a venit imediat după mine şi-am părăsit poteca pavată, călcînd pe iarbă spre a amortiza zgomotele paşilor.

Am parcurs rapid şi în tăcere scurta distanţă pînă la uşi, dar ele păreau închise, numeroasele geamuri pătrate reflectînd lumina palidă a bolţii cereşti.

Eram pe punctul să mergem să le încercăm, spre a fi siguri că sînt totuşi încuiate, cînd un uşor ţăcănit şi un zornăit vag mi-au ajuns la urechi aduse de vînt, urmate de un tăios şi foarte clar: „Dumnezeii tăi”.

Eu şi Bobby am rămas nemişcaţi. Nu puteam să vedem nimic, cu toate că ochii ni se obişnuiseră cu întunericul nopţii.

— Coboară, a spus vocea. Nu-mi place.

— Tacă-ţi gura.

Gîndindu-mă că sînt uşor de reperat cu picioarele mele lungi şi goale şi cu slipul de un albastru electric, m-am mişcat pe iarbă în direcţia umbrelor, de unde se auziseră vocile, şi-am făcut ceea ce poliţiştii spun că nu e bine să faci; ar fi trebuit să mergem înăuntru şi să telefonăm forţelor de ordine.

Eu şi Bobby am găsit un bărbat care stătea la picioarele unei scări uitîndu-se în sus. Nu purta nici mască, nici glugă, ci pur şi simplu, un costum obişnuit – deloc potrivit pentru echipamentul unui hoţ.

Nu era nici Jermyn Graves, nici nepotul lui, Jasper.

Avea sub patruzeci de ani, părul negru şi era un necunoscut.

Nu ne-a văzut deloc pînă n-am ajuns lîngă el, atît de atent privea în sus şi, cînd am spus tare: „Ce dracu faci aici?”, a sărit uşor în lături.

Bobby s-a năpustit spre genunchii lui ca la rugby şi eu i-am smucit scara, trăgînd-o într-o parte. S-a auzit un strigăt de sus şi un uruit, apoi un al doilea necunoscut a căzut cu o bufnitură peste un răzor care fusese cîndva cu flori.

M-am aruncat asupra lui şi i-am înfundat faţa în noroiul de noiembrie, iar cu o mînă am încercat să-i cercetez buzunarele, ca să nu aibă vreo armă, şi apoi, cînd n-am

găsit nici o armă, ţinîndu-l mai departe sub mine şi burduşindu-l bine, am căutat ceva ca să-l pot identifica, o agendă, sau o scrisoare, sau orice altceva. Oamenii care vin să facă o spargere îmbrăcaţi ca pentru birou s-ar putea să nu-şi fi luat toate precauţiile de rigoare.

N-am putut să-i scotocesc buzunarele – era prea întuneric şi prea multă mişcare – dar m-am trezit înşfăcîndu-i gulerul jachetei şi i-am tras-o în jos cu ambele mîini, imobilizîndu-i pentru o vreme braţele. El a plonjat şi-a dat din picioare, reuşind să mă arunce din spatele lui, dar eu i-am ţinut zdravăn jacheta, ceea ce îi încurca mîinile şi-l scotea din minţi.

Ca să scape, s-a descotorosit de jachetă, lăsînd-o în mîinile mele, şi, înainte ca eu să pot face ceva, el era în picioare şi pe-aici ţi-e drumul.

În loc să-l urmăresc, m-am întors spre Bobby, care se rostogolea pe pămînt, gîfîind şi schimbînd scurte lovituri cu bărbatul ce ţinuse scara. Am aruncat jacheta în întunericul beznă de lîngă zidul casei şi m-am dus să-l ajut pe Bobby. Amîndoi am reuşit să-l imobilizăm pe intrus cu faţa în iarbă, Bobby călare peste picioarele lui, iar eu ţinîndu-i un genunchi peste gît. Bobby îi aplica numeroase lovituri în rinichi, unde efectul era mai sigur.

— Dă-mi ceva ca să-l leg, a spus el.

M-am aplecat, am înhăţat de guler şi jacheta acestui borfaş, i-am tras-o în jos, peste umeri, imobilizîndu-i braţele cum făcusem mai înainte şi, după ce i-am smuls-o, mi-am luat piciorul de pe gîtul lui şi i-am spus lui Bobby:

— Ajunge.

— Ce? Nu fi tîmpit.

Individul se zbătea sub el luptînd din răsputeri. Bobby îi căra la pumni cu ură în urechi şi din nou în şale.

Mi-am băgat mîna în buzunarul interior al jachetei şi-am scos un portofel.

— Priveşte, i-am spus lui Bobby vîrîndu-i-l sub nas.

A clătinat din cap, ignorîndu-l, voind să fie lăsat în pace.

Am pus portofelul înapoi în jachetă şi-am aruncat-o şi pe ea în întuneric, apoi, pentru o secundă, i-am urmărit cu privirea pe Bobby şi pe intrusul rămas acum în cămaşă cum se încăierau, cărîndu-şi iar la pumni, ba ridicîndu-se, ba căzînd, unul încercînd să se ţină scai şi să lovească, iar celălalt să scape.

Bobby era înalt, puternic şi mînios din cale afară pentru că i se atacase casa, dar, fără îndoială, acum exploda şi furia mocnită şi neputincioasă din ultimele zile de adevărat coşmar. În orice caz, el îşi lovea adversarul cu forţă şi cu vădită ură şi m-am gîndit, brusc alarmat, că era prea mult, că el bătea omul cu răutate, gata să-l omoare şi asta nu mai era o simplă prindere a unui spărgător.

L-am apucat pe Bobby de încheietura mîinii pe care şi-o ridicase şi i-am tras spre spate pumnul încleştat, dezechilibrîndu-l, iar victima s-a răsucit, scăpîndu-i din prinsoare şi a căzut în genunchi, tuşind, vomînd şi ţinîndu-se de stomac.

Bobby mi-a strigat plin de năduf: „ticălosule!” şi m-a lovit pe mine în schimb, iar individul s-a ridicat nesigur în picioare şi a plecat clătinîndu-se spre poartă.

Bobby a încercat să-l urmeze şi, cînd l-am prins ca să-l opresc, şi-a trimis pumnul cu forţă în coastele mele, numindu-mă Fielding ticălos, pederast nenorocit şi canalie.

— Bobby... Lasă-l să plece.

Am primit un pumn zdravăn în cap, încă unul în coaste, laolaltă cu alte opinii triviale în privinţa caracterului meu şi al strămoşilor mei, şi nu s-a potolit, m-a izbit în fluierul piciorului şi m-a împins în lături, smulgîndu-se din strînsoarea mea cu o altă lovitură aplicată direct în cap, care mi-a făcut dinţii să-mi clănţăne în gură.

Din cîţiva paşi l-am ajuns din nou şi el s-a răsucit spre mine, înjurînd şi devenind tot mai violent, iar eu i-am spus: „Pentru Dumnezeu, Bobby...” şi-am încercat să-i prind pumnii ucigaşi, să parez loviturile şi să supravieţuiesc pînă ce furia se consuma de la sine.

Toate generaţiile se aflau adunate pe chipul său încordat: toţi din neamurile Allardeck şi Fielding luptîndu-se între ei, cu puştile, cu săbiile şi cu pumnii goi, cu ură şi pe vecie. Întreaga furie împotriva spărgătorului o trecuse asupra unui duşman mai vechi şi tot ceea ce ţinea de raţiune dispăruse. Eu eram vrăjmaşul neamului său, pe care încerca să-l nimicească, asupra mea se concentra toată înverşunarea lui, toată ura şi disperarea.

Încleştaţi în această luptă fără rost şi care venea din negura vremurilor, am traversat pajiştea şi am ajuns la poartă; acolo, pe cînd mă aflam înghesuit în stîlpul masiv, şi, în cele din urmă, într-un pericol real, dintr-o dată furia-i ucigaşă i-a părăsit mîinile care i-au căzut pe lîngă trup, patima a murit şi forţa de nebun s-a stins.

Mi-a aruncat o privire goală, ochii lui reflectînd lumina lunii asemeni unei oglinzi şi mi-a spus fără vlagă: „ticălosule”, apoi s-a întors pe călcîie şi a luat-o pe potecă, spre curte.

Am spus cu voce tare: „Doamne atotputernic”, am tras de cîteva ori adînc aer în piept pentru o uşurare nesigură şi îndurerată, rămînînd o vreme lîngă stîlpul porţii, ca să-mi potolesc bătăile infernale ale inimii, înainte de a mă duce să iau hainele borfaşilor. Pumnii lui Bobby n-au avut forţa loviturilor de copite ale cailor de curse, dar aş fi putut foarte bine să mă lipsesc de ei. Vai, mi-am zis, cam peste douăsprezece ore am de călărit trei cai parşivi la Newbury.

Jachetele zăceau unde le aruncasem, în colţul dintre stratul de flori şi zidul de cărămidă al casei. Le-am ridicat şi am rămas acolo privind scara argintie ce era sprijinită de perete, apoi am cercetat peretele însuşi care, în porţiunea aceea, se înălţa neted şi fără nici o spărtură pînă sub acoperiş.

Şi fără nici o fereastră.

De ce-au încercat spărgătorii cu tot dinadinsul să intre într-o casă pe acolo pe unde nu era nici o fereastră?

M-am încruntat, dîndu-mi capul pe spate şi privind în sus. Deasupra liniei acoperişului se înălţa ca o siluetă profilată pe cerul nopţii un coş masiv de cărămidă, terminat cu o pereche de oale străvechi. Era, după cum mi-am dat seama, coşul de la căminul din salon. Căminul se găsea plasat chiar în peretele lîngă care stăteam.

Mi-am plimbat nehotărît privirile, de la scară la oalele

de pe coş şi m-a străbătut un fior din pricina vîntului. Am înălţat apoi din umeri, am pus iar jachetele în întuneric, am sprijinit scara de streaşină, fixîndu-i zdravăn celălalt capăt în stratul de flori şi am urcat.

Era o scară din aluminiu făcută din secţiuni telescopice. Speram că n-avea nici una de gînd să cedeze.

Nu-mi plăceau prea mult înălţimile. Cînd eram pe la jumătatea drumului regretam toată afacerea. Ce dracu-mi trebuia să urc o scară nesigură, în întuneric? Puteam să cad, să mă lovesc şi adio curse. Toată povestea era o nebunie. Curată nebunie.

Am ajuns la acoperiş. Capătul scării îl depăşea, mai erau patru sau cinci trepte care mergeau pînă la coş. Pe ţiglele de pe casă zăcea o trusă de scule deschisă, un fel de fîşie de pînză care se rula şi pe care erau cusute buzunare, în fiecare aflîndu-se chei pentru piuliţe, şurubelniţe, cleşte ş.a.m.d. Lîngă ea zăcea încolăcit ceva ce părea a fi un cablu, închis la culoare, cu unul din capete ducînd în sus, spre un brachet fixat pe coş.

Am examinat mai atent coşul şi aproape că m-a apucat rîsul. Luăm atîtea lucruri ca atare, vedem zi de zi anumite obiecte fără a fi însă absolut deloc conştienţi de ele. Pe coş era fixat un brachet şi pe el se aflau două terminale ale firelor telefonice care duceau spre casa lui Bobby. Le văzusem de o sută de ori, dar niciodată nu observasem că erau fixate de coş.

Firul propriu-zis străbătea întunericul, ajungînd la stîlpul de telefon din stradă; vechiul sistem aerian de montare a telefoanelor existent la toate casele, cu excepţia

celor moderne.

De suportul pentru terminalele telefonice era fixat, la celălalt capăt al cablului negru, ce zăcea lîngă trusa de scule, un obiect mic, pătrat, de mărimea unui bucăţi de zahăr cubic, prevăzut cu o tijă subţire, de lungimea unui deget, orientată în jos. Am întins mîna cu grijă şi, cînd l-am atins, s-a clătinat de parcă ar fi fost fixat numai pe jumătate.

Luna părea să intre în nori exact cînd aveam mai multă nevoie de ea. Am pipăit micul cub şi am simţit un fel de şurub strîns foarte slab. Nu-l puteam vedea, dar s-a răsucit uşor în sens invers acelor de ceasornic şi peste cîteva clipe mi-a alunecat în mînă.

Cubul şi tija s-au desprins de pe brachet şi le-aş fi pierdut în noapte dacă n-ar fi fost ataşate de cablul rigid ce zăcea încolăcit pe acoperiş. O parte din cablu s-a mai derulat înainte de a-l lua de jos, dar nu mult, apoi l-am pus împreună cu cubul şi tija peste scule, am făcut sul trusa de pînză şi i-am strîns catarama.

M-am gîndit că trusa n-avea să păţească nimic dacă o aruncam în răzorul de flori, aşa că i-am dat drumul şi am coborît scara tot atît de uşor pe cît o urcasem, avînd grijă să-mi păstrez echilibrul ca să nu cad. Nu era nici o îndoială că pe cai mă simţeam mult mai în largul meu.

După ce-am recuperat jachetele şi trusa de scule, dar lăsînd scara la locul ei, am ieşit din grădină şi am pornit pe potecă, spre uşa bucătăriei. Holly se afla acolo, în capot, cu ochii mari, înspăimîntaţi şi tremurînd de frig şi de teamă.

— Slavă Domnului, a spus ea cînd am apărut. Unde e Bobby?

— Nu ştiu. Hai înăuntru. Să pregătim ceva fierbinte de băut.

Am intrat în bucătărie, unde era întotdeauna cel mai cald, şi am pus ibricul pe foc, în timp ce Holly se uita pe fereastră după soţul care lipsea.

— O să vină curînd, i-am spus, este teafăr.

— Am văzut doi bărbaţi alergînd...

— Unde s-au dus?

— Peste gard în padoc. Unul mai întîi, apoi, ceva mai tîrziu celălalt. Al doilea... ei bine... gemînd.

— Mda, am spus. Bobby l-a bătut.

— Într-adevăr? Părea mîndră. Cine erau? N-au fost din familia Jermyn? Au venit pentru caii lui?

— Ce vrei, am întrebat-o, cafea, ceai sau cacao?

— Cacao.

Am făcut cacao pentru ea, ceai pentru mine şi am adus cănile aburinde pe masă.

— Vino şi stai jos, i-am spus. O să se întoarcă.

A venit ascultătoare şi apoi m-a privit cu o curiozitate crescîndă în timp ce desfăceam trusa de scule.

— Vezi asta? i-am spus. Cutia asta micuţă, cu tijă şi cu cablul încolăcit? Pun pariu pe orice că prin asta era interceptat telefonul vostru.

— Dar este ceva atît de minuscul.

— Da. Aş vrea să ştiu mai mult. Mîine o să aflăm exact cum funcţionează. M-am uitat la ceas. Astăzi, de fapt.

I-am povestit unde am găsit microfonul şi cum eu şi

Bobby i-am surprins pe intruşi.

S-a încruntat

— Cei doi bărbaţi... Puneau obiectul acela la telefonul nostru?

— Îl scoteau, probabil. Sau îi schimbau bateria.

A căzut pe gînduri.

— Eu, într-adevăr, ţi-am spus în seara asta, cînd m-ai sunat, că mîine urmează să vină de la telefoane să caute microfoanele.

— Aşa-i.

— Deci, probabil, dacă ei au auzit asta, s-au gîndit... bărbaţii aceia doi... că, dacă apucau să-şi ia ei microfoanele mai întîi, nu mai era nimic de găsit şi noi n-aveam să ştim niciodată ce s-a întîmplat.

— Da, i-am spus. Cred că ai dreptate.

Am ridicat prima jachetă şi am început să-i cercetez buzunarele metodic, punînd conţinutul lor pe masă.

Holly, privind amuzată, a spus:

— Cu siguranţă că ei nu şi-au lăsat hainele de bună voie.

— N-au prea avut de ales.

— Dar toate acele lucruri...

— Neglijenţă crasă, am spus. Amatori.

Din prima jachetă au ieşit la iveală un carneţel, trei pixuri, o agendă, o batistă, două scobitori şi portofelul pe care i-l arătasem lui Bobby în grădină. Portmoneul conţinea o sumă modestă de bani, cinci cărţi de credit, fotografia unei femei tinere şi o programare la dentist. Numele de pe cărţile de credit era Owen Watts. Agenda,

nu numai că dădea acelaşi nume, dar şi o adresă (de acasă) şi un număr de telefon (de la birou). Paginile erau pline cu întîlniri şi însemnări, dezvăluind o viaţă obişnuită şi foarte ocupată.

— De ce mustăceşti ca o pisică în faţa borcanului cu smîntînă? m-a întrebat Holly.

— Priveşte.

I-am împins obiectele personale ale lui Owen Watts şi am golit buzunarele celeilalte jachete. Acestea au dat la iveală alt carneţel, mai multe pixuri, un pieptăn, ţigări, o brichetă, două scrisori şi un carnet de cecuri. De asemeni, mai era vîrîtă în buzunarul de la piept o mică apărătoare de plastic, conţinînd un cartonaş auriu, care spunea că domnul Jay Erskine este membru cu numărul 609 al Clubului de Presă, Londra, EC4A 3JB; pe verso se aflau semnătura şi adresa domnului Jay Erskine.

M-am gîndit că ar fi bine să fiu absolut sigur.

Am telefonat la numărul lui Owen Watts de la birou şi mi-a răspuns imediat o voce de bărbat.

— *Daily Flag,* a spus el.

Mulţumit, am pus receptorul în furcă, fără să vorbesc.

— N-a răspuns nimeni? a întrebat Holly. Nu e de mirare, la ora asta.

— La *The Daily Flag* nu se aţipeşte, nu se doarme. În orice caz, cel de la centrala telefonică era treaz.

— Deci aceia doi sînt, într-adevăr... porcii ăia.

— Ei bine, am spus eu, ei lucrează pentru *The Flag.* Nu se poate şti dacă ei au scris, de fapt, articolele acelea. Nu în noaptea asta. O să aflăm mîine dimineaţă.

— Mi-ar plăcea să le fac mutrele zob.

Am clătinat din cap.

— Ar trebui făcută zob mutra celui care i-a trimis.

— Şi a lui, bineînţeles. S-a ridicat în picioare neliniştită. Unde e Bobby? Ce face?

— Pesemne se asigură că totul e-n ordine

— Crezi că oamenii aceia au să se întoarcă? a întrebat ea alarmată.

— Nu, nu cred. Bobby va veni după ce va fi cercetat totul.

Ea era totuşi îngrijorată, s-a dus în prag şi l-a strigat, dar vîntul i-a împrăştiat vocea, aşa că, cu greu ar fi auzit-o cineva de la celălalt capăt al curţii.

— Du-te şi caută-l, vrei? a spus ea neliniştită. Este de prea multă vreme afară

— Bine. Am strîns ustensilele folosite la interceptare, sculele şi lucrurile ziariştilor punîndu-le laolaltă pe masă. Poţi să găseşti o cutie pentru toate astea? Şi pune-le undeva ca să fie în siguranţă.

A încuviinţat din cap şi a rămas cu privirea pironită în gol, iar eu am ieşit în curte, pe un domeniu în care nu eram bine primit. Indiferent unde se afla Bobby, eu eram, probabil, ultima persoană pe care ar fi dorit-o să vină după el. M-am gîndit că, pur şi simplu, ar trebui să sun clopoţelul de alarmă din nou şi, dacă el voia să fie găsit, apărea.

Am sunat clopoţelul şi, ca răspuns, am întrezărit în noapte o siluetă şi m-am dus la poarta grădinii. Bobby scosese scara afară, aşa că acum ea zăcea de-a lungul

potecii, iar el, pur şi simplu, stătea în picioare lîngă stîlpul porţii, fără să facă nimic.

— Holly se întreabă unde eşti, i-am spus fără nici o ranchiună.

Nici un răspuns.

— Crezi că de aici s-ar putea auzi clopoţelul? l-am întrebat. Ai escalada casa cuiva dacă ai auzi un clopoţel de alarmă?

Bobby n-a zis nimic. M-a urmărit calm şi nepăsător cît am căutat sfoara, am închis poarta şi am aranjat totul ca mai înainte, astfel încît clopoţelul de la celălalt capăt al casei să sune dacă poarta era deschisă.

Bobby m-a privit, dar n-a făcut nimic. Am ridicat din umeri şi am deschis poarta.

Dacă erai atent, clopoţelul se auzea. Într-o noapte liniştită ar fi fost un semnal de alarmă, dar din cauza vîntului, intruşii nu l-au auzit.

— Să mergem înăuntru, am spus. Holly e neliniştită.

Am pornit-o pe potecă.

— Kit, a spus el rigid.

M-am întors.

— I-ai spus lui Holly? m-a întrebat el.

— Nu.

— Îmi pare rău, a zis el.

— Hai înăuntru. N-are importanţă.

— Ba are. A făcut o pauză. Nu m-am putut stăpîni. Asta-i mai rău.

— Ştii ceva, i-am zis, hai să plecăm din vîntul ăsta al dracului de rece şi să intrăm înăuntru. Mi-au îngheţat

picioarele. Dacă vrei să discutăm, o s-o facem mîine. Dar totul este în ordine. Hai în casă, bătrîne, e-n ordine.

*
* *

Înainte de a mă duce iar la culcare, am pus lucrurile ziariştilor sub pat, spre a fi în siguranţă, dar probabil că proprietarii lor n-au să facă nici o tentativă de spargere ca să le ia înapoi. Am căscat cu plăcere, imaginîndu-mi starea lor trupească şi sufletească, şi mi-am zis că tot ceea ce li s-a întîmplat au meritat-o cu prisosinţă.

Owen Watts şi Jay Erskine. Jay Erskine şi Owen Watts.

Încercînd să aflu o părticică nevătămată pe trupul meu, pe care să mă lungesc, am hotărît vag că ei aveau să fie pîrghia cu care voi răsturna lumea. Neglijentul, nemilosul, ticălosul Owen Watts, bătut aproape pînă la inconştienţă de Bobby, şi prostul, hoţul cu inimă de piatră, Jay Erskine, cel căzut de pe scară cu faţa în noroi – amîndoi şi-au primit al dracului de bine răsplata.

Am visat că m-a călcat un tractor şi, cînd m-am trezit, mă simţeam aproape de parcă s-ar fi şi întîmplat. Dimineţile după căderi ca acelea de ieri erau întotdeauna anoste.

Se făcuse aproape nouă cînd m-am dus la bucătărie, dar, deşi luminile erau aprinse din cauza vremii mohorîte, nu se afla nimeni acolo. Mi-am făcut nişte cafea şi am început să citesc ziarul la care era abonat Bobby, acesta fiind *The Towncrier* şi nu *The Flag.*

Pe pagina a şaptea, care în ziua de miercuri era consacrată în întregime comentariilor şi opiniilor unei ziariste de o foarte mare influenţă, titlul central, scris cu litere mari, zicea:

CARE E PREŢUL IUBIRII PATERNE?

Şi dedesubt, pe un spaţiu, imposibil de neobservat de orice cititor al ziarului *The Towncrier,* urma o prezentare a ascensiunii rapide şi prin orice mijloace a carierei lui Maynard Allardeck.

El parcursese, după cum spunea ea, drumul de la negustoraşul de bunuri de larg consum la marele magnat al supermagazinelor, înghiţind întreprinderile altora şi descotorosindu-se de cei ce nu-i făceau trebuinţă.

Al său *modus operandi* era, după cum explica ea, să ofere cu zîmbetul pe buze împrumuturi de bani unor oameni care îşi extinseseră afacerile mai mult decît îşi puteau permite: „Condiţii avantajoase, plăteşti cînd poţi, sînt bucuros să te ajut.” Noii săi parteneri, zicea ziarista, îl întîmpinau cu braţele deschise şi vorbeau cu entuziasm despre binefăcătorul lor. Dar, vai, deziluzie! Imediat ce întreprinderea se punea pe picioare, Maynard venea cu candoare să-şi ceară banii înapoi. Consternaţie! Dezastru! Era imposibil să-i plăteşti fără să vinzi tot şi să închizi. Forţă de muncă de prisos. Tragedii personale cu nemiluita. „Nu ne putem permite toate acestea”, recunoştea Maynard plin de bunăvoinţă. „Voi prelua întreprinderea în locul banilor, ce-aţi zice de asta?” Toată lumea şi-ar păstra

slujba. În afară, din nefericire, de proprietar şi de directorul general. Curînd după aceea, Maynard avea să-şi vîndă întreprinderea nou dobîndită, stabilă acum din punct de vedere financiar, obţinînd un profit apreciabil de la orice rechin în căutare de mizilicuri uşor de dirijat. Şi aşa, iată-l pe Maynard, s-ar putea zice, înapoi de unde a plecat, dar mult mai bogat.

De unde ştiu toate acestea? întreba doamna ziaristă; şi tot ea răspundea: în urmă cu mai puţin de trei săptămîni, însuşi Maynard ne-a spus-o în emisiunea t. v *Cum se face comerţ.* Procedeul clasic al preluării, l-a numit el încîntat de sine. Oricine ar putea acţiona la fel. Oricine ar putea cîştiga avere aşa cum a făcut el.

Şi acum, scria ea, se pare că acel care s-a extins mai mult decît îşi poate permite şi are nevoie urgentă de bani gheaţă, în condiţii avantajoase este Robertson (32 ani), antrenor de cai de curse, propriul şi unicul fiu al lui Maynard.

Se ştie despre Maynard că în acest singur caz refuză cu încăpăţînare ajutorul.

Sfatul meu pentru cineva în situaţia lui Robertson (cunoscut ca Bobby), spunea doamna cu fermitate, ar fi să nu se atingă de banii murdari ai lui tăticu'. Să ţină cont de şubredele lui binefaceri. Îmbrăţişarea plină de iubire a lui tăticu' l-ar putea trimite curînd la măturatul străzilor. Nu uitaţi, spunea ea, că acest părinte încă încearcă să stoarcă de la fiul său banii pe care i-a împrumutat să-şi cumpere o maşină pe cînd era doar un puşti.

Merită Maynard, se întreba ea în final, să primească

titlul de cavaler pentru serviciile aduse industriei? Şi tot ea îşi răspundea din nou: după părerea sa, categoric nu.

Era o fotografie a lui Maynard, mîndru şi ca scos din cutie, dezvelindu-şi toţi dinţii. Imediat îţi venea în minte cuvîntul „rechin”. Maynard avea să facă apoplexie, m-am gîndit.

Primul lot din caii lui Bobby s-a întors tropăind în curte de la antrenamentul de dimineaţă din landă şi Bobby a intrat în bucătărie arătînd extrem de deprimat. Şi-a făcut o ceaşcă de cafea, fără să se uite la mine, şi a bătut-o stînd în picioare, lîngă fereastră şi privind în gol.

— Cum se simte Holly? l-am întrebat.

— Rău.

— E un articol despre tatăl tău în ziar, i-am spus.

— Nu vreau să-l citesc. Şi-a lăsat jos ceaşca. Eram convins c-ai să pleci.

— Da. Călăresc la Newbury.

— Nu, vreau să spun… din pricina nopţii trecute.

— Nu, nu din cauza asta.

A venit la masă şi s-a aşezat fără să se uite la mine, ci la mîinile sale. Zdrelituri roşii-sîngerii se vedeau pe încheieturile degetelor de la ambele mîini.

— De ce n-ai luptat? m-a întrebat.

— N-am vrut.

— Ai fi putut al dracului să mă snopeşti în bătaie şi apoi să pleci. Acum o ştiu De ce n-ai făcut-o? Puteam să te omor.

— N-aş fi făcut-o pentru nimic în lume, am răspuns sec.

Şi-a clătinat capul. M-am uitat la faţa lui, la ochii-i

albaştri, mîhniţi, văzînd stinghereala, îndoiala de sine, confuzia.

— Eu lupt ca să ne curăţăm creierul, i-am spus. De ce să ne mai întoarcem iar la acea veche ură? Cel pe care ai încercat să-i omori a fost un Fielding. Orice Fielding. Nu eu, Kit, cumnatul tău, care, de fapt, te place, deşi nu prea văd de ce, după noaptea trecută. Am să lupt cu ceea ce mi s-a băgat în cap de copil, am să lupt cu ticăloşii mei de strămoşi, dar n-am să lupt cu tine, soţul sorei mele, cu care nu am nimic de împărţit.

A rămas o vreme fără să scoată nici un cuvînt, privindu-şi încă mîinile, apoi cu o voce slabă a spus:

— Eşti mai puternic decît mine.

— Nu. Şi dacă asta te face să te simţi mai bine, nu ştiu cum aş fi procedat dacă aş fi trecut prin tot ce-ai trecut tu în ultima săptămînă şi să mi se ivească prilejul să am un Allardeck la îndemînă, asupra căruia să-mi vărs tot năduful.

Şi-a ridicat capul, cu un licăr foarte vag reapărut în ochi.

— Armistiţiu, deci, a spus el.

— Da, am încuviinţat eu; şi m-am întrebat dacă subconştientul nostru avea să-l respecte.

IX

Camionetele au intrat cu viteză în curte de parcă ar fi fost la raliu; una roşie şi alta galbenă. Din fiecare a ieşit

ceva mai încet cîte un bărbat în haine de culoare închisă, cel din camioneta roşie aducînd scrisorile zilei, iar cel din camioneta galbenă nişte hîrtii prinse cu o clamă de un carton. Poşta Regală şi Telecomunicaţiile Britanice, cot la cot.

Bobby s-a dus la uşă, a luat scrisorile şi s-a întors cu omul de la compania telefonică în bucătărie.

— Vînătoare de microfoane, a spus ultimul amical, în timp ce afară furgoneta roşie îşi ambala iar motorul. Aveţi microfoane în telefon, nu? Aş auzit un fel de păcănituri pe fir? O mulţime de oameni le aud. Ştiţi, nu sînt decît alarme false.

Era solid, cu mustaţă şi plin de o bonomie ce nu-şi avea rostul. Făcînd un mare efort, Bobby i-a oferit ceai sau cafea, iar eu m-am dus sus să aduc echipamentul deloc imaginar de pe coş.

Cînd mă întorceam, i-am auzit vocea omului de la telefoane cu mult înainte de a-l vedea.

— Există Serviciul Secret de Informaţii, bineînţeles, dar militanţii obişnuiţi de stînga ne cheamă pe noi în mod frecvent. Acum în Cambridge tot timpul sînt alarme false.

— Aceasta nu este o alarmă falsă, a spus Bobby printre dinţi.

— Asta e ce-am găsit noi, am spus eu calm punînd trusa de scule pe masă, pe care am desfăcut-o şi-am scos, spre a fi cercetat, cubuleţul metalic cu tijă şi colacul de cablu rigid, ataşat de el.

— Ei bine, a spus omul de la telefoane trezindu-i-se interesul, acum ştiţi ce e asta, nu?

— Un microfon, am spus.

— Acesta este emiţătorul şi legătura sa de masă, a zis el. Unde este restul?

— Ce rest?

Ne-a privit cu milă.

— Trebuie să aveţi şi captatorul. Unde aţi găsit flecuşteţele astea?

— Pe horn, acolo unde firele telefonice ajung la casă.

— Aşa deci. Şi-a suflat nasul. Atunci mai bine ne-am uita acolo.

Nu l-am dus prin salon, ci l-am scos în curte şi ne-am îndreptat spre poarta grădinii. Scara telescopică de aluminiu încă mai zăcea în potecă, dar omul de la telefoane, văzînd înălţimea coşului, a hotărît că nu prezenta siguranţă şi s-a dus la furgonetă pentru o scară mult mai solidă. S-a reîntors cu o trusă de scule încinsă în jurul mijlocului său rotofei.

După ce şi-a fixat scara, s-a căţărat pe ea cu tot atîta uşurinţă de parcă ar fi mers pe stradă. Fiecare cu propria lui îndemînare.

Ajuns în vîrf, dar rămînînd cu stomacul sprijinit, şi-a întins mîna spre locul unde firul telefonic se bifurca spre cele două terminale şi-a stat o vreme acolo, folosindu-şi sculele din brîu, tăind legînd şi reasamblînd, după care a revenit senin la sol.

— O treabă binişor făcută, a spus el aprobator. Superioară oarecum interceptării prin aparatul telefonic. Pare a fi fost instalată de vreo două săptămîni. S-a acoperit de funingine, dar nu prea mult, vedeţi? A stat acolo, în

ploaie şi în mizerie, dar de puţină vreme.

Şi-a întins palma mare, pe care se afla un cilindru minuscul, din care porneau două fire scurte.

— Vedeţi, acesta ia curentul din firul dumneavoastră telefonic şi-l duce în emiţătorul pe care l-aţi recuperat noaptea trecută. Ştiţi, frecvenţele vocii umane variază între cincizeci de hertzi şi trei kilohertzi, dar, la aceste valori, nu poate fi transmisă prin radio. Este nevoie de un oscilator a cărui frecvenţă să fie modulată astfel încît să poată fi transmisă de un emiţător cu microunde. Ne-a privit chipurile. Nu sînteţi specialişti în electronică, nu?

— Nu, am spus noi.

Cu o superioritate condescendentă s-a întors în curte, cărîndu-şi cu uşurinţă scara grea. În bucătărie, el a pus cilindrul nou găsit alături de prada nopţii trecute şi şi-a continuat prelegerea.

— Cele două fire de la cilindru intră în transformator, iar tija asta mică şi scurtă este antena.

— Cu şnurul acela ce este? l-am întrebat eu.

— Şnur? A zîmbit cu toată gura. Acesta nu e un şnur, este un cablu. Vedeţi? Un fir subţire, izolat. Acesta face legătura cu pămîntul, spre a completa circuitul.

Fără nici o îndoială, amîndoi arătam nedumeriţi.

— Dacă aţi fi cercetat mai atent în aceste ultime săptămîni zidul care pleacă imediat de sub coş, aţi fi văzut acest aşa-numit cablu, fixat de el, prin cleme, coborînd din emiţător pînă la pămînt.

— Da, a spus Bobby. În perioada asta a anului, noi niciodată nu prea ne duceam pe acolo.

— O treabă binişor făcută, a spus din nou omul de la telefoane.

— Este dificil să faci rost de acest soi de echipament? l-am întrebat eu.

— Teribil de uşor, a spus el compătimitor. Poţi oricînd să-l ceri prin poştă dintr-un catalog electronic.

— Şi apoi? l-am întrebat. Avem emiţătorul şi captatorul. Cum rămîne cu recepţionarea?

Omul de la telefoane ne-a explicat cu lux de amănunte:

— Acesta este un emiţător de mică putere. Vedeţi, n-are cum să fie altfel, pentru că e atît de minuscul. Merge cu baterii. Aşa că aveţi nevoie de un receptor sensibil, care să preia semnele şi să fie plasat la o distanţă mică. Să zicem, un sfert de milă. Şi să nu fie nici o clădire care să amortizeze undele. Şi atunci, sînt de acord că aţi obţine rezultate bune.

— Un receptor sensibil la un sfert de milă? am repetat eu. Toată lumea l-ar vedea.

— Nu, dacă ar fi într-o camionetă. A atins, căzut pe gînduri, emiţătorul cubic. Aveţi un coş grozav, înalt. Cel mai adesea găsim aceste jucărele pe stîlpii din stradă. Dar, bineînţeles, cu cît puneţi mai sus emiţătorul, cu atît obţineţi o recepţie mai bună.

— Da, am spus înţelegînd în cele din urmă.

— Aceasta este o interceptare clandestină, a spus el bucuros să dea lecţii. Neoficială. Şi nici nu se aud acele clicuri. N-ai să ştii niciodată că ai fost interceptat. Şi-a scos trusa de scule din brîu. E-n ordine, atunci, îmi semnaţi hîrtia şi-am să plec. Şi din cînd în cînd va trebui să vă

folosiţi binoclul spre a cerceta coşul şi stîlpul din stradă şi, dacă mai vedeţi mici ciudăţenii adunîndu-se pe fire, daţi-mi un telefon şi-am să vin imediat.

Bobby i-a semnat hîrtia şi l-a condus spre camionetă; iar eu am privit la microfonul tăcut şi m-am întrebat vag al cui ar putea fi telefonul pe care să-l interceptez din moment ce tot am învăţat cum.

Holly a coborît imediat ce a plecat camioneta galbenă. Arăta palidă, în jeanşi, cu un pulover lălîu şi cu părul încă ud de la duş.

— Greţurile de dimineaţă sînt infernale, a spus ea. Ai făcut ceai?

— Este cafea în ibric.

— N-o suport. A pus ceainicul pe foc. Ce s-a întîmplat afară noaptea trecută între tine şi Bobby? El a zis că tu n-ai să-l ierţi niciodată, dar n-a vrut să spună de ce. Cred că n-a dormit deloc. S-a sculat şi s-a plimbat în jurul casei de la ora cinci. Deci, ce s-a întîmplat?

— Nu e nimic între noi, te asigur.

A înghiţit în sec.

— Dacă tu şi Bobby v-aţi certa, asta ar fi chiar sfîrşitul.

— Nu ne-am certat.

Încă se mai îndoia, dar n-a mai spus nimic. A pus nişte pîine la prăjit cînd s-a întors Bobby şi toţi trei ne-am aşezat la masă, pasîndu-ne unul celuilalt gemul de portocale, fiecare cufundat în propriile lui gînduri, care, în cazul meu, eram un du-te-vino de la jurnalişti la directorul băncii lui Bobby şi la cum o să izbutesc să-mi încălzesc şi să-mi dezmorţesc muşchii înainte de prima cursă.

Bobby a început să deschisă scrisorile de nelinişte, dar temerile lui erau nefondate. Nu se anunţa nici un dezastru de la bancă, nici o cerere de plată, însoţită de ameninţări. Trei dintre plicuri conţineau cecuri.

— Nu-mi vine să cred, a spus el uluit. Proprietarii plătesc.

— Dar e foarte repede, am spus eu. Ei abia ieri dac-au primit scrisorile acelea. Pesemne că între timp au început să aibă mustrări de conştiinţă.

— Seb a plătit, a spus Bobby. A făcut totalul celor trei cecuri în minte şi apoi le-a împins spre mine. Sînt ale tale.

Am ezitat.

— Haide, a spus el. Luni ne-ai achitat notele de plată. Dacă cecurile astea ar fi sosit luni, tu n-ar fi trebuit s-o faci.

Holly a încuviinţat din cap.

— Cum rămîne cu salariile băieţilor de grajduri din vinerea astea? am întrebat.

Bobby a ridicat neputincios din umeri.

— Dumnezeu ştie.

— Ce-a spus, de fapt, directorul băncii tale? l-am întrebat eu.

— E un dobitoc sadic, a spus Bobby. Stătea acolo cu un surîs afectat pe faţa-i mică şi imobilă, spunîndu-mi că ar trebui să trec la lichidare imediat şi de bună voie. De bună voie! Zicea că, dacă n-o fac, banca n-avea altă alternativă decît să înceapă procedurile de insolvabilitate. Nici o alternativă! Bineînţeles că au o alternativă. De ce-au împrumutat banii pentru mînji dacă aveau de gînd să se

comporte astfel cinci minute mai tîrziu?

Răspunsul probabil era că din pricina faptului că Bobby era fiul lui Maynard. Pesemne că milioanele lui Maynard au părut o garanţie suficientă pînă în momentul în care ziarul *The Flag* şi-a deschis atacul.

— Nu este nici un antrenor în Newmarket care-ar vrea să cumpere mînjii de la tine? am întrebat.

— Nici o şansă. Mai toţi sînt în aceeaşi situaţie. Nu pot să şi-i vîndă pe ai lor.

Am reflectat.

— A zis ceva directorul băncii despre portărei?

— Nu, a răspuns Bobby, iar Holly s-a făcut şi mai palidă, dacă mai era cu putinţă.

S-ar putea să mai avem o săptămînă, mi-am zis. Nu ştiam prea multe despre lichidare sau faliment: nu cunoşteam rapiditatea evenimentelor. Probabil că nu mai aveam timp deloc. Nimeni, totuşi, nu se putea aştepta ca Bobby să-şi poată vinde toate bunurile peste noapte.

— Am să iau cecurile, am spus, şi-am să le încasez. O să plătim din ele băieţii de grajduri săptămînă asta şi o să păstrăm restul pentru cheltuieli neprevăzute. Şi nu-i spune directorului băncii, pentru că, fără îndoială, el consideră că aceşti bani aparţin băncii.

— Ei ne-au dat împrumutul destul de repede, a spus Holly cu amărăciune. Nimeni nu le-a forţat mîna.

Nu era numai Maynard care dădea bani cu împrumut cu zîmbetul pe buze ca apoi să se repeadă cu înverşunare să-ţi ia dreptul de folosinţă.,

— Nu mai e nici o speranţă, a zis Bobby. Va trebui să

spun proprietarilor să-şi ia caii şi să concediez băieţii. S-a oprit brusc. Holly, de asemeni, avea lacrimi în ochi. Este o situaţie atît de încurcată, a adăugat Bobby.

— Mda... ei bine, mai rezistă o zi sau două, i-am spus eu.

— Pentru ce?

— Am putea încerca o mică creştere a fondurilor.

— Ce vrei să zici?

Ştiam vag ce voiam, dar n-aveam de gînd s-o discut cu Bobby. în schimb, am spus:

— Nu lichida grajdul înainte ca balaurul să verse potop de foc chiar în ogradă.

— S-ar putea s-apară şi Sfîntul Gheorghe, a spus Holly.

— Ce?

Bobby părea că nu pricepe nimic.

— În poveste, a spus Holly. Ştii, eu şi Kit aveam o carte cu poze în care venea Sfîntul Gheorghe şi omora balaurul. O citeam la lumina unei lanterne, sub cearşaf, şi ne speriam din cauza umbrelor.

— A! Şi-a plimbat privirile, de la unul la celălalt, văzînd doi gemeni cu părul negru împărtăşind o poveste numai de ei ştiută. Pesemne că a avut iarăşi un sentiment de excludere, pentru că şi-a înăbuşit o reacţie imperceptibilă strîngînd puternic din buze, dar, după o vreme, cu o uşoară urmă de sarcasm, de parcă spre a-mi spulbera orice închipuire, a venit cu un răspuns adecvat:

— E-n ordine, Sfîntu’ Gheorghe, urcă-te pe cal.

*

* *

Am ajuns la Newbury cu maşina şi problema muşchilor înţepeniţi am rezolvat-o împrumutînd sauna unui jocheu de plat din partea locului care-şi petrecea aici fiecare vară făcînd sudaţii şi apoi pleca mulţumit pentru perioada de iarnă. Nu-mi plăcea să folosesc sauna drept metodă zilnică de control asupra greutăţii (diureticele chiar şi mai puţin), dar în acea dimineaţă rece, după douăzeci de minute cît m-am lăsat învăluit în aburii fierbinţi, mă simţeam, într-adevăr, mult mai bine.

Primii doi cai au fost din grajdul Lambourn, pe care-i călăream de obicei, şi, date fiind mădularele dezmorţite ale jocheului, amîndoi au trecut cu bine obstacolele, fără să se acopere nici de glorie, nici de ruşine. După aceea puteai să le spui proprietarilor plini de speranţă că da, într-o zi, caii lor aveau să cîştige şi asta avea să fie atunci cînd greutatea le va fi favorabilă, distanţa potrivită şi cîţiva din adversarii mai buni vor fi ieşiţi din formă. Călărisem în viaţa mea cai ce nu făceau doi bani, pe care nu-ţi venea să-i scoţi din grajd şi-i făcusem ca să iasă primii.

Ultimul cal al zilei pe care l-am călărit a fost al prinţesei, care mă aştepta singură, ca de obicei, să vin lîngă ea în padocul de prezentare. Recunosc, eram uşor dezamăgit că Danielle nu se afla cu ea, deşi nu mă aşteptam să fie: foarte ilogic. Prinţesa, în haina-i de samur ce i se unduia pe umeri, avea la gît o eşarfa de mătase, de un galben pal şi în urechi cercei de aur, cu citrine. Deşi o văzusem astfel de nenumărate ori pînă acum, m-am gîndit

că arăta extraordinar de bine şi radia de bucurie. M-am înclinat uşor şi i-am strîns mîna. A zîmbit.

— Ce crezi c-o să facem astăzi? m-a întrebat.

— O să cîştigăm.

— De obicei nu eşti atît de sigur.

— Caii dumneavoastră sînt toţi în formă. Şi…

M-am oprit.

— Şi ce?

— Şi… ă-ă… chiar şi dumneavoastră vă gîndeaţi că o să cîştigăm.

A spus iară a fi surprinsă:

— Da, aşa e. S-a întors ca să se uite la calul său care tocmai trecea. Ce altceva mai gîndeam?

— Că… ei bine… că sînteţi fericită.

— Da. A făcut o pauză. Crezi că iapa irlandeză o să ne bată? Multă lume aşa zice.

— S-a îngrăşat foarte mult.

— Lordul Vaughnley crede că o să cîştige.

— Lordul Vaughnley? am repetat eu cu interes crescînd. Este aici?

— Da, a răspuns ea. A luat prînzul într-o lojă pe lîngă a mea. Chiar adineaori am coborît scările cu el.

Am întrebat-o dacă-şi aminteşte care lojă, dar nu-şi amintea. I-am spus că aş vrea să stau de vorbă cu el, dacă l-aş putea găsi.

— Va fi bucuros s-o facă, a spus ea încuviinţînd din cap. Şi-acum mai este încîntat de trofeul Towncrier. A spus că literalmente sute de oameni l-au felicitat pentru cursa din acest an.

— Bun, am zis. Dacă-i cer o favoare, s-ar putea s-o obţin.

— Poţi să-i ceri şi luna de pe cer.

— Nici chiar aşa.

A sunat clopotul chemînd jocheii în padoc şi-am încălecat urmînd să văd ce puteam face spre a învinge iapa irlandeză. Şi ceea ce am făcut a fost să pornesc într-un tempo rapid şi constant, forţînd iapa să-şi simtă la fiecare pas fiecare livră ce-o avea în plus şi, în cele din urmă, am cîştigat într-un mod mai mult decît satisfăcător, cu o lungime şi jumătate.

— Splendid, a exclamat prinţesa radiind de fericire în ringul arbitrilor. Minunat. Şi-a mîngîiat uşor calul înfierbîntat. Kit, după ce te schimbi, să vii în lojă. A observat uşoara şi rapid înăbuşita mea ezitare şi a înţeles-o pe loc. L-am văzut din nou pe lordul Vaughnley şi l-am rugat să vină şi el în loja mea.

— Sînteţi extraordinar de amabilă.

— Sînt extraordinar de încîntată de curse cîştigate ca aceasta.

M-am schimbat în hainele de stradă şi m-am dus în loja ei care-mi era atît de familiară şi care se afla deasupra potoului. În mod cu totul excepţional, prinţesa era singură, neînconjurată de musafiri, şi a menţionat că şoferul o adusese cu maşina de la Devon în dimineaţa asta.

— Nepoata mea m-a sunat ieri seară de la birou ca să-mi spună că a ajuns la timp, a zis prinţesa. Îţi era foarte recunoscătoare.

I-am spus că-mi făcuse deosebită plăcere s-o ajut.

Prinţesa mi-a oferit ceai, turnîndu-mi ea însăşi, şi ne-am aşezat pe două scaune, aşa cum făceam adeseori, şi i-am relatat ultima cursă, aproape obstacol cu obstacol.

— Am văzut, a spus ea mulţumită. Ai căutat să fii tot drumul chiar înaintea iepei. Cînd ea se grăbea, te grăbeai şi tu, cînd ea îşi trăgea răsuflarea, la fel făceai şi tu. Şi apoi te-am văzut cum ai dat pinteni calului meu exact cînd jocheul ei a ridicat cravaşa... Am ştiut c-o să cîştigăm. Tot timpul am fost sigură de asta. A fost minunat.

Această sublimă încredere se putea face pulbere la ultimul obstacol, ea o ştia tot atît de bine pe cît o ştiam şi eu. Fuseseră cazuri cînd se întîmplase. Tocmai de aceea vremurile bune erau şi mai de apreciat.

Ea a spus:

— Wykeham zice să facem mîine o primă încercare cu Kinley la cursa cu obstacole de la Towcester. Prima lui cursă.

— Da, am încuviinţat eu. Şi Dhaulagiri o să ia primul start la cursa mînjilor. I-am călărit pe amîndoi la antrenament, la Wykeham, săptămîna trecută, v-a spus? Amîndoi au sărit extraordinar. A-ă... o să veniţi la cursă?

— N-o să-mi scape. A făcut o pauză. Nepoata mea zice c-o să mă însoţească.

Mi-am ridicat capul.

— Da?

— Aşa a zis.

Prinţesa m-a privit calm şi eu am rămas cu ochii aţintiţi spre ea, dar, deşi n-ar fi fost de nici un folos, n-am putut citi ceea ce gîndea.

— Mi-a făcut plăcere s-o duc cu maşina, am spus.

— Ea a zis că aţi ajuns repede.

— Da.

Prinţesa m-a bătut uşor pe braţ fără alte comentarii, iar în cadrul uşii au apărut lordul şi doamna Vaughnley cu priviri întrebătoare şi-au înaintat spre noi salutîndu-ne. Prinţesa le-a ieşit în întîmpinare, i-a servit cu vin de Porto, care, se pare, că le plăcea în mod deosebit în zilele reci, şi a luat-o pe doamna Vaughnley ca să admire ceva de pe balcon, lăsîndu-l pe lordul Vaughnley singur cu mine.

El mi-a spus cît de încîntat a fost de reacţia tuturor privind cursa de sîmbăta trecută şi eu l-am întrebat dacă putea să-mi facă o favoare.

— Dragul meu, dă-i drumul. Orice, dacă îmi stă în putinţă.

I-am explicat din nou despre Bobby şi atacurile din *The Flag,* despre care şi el ştia acum totul.

— Doamne Dumnezeule, da. Ai văzut comentariul din propriul nostru ziar din dimineaţa asta? Femeia aceea a noastră, Rose Quince, are o limbă de şarpe cu clopoţei, dar cînd scrie o face cu cap. Care-i favoarea?

— Mă întrebam, i-am spus, dacă *The Towncrier* are un dosar cu extrase de presă despre Maynard Allardeck. Şi, dacă aveţi, aţi putea să mă lăsaţi să le văd?

— Dumnezeule, a spus el. Ai un motiv întemeiat, fără îndoială?

I-am spus că noi ajunsesem la concluzia că Bobby fusese victima unei campanii care ţintise în principal în tatăl său.

— Şi-ar fi bine să ştim cine are atîta pică pe Maynard încît să-i taie orice şansă de a obţine titlul de cavaler.

Lordul Vaughnley a zîmbit blajin.

— De pildă, cineva căruia i s-au suflat afacerile de sub nas?

— Exact, am încuviinţat eu. Da.

— Sugerezi că *The Flag* ar fi putut fi presat în organizarea unei campanii de discreditare?

Şi-a strîns buzele reflectînd.

— N-aş crede că ar fi fost nevoie de o presiune prea mare, am spus eu. Întregul ziar este o campanie de discreditare.

— Dragă, dragă, a spus el cu un reproş şugubăţ. Foarte bine. Nu văd cum l-ar ajuta direct pe cumnatul tău, dar da, o să am grijă să ai acces la dosarele noastre.

— Asta-i grozav, am spus eu cu înflăcărare. Mulţumesc foarte mult.

— Cînd ţi-ar conveni?

— Cît de curînd posibil.

S-a uitat la ceas.

— La şase?

Mai-mai să rămîn cu gura căscată.

A spus:

— În seara asta trebuie să fiu la cină în City. Am să trec mai întîi pentru scurt timp pe la *The Towncrier.* Întreabă de mine la poartă.

*

* *

La timpul cuvenit, am întrebat de el la poartă, în Fleet Street, şi-am fost îndrumat sus, la etajul al treilea, la secţia redacţională, sosind, se pare, într-un moment de maximă agitaţie, dat fiind că ediţiile de dimineaţă ale ziarelor din ziua următoare trebuiau să plece la tipar.

Lordul Vaughnley, complet nepotrivit în jacheta sa de tweed, pantaloni de gală, cămaşă scrobită şi cravată albă era aplecat peste umărul unui bărbat fără haină, care stătea la o masă din centrul încăperii, amîndoi foarte concentraţi asupra jurnalului din faţa lor. În jurul lor, în numeroase separeuri, despărţite între ele prin pereţi pînă la înălţimea umărului, se aflau îngrămădite trei-patru mese, fiecare separeu fiind plin de telefoane, maşini de scris, ghivece cu plante decorative şi oameni într-o uşoară, dar continuă stare de agitaţie.

— Ce doriţi? m-a întrebat cineva brusc văzîndu-mă şovăind şi cînd am răspuns: „Lordul Vaughnley”, abia a schiţat un gest spre el.

Ca atare, m-am îndreptat spre centrul încăperii şi i-am spus pe un ton neutru lordului Vaughnley:

— Scuzaţi-mă.

Şi-a ridicat ochii, dar nu şi capul.

— A, da, dragul meu, vin cu tine imediat, a spus el şi şi-a plecat din nou ochii, examinînd atent ceea ce am văzut a fi prima pagină a ziarului de mîine, abia ieşită de sub tipar.

Am aşteptat să termine, privind cu interes în jur la modul cum se derula activitatea, care cred că nu s-a

schimbat prea mult din zilele gigantului gălăgios, primul lord Vaughnley. Mobilier şi echipament, fără doar şi poate, veniseră şi plecaseră, dar, de la podeaua maronie pînă la pereţii crem gălbui, impresia generală era de muncă permanentă, uşor de modă veche.

Actualul lord Vaugnley a terminat de citit, şi-a îndreptat spatele şi l-a bătut uşor pe umăr pe bărbatul în cămaşă, care stătea la masă şi care era, după cum am descoperit mai tîrziu, marele şef alb, redactorul şef.

— Articolul e tare, Marty. E bine făcut.

Omul de la masă a încuviinţat din cap şi a continuat să citească. Lordul Vaughnley mi-a spus:

— Rose Quince este aici. Poate că ţi-ar face plăcere s-o cunoşti.

— Da, am răspuns. Cu siguranţă.

— Pe aici, te rog.

S-a îndreptat spre unul din separeuri, care s-a dovedit a fi al doamnei cu limbă de şarpe cu clopoţei, dar care scria totuşi cu cap şi care redactase materialul acela despre Maynard.

— Rose, a spus proprietarul ziarului, ocupă-te de Kit Fielding, vrei?

Şi redutabila Rose Quince l-a asigurat că da, o va face.

— Dosare, orice doreşte să vadă, arată-i-le, a spus Lordul Vaughnley.

— E-n ordine.

Apoi către mine:

— Avem o lojă la Ascot. Adică *The Towcrier* are. Am înţeles de la prinţesă că ai să călăreşti acolo vinerea şi

sîmbăta asta. Cred că n-are rost, dragul meu, să te invit să iei cu mine prînzul sîmbătă, ziua în care voi fi şi eu acolo, dar, te rog, treci să bei ceva după ce-ai terminat. Întotdeauna eşti bine venit.

I-am spus că o voi face cu plăcere.

— Bine. Bine. Soţia mea va fi încîntată. Acum ai să fii pe mîini bune, te las cu Rose. Este născută în Fleet Street, după cum sînt şi eu, tatăl ei a fost Conn Quince, care a scos vechiul ziar *The Cronicle;* ea ştie mai multe despre ceea ce se-ntîmplă decît Fleet Street-ul însuşi. Îţi va da informaţiile pe care le doreşti, nu, Rose?

Rose, care-mi părea plină de rezerve, a încuviinţat din nou, spunînd că da, o va face; şi lordul Vaughnley, cu o înclinare din cap a omului care ştie că a procedat bine, a plecat şi m-a lăsat la mila ei şerpească.

Este adevărat, n-avea şerpi de Meduză care să-i crească din cap, dar, indiferent cine i-a dat numele de Rose[12], n-avea cum să prevadă cît de nepotrivit îi va fi.

Un trandafir nu era. Mai degrabă un crin de pădure. Era înaltă şi foarte subţire, cu cincisprezece sau cel mult douăzeci de ani mai mare decît mine. Păru-i bogat, ciufulit cu ingeniozitate, era negru, dar cu şuviţe blonde, scopul fiind clar obţinerea a două culori contrastante, în locul unei carapace de broască ţestoasă. Faţa-i palidă, cu un machiaj desăvîrşit, n-ar fi putut fi niciodată frumoasă, dar arăta foarte bine, nasul masculin, iar ochii de un albastru spălăcit se făceau remarcaţi; şi de la cîţiva paşi buni se simţea o undă puternică de parfum dulceag.

12 Trandafir (engl.).

O cantitate apreciabilă de brăţări, inele şi lanţuri decorau ansamblul dîndu-i o linie modernă, fiind completată cu o curea cu ornamente în relief, foarte pronunţate, prinsă într-o cataramă şi căzută pe şolduri. M-am întrebat dacă exagerarea generală nu era un fel de palisadă spre a înspăimînta asaltul noii generaţii de scriitori, o bătălie împotriva timpului.

Dacă era aşa, ştiam ce este în sufletul ei. Orice jocheu de steeplechase de peste treizeci de ani se simte ameninţat de valul celor de nouăsprezece, care, mai devreme sau mai tîrziu, îl va da la o parte. Orice jocheu, orice campion trebuie să dovedească, de la o cursă la alta, că este tot atît de bun cum a fost întotdeauna şi este greu să fii în vîrf numai din cauza acelor hămesiţi care abia aşteaptă să-ţi ia locul. Eu n-aveam nevoie de brăţări, dar îmi smulgeam firele albe cînd apăreau.

Rose Quince m-a privit din cap pînă-n picioare critic şi a spus:

— Eşti cam lung pentru un jocheu, nu? ceea ce nu era deloc original, dat fiind că foarte mulţi oameni pe care-i întîlneam îmi spuneau acelaşi lucru.

— Destul de lung.

Vocea-i era mai degrabă tăioasă decît puternic accentuată şi tot atît de sigură ca înfăţişarea.

— Şi sora ta este măritată ca fiul lui Maynard Allardeck.

— Da, exact.

— Motivul nemulţumirii lui tăticu’.

— Da.

— Ce n-a fost în ordine cu ea? A fost curvă?

— Nu, un Capulet.

Lui Rose i-au trebuit cel mult trei secunde să înţeleagă, apoi şi-a clătinat capul în semn de autonemulţumire.

— Acest aspect mi-a scăpat.

— Într-adevăr.

Şi-a îngustat ochii şi m-a privit cu capul uşor înclinat.

— Am urmărit la televizor cursa Trofeului Towncrier sîmbăta trecută, a spus ea. Ar fi fost, mai mult sau mai puţin, o trădare, dacă n-aş fi făcut-o. Şi-a lăsat privirea să rătăcească peste umerii mei. Ai pornit un pic cam tîrziu, nu?

— Probabil.

Şi-a întors iar privirea spre faţa mea.

— Nici o scuză?

— Am cîştigat.

— Da, fir-ar să fie, după ce-i aduseseşi pe toţi mai-mai să facă o criză cardiacă. Ţi-ai dat seama că jumătate din oamenii din această clădire şi-au pus toţi banii pe tine?

— Nu, n-am ştiut.

— Cei de la sport ne-au spus că nu poţi să pierzi.

— Bunty Ireland?

— Exact, Bunty Ireland. El crede că soarele străluceşte din fundul tău. Şi-a clătinat mîna plină de fleacuri zornăitoare spre a-şi exprima dezacordul cu opinia lui Bunty. Nu e cine ştie ce de capul nici unui jocheu.

— Mda, am spus. Am putea discuta despre Maynard?

Şi-a înălţat sprîncenele negre.

— Îi spui pe numele mic?

— Maynard Allardeck.

— Un rahat medaliat.

— Medalie olimpică.

A zîmbit arătîndu-şi dinţii perfect aliniaţi.

— În ziar n-ai citit nimic, drăguţule. Vrei să vezi caseta?

— Ce casetă?

— Cea cu „Cum se face comerţ”. Este încă aici, jos. Dacă vrei s-o vezi, acum e momentul.

— Da, am spus.

— Bine. Haide. Am versiunea completă, cea din care s-a tăiat ca să se facă emisiunea. Eşti pregătit pentru materialul brut? E dinamită.

*

* *

S-a dovedit că făcuse rost atît de versiunea televizată de zece minute, cît şi de originalul de o jumătate de oră.

— Ai văzut emisiunea TV? m-a întrehat Rose.

Am clătinat din cap.

— Atunci mai bine s-o vezi pe aceasta mai întîi.

Mă adusese într-o cameră micuţă, în care se găseau grupate în semicerc cîteva scaune confortabile în faţa unui televizor. De o parte şi de alta a lui, pe mese, se afla aparatură video, cu cabluri conectoare, care şerpuiau pretutindeni, într-o aparentă dezordine.

— Ni se aduc sau ni se trimit, fără ca noi să cerem, benzi cu tot felul de înregistrări, a explicat Rose. Monştri din Loch Ness cu nemiluita. Majoritatea prostii, dar niciodată nu ştii de unde sare iepurele. Aşa ne-au parvenit

una sau două zeci de ştiri senzaţionale. Marele şef alb pune un deosebit preţ pe ele. Apoi, noi înşine înregistrăm diverse lucruri. Unora dintre reporteri le place să ia interviurile cu camera video, aşa cum şi eu fac uneori. Dacă nu-ţi scrii articolul într-o săptămînă sau mai mult, atmosfera îţi este readusă în minte proaspătă, nealterată.

În timp ce vorbea, a conectat la televizor cîteva din cablurile care rătăceau prin încăpere şi a dat drumul la aparate. Fiecare mişcare îi era însoţită de clinchete metalice şi zornăituri, iar camera s-a umplut de parfumul ei de crin. A luat o casetă ce se afla pe masă, în spatele unui aparat video şi a introdus-o în lăcaşul ei.

— E-n ordine. Îi dau drumul.

Ne-am instalat în două scaune, ea aşezîndu-se puţin într-o parte, ca să-mi poată vedea faţa, iar ecranul a căpătat imediat viaţă printr-un frumos peisaj cu zăpadă. A urmat o tăcere mormîntală, de zece secunde, înainte de a apare fragmentul cu Maynard din „Cum se face comerţ”, în culori şi cu sonor. Apoi am avut onoarea de a-l vedea pe Maynard afabil şi spilcuit şi, în timp ce o voce făcea prezentarea, a fost suficientă vreme spre a-i admira reverele cu tighele cusute de mînă şi cravata de mătase.

Cel care îi lua interviul punea numeroase întrebări inofensive, răspunsurile uşor condescendente ale lui Maynard fiind însoţite din abundenţă de chipul reporterului, care încuviinţa din cap şi zîmbea. Reporterul, necunoscut pentru mine, era în jur de treizeci şi cinci de ani, cu trăsături ce nu se puteau reţine, în afară de o privire calculată, de o detaşare ce te îngheţa. Un procuror,

mi-am zis în sinea mea şi am simţit că-mi este antipatic.

Ca răspuns la întrebarea despre cum a ajuns bogat, Maynard a spus că „o dată sau de două ori” a venit în ajutorul unei întreprinderi care era la ananghie, dar care avea o bază solidă, a pus-o pe picioare inoculîndu-i bani lichizi şi, atunci cînd nu i se putuseră da banii înapoi, a achiziţionat-o spre a o salva de la închidere. Spre avantajul tuturor celor interesaţi, insista el.

— Cu excepţia foştilor proprietari? întreba reporterul: dar întrebarea părea pusă doar pentru stabilirea faptelor, fără vreo imputare.

Vocea lui Maynard spunea că, bineînţeles, fuseseră date compensaţii generoase proprietarilor.

— Şi apoi? întreba reporterul pe acelaşi ton.

Natural, spunea Maynard, dacă se ivea o ofertă bună şi el, la rîndul lui, vindea, în acest fel putea să împrumute bani unei alte firme care era la strîmtoare, spre a o salva. Cumpărarea, vinderea şi fuzionarea întreprinderilor erau recomandabile cînd puteau fi salvate locurile de muncă şi era posibil să se obţină un profit considerabil. El îşi dăduse toată silinţa, după modestele sale puteri, pentru binele industriei şi asigurase slujbe pentru mulţi. Fusese o faptă meritorie din punct de vedere uman.

Nici Maynard, nici reporterul nu-şi ridicaseră vocile deasupra unui ton civilizat şi emisiunea fusese o plictiseală. Se termina cu mulţumirile pe care reporterul i le aducea lui Maynard pentru discuţia foarte interesantă şi o ultimă imagine, cu chipul impozant al lui Maynard.

Ecranul, parcă plictisit de o conversaţie atît de stupidă,

a revenit la peisajul hibernai, în alb-negru.

— Allardeck, filantropul, a spus Rose zornăindu-şi brăţările şi încrucişîndu-şi iar picioarele lungi. L-ai cunoscut?

— Da.

— Ei bine, acum iată-l pe Allardeck, tiranul rapace.

— L-am cunoscut şi-n această ipostază, am spus.

Mi-a aruncat o privire ciudată, urmărindu-mi chipul în timp ce mă uitam la furtuna de zăpadă de pe ecran, cînd, brusc, ne-au trezit iar la viaţă şarmul lui Maynard, introducerea şi primele cîteva întrebări inofensive. Lucrurile s-au încălzit cînd reporterul a început să întrebe despre preluări; în această versiune, vocea reporterului era tăioasă şi critică, menită să obţină răspunsuri irascibile şi în defensivă.

Maynard îşi păstrase pentru o vreme calmul, reacţionînd mai degrabă plin de sine decît iritat, şi aceste părţi se dăduseră la televizor. În cele din urmă, totuşi, politeţea lui s-a dezintegrat, vocea i s-a ridicat şi a început să-şi agite degetul arătător.

— Am acţionat în limitele legii, spunea el reporterului cu tărie. Insinuările dumitale sînt dezonorante. Cînd un datornic nu poate plăti, ai tot dreptul să-i iei proprietatea. Statul o face. Tribunalele o împuternicesc. Aceasta e legea. Daţi-mi voie să vă spun că, în lumea curselor, dacă un om nu-şi poate plăti taxele de antrenament, antrenorul are dreptul ca să-i vîndă caii spre a-şi recăpăta banii. Aceasta este legea, ba mai mult, aceasta este o justiţie firească.

Reporterul a amintit de deţinătorii de ipoteci

samavolnice, care nu i-au mai lăsat pe chiriaşi în case şi i-au evacuat. Nu i-a împrumutat Maynard bani, întreba el, unei familii aflate la mare strîmtoare, care poseda un bloc cu apartamente a căror întreţinere costa mai mult decît venitul obţinut din chirii şi ca atare nu şi-a putut permite să facă reparaţiile cerute de autorităţi? Şi, după ce reparaţiile au fost făcute, nu şi-a cerut Maynard banii înapoi? Şi, cînd familia n-a putut plăti, n-a spus el că va lua în schimb apartamentele, care, oricum, erau o pierdere pentru familie? Şi, după aceea, n-au apărut deteriorări misterioase în zidărie, încît clădirea a fost condamnată şi toţi chiriaşii au trebuit să plece? Şi, apoi, n-a demolat el apartamentele şi a vîndut terenul unei societăţi de construcţii la un preţ de zece ori mai mare decît împrumutul pe care-l acordase pentru reparaţii?

Tonul inchizitorial al reporterului era de-acum întru totul evident, întrebările fiind aruncate ca acuzaţii, la care Maynard răspundea în fel şi chip, cu o furie crescîndă:

— Nu este treaba dumitale.

— A fost cu mult timp în urmă.

— Clădirea a clacat din cauza metroului.

— Familia a fost bucuroasă să scape de o responsabilitate ce îi atîrna de gît ca o piatră de moară.

— N-am să răspund la aceste întrebări.

Ultima frază a fost practic un strigăt. Reporterul a făcut cîteva mişcări de calmare cu mîna, s-a lăsat pe spătarul scaunului, părînd a se relaxa, şi toate aceste gesturi l-au mai domolit pe Maynard puţin. Totuşi, privirea încruntată şi ameninţătoare a rămas la locul ei. Nobleţea nu mai era

de văzut nicăieri.

Reporterul, cu o perfidie ascunsă, a spus afabil:

— Aţi amintit de cursele hipice. Este adevărat că tatăl dumneavoastră a fost antrenor de cai de curse şi că dumneavoastră, cîndva, i-aţi fost ajutor?

Maynard i-a răspuns morocănos:

— Da.

— Care e părerea dumneavoastră în privinţa investiţiilor în cai pur sînge?

Maynard a spus că se pot obţine profituri dacă urmezi sfatul unui expert.

— Dar, în ceea ce vă priveşte, a spus reporterul, pesemne că sînteţi propriul dumneavoastră expert.

Maynard a înălţat din umeri.

— Probabil.

Reporterul a întrebat foarte blajin:

— Vreţi să ne spuneţi cum aţi achiziţionat calul de curse Metavane?

Maynard a răspuns scurt:

— L-am luat în schimbul achitării unei datorii mari.

— La fel cu celelalte afaceri ale dumneavoastră?

Maynard n-a răspuns.

— Metavane s-a dovedit a fi un cal excepţional, nu? Şi l-aţi trecut în proprietate de grup pentru cel puţin patru milioane lire... ceea ce trebuie să fie cea mai mare lovitură pe care aţi dat-o vreodată – mai mare decît brevetele fraţilor Bourne. Să discutăm despre aceste două afaceri? Mai întîi, spuneţi-mi cît le-aţi lăsat fie foştilor proprietari ai lui Metavane, fie fraţilor Bourne din roadele maşinaţiunilor

dumneavoastră?

— Ascultă, a spus Maynard furios, dacă ai avea o vagă idee despre afacerile mele, ai fi afară, făcînd ceva folositor, nu să stai aici, verde de invidie, căutînd pete în trecutul meu.

S-a ridicat brusc şi fioros, a ieşit hotărît din cadru, smulgînd microfonul ce-l avusese în cravată şi la aruncat de pămînt. Reporterul n-a făcut nici o încercare să-l oprească. A rămas, în schimb, cu faţa spre cameră şi, cu un dezgust prezentat cu grijă, a spus că, printre alte cîteva întreprinderi, mari sau mici, cunoscute a fi beneficiat de misiunile de salvare ale lui Allardeck, se pot enumera: Downs and comp. (o tipografie), Benjy's Fast Food Takeout şi Healthy Life (fabrici de materiale sportive), Apple wood Garden Centre, Purfleet Electronics şi Bourne Brothers (mică industrie).

Printre bunurile firmei falite Bourne Brothers, spunea el, s-au găsit şi nişte brevete, demult uitate, pentru o valvă specială de care industria începea chiar atunci să aibă nevoie. Imediat ce firma a trecut în posesia sa, Maynard Allardeck a oferit drepturile de inventator pentru valvă licitatorului care a dat cel mai mult şi cîştigurile lui au fost enorme: Firma Bourne Brothers? Reporterul clătina din cap. Aceasta nu şi-a dat seama de averea pe care a avut-o pînă în clipa în care s-a despărţit irevocabil de ea. Dar ştia Maynard Allardeck ceea ce obţinuse? Aproape cu siguranţă că da. Reporterul zîmbea maliţios şi a înfipt cuţitul exact unde trebuia. Dacă Allardeck ar fi spus celor de la firma Bourne Brothers ce posedau într-un dosar

prăfuit, aceştia s-ar fi putut salva cu prisosinţă.

Chipul sarcastic şi plin de sine al reporterului a dispărut într-o altă trîmbă de zăpadă, luată de vînt şi Rose Quince s-a ridicat încet ca să stingă aparatele.

— Ei bine? a întrebat ea.

— Dezgustător.

— Asta-i tot?

— De ce n-au dat toată banda în emisiunea „Cum se face comerţ”? Este clar că au vrut să-l scoată din minţi pe Maynard. De ce-au muşamalizat rezultatele?

— Am crezut că n-ai să-ntrebi niciodată. Rose şi-a săltat o fesă pe una din mese şi m-a privit cu un amuzament caustic. Eu aş zice că Allardeck i-a plătit ca să n-o difuzeze.

— Ce?

— Eşti neprihănit ca un prunc, nu? Reporterul şi producătorul au înălţat un porumbel şi apoi l-au împuşcat, fără ca scandalul să ajungă vreodată pe ecran. Cîndva, ştiu sigur, un politician a fost invitat de un producător să vadă, înainte de a fi difuzată, banda care avea să-l distrugă iremediabil. A fost complet îngrozit şi l-a întrebat pe producător dacă există vreun mod prin care-l poate convinge s-o prelucreze. Bineînţeles, a spus producătorul, cel mai vechi procedeu din lume, prin intermediul portmoneului dumitale.

— De unde ştii?

— Politicianul însuşi mi-a spus. Voia ca să scriu despre asta, era atît de furios, dar n-am putut. N-a vrut în nici un chip să mă lase să-i folosesc numele.

— Maynard, am spus eu tărăgănat, are, într-adevăr,

aptitudini geniale în a-şi însuşi averile creditorilor insolvabili.

— O, bineînţeles. Şi nimic nu este ilegal. Numai dacă n-a dat o mînă de ajutor metroului ca să zdruncine fundaţiile blocului.

— Nu s-ar putea afla niciodată.

— Nici o şansă.

— Cum a ajuns reporterul să scormonească toate acestea?

Rose a înălţat din umeri.

— Din dosare. Din arhive. Aşa cum facem toţi cînd sîntem asupra unui caz.

— A avut mult de lucru.

— Sperînd să fie foarte bine remunerat.

— Mda, am spus, dacă Maynard vîna deja titlul de cavaler, pesemne că a plătit cu vîrf şi îndesat. Probabil că ei ar fi putut să obţină de la el chiar mai mult.

— Dacă află acum, o să-şi bage unghia în gît.

Ideea o încînta teribil pe Rose.

— Cum ai obţinut această bandă? am întrebat-o curios.

— Într-un fel, chiar de la producător. Îmi datora o mare favoare. I-am spus că vreau să-l fac zob pe Allardeck şi l-am rugat să văd interviul din nou, netăiat, dacă era posibil, iar el a fost foarte amabil. N-am vrut să-i spun că ştiam despre mica lui schemă, cum era s-o fac?

— Bănui, am spus eu şovăielnic, că nu e cu putinţă să am o copie.

Rose mi-a aruncat o privire lungă şi indiferentă în timp ce-a reflectat. Am observat că pleoapele îi erau fardate cu

mov, culoare închisă, care să contrasteze cu ochii de un albastru pal.

— Ce-ai vrea să faci eu ea? m-a întrebat.

— Nu ştiu încă.

— Are copyright-ul rezervat, a spus ea.

— Mda.

— N-ar trebui s-o ai.

— Nu.

S-a aplecat spre aparatul video şi-a apăsat pe o tastă. Caseta mare şi neagră a alunecat uşor şi iară zgomot în mîna ei. A pus-o în cutie şi mi-a întins-o, lanţurile-i aurii zornăind.

— Ia-o pe aceasta. Este o copie. Chiar eu am făcut-o. Originalele n-au părăsit niciodată clădirea, cei din compania aceea de televiziune sînt al dracului de grijulii în privinţa asta, dar eu sînt destul de iute de mînă cu lucruri de acest gen. Ei m-au lăsat singură în camera de montaj ca s-o vizionez, cu cîteva casete de rezervă, îngrămădite într-un colţ, ceea ce a fost marea lor greşeală.

Am luat cutia cu etichetă mare, albă, pe care scria: „Nu atinge”.

— Acum ascultă, drăguţule, dacă eşti prins cu ea, nu mă bagi în bucluc, e-n ordine?

— Da, i-am spus. O vrei înapoi?

— Nu ştiu de ce am încredere în tine, a spus ea pe un ton plîngăreţ. Un blestemat de jocheu! Dac-o vreau înapoi am să ţi-o cer. S-o ţii undeva în siguranţă. Pentru Dumnezeu, să n-o laşi să zacă pe oriunde. Cred că trebuie să-ţi spun că nu merge pe un video obişnuit. Este o bandă

profesională, lată de trei sferturi de inch[13], cu imaginea mult mai clară. Ai nevoie de un aparat la care să se potrivească acest tip.

— Dumneata ce-aveai de gînd să faci cu ea? am întrebat-o.

— S-o şterg, a spus ea hotărît. O am de ieri dimineaţă şi am văzut-o de nenumărate ori ca să fiu sigură că, în ziar, n-am pus în gura lui Allardeck cuvinte din versiunea netăiată. N-am nevoie de un proces. Apoi mi-am scris articolul şi astăzi am fost ocupată... dar, dacă veneai cu o zi mai tîrziu, totul ar fi fost şters.

— Am avut noroc, am spus.

— Da. Ce altceva mai vrei? Dosare? Pe bandă ai mai mult, dar Bill a zis dosare, aşa că poţi să le ai.

— Bill?

— Bill Vaughnley. Am lucrat împreună cînd eram tineri. Bill a început-o din vîrf, bătrînul lord l-a plasat acolo. Şi eu la fel. Nu-i spui cuiva „sir” cînd ai împărţit mucuri de ţigară cu el în timpul serviciului de noapte.

Au fost şi iubiţi, am gîndit. Se simţea din vocea ei.

— El zice că am o limbă de viperă, a spus ea fără ranchiună. Presupun că te-a pus la curent.

Am încuviinţat din cap.

Şarpe cu clopoţei.

A zîmbit.

— Iar el este un prost îngîmfat, aşa cum i-am mai spus-o, de altfel.

S-a ridicat, impozantă şi zornăind ca şiragurile de

13 1 inch = 2,54 cm.

mărgele în adierea vîntului, şi am ieşit din cameră. Am mers de-a lungul unui coridor, am dat cîteva colţuri şi am ajuns într-o încăpere vastă, ca o bibliotecă, cu rafturi pînă în tavan, în care nu erau cărţi, ci dosare de tot felul, peste care prezida un tînăr cu înfăţişare severă şi ochelari, care ne-a trecut numele într-un registru, a consultat un repertoar şi ne-a îndrumat spre raftul de care aveam nevoie.

Dosarul asupra lui Maynard Allardeck era, exact cum spusese Rose, mai sărac în informaţii decît caseta. Se găseau tot felul de poze de-ale lui, alb-negru, pe hîrtie velină, în principal luate la curse, unde cred că era mai uşor de fotografiat. Trei, făcute cu ani în urmă, îl arătau cum îl ducea de frîu pe formidabilul Metavane după ce cîştigase 2.000 de guinee în cursele de plat Goodwood Mile şi Champion Stakes. Detalii şi date se găseau pe foiţe de hîrtie lipite pe spatele pozelor.

Mai erau două teancuri de tăieturi din ziare, unul din *The Towncrier,* altul din diverse surse ca *The Financial Times* şi *The Sporting Life.* Se pare că nu se scrisese nimic critic înainte de atacul din *The Flag.* Paragrafele erau în general terne: Maynard, care se trăgea dintr-una din cele mai vechi familii din lumea curselor... Maynard, mîndrul proprietar... Maynard, membru al Clubului Jocheilor... Maynard, iscusit om de afaceri... Maynard, partizan al operelor de caritate... Bunul şi măreţul Maynard! Se întîlneau epitete apreciative: înţelegător, curajos, responsabil, perspicace. Personalitate publică în toată splendoarea ei.

— Destul ca să te facă să verşi, a spus Rose.

— Mda, am spus eu. Crezi că ai putea să-l întrebi pe prietenul dumitale, producătorul, ce l-a determinat să-l aleagă pe Maynard drept ţintă?

— Probabil. De ce?

— Cineva îl vînează pe Maynard. Acel interviu TV s-ar putea să fie un atac care n-a mers, fie binecuvîntat şperţul şi corupţia. Atacul din *The Flag* a lucrat foarte bine. Dumneata l-ai ajutat fantastic. Deci, cine a ajuns la *The Flag* n-a trecut oare şi pe la producător?

— Îmi retrag aprecierile, a spus ea. Unii jochei sînt mai deştepţi decît alţii.

— Foarte puţini sînt proşti.

— Atîta doar că vorbesc o altă limbă.

— Absolut exact.

A dus dosarul înapoi, la locul său.

— Altceva? Vreo altă mică trebuşoară?

— Da, am spus. Cum aş putea să vorbesc cu Sam Leggatt, redactorul şef de la *The Flag?*

A dat drumul aerului din piept, ieşind ceva între tuse şi rîs.

— Sam Leggatt? N-ai cum.

— De ce?

— Oriunde se duce poartă vestă de protecţie antiglonţ.

— Serios?

— Metaforic vorbind.

— Îl cunoşti?

— Bineînţeles. N-aş putea spune că-mi place. A fost corespondent politic la *The Record* înainte de a pleca la

The Flag şi întotdeauna a fost convins că el ar fi mană cerească pentru Fleet Street. De felul lui, este un zeflemist. El şi *The Flag* sînt o pereche potrivită.

— Ai putea să-l suni? am întrebat-o.

A clătinat din cap văzînd naivitatea mea.

— Pînă acum pesemne că s-a tipărit prima ediţie, dar el trebuie să verifice totul pentru a doua. Mai adaugă ceva, mai schimbă pe ici, pe colo. Nici măcar cu Moise n-ar fi chip să stea de vorbă, cu una ca mine nici atît.

— I-ai putea spune că eşti secretara redactorului şef şi că e ceva urgent, i-am sugerat eu.

M-a privit cu neîncredere.

— Şi de ce naiba s-o fac?

— Pentru că procedăm la schimb de favoruri.

— Isu-use!

Ochii-i albaştri spălăciţi au clipit.

— Fii sigură, i-am spus, am să plătesc. Am considerat de la sine înţeles că asta... am ridicat caseta, a fost trecută în cont.

— Dacă-l sun, înseamnă că-mi eşti dator două favoruri.

— E-n ordine.

A spus amuzată:

— În acest fel cîştigi cursele?

S-a întors fără să mai aştepte nici un răspuns şi a pornit-o înapoi intempestiv spre locul de unde plecasem, dar care se termina cu o cameră mică, goală, mobilată doar cu trei sau patru scaune, o masă şi un telefon

— Camera de interviuri, a spus Rose. Pentru scopuri generale. Nu este folosită prea mult. Nu mă poate auzi

nimeni că dau acest telefon.

S-a aşezat pe unul din scaune, afişînd o senzualitate exotică şi comportîndu-se cu decenţa claselor mijlocii, o femeie sensibilă, sub o faţadă barocă, pentru intimidare.

— O să ai zece secunde, eventual, a spus ea întinzînd mîna cu brăţări după telefon. Leggatt o să ştie imediat că nu este redactorul nostru. Redactorul nostru este din Yorkshire şi accentul i-a rămas acelaşi.

Am încuviinţat din cap.

A obţinut un fir exterior şi, cu unghiile lungi, roşii, a făcut numărul de la *The Flag,* pe care-l ştia pe dinafară; şi într-un minut, după ce i-a turnat gogoşile despre irlandez, mi-a dat în tăcere receptorul.

— Bună, Martin, ce este? s-a auzit o voce lipsită de entuziasm.

Am spus rar şi clar:

— Owen Watts şi-a lăsat cărţile de credit în grădina lui Bobby Allardeck.

— Ce? Nu înţeleg... Brusc a urmat o pauză. Cine e la telefon?

— Jay Erskine, am spus, şi-a lăsat legitimaţia de ziarist în acelaşi loc. Cui să aduc la cunoştinţă aceste pierderi? Consiliului de presă, poliţiei sau deputatului meu din parlament?

— Cine e la telefon? a întrebat el plat.

— Vorbesc de la un telefon din redacţia ziarului *The Towncrier*. Discutaţi cu mine în biroul dumneavoastră sau dau ştirea acestui ziar?

A urmat o pauză lungă. Am aşteptat. Apoi s-a auzit

vocea lui:

— Am să te sun eu. Dă-mi interiorul.

— Nu, i-am spus. Acum sau niciodată.

O pauză mult mai scurtă.

— Foarte bine. Vino la uşa din faţă. Spune că eşti de la *The Towncrier.*

— Am să fiu acolo.

A trîntit telefonul imediat ce-am terminat de vorbit, iar Rose se holba la mine alarmată de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Nimeni nu vorbeşte cu un redactor şef în acest mod, a spus ea.

— Mda... ei bine, eu nu lucrez pentru el. Şi undeva, de-a lungul existenţei mele, am învăţat să nu-mi fie frică de oameni. Nu mi-a fost niciodată frică de cai. Cu oamenii a fost mai greu.

A spus cu o tentă de seriozitate:

— Oamenii pot să-ţi facă rău.

— Cu siguranţă. Dar cu duhul blîndeţii n-aş fi ajuns nicăieri cu Leggatt.

— Unde vrei să ajungi? m-a întrebat ea. Ce ştire senzaţională ai, pe care n-o dai ziarului *The Towncrier?*

— Nu cine ştie ce. Doar cîteva şiretlicuri murdare la care au recurs cei de la *The Flag* spre a obţine povestea cu Allardeck pentru „Detalii intime”.

Ea a dat din umeri.

— Mă îndoiesc că noi am tipărit asta.

— Probabil că nu. Care este limita pînă unde pot să meargă ziariştii ca să obţină un material?

— Nu există limite. Pe Everest, pe cîmpurile de luptă, printre scursorile societăţii, oriunde se iveşte un scandal. Eu mi-am dus cruciada în ferme putred de bogate, administraţii locale corupte, religii scrîntite. Am văzut mai multă murdărie, mai multă foamete, mai multă sărăcie, mai multă tragedie decît am avut nevoie. Am stat nopţi întregi cu părinţi ai căror copii au fost omorîţi şi am fost în sate de pescari ale căror văduve îşi plîngeau morţii. Şi după toate astea, vine acum un idiot care vrea să mă vadă într-un splendid scaun aurit, dintr-un blestemat de salon parizian, leşinată după lungimea fustelor. N-am fost niciodată o scriitoare pentru femei şi sînt al naibii de hotărîtă să nu încep acum.

S-a oprit şi a zîmbit cu un uşor rictus al buzelor.

— Feminismul meu iese la suprafaţă.

— Spune-i că nu vrei să te duci, i-am zis. Dacă este o degradare, refuz-o. Ai avut influenţă politică. Nimeni nu se aşteaptă să scrii despre modă şi sînt de acord cu dumneata, nu trebuie s-o faci.

M-a privit lung.

— N-aş vrea să fiu concediată, dar el e nou, şovinist şi ar putea, cu siguranţa, să-mi facă viaţa dificilă.

— Dumneata, i-am spus, eşti o doamnă cu o foarte mare căutare pe piaţă. Scoate-ţi acei faimoşi ţepi otrăviţi. Puţin venin s-ar putea să facă minuni.

S-a ridicat în picioare, înaltă şi cu mîinile în şoldurile peste care cădea cureaua. Arăta ca o amazoană echipată de luptă, dar simţeam nehotărîrea din interior. M-am ridicat şi eu, avînd amîndoi aceeaşi înălţime, şi-am

sărutat-o pe obraz.

— Foarte fratern, a spus ea sec. Asta-i tot?

— Asta e tot ce-ai vrut, nu?

— Da, a spus ea uşor surprinsă. Ai al dracului dreptate.

*

* *

The Daily Flag se afla în Fleet Street, ceva mai departe de *The Towncrier,* într-o clădire care fie că fusese construită mult mai tîrziu, fie că fusese refăcută, dîndu-i-se o alură modernă. În foaier era o fîntînă care împrăştia ioni negativi, iar din tavan atîrnau candelabre din plăcuţe fine de sticlă, înşirate pe verticală, fiecare candelabru trimiţîndu-şi lumina în jos. De asemeni, un paviment din dale de marmoră, într-o montare futuristă şi, la masă, patru oameni de pază, spătoşi, în uniforme, care te intimidau. I-am spus unuia din ei că vin de la *The Towncrier* spre a-l vedea pe domnul Leggatt şi aproape că mă aşteptam să fiu aruncat în stradă. Totuşi, singurul lucru care s-a întîmplat a fost că, după ce-a verificat pe o listă de pe masă, am fost îndrumat sus cu aceeaşi lipsă de interes pe care o întîlnisem şi în alte locuri mai puţin ostile.

Sus, contrastul decorativ a continuat. La, *The Flag* pereţii erau de un oranj pal, cu picăţele roşii, mesele din plastic verde, strălucitor, parchetul acoperit cu un covor cu mult portocaliu şi zigzaguri roşii, totul creînd senzaţia unui birou în permanentă agitaţie. Nu era de mirare, mi-am zis, că furia deborda din fiecare pagină.

Biroul lui Sam Leggatt avea o uşă cu geam opac, pe care era scris cu litere albe, de tipar: „redactor şef”, sub care, ceva mai jos, cu aceleaşi litere, dar mai mici, se spunea solicitanţilor să sune şi să aştepte.

Am sunat şi am aşteptat, şi imediat uşa s-a deschis foarte puţin spre interior, cu un bîzîit. S-ar putea ca Sam Leggatt să nu poarte efectiv o vestă de protecţie antiglonţ, dar sistemul său de apărare împotriva oamenilor cu motive de nemulţumire era impresionant.

Am împins şi mai mult uşa şi-am dat peste o altă etalare, masivă a prostului gust: o masă de lucru din material plastic, neagră, tapet roşu, presărat cu motive geometrice şi un covor verde, pătat; un mediu ambiental care pe mine unul m-ar fi făcut să urlu.

Înăuntru erau doi bărbaţi numai în cămăşi, amîndoi în picioare, amîndoi părînd a nu fi deranjaţi cu nimic de ceea ce îi înconjura. Unul era scund, gros şi cu păr roşcat, celălalt, mai înalt, gîrbovit, cu ochelari şi un început de chelie. Amîndoi să aibă cam cincizeci de ani, mi-am zis. Al treilea bărbat, mai tînăr, în costum, stătea într-un colţ, atent şi liniştit.

— Domnul Leggatt? am întrebat.

Cel scund şi cu părul roşcat a spus:

— Eu sînt Leggatt. Îţi dau cinci minute. Şi-a înclinat capul spre bărbatul mai înalt de lîngă el. Acesta este Tug Tunny, redactorul de la „Detalii intime”. Acesta este domnul Evans, de la secţia noastră juridică. Deci, cine eşti dumneata şi ce doreşti?

Tug Tunny şi-a pocnit degetele şi a spus:

— Ştiu cine este. Este jocheu. Jocheul ăla... Şi-a scrutat memoria ca să-şi amintească numele şi l-a găsit. Fielding. Jocheu campion.

Am încuviinţat din cap şi mi s-a părut că toţi s-au relaxat, în orice caz, se mai vedea o urmă de aroganţă în felul în care stătea Leggatt şi o atitudine cam belicoasă, dar nu mai mult, cred eu, decît i-o cereau prestanţa şi împrejurările şi, pe tot parcursul, el a vorbit şi s-a comportat fără să ţipe.

— Ce doreşti? a repetat Leggatt, dar lipsind tensiunea din momentul în care intrasem; şi, în timp ce vorbea, mi-a trecut prin minte că, dată fiind grija sa extremă în privinţa securităţii, conversaţia trebuie să fi fost înregistrată şi că eu vorbeam într-un microfon care se afla ascuns pe undeva.

Am spus cu grijă:

— Am venit să facem unele aranjamente pentru restituirea bunurilor a doi dintre ziariştii voştri, Owen Watts şi Jay Erskine.

— Atunci dă-le înapoi, a spus brusc Leggatt.

— Aş fi bucuros s-o fac, am zis, dacă mi-aţi spune ce căutau pe o scară, pe casa lui Bobby Allardeck la unu noaptea.

— Ce legătură are asta cu dumneata?

— Ştiţi, noi i-am găsit cu scule şi cu echipament de înregistrare a convorbirilor telefonice, pe o scară, în locul unde firele telefonice, pătrundeau în casa familiei Allardeck. Ce făceau acolo?

A urmat o pauză, apoi Tonny şi-a pocnit iar degetele.

— El este cumnatul lui Allardeck. Este fratele doamnei Allardeck.

— Exact, am spus. Eram la ei noaptea trecută, cînd oamenii voştri au venit să facă o spargere.

— N-au făcut nici o spargere, a spus Leggatt. Dimpotrivă, înţeleg că au fost molestaţi cu sălbăticie. Allardeck ar trebui arestat pentru violenţă.

— Noi am crezut că sînt hoţi. Dumneata ce-ai gîndi dacă ai găsi nişte oameni care se urcă pe o scară pusă pe casa dumitale în puterea nopţii? Numai după ce i-am pus pe fugă, am aflat că nu veniseră după bani.

— Aflat? Cum aţi aflat?

— Şi-au lăsat jachetele, pline cu cărţi de credit şi alte lucruri pe care este scris numele lor.

— Pe care dumneata propui să le restitui.

— Fireşte. Dar aş vrea o explicaţie exactă asupra motivului pentru care, de fapt, s-au aflat acolo. Înregistrarea convorbirilor telefonice este ilegală şi noi i-am surprins în momentul în care îndepărtau un microfon care fusese plasat acolo de cel puţin două săptămîni, după părerea inginerului de la telefoane, care a venit în această dimineaţă să termine demontarea.

N-au spus nimic, aşteptau doar, chibzuinţă citindu-li-se în priviri. Am continuat:

— Ziarul dumneavoastră a declanşat un atac din senin, care a adus mari prejudicii lui Bobby Allardeck, folosind informaţii obţinute prin mijloace ilegale. Spuneţi-mi de ce.

N-au zis nimic.

Am continuat:

— Ţi s-a trimis, domnule Leggatt, o scrisoare recomandată conţinînd dovada că toţi creditorii lui Bobby Allardeck au fost plătiţi şi că el n-o să dea faliment. De ce nu încerci dumneata acum să repari puţin din răul pe care ziarul l-a făcut sorei mele? De ce nu tipăriţi în „Detalii intime”, spre a fi în văzu tuturor, o scuză pentru că aţi prezentat în mod eronat situaţia lui Bobby? De ce să nu daţi paragraful respectiv încercuit cu roşu şi să-i puneţi pe cei doi ziarişti cu ocupaţii nocturne să zboare mîncînd pămîntul pînă în Newmarket cu ediţia caldă, abia scoasă de sub tipar, cum au făcut şi înainte şi, în timp ce oraşul doarme, ei personal să distribuie cîte o copie la fiecare casă pe la care au trecut în turul anterior? Şi de ce nu trimiteţi cîte un exemplar cu chenar roşu la fiecare din proprietarii lui Bobby, cum aţi făcut înainte? Asta ar fi foarte bine, nu credeţi?

Ei n-au părut încîntaţi cîtuşi de puţin.

— Din păcate, am spus eu blînd, este datoria fiecărui cetăţean de a aduce la cunoştinţa autorităţilor în drept actele ilegale.

Fără a-şi exterioriza vreo emoţie, Sam Leggatt s-a întors spre domnul Evans, care nu scosese o vorbă. După o pauză, domnul Evans a dat scurt din cap.

— S-o faci, i-a spus Sam Leggatt lui Tunny.

Tunny era uluit.

— Nu.

— Tipăreşti scuza şi trimiţi ziarele la destinaţie.

— Dar...

— Tu nu-ţi dai seama că n-avem încotro? Şi-a întors iar

privirile spre mine. Şi ce-avem în schimb?

— Cărţile de credit ale lui Watts şi legitimaţia de ziarist a lui Erskine.

— Şi dumneata vei mai avea încă...

— Jachetele lor, un carnet de conturi, fotografii, scrisori, carneţele, o agendă şi un mic şi drăguţ sistem de interceptare telefonică.

A încuviinţat din cap.

— Şi pentru astea?

— Ei bine, am spus eu rar, ce-ar fi dacă v-aţi întreba avocaţii cît aţi fi obligaţi să-i plătiţi lui Bobby în cazul în care delictul de interceptare telefonică ar ajunge în faţa tribunalului? Dacă doriţi să-l compensaţi acum cu suma respectivă, noi n-am mai aduce nici o învinuire şi v-am scuti de o proastă publicitate, de taxele şi pedepsele penale ale unui proces.

— Eu n-am nici o autoritate în acest sens.

— Dar o poţi obţine.

Abia dacă mi-a aruncat o privire, fără să aprobe şi fără să nege.

— De asemeni, am spus, am vrea să ştim mobilul atacului. Cine l-a sugerat? Dumneata ţi-ai îndrumat ziariştii să încalce legea? Au făcut-o ei din proprie iniţiativă? Au fost plătiţi ca s-o facă şi, dacă este aşa, de către cine?

— La aceste întrebări nu se poate răspunde.

— Dumneata cunoşti răspunsurile?

El a spus plat:

— Poziţia dumitale în această tranzacţie este destul de

puternică doar pentru scuze şi distribuirea lor, iar pe acestea le vei avea, şi am să mă consult în problema compensaţiilor. Dincolo de asta, nimic.

Cînd văd un zid, întotdeauna îl recunosc. Sindromul „să nu-ţi dezvălui niciodată sursele”, în punctul lui cel mai nevralgic. Leggatt îmi spunea direct că, răspunzîndu-mi la aceste întrebări, ar aduce daune mult mai mari ziarului *The Flag* decît i-aş da în judecată pentru interceptare telefonică şi, aşa stînd lucrurile, eu, într-adevăr, nu mai puteam obţine nimic altceva.

— Vom stabili compensaţia, am spus. O să trebuiască să aducem la cunoştinţă interceptarea telefonică destul de curînd. În cîteva zile. Am făcut o pauză. După ce vor apărea în ziarul de vineri dimineaţa scuzele de rigoare şi după ce am să verific distribuirile din Newmarket, o să am grijă să vă parvină aici, la poartă, cărţile de credit şi legitimaţia de ziarist.

— Se acceptă, a spus Leggatt, domolind un protest din partea lui Tunny. Sînt de acord cu asta.

Am înclinat din cap spre ei, m-am întors şi am ieşit pe uşă şi, după ce coborîsem trei trepte, am simţit o mînă pe braţ şi am văzut că Leggatt venise după mine.

— Asta rămîne între noi, a spus el, ce-ai face dacă ai afla cine a pus la cale atacurile asupra lui Allardeck?

M-am uitat în ochii castanii, aidoma părului. Am privit chipul omului de afaceri care zilnic tipărea batjocuri, insinuări, suspiciuni şi ură şi care, cînd vorbea, nu dezvăluia nici cea mai vagă urmă din ele.

— Rămîne între noi, i-am spus, i-aş face mutra zob.

XI

Nu mi-am făcut iluzii că o scuză tipărită în *The Flag* avea să topească inima de registru de plăţi a directorului băncii lui Bobby şi mi-era teamă că, oricum, compensaţia ziarului *The Flag,* dacă o plăteau, n-avea să fie suficientă sau n-avea să vină destul de curînd încît să schimbe prea mult lucrurile.

M-am gîndit cu un oftat la directorul băncii mele care mă văzuse trecînd resemnat prin perioade grele în trecut şi care riscase împrumutîndu-mi capital pentru una sau două afaceri, fără a mă presa niciodată înainte de vreme ca să-i plătesc. Acum, că păream solvabil pentru un viitor previzibil, el se comporta la fel ca întotdeauna, prietenos, săritor, o sursă generoasă de sfaturi.

Obţinînd tipărirea scuzelor însemna mai mult un gest decît sfîrşitul necazurilor lui Bobby, dar, cel puţin, avea să dea noi asigurări proprietarilor lui şi punea înapoi o cărămidă sub nisipurile mişcătoare pentru comercianţii din Newmarket. Dacă grajdul putea fi salvat, trebuia salvat viu, nu în stare de comă.

Obţinusem de la Sam Leggatt recunoaşterea tacită că *The Flag* era în culpă şi că el ştia răspunsurile la întrebările mele. Nu aveam nevoie de acele răspunsuri imediat şi n-aveam nici o speranţă că o să-i dezleg limba.

Cu o senzaţie de eşec şi frustrare, am intrat într-un hotel din apropiere şi-am luat o cameră pentru noapte,

întrucît mă simţeam mai obosit decît eram dispus s-o recunosc şi mă temeam să nu adorm pe parcursul celor şaptezeci de mile pînă acasă, străbătute pe întuneric. Am comandat să-mi aducă ceva de mîncare în cameră şi, printre căscături, am format numeroase numere de telefon.

Mai întîi cu Holly.

— A fost grozavă, a spus ea.

— Ce?

— Victoria ta, bineînţeles.

— O, da. Mi se părea că trecuse o viaţă de atunci. Mulţumesc.

— Unde eşti? m-a întrebat. Am încercat la tine acasă.

— La Londra. I-am spus hotelul şi numărul camerei. Cum merg lucrurile?

— Mizerabil.

I-am povestit despre promisiunea celor de la *The Flag* de a tipări scuzele, ceea ce a bucurat-o puţin, dar nu mult.

— Bobby este plecat. S-a dus să se plimbe pe landă. Totul este îngrozitor. Aş vrea să se întoarcă acasă.

I se simţea neliniştea în glas şi am încercat o vreme să-i dau toate asigurările, spunînd că, în mod cert, Bobby avea să revină curînd, pentru că ştia cît este ea de speriată; în sinea mea mă întrebam dacă el nu se cufundase atît de adînc în propria-i deznădejde încît nu mai era loc să se mai gîndească şi la disperarea lui Holly.

— Ascultă, i-am spus după puţin timp. Fă ceva pentru mine, vrei?

— Da. Ce?

— Uită-te în anuare pentru calul lui Maynard, Metavane. A cîştigat 2.000 de guinee cam acum vreo opt ani, îţi aminteşti?

— Vag.

— Vreau să ştiu cine a fost proprietarul lui înaintea lui Maynard.

— Este important?

Părea lipsită de interes şi descurajată.

— Da. Vezi dacă poţi să afli şi sună-mă.

— E-n ordine.

— Şi nu te nelinişti.

— N-am ce-i face.

Nimeni nu putea face nimic, mi-am zis închizînd telefonul. Nefericirea ei s-a aşternut chinuitoare asupra mea, de parcă ar fi izvorît din propria-mi minte.

Am sunat-o pe Rose Quince la numărul de acasă, pe care mi-l dăduse la plecare şi-a răspuns abia respirînd, după ce telefonul a sunat de opt ori, spunînd că exact în clipa aceea intrase pe uşă.

— Deci nu te-au aruncat sub rotativă? a spus ea.

— Nu. Dar mă tem că am ricoşat de vesta antiglonţ.

— Nu e de mirare.

— În orice caz, citeşte „Detalii intime” vineri. Şi, apropo, cunoşti un bărbat care se numeşte Tunny? Este redactorul de la „Detalii intime”.

— Tunny, a spus ea. Tug Tunny. Are o memorie de disc, îşi aminteşte pe loc, la o simplă apăsare de buton. Toată viaţa s-a ocupat de rubrica bîrfă şi scandal. Cînd era copil, probabil smulgea aripile de la fluturi, acum se simte

împlinit dacă poate împinge vreun nenorocit într-un abject proces de divorţ.

— N-arăta aşa, am spus plin de îndoială.

— Nu te lăsa înşelat de aspectul exterior al personajului. Citeşte-i rubrica. Aceasta îl reprezintă întru totul.

— Da. Mulţumesc. Şi ce ştii despre Owen Watts şi Jay Erskine?

— Cei care şi-au lăsat lucrurile în grădina sorei tale?

— Exact.

— De Owen Watts n-am auzit niciodată pînă astăzi, a spus Rose. Jay Erskine... dacă este acelaşi pe care-l ştiu eu, a lucrat la *The Towncrier,* ca reporter la rubrica „Crime".

Se simţeau rezerve în vocea ei şi i-am spus persuasiv:

— Povesteşte-mi despre el.

— Hm. A făcut o pauză, apoi a părut să se hotărască. A fost în închisoare în urmă cu cîtva timp, a spus ea. Din cauza slujbei s-a aflat atît de mult printre criminali, încît a ajuns să-i îndrăgească, aşa cum se întîmplă uneori şi cu poliţiştii. A încercat să tragă sfori ca să obstrucţioneze cursul justiţiei. În orice caz, dacă este acelaşi Jay Erskine, este un zdrahon foarte puternic şi hain la inimă, dar un scriitor formidabil. Dacă el a scris articolele acelea despre cumnatul tău, le-a vîndut pentru bani.

— Ca să mănînce, am spus.

— Nu deveni compătimitor a zis Rose critic. Jay Erskine n-ar face-o.

— Nu, am spus. Mulţumesc. Ai fost în clădirea ziarului *The Flag?*

— Nu, de cînd au renovat-o. Am auzit că este oribilă. Cînd a preluat-o Pollgate, a dat mînă liberă unui decorator care nu lucrase decît bucătării din plastic oranj. Cum arată?

— Înspăimîntător e puţin spus, am zis eu. Cum este Pollgate?

— Nestor Pollgate, proprietarul de vreun an al ziarului *The Flag,* se zice că ar fi un rahat clasa-ntîi, destul de tînăr şi în plină ascensiune. Eu personal nu l-am întîlnit niciodată. Se spuse că un rinocer în plin atac este mai puţin periculos.

— Are control redacţional? am întrebat-o. Sam Leggatt tipăreşte după cum îi ordonă Pollgate?

— În vremurile bune de altădată proprietarii nu se amestecau niciodată, a spus ea nostalgic. Acum unii o fac, alţii încă nu. Bill Vaughnley dă sfaturi generale. La început bătrînul lord edita el însuşi *The Towncrier,* ceea ce era cu totul altceva. Pollgate a cumpărate ziarul *The Flag* trecînd peste cîteva cadavre de elită şi-ai să vezi în barurile de pe Fleet Street ziarişti din vechea gardă de la *The Flag* înecîndu-şi amarul în halbele cu bere, dat fiind ranchiunele înăbuşite în care trebuie să-şi înmoaie condeiele. Redactorul şef, care a fost înaintea lui Sam Leggatt, a abandonat lupta şi s-a pensionat. Pollgate, cu siguranţă, a tîrît ziarul *The Flag* spre noi culmi ale depravării, dar, dacă stă cu biciul ridicat asupra lui Leggatt, nu ştiu.

— Cred că aseară nu era pe acolo, am zis eu.

— Îşi petrece timpul trăgînd sforile în City, aşa mi s-a spus. Apropo, omul tău, Maynard, cu micile lui preluări şi

cu chipu-i de sfînt este un bebeluş în comparaţie cu Pollgate. Se spune că Pollgate nu dă două parale pe ce cred oamenii despre el şi veroasele lui afaceri financiare încep acolo unde se termină ale lui Maynard.

— Drăguţul de el!

— Pe Sam Leggatt îl înţeleg, a spus ea. Pe Pollgate nu. Dac-aş fi în locul tău nu i-aş strînge mai mult cu uşa pe cei de la *The Flag.*

— Probabil că nu.

— Vezi ce i-au făcut cumnatului tău, a spus ea, şi ia aminte.

— Da, am răspuns eu calm. Mulţumesc

— N-ai de ce.

Ea a spus veselă la revedere şi eu m-am aşezat în fotoliu, sorbind dintr-un pahar cu vin şi gîndindu-mă la Sam Leggatt şi la cumplitul personaj care-l manevra din culise: Mă întrebam dacă campania împotriva lui Maynard se declanşase chiar din vîrf, sau de la Leggatt, sau de la Tunny, sau de la Watts şi Erskine, sau din afara ziarului *The Flag*, sau de la una din victimele lui Maynard ce-l însoţeau ca o coadă de cometă.

A sunat telefonul şi l-am ridicat auzind vocea lui Holly spunînd fără nici un preambul:

— Maynard l-a luat pe Metavane cînd avea doi ani şi nu participase la nici o cursă, dar nu i-am găsit în catalog pe foştii proprietari. Bobby s-a întors chiar acum şi el crede că se numeau Perryside. Este sigur că bunicul lui le antrena caii, dar, se pare, că ei au ieşit din lumea curselor.

— Mda, am spus. Ai vreunul din anuarele cu

personalităţi din lumea hipică? În ele sînt pagini cu proprietari şi cu adresele lor. Eu le am, dar sînt acasă, ceea ce nu-mi este de mare folos în astă-seară.

— Nu cred să avem vreunul de acum zece ani, a spus ea nesigură şi am auzit-o întrebîndu-l pe Bobby. Nu, el zice că nu.

— Atunci o să-l sun pe bunicu' şi o să-l întreb. Ştiu că el le păstrează pe toate, chiar de la început.

— Bobby vrea să ştie ce este atît de important în privinţa lui Metavane după toţi aceşti ani.

— Întreabă-l dacă Maynard mai posedă vreo parte de proprietate la Metavane.

Murmurele au continuat şi a urmat răspunsul:

— El crede că Maynard mai are o singură acţiune. Celelalte acţiuni le-a vîndut pentru milioane de lire.

Am spus:

— Nu ştiu dacă Metavane este important. Am s-o aflu mîine. Fruntea sus, da?

— Bobby zice să-ţi spun că balaurul a început să fugă.

Am pus receptorul în furcă zîmbind. Dacă Bobby putea face glume, înseamnă că se întorsese refăcut de pe landă.

Bunicul a spus bombănind că era gata să se culce, dar a consimţit să se ducă jos în pijama.

— Perryside, a spus el citind. Maior Clement Perryside, The Firs, strada Albans, Hertfordshire, număr de telefon.... Vocea bătrînului s-a umplut de dezgust. Ştiai că individul şi-a avut caii la Allardeck?

— Îmi pare rău, da.

— La dracu cu el, atunci. Mai doreşti altceva? Nu?

Atunci, la revedere!

Am telefonat la numărul lui Perryside, care mi-l dăduse şi o voce de la celălalt capăt al firului a răspuns că da, era The Firs, dar familia Perryside nu mai locuia acolo de aproape şapte ani. Ei cumpăraseră casa de la maiorul şi doamna Perryside şi, dacă aşteptam ar putea să-mi găsească noua adresă şi numărul de telefon.

Am aşteptat. Au găsit-o. Le-am mulţumit şi am spus noapte bună.

La noul număr, o altă voce a spus: „Nu, maiorul şi doamna Perryside nu mai locuiesc aici". Vocea cumpărase bungalow-ul de la ei în urmă cu cîteva luni. Se pare că familia Perryside plecase într-un azil, în Hitchin. „Care azil?" Ei n-ar putea să-mi spună, dar era sigur în Hitchin. Sau în apropiere, aşa credeau.

Am spus oftînd mulţumesc şi am închis telefonul.

Maiorul şi doamna Perryside, ajunşi bătrîni şi probabil mai săraci, ştiind că Maynard făcuse milioane din calul lor, mai ţineau oare în ei atîta supărare încît, la vîrsta asta înaintată, să-i mai pot asmuţi asupra lui? Dar, chiar dacă nu, cred că era de folos să vorbesc cu ei.

Dacă aş putea să-i găsesc; în Hitchin sau în împrejurimi.

Am sunat la mine acasă şi mi-am adunat mesajele de la robot: patru erau de la diverşi antrenori, unul de la Holly şi, în final, un bărbat necunoscut, care mă ruga să-l sun la numărul alăturat.

Am telefonat mai întîi lui Wykeham Harlowe, pentru că el, la fel ca bunicul, se ducea devreme la culcare; şi el, de

asemeni, mi-a spus că era în pijama.

Am vorbit o vreme despre caii care au alergat astăzi şi despre cei pentru ziua următoare şi restul săptămînii, discuţii mai mult sau mai puţin obişnuite de seară. Şi, ca de obicei în ultimii ani, el a zis că n-o să vină mîine la Towcester, pentru că era prea departe. Eventual la Ascot, zicea el, vineri sau sîmbătă. O să meargă la Ascot, probabil numai pentru o zi, dar oricum va fi acolo.

— Grozav, am zis eu.

— Ştii cum e, Paul, a spus el. Ciolane bătrîne, ciolane bătrîne.

— Da, am spus. Ştiu. Eu sînt Kit.

— Kit? Bineînţeles că tu eşti Kit. Cine altcineva ai putea fi?

— Nimeni, am zis. Am să sun mîine seară.

— Bine, bine. Ai grijă de debutanţii aceia. Noapte bună, atunci, Paul.

Apoi am vorbit cu alţi trei antrenori despre caii pe care-i voi călări pentru ei în săptămîna aceasta şi săptămîna viitoare şi, în cele din urmă, după ora zece şi căscînd într-una, am format ultimul număr, cel neidentificat.

— Aici e Kit Fielding, am spus.

— A! A urmat o pauză, după care s-a auzit un uşor, dar foarte desluşit declic. Îţi ofer o şansă fantastică, a spus o voce civilizată.

A făcut o pauză. Eu n-am zis nimic. A continuat foarte lin:

— Treizeci de mii înainte, zece mii după.

— Nu, am spus.

— N-ai auzit amănuntele.

Auzisem destul. Am închis fără să mai spun nici un cuvînt şi am rămas pentru o vreme cu ochii pironiţi în tavan, privind în gol.

Mi se făcuseră propuneri şi înainte, dar nu chiar ca aceasta. Niciodată o sumă atît de mare.

Lichelele, astea, de-acum şi de altădată, întotdeauna au vrut ca jocheii să piardă curse la cerere, dar eu nu mai fusesem abordat de nici unul din ei în mod serios de ani şi ani; de cînd se săturaseră să-i tot refuz.

În seara asta era o voce necunoscută sau una pe care n-o auzisem destul de des ca s-o pot recunoaşte. Registru înalt. Cultivată. M-au trecut fiori pe şira spinării. Vocea, modul de abordare, suma, timpul, totul îţi dădea senzaţia oribilă de cursă.

M-am uitat la numărul de telefon ce mi se dăduse.

Un număr din Londra. Începea cu 722. Am bătut în furcă şi am întrebat centralista în ce parte a Londrei erau numerele cu 722, asemenea informaţii găsindu-se în cartea de telefoane.

— Aşteptaţi, mi-a răspuns şi, aproape imediat, mi-a zis: 722 este în zona Chalk Farm, Hampstead.

I-am mulţumit. Chalk Farm, Hampstead nu însemna nimic pentru mine, afară doar că nu era un cartier al celor din lumea curselor. Ba chiar dimpotrivă, aş fi zis. În Hampstead viaţa tindea să fie intelectual introvertită, nici vorbă de ţipete în aer liber.

De ce Hampstead...

Am adormit în fotoliu.

*
* *

După o noapte petrecută cel puţin pe jumătate în pat, dimineaţa am băut puţină cafea, apoi am ieşit după cumpărături şi a trebuit să stau în curent în faţa vitrinelor de pe Tottenham Court Road, aşteptînd ca dispozitivele electronice să deschidă grilajele metalice.

Am găsit un loc unde să-mi tragă banda profesională a lui Rose despre Maynard pe o casetă obişnuită, care să meargă în aparatul meu video. Nu mi s-au pus întrebări privind copyright-ul. Tînărul îndatoritor care mi-a făcut serviciul a părut dezgustat şi uluit că nu era un material porno, dar l-am înveselit puţin cumpărînd o cameră de înregistrat video, uşoară, un set de baterii pentru ea şi cîteva casete noi. Mi-a arătat în detaliu cum să mînuiesc totul şi m-a încurajat să mai trec prin prăvălia lui. A zis că mi-ar putea indica un mic şi folositor club al celibatarilor, dacă aveam nevoie de terapie.

Am refuzat oferta, am îngrămădit totul în maşină şi-am pornit-o spre nord, spre Hitchin, care nu era chiar pe drumul spre Towcester, dar cel puţin nu în direcţie diametral opusă.

Cînd am ajuns acolo, a fost uşor ca să-i găsesc pe soţii Perryside: erau în cartea de telefoane. Maior C. Perryside, strada Conway Retreat, nr. 14, Ingle Barton. Localnici săritori mi-au arătat pe unde s-o iau spre satul Ingle

Barton, care se afla la trei mile de oraş şi alţii de acolo mi-au explicat cum să găsesc numărul 14 printre celelalte case pentru pensionari.

Acestea erau, de fapt, lungi şiruri de clădiri mici, cu un singur cat, lipite una de alta, fiecare cu uşa din faţă vopsită în culori luminoase şi un minuscul răzor de flori. Spre case duceau doar nişte alei înguste: maşina trebuia s-o laşi într-o parcare şi de acolo să mergi pe jos de-a lungul potecilor pavate cu grijă, printre petice de iarbă. Oamenii care se ocupau de transportul mobilei, mi-am zis, pesemne că blestemau amarnic acest mod de dispunere circular, care însă, în mod sigur, îţi crea o senzaţie de pace neobişnuită, chiar şi într-o dimineaţă rece şi umedă de noiembrie.

Am mers spre numărul 14 cu camera video în geanta ei. Am apăsat butonul soneriei. Am aşteptat.

Pretutindeni era linişte şi n-a răspuns nimeni. După alte două sau trei tentative de a suna sau de a bate, la fel de infructuoase, am mers la uşa vecinilor din dreapta şi am încercat acolo.

Mi-a răspuns o doamnă în vîrstă, binevoitoare, cu ochi rotunzi, luminoşi.

— S-au dus după cumpărături, a spus ea.

— Aveţi idee cît vor sta acolo?

— N-au nici o grabă.

— Cum i-aş putea recunoaşte? am întrebat-o.

— Maiorul are păr alb şi merge cu baston. Lucy cred că poartă o pălărie pescărească. Şi, tinere, dacă vrei să le aduci acasă cumpărăturile, ai să fii bine venit Dar nu

încerca să le vinzi enciclopedii sau asigurări pe viaţă. Îţi pierzi timpul de pomană.

— Nu vînd nimic, am încredinţat-o.

— Atunci, magazinul este dincolo de parcare, în jos, pe stînga.

A înclinat scurt şi grăbit din cap şi s-a retras în spatele uşii de culoarea lavandei, iar eu am pornit-o în direcţia pe care mi-o arătase.

I-am găsit pe soţii Perryside, care puteau fi recunoscuţi atît de uşor, chiar pe punctul de a ieşi din micul magazin sătesc, fiecare purtînd un coş şi mişcîndu-se extrem de încet. M-am îndreptat spre ei fără grabă şi i-am întrebat dacă i-aş putea ajuta.

— Drăguţ din partea dumitale, mi-a spus maiorul posac, întinzîndu-mi coşul.

— Ce vinzi? m-a întrebat Lucy Perryside cu suspiciune, dîndu-mi-l şi pe al ei. Indiferent ce e, nu cumpărăm.

Coşurile nu erau grele: conţinutul părea sărăcăcios.

— Nu vînd nimic, am spus începînd să merg alături de ei, în pas de melc, care părea dictat de picioarele nesigure ale maiorului. Numele de Fielding vă spune ceva?

Au clătinat din cap.

Lucy, sub pălăria pescărească uzată, de tweed, avea o faţă uscăţivă, autoritară, puternic ridată din pricina vîrstei, dar hotărîtă, după cum era şi gura. Vorbea cu o vădită distincţie, a celor din clasele de sus, şi-şi ţinea spatele drept ca o vergea, parcă spre a se apăra de năvala timpului. Lucy Perryside, în diverse ipostaze şi în diverse secole, se aruncase orgolioasă în lupta cu blestematele

adversităţii ale sorţii şi trecuse prin ele fără să se plece.

— Numele meu este Kit Fielding, am spus. Bunicul meu antrenează cai în Newmarket.

Maiorul s-a oprit de-a binelea.

— Fielding. Da. Îmi amintesc. Nouă nu ne place să vorbim despre curse. Fii amabil, mai bine să ne ţinem departe de acest subiect.

Am dat uşor din cap şi am continuat să ne mişcăm ca înainte, de-a lungul aleii reci, cu pomi desfrunziţi, învăluiţi în presentimentul ploii mărunte de toamnă. După o vreme Lucy a spus:

— Clement, pentru asta a venit, să vorbească despre curse.

— Da? a întrebat maiorul neliniştit.

— Da, mă tem că da.

De data asta, totuşi, a continuat să meargă, cu resemnare parcă; şi i-am simţit cu acuitate dezamăgirea şi încercările pe care le făcuse de a se acomoda cu declinul, înghiţindu-şi durerea şi comportîndu-se civilizat şi cu demnitate în faţa dezastrelor.

— Eşti jurnalist? m-a întrebat Lucy.

— Nu... jocheu.

M-a măsurat rapid din cap pînă-n picioare.

— Eşti prea lung pentru un jocheu.

— Curse cu obstacole, am spus.

— A! Ea a dat din cap. Noi n-am avut cai pentru steeplechase.

— Fac un film, am spus. Despre ghinioane în lumea curselor. Şi mă întrebam dacă aţi vrea să mă ajutaţi cu un

fragment. Contra cost, bineînţeles.

S-au uitat unul la celălalt, cercetîndu-şi reacţiile, şi, în chip tacit, se pare că au hotărît să nu respingă oferta iară a asculta despre ce e vorba.

— Ce avem de făcut? a întrebat Lucy prozaic.

— Doar să vorbiţi. Să vorbiţi spre cameră. Am arătat spre geanta pe care o purtam lîngă coşuri. N-o să fie greu.

— Subiectul? a întrebat maiorul şi, înainte ca eu să-i pot răspunde, a oftat şi a spus: Metavane?

— Da, am zis.

Au primit afirmaţia mea de parcă ar fi trebuit să facă faţă unui pluton de execuţie şi, în cele din urmă, Lucy a spus:

— Pentru o recompensă. Foarte bine.

Am menţionat o sumă. N-au făcut nici un comentariu, dar era clar din înclinările lor din cap că o considerau suficientă, că era bine venită pentru ei, fiind în mare nevoie de bani.

Am înaintat încet traversînd parcajul şi de-a lungul potecii pavate, apoi am intrat în casă prin uşa din faţă, de un albastru siniliu şi, la invitaţia lor, mi-am scos camera video şi-am introdus caseta.

S-au aşezat în chip firesc unul lîngă altul, pe sofaua acoperită cu un creton cîrpit ici-colo cu diverse petice. Locuiau într-o cameră neaşteptat de spaţioasă, cu ferestre mari, glisante, care dădeau într-o curticică retrasă şi pavată, unde vara puteau să stea la soare. Aveau un dormitor, spunea Lucy, o bucătărie şi o baie şi, după cum se vedea, erau confortabile.

Mi-am dat seama că mobila, deşi puţină, era veche şi că tot ceea ce se putuse vinde, fusese vîndut.

Am potrivit camera de luat vederi aşa cum fusesem învăţat şi am aşezat-o pe masă, pe un teanc de cărţi, îngenunchind în spatele ei ca să privesc prin vizor.

— E-n ordine, am spus. Am să vă pun întrebări. Vreţi doar să priviţi spre obiectiv în timp ce vorbiţi?

Au încuviinţat din cap. Ea i-a luat mîna: ca să-i dea curaj, cred, mai degrabă decît de a primi.

În tăcere, am început înregistrarea şi am spus:

— Domnule maior, vreţi să-mi povestiţi cum aţi ajuns să-l cumpăraţi pe Metavane?

Maiorul a înghiţit în sec şi a clipit, arătînd distins, dar nefericit.

— Domnule maior, am repetat eu stăruitor, vreţi să-mi spuneţi cum l-aţi cumpărat pe Metavane?

Şi-a dres vocea.

— Eu... ă-ă... noi... întotdeauna am avut un cal, cînd şi cînd. Cîte unul doar, de fiecare dată. Ştii, nu ne puteam permite mai mulţi. Dar îi iubeam. A făcut o pauză. L-am rugat pe antrenorul nostru... se numea Allardeck... să ne cumpere un mînz de un an la un preţ mai scăzut. Nu prea scump, ştii. Nu mai mult de zece mii. Asta a fost întotdeauna limita. Dar la preţul acela ne-am distrat de minune, au fost vremuri bune. La patru-cinci ani cîteva mii pentru un cal şi taxele de antrenament. Convenabil, vezi.

— Continuaţi, domnule maior, i-am spus blînd cînd s-a oprit. Povestiţi foarte bine.

A înghiţit în sec

— Allardeck ne-a cumpărat un mînz care ne-a plăcut foarte mult. Nu strălucit ca înfăţişare, mai degrabă mic, dar cu o linie de sînge bună. Genul nostru de cal. Eram încîntaţi. A fost antrenat în timpul iernii, iar primăvara a început să progreseze rapid. Allardeck ne-a spus să nu-l ducem la curse pînă-n toamnă şi, bineînţeles, i-am urmat sfatul. A făcut o pauză. În timpul verii s-a dezvoltat splendid şi Allardeck ne-a spus că era foarte iute şi că am putea avea un cal, într-adevăr, foarte bun dacă totul merge bine.

Vechile amintiri ale acelor ameţitoare zile i-au aprins o uşoară strălucire în ochi şi mi l-am imaginat pe maior cum trebuie să fi fost atunci cînd deborda de entuziasm juvenil şi de mîndrie inofensivă.

— Şi apoi, domnule maior, ce s-a întîmplat mai departe?

Lumina s-a stins treptat şi a dispărut. A înălţat din umeri şi a spus:

— Vezi, am avut mare ghinion.

Părea încurcat, neştiind cît de mult să spună, dar Lucy, care căzuse la învoială pentru cîştig, s-a dovedit a avea mai puţine reticenţe.

— Clement a fost membru al companiei Lloyd, a spus ea. A fost într-una din acele societăţi pe acţiuni care a dat faliment... mulţi oameni din lumea curselor au fost, îţi aminteşti? Bineînţeles, l-au chemat ca să-l compenseze pentru pierderea părţii sale.

— Înţeleg, am spus şi înţelegeam într-adevăr. Poliţele de asigurare sînt bune, de fapt, atîta vreme cît nu este nevoie să fie achitate.

— O sută nouăzeci şi trei de mii de lire, a rostit maiorul cu greutate, de parcă şocul era încă foarte recent, în afara depunerii mele de la Lloyd, care era de alte douăzeci şi cinci. Societatea Lloyd, bineînţeles, le-a luat imediat. Şi nu era un timp propice vînzării de acţiuni. Preţurile erau la pămînt. Ne-am zbătut în toate părţile, ştii, să vedem ce putem face. A tăcut o vreme posomorît, apoi a continuat. Casa ne era deja ipotecată. Consilierii financiari, înţelegi, totdeauna ne-au sfătuit că este cel mai bine să-ţi pui ipotecă pe casă şi să foloseşti banii în investiţii. Dar investiţiile scăzuseră foarte mult... unele din ele nu s-au restabilit niciodată.

Chipul vestejit se alungise la amintirea eşecului. Lucy îl privea neliniştită mîngîindu-i mîna uşor şi protector cu un deget.

— N-are rost să mai stărui asupra acestui lucru, a spus ea încurcată. Am să-ţi spun eu ce s-a întîmplat. Lui Allardeck i-au ajuns la ureche necazurile noastre şi a zis că fiul său, Maynard, ne-ar putea ajuta, pentru că se pricepe la finanţe. Noi îl întîlnisem o dată sau de două ori pe Maynard şi el fusese încîntător. Aşa că el a venit la noi acasă şi a spus că, dacă vrem, dat fiind că sîntem clienţi atît de vechi ai tatălui său, ar putea să ne împrumute toţi banii de care avem nevoie. Banca se învoise să ne avanseze cincizeci de mii, luînd ca gaj acţiunile noastre, dar încă mai rămîneau o sută patruzeci. Te plictisesc?

— Nu, nu, am spus cu fermitate. Vă rog, continuaţi.

Ea a oftat.

— Metavane urma să alerge cam peste şase săptămîni

şi cred că ne agăţam de un fir de pai, speram c-o să cîştige. Aveam aşa de mare nevoie de asta. Nu voiam să-l vindem înainte de a fi participat la o cursă, indiferent cît am putut obţine. Dacă cîştiga, avea să-i crească preţul foarte mult. Aşa că am fost copleşiţi de oferta lui Maynard. Rezolva toate problemele noastre. Am acceptat. Eram bucuroşi din cale afară. Am depus la bancă cecurile lui şi Clement a plătit toate pierderile sale de la Lloyd.

Colţurile gurii i se lăsaseră în jos din pricina cumplitei amărăciuni, dar gîtul îl ţinea tot drept.

— V-a luat Maynard dobînzi? am întrebat.

— Foarte mici, a spus maiorul. Cinci la sută. Am zis că este al naibii de bun. Colţurile gurii lăsate în jos erau identice cu ale soţiei. Ştiam că avem de tras, dar eram siguri că ne vom pune, într-un fel, iar pe picioare. Ştii, aveam să facem economii, să vindem lucruri, lui urma să-i achităm treptat, să-l vindem pe Metavane după ce va fi cîştigat.

— Da, am zis. Ce s-a întîmplat mai departe?

— Nimic deosebit, cam vreo cinci săptămîni, a spus Lucy. Apoi Maynard a venit din nou la noi acasă într-o stare îngrozitoare şi ne-a spus că are două veşti foarte proaste pentru noi. Zicea că va trebui să-şi ia ceva din banii pe care abia ni-i împrumutase, pentru că el însuşi avea dificultăţi şi partea cea mai proastă era că tatăl său îl rugase să ne spună că Metavane se şchiopase atît de rău la antrenament că medicul veterinar a spus că n-o să poată să alerge pînă la închiderea sezonului. Atunci eram la sfîrşitul lui septembrie. Noi contasem că el o să alerge în

octombrie. Am fost absolut şi total zguduiţi, pentru că, bineînţeles, nu ne mai puteam permite să plătim taxele de antrenament încă şase luni, pînă cînd începeau iarăşi întrecerile, în martie, şi ceea ce era mai rău, un cal de doi ani, şchiop, care n-a participat la nici o cursă nu mai valora mult. Nu mai puteam să-l vindem nici măcar la preţul la care îl cumpărasem.

A făcut o pauză, cu privirea atît de îndurerată, cufundată în trecut, că-ţi sfîşia inima.

— Continuaţi, am spus.

A oftat.

— Maynard s-a oferit să-l ia pe Metavane din mîinile noastre.

— Chiar aşa s-a exprimat?.

— Da. Exact. Să-l ia din mîinile noastre, aşa a spus. Ba mai mult, a zis el, avea să scadă zece mii din datoria noastră, exact ca şi cum mînzul încă mai valora atît. Dar, spunea el, avea neapărat nevoie de bani gheaţă şi dacă puteam să-i dăm noi o sută de mii imediat. S-a uitat la mine posomorită. Noi, pur şi simplu, n-aveam cum. I-am explicat amănunţit totul. Şi-a dat seama că era exclus să-i plătim fără să împrumutăm de la un cămătar cu o dobîndă mare şi el a zis că în nici un caz n-o să ne lase să facem asta. Era înţelegător şi drăguţ şi părea atît de îngrijorat că, în cele din urmă, ne-am trezit că-l consolam noi pentru necazurile lui, asigurîndu-l că vom face tot ceea ce este omeneşte posibil ca să-i plătim datoria cît mai curînd.

— Şi apoi?

— Apoi, el a zis că ar fi mai bine să legalizăm totul, aşa

că am semnat hîrtiile prin care îi transferam lui proprietatea asupra lui Metavane. El a modificat suma pe care i-o datoram, de la o sută patruzeci, la o sută treizeci de mii, iar noi am semnat un angajament bancar ca să-i plătim regulat, lună de lună. Toţi eram nefericiţi, dar părea că este cel mai bun lucru de făcut.

— L-aţi lăsat să-l ia pe Metavane fără o marjă pentru neprevăzute? am întrebat. Nu i-aţi cerut o reducere a datoriei dumneavoastră în cazul în care calul se dovedea a fi bun?

Lucy şi-a clătinat capul cu un aer obosit.

— Nu ne-am gîndit la neprevăzute. Cine se gîndeşte la aşa ceva cînd e vorba de un cal şchiop?

— Maynard zicea că el ar fi trebuit să ne ceară dobînzi de zece la sută, a spus maiorul. El se tot scuza, punea că se simte jenat.

— Poate să era, am zis.

Lucy a încuviinţat din cap.

— Jenat din pricina propriilor lui ticăloşii. A plecat lăsîndu-ne foarte nenorociţi, dar asta n-a fost nimic faţă de ceea ce am simţit două săptămîni mai tîrziu. Metavane a alergat într-o cursă pentru cai de doi ani la Newmarket şi a cîştigat cu trei lungimi. Nu ne venea să credem. Am văzut rezultatul în ziar. I-am telefonat imediat lui Allardeck. Şi cred că-ţi imaginezi ce-a spus.

Am înclinat uşor din cap.

— A zis că nu-şi putea da seama de ce-am crezut că Metavane este şchiop. Nu este şi n-a fost niciodată. În ultimul timp lucrase excelent pe landă.

XII

— Cred că nu v-aţi gîndit, am spus eu cu blîndeţe, să cereţi să vedeţi raportul medicului veterinar? Sau măcar, pentru siguranţă, să-l întrebaţi pe Allardeck?

Lucy a clătinat din cap.

— Am luat de bun cuvîntul lui Maynard.

Maiorul a încuviinţat cu tărie.

— Am avut încredere în el. Ştii, era fiul lui Allardeck.

Lucy a spus:

— Bineînţeles, noi am protestat vehement pentru că Maynard ne spusese deliberat o minciună, dar el a zis că nu. Pur şi simplu a negat că ne-ar fi spus vreodată că Metavane n-o să mai alerge pînă în primăvară. Ni s-a tăiat respiraţia cînd am auzit. Clement s-a plîns la Clubul Jocheilor, dar fără folos. Maynard i-a îmbrobodit şi pe ei. Le-a spus că noi înţelesesem greşit. Arbitrii au fost foarte reci cu Clement. Şi ştii ce cred? Probabil că Maynard le-a zis că noi încercăm să-i stoarcem şi mai mulţi bani, în vreme ce el fusese atît de generos să ne ajute să ieşim dintr-o situaţie foarte grea.

Amîndoi începuseră să arate epuizaţi şi am simţit că mă cuprind vagi remuşcări de conştiinţă. Dar am continuat:

— Vă rog, spuneţi-mi starea actuală a datoriilor dumneavoastră şi cît v-a dat Maynard din cîştigurile lui şi din trecerea lui Metavane ca armăsar în proprietate de grup.

Amîndoi au rămas holbîndu-se la mine.

Maiorul a răspuns parcă surprins:

— Nimic.

— Cum adică nimic?

— Nu ne-a dat nici o leţcaie.

— El a vîndut calul pe acţiuni în valoare de milioane, am spus eu.

Maiorul a încuviinţat din cap.

— Am citit despre asta.

— I-am scris, a spus Lucy cu obrajii uşor îmbujoraţi. L-am rugat ca măcar să ne scutească de ceea ce îi mai datoram.

— Şi?

— N-a răspuns.

— Lucy a scris de două ori, a spus maiorul încurcat. A doua oară i-a trimis o scrisoare recomandată, ca să i se înmîneze personal, aşa că ştim că trebuie s-o fi primit.

— N-a răspuns, a zis Lucy.

— Noi am împrumutat bani şi asta e, a spus maiorul cu resemnare. Restituirile şi dobînzile ne iau cea mai parte din venit şi nu cred că o să le terminăm vreodată de plătit.

Lucy l-a mîngîiat uşor pe mînă.

— Ştii, amîndoi avem optzeci şi doi de ani, a spus ea.

— Şi nici un copil? am întrebat.

— Nici un copil, a spus Lucy cu părere de rău. N-a fost să fie.

Am pus camera de luat vederi în geantă, mulţumindu-le şi dîndu-le banii pe care-i aveam pentru plata băieţilor de la grajduri ai lui Bobby, sumă pe care o încasasem

dintr-unul din cecurile lui Bobby, prin valetul meu, la Newbury. Pentru valetul meu, devenit un fel de bancă ambulantă, aceasta ajunsese o rutină de serviciu, aşa că el s-a învoit să-mi aducă bani numerar şi pentru celelalte cecuri la Towcester.

Maiorul şi Lucy au primit banii cu o oarecare jenă, dar mai uşuraţi, şi mă întrebam dacă, de fapt, nu s-au temut că n-am să le plătesc o dată ce obţinusem ceea ce am vrut. Ei învăţaseră la o şcoală dură a vieţii.

M-am uitat la ceas şi i-am rugat să dau un telefon scurt de la aparatul lor. Au încuviinţat amîndoi din cap la unison şi am format numărul directorului băncii unde-mi aveam banii.

— John, am zis.

— Kit.

— Fii atent, mă grăbesc, sînt în drum spre cursa de la Towcester, dar mă gîndeam... Este adevărat, aşa-i, că se pot depune bani în contul meu fără ca eu să ştiu?

— Da, printr-un transfer direct de la o altă bancă, cum sînt onorariile tale de la curse. Dar ai să le vezi în următorul extras de cont.

— Ei bine, am zis, în afară de retribuţiile mele de la curse, ai putea să te ocupi să nu intre nici un ban pentru mine? Dacă apare orice altceva, poţi să refuzi să fie trecut în contul meu?

— Da, pot, a spus el nedumerit, dar de ce?

— Cineva mi-a oferit mită seara trecută, am răspuns. Am avut sentimentul cert că mi se întindea o cursă. Nu vreau să mă trezesc că am fost plătit pe ascuns, pe uşa din

dos, pentru ceva ce n-am nici o intenţie să fac. N-am chef să mă aflu în situaţia de a încerca să le spun arbitrilor că n-am luat bani.

După o scurtă pauză, el a întrebat:

— Este aceasta una din intuiţiile tale?

— M-am gîndit doar ca să iau unele măsuri de precauţie.

— Da, a zis el. E-n ordine. Dacă intervine ceva, o să verificăm împreună înainte de a-ţi credita conturile.

— Mulţumesc, i-am spus. Pînă la dispoziţii contrare.

— Şi poate că ai să-mi trimiţi cîteva rînduri cu instrucţiunile tale în scris. Atunci ai să fii complet în siguranţă, dacă a ajuns la urechea arbitrilor.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, i-am spus.

Le-am zis la revedere soţilor Perryside şi am plecat cu maşina, reflectînd la faptul că lipsa lor totală de cele mai elementare precauţii cristalizase în mine gîndul că ar fi prudent să mi le iau pe ale mele proprii.

În primul rînd, ei ar fi trebuit să se asigure împotriva unei pierderi catastrofale la societatea Lloyd şi ar fi trebuit să aducă un alt medic veterinar, care n-avea nici o tangenţă cu Allardeck, să-l examineze pe Metavane. Era uşor să vezi toate aceste lucruri după ce nenorocirea a avut loc. Secretul supravieţuirii era să te gîndeşti la ele înainte.

*

* *

Towcester era un hipodrom la şaizeci de mile nord-vest de Londra, avînd de străbătut pînă acolo un ţinut deluros, acoperit cu verdeaţă. Tot drumul l-am făcut cu mintea la orice, în afară de caii care mă aşteptau.

Cel mai mult m-am gîndit la precauţii.

Aveam în maşină, în afară de sacoşa mea cu lucruri pentru noapte, casetele cu Maynard, caseta cu familia Perryside, camera video şi un mic geamantan al lui Holly, cu jachetele şi celelalte obiecte ale lui Jay Erskine şi Owen Watts. Fără toate aceste lucruri n-am să pot obţine nici un fel de compensaţii sau garanţii viitoare pentru Bobby şi Holly şi mi-a trecut prin minte că ar trebui să-mi iau măsuri ca să nu le fure nimeni.

Sam Leggatt sau oricine altcineva de la *The Flag* îşi va da seama că, dacă ar reintra în posesia lucrurilor ziariştilor, ar fi cu mult mai ieftin şi cu mai puţină bătaie de cap decît să scoată banii, să tipărească scuze umilitoare şi să le facă să ajungă la destinaţie.

Owen Watts şi Jay Erskine aveau toate motivele să se răzbune după pagubele pe care le suferiseră, iar ei puteau, literalmente, să fie oriunde, punînd la cale Dumnezeu ştie ce.

Eu mă îndreptam spre un anume loc şi la o anume oră care fuseseră tipărite în mai mult de jumătate din cotidiene: numele meu figura clar pe paginile hipice, anunţat în timpul nopţii, pentru cursele de la ora unu şi jumătate, două, trei şi trei şi jumătate.

Dacă eu aş fi în locul lui Jay Erskine, mi-am zis, aş sparge mercedesul lui Kit Fielding la ora unu şi jumătate,

trei sau trei şi jumătate.

Dacă eu aş fi în locul lui Owen Watts, poate că la acele ore aş intra cu forţa în casa lui Kit Fielding din Lambourn.

Poate c-au s-o facă.

Poate că nu.

Nu cred că o mică spargere şi o intrare frauduloasă le-ar tulbura cîtuşi de puţin conştiinţele, mai cu seamă că pedeapsa curentă pentru interceptare telefonică ajungea pînă la o amendă de două mii de lire sau doi ani închisoare, sau şi una şi alta.

Dat fiind întunericul în care a avut loc încăierarea, nu ştiu dacă i-aş recunoaşte. Totuşi, s-ar fi putut ca ei să-şi fi dat toată silinţa ca să mă recunoască; mi-ar putea pîndi sosirea în parcajul jocheilor; mi-ar putea urmări maşina.

Trecuseră patruzeci şi cinci de minute de cînd plecasem din satul familiei Perryside către hipodromul Towcester şi mi-am dat seama că jumătate din drum mintea mea şi-a imaginat tot felul de lucruri inutile.

Apoi brusc m-am oprit în centrul oraşului Bletchley şi am reţinut o cameră într-un hotel care părea vechi şi prosper, Leul de Aur. Mi-au verificat cartea de credit şi am fost condus într-o cameră plăcută, unde am agăţat jachetele lui Watts şi Erskine într-un dulap, lucrurile mele pentru noapte le-am dus în baie şi pe toate celelalte le-am aşezat într-un scrin. Recepţionera a înclinat din cap amabil şi impersonal cînd i-am lăsat cheia la plecare şi nimeni altcineva nu mi-a dat nici o atenţie; şi, trăgînd cu coada ochiului spre ceas, dar simţindu-mă categoric mai în siguranţă, am apăsat pedala de acceleraţie şi pînă la

Towcester am condus peste limita de viteză.

În prima şi-n ultima cursă călăream juniorii prinţesei, iar, între ei, un cal de la Wykeham şi altul de la un antrenor din Lambourn.

Cînd am ieşit în padocul de prezentare, prinţesa mă aştepta acolo, radioasă ca de obicei, la fel şi Danielle, care, în ziua aceea mohorîtă, era îmbrăcată într-o haină de un roşu aprins şi pantaloni negri. Cred că mi s-a citit bucuria pe chip. Cu siguranţă, amîndouă au zîmbit pe ascuns, cum o fac femeile cînd ştiu că sînt admirate, iar Danielle, în loc de a-mi strînge mîna, m-a sărutat scurt pe obraz; a fost o uşoară atingere, dar, surprinzător, trupul mi-a fost străbătut de un fior pînă în vîrful degetelor.

A rîs.

— Cum te simţi? m-a întrebat ea.

— Bine. Dar tu?

— Minunat.

Prinţesa a spus blînd:

— La ce te aştepţi de la Kinley, Kit?

Pentru o secundă mintea mi-a fost goală, neînţelegînd nimic, ca apoi să-mi amintesc că acesta era calul ei. Cel pe care urma să-l călăresc: un sur de trei ani, încă necastrat, care se îndrepta spre linia de plecare ca al doilea favorit în prima cursă a vieţii sale. Este timpul, mi-am zis, să mă concentrez asupra slujbei mele.

— Dusty spune că a călătorit bine; este agitat, dar nu din cale afară, am zis eu.

— Şi asta-i bine? a întrebat Danielle.

— E bine, a spus prinţesa încuviinţînd din cap.

— Este matur pentru trei ani, acasă sare superb şi cred că este iute, am spus eu.

— Şi presupun că totul depinde de faptul dacă astăzi îi place s-o facă.

— Da, am răspuns. Îmi voi da toată silinţa.

— Dacă-i place? a întrebat surprinsă Danielle.

— La mai toţi caii le place, am spus. Dar, dacă n-au chef, nu aleargă.

— Îţi aduci aminte de Snowline? m-a întrebat prinţesa. Eu am încuviinţat din cap şi ea s-a adresat Daniellei. Snowline a fost o iapă pe care am avut-o în urmă cu mulţi ani. Era frumoasă, s-o tot priveşti, şi a cîştigat de două sau trei ori la plat, dar eu o cumpărasem pentru steeplechase, în parte, trebuie să recunosc, din cauza numelui pe care-l purta, dar ei nu i-a plăcut să sară obstacole. Am continuat s-o antrenez doi ani, căci aveam o slăbiciune pentru ea, dar a fost o pierdere de bani şi de speranţă. A zîmbit. Wykeham a încercat şi alţi jochei, îţi aminteşti, Kit? Cu cel de al doilea dintre ei, ea nici măcar n-a vrut să ia startul. A fost o mare lecţie pentru mine. Dacă unui cal nu-i place să alerge, nu-ţi mai irosii banii de pomană.

— Ce s-a întîmplat cu Snowline? a întrebat Danielle.

— Am vîndut-o ca iapă de prăsilă. Doi din mînjii ei au cîştigat la plat.

Danielle şi-a plimbat privirile de la mătuşa sa la mine şi înapoi la ea.

— Vouă la amîndoi vă plac cursele la nebunie, nu?

— Absolut, a spus prinţesa.

— Absolut, am încuviinţat eu.

Am încălecat pe Kinley şi l-am dus la pas pe lîngă tribune, ca să-l obişnuiesc cu zgomotele şi mirosurile, apoi ne-am îndreptat spre start, dîndu-i posibilitatea să vadă bine şi îndeaproape şirul de obstacole, lăsîndu-l să stea lîngă cele care-i veneau pînă la înălţimea pieptului, aproape atingîndu-le şi privind pe deasupra lor. Şi-a ciulit urechile, nările i s-au lărgit şi am simţit cum se trezeşte instinctul în el, acea forţă înnăscută care curge în sîngele lui ca un cîntec, voinţa tumultoasă de a alerga şi de a învinge.

Kinley, i-am zis în gînd, tu ştii tot ce-am putut să te învăţ despre sărituri peste obstacole şi, dacă astăzi ai să ratezi, ai irosit în van toate acele dimineţi pe care le-am petrecut cu tine pe terenurile de antrenament în toamna asta.

Kinley şi-a scuturat capul. I-am mîngîiat blînd gîtul cu mîna şi l-am dus la start, amestecîndu-ne printre alţi doi-trei debutanţi şi încă vreo zece care mai alergaseră cel puţin o dată pînă acum, dar nu cîştigaseră niciodată. În Anglia, i se permite unui cal tînăr să participe la o cursă cu obstacole cel mai devreme în luna august din anul cînd împlineşte trei ani, iar Kinley alerga într-o cursă de două mile, pentru cai de trei ani, care încă nu ieşiseră cîştigători.

Unii jochei evitau să practice lecţii de antrenament, dar eu nu m-am sinchisit niciodată de asta, pe considerentul că, dacă participam eu însumi la antrenament, ştiam exact ce putea calul şi ceea ce nu voia să facă. Unii antrenori îşi trimiteau caii începători într-o cursă doar cu o foarte vagă

idee despre cum să abordeze corect un obstacol, dar eu şi Wykeham eram de aceeaşi părere că n-avea sens să te aştepţi la sărituri excelent executate în public fără arpegii acasă.

Wykeham, de obicei, cînd se referea la Kinley îl numea Kettering, după un cal pe care-l antrenase într-un trecut îndepărtat. Era surprinzător, mă gîndeam uneori, că la curse apăreau exact caii care trebuiau; fără îndoială, asta era opera lui Dusty.

Kinley a făcut un ocol şi s-a aliniat într-o stare de nervozitate atît cît era necesară şi, cînd s-a dat drumul la benzi, a ţîşnit ca din puşcă. Totul era nou pentru el, totul necunoscut; nici unul din galopurile de acasă n-au dat vreodată unui cal imaginea exactă a realităţii ce se derula cu o viteză nebună în prima lui cursă. L-am călăuzit treptat, cu mîinile şi cu mintea, fiind atent să nu întrec măsura, să nu-i creez senzaţia că, ceea ce simţea el era greşit, eu doar îl controlam ca să-i menţin starea de freamăt şi nu-mi rămînea altceva decît să aştept.

S-a apropiat de primul obstacol perfect, l-a sărit cu uşurinţă şi am simţit clar că şi-a dat şi el seama de asta, crescîndu-i încrederea în sine. M-a lăsat să-i domolesc puţin pasul cînd ne apropiam de al doilea obstacol, ca să-l poată aborda corect şi să evit încetinirea în timpul săriturii, iar la al treilea a aterizat atît de departe de obstacol că mi-a crescut inima în piept de bucurie. Kinley avea să fie un cal bun. Uneori poţi să-ţi dai seama de asta chiar de la debut, aşa cum intuieşti un mare actor în primul său rol, fie chiar şi modest.

L-am lăsat să vadă clar fiecare obstacol, ţinîndu-l mai mult pe dinafară. Din punct de vedere tehnic coarda era drumul cel mai scurt, dar şi cel mai dificil. El îl putea parcurge dacă-i cream spaţii libere ca să alerge drept, fără a ocoli pe nimeni pînă la sosire.

Ţine-o tot aşa, Kinley, bătrîne, i-am spus; alergi perfect. Doar încetineşte aici puţin, aşa, ca să fii pregătit pentru săritura următoare şi acum, haide, dă-i drumul... Kinley, afurisitule, o să rămînem în urmă dacă sari aşa, aşteaptă doar ca eu să mă ridic în scări şi să mă aplec asupra greabănului tău, dacă nu, o luăm spre casă, nu văd de ce nu, ar fi prima oară cînd aş ieşi din cursă. Gata, haide, dă-i drumul, acolo, Kinley, sari tot aşa şi-o să fim al dracului de aproape de victorie.

L-am odihnit puţin pe ultima porţiune a dealului şi a fost foarte nenorocit simţind că nu-l mai solicit, dar, odată depăşită ultima turnantă, cînd ne mai rămăsese o singură săritură înainte de a intra în linie dreaptă de sosire, am săltat dîrlogii, i-am spus cu voce tare să se acomodeze cu finişul şi l-am strîns puternic cu gambele, trimiţîndu-i periodic mesaje din mîini, zicîndu-i: E-n ordine, băiete, acum zboară, acum aleargă, acum întinde-ţi gîtul nenorocit, asta e tot ce ai de făcut, acesta este viitorul tău, ia-l, îmbrăţişează-l, îţi aparţine întru totul.

Nu-şi mai încăpea în piele de mîndrie cînd ne-am oprit, înţelegînd imediat că procedase perfect, că nenumăratele mîngîieri ce i le dădeam erau de aprobare, că aplauzele cu care a fost întîmpinat cînd a sosit în ringul arbitrilor însemnau chemarea la rampă pentru un succes zdrobitor.

Ameţitor pentru un debutant; şi am fost conştient că, din cauza acestei zile toată viaţa îşi va da şi sufletul din el ca să cîştige.

— I-a plăcut, a spus prinţesa radiind de bucurie.

— Cu siguranţă.

— Sărituriile acelea...

Mi-am descătărămat şaua şi mi-am pus-o pe braţ.

— Este foarte bun, am spus. Categoric aveţi un cal grozav.

Ea s-a uitat la mine chibzuind şi eu am dat din cap.

— Nu se ştie niciodată. Este prea devreme ca să fii sigur.

— Despre ce naiba vorbiţi? a întrebat Danielle.

— Despre Triumph Hurdle[14], a spus mătuşa ei.

M-am dus să mă cîntăresc, să mă schimb şi iar să mă cîntăresc pentru cursa următoare, ca din nou să trec prin toată sporovăială cu cel de al doilea cal al lui Wykeham, care nu mai era al prinţesei, ci al unor soţi de vreo şaptezeci de ani, care-l iubeau tot atît de mult.

Ei nu aveau decît acest cal pentru steeplechase, cam bătrîior, care cîndva fusese scos din curse şi lăsat să lîncezească, apoi a fost trimis din nou la antrenament, aşa că m-am bucurat din suflet pentru ei cînd, din cauza experienţei lui, a rezistat de-a lungul celor trei mile, în timp ce alţii au căzut, şi a ajuns ca o vijelie pe primul loc, în ciuda tuturor condiţiilor neprielnice.

Cînd m-am oprit mulţumit la potou mi-am zis că Wykeham n-avea decît să nu meargă la curse, n-avea decît

14 Cursă cu obstacole pentru cei mai buni cai.

să rămînă la obiceiurile lui adînc înrădăcinate în trecut, dar era al dracului de sigur că ştia, totuşi, să antreneze cai care să iasă cîştigători.

Cursa următoare am urmărit-o din tribuna jocheilor, după care am cîştigat din nou pentru un antrenor din Lambourn. Este una din zilele mele mari, mi-am zis încîntat. Un triplu succes. Se întîmplă o dată sau de două ori pe sezon, nu mai mult.

În timp ce-mi descătărămam şaua în ringul arbitrilor, mi-a trecut prin minte că Eric Olderjohn, proprietarul care era lîngă mine şi radia de bucurie, avea ceva de-a face cu Serviciul Public, la un nivel înalt, fapt pe care-l ştiam numai din pricină că, din cînd în cînd, se plîngea că treburile guvernului îl reţin şi nu îşi poate vedea alergînd calul care era mîndria şi bucuria lui.

Dintr-un impuls subit, l-am întrebat dacă n-aş putea vorbi cu el pentru cîteva minute după ce mă cîntăresc şi mă schimb pentru cursa următoare şi, aproape cu aceeaşi formulă ca Vaughnley, a spus expansiv: „Poţi să-mi ceri orice”. Şi, cînd am ieşit, mă aştepta aşa cum a promis.

Am discutat puţin despre calul său care cîştigase, ceea ce era mai presus de orice în mintea lui, şi apoi m-a întrebat ce doresc. I-am spus că voiam răspunsuri la cîteva întrebări şi nu ştiam dacă putea – sau dacă voia – să le obţină pentru mine.

— Dă-i drumul, a zis el. Te ascult.

I-am explicat despre atacurile din ziar asupra lui Bobby şi Maynard, dar, spre surprinderea mea, a dat din cap.

— Dar, am auzit despre asta. Care sînt întrebările?

— Ei bine, prima, dacă într-adevăr Maynard este avut în vedere pentru titlul de cavaler şi a doua, dacă da, cine ar fi putut şti despre acest lucru?

Aproape că a rîs.

— Nu vrei prea mult, nu? Eu nu sînt la departamentul care se ocupă cu conferirea de titluri. Şi-a înălţat privirile spre cer, apoi le-a coborît spre culorile ce le purtam, care, de data asta, erau ale prinţesei. La ce ţi-ar folosi dacă afli?

— Nu ştiu, i-am spus deschis. Dar cineva trebuie să repare, într-un fel, răul care li s-a făcut lui Bobby şi sorei mele.

— Mda. De ce nu pun ei înşişi aceste întrebări?

Am răspuns hotărît:

— Dar ei nu vor.

— Ei nu vor, dar dumneata vrei.

Ochii-i pe jumătate cîntăreau, pe jumătate erau amuzaţi.

— Articolele acelea din ziar au fost cumplit de nedrepte, i-am spus eu convins. Bobby şi sora mea sînt oameni blînzi, bine intenţionaţi, care încearcă să-şi facă meseria de antrenor de cai cu succes şi nu aduc nici un rău nimănui.

— Şi atacurile din presă asupra lor te înfurie?

— Da, într-adevăr. Nu v-ar înfuria şi pe dumneavoastră?

A reflectat.

— Un atac asupra fiicei mele, da, m-ar înfuria. A înclinat scurt din cap. Nu promit, dar am să mă interesez.

— Mulţumesc foarte mult, am spus.

A zîmbit, a dat să plece şi mi-a zis:

— Cîştigă pentru mine din nou, data viitoare.

I-am răspuns că speram s-o fac şi mă întrebam de ce l-am înfăţişat pe Bobby ca un blînd cînd semnele pumnilor lui încă se mai vedeau pe trupul meu printre vînătăile de la curse. Bobby era frate cu vîntul, sub calmul lui dormita sămînţă de uragan.

M-am întors la vestiar ca să-mi iau toca şi cravata şi apoi am ieşit iar în padocul de prezentare pentru cea de a şasea şi ultima cursă a zilei, cea de două mile pentru juniori.

— Absolut îngrozitor, a spus Danielle care stătea acolo.

— Ce? am întrebat.

— Ne-am dus cu maşina medicului la unul din garduri. Ne aflam chiar acolo şi te-am văzut sărind. Viteza aceea... uluitoare... din tribune nici nu-ţi dai seama.

— Aşa este la cursa de trei mile, a zis prinţesa dînd din cap.

— Medicul a spus că aveai mai mult de treizeci de mile pe oră. El zice că toţi sînteţi nebuni. Are dreptate.

Prinţesa m-a întrebat dacă aveam de gînd să obţin şi cea de a patra victorie pe ziua de azi, dar mă îndoiam: calul de acum, Dhaulagiri, nu avea talentul lui Kinley.

— În cursa asta este şi o femeie, a remarcat Danielle, care-i urmărea cu privirea pe ceilalţi jochei ce stăteau cu proprietarii în mici grupuri. M-a privit fără şiretenie. Ce zici dacă eşti înfrînt într-o cursă de o femeie?

— Că a avut un cal mai iute, am spus.

— O!

Prinţesa a zîmbit, dar n-a făcut nici un comentariu. Ea

ştia că nu-mi plăcea să concurez cu cele cîteva femei-jochei profesionişti, nu pentru că mă temeam că ar fi fost lezat eul meu masculin, ci pentru că nu mă puteam dezbăra de spiritul meu protector. Un bărbat cu care eram în competiţie putea să-şi încaseze loviturile, dar mie nu mi-a plăcut niciodată să mă comport dur cu femeile-jochei în timpul cursei; şi, în afară de asta, detestam ceea ce căzăturile şi copitele cailor ar putea aduce feţelor şi trupurilor lor. Femeile-jochei dispreţuiau îngrijorarea mea pentru ele şi profitau dacă puteau.

Dhaulagiri arată bine, mi-am zis privindu-l cum se plimba în padoc. Mai bine decît săptămîna trecută, cînd am făcut exerciţii cu el. Era mai încordat. Avea altă linie a crupei, ceva deosebit în felul de a-şi purta capul.

— Ce este, Kit? a întrebat prinţesa.

Mi-am mutat privirile de la cal spre chipul ei iscoditor.

— Faţă de săptămîna trecută, este într-o formă mai bună, am spus.

— Wykeham a zis că, se pare, că-i plac mai mult cursele de garduri decît cele cu obstacole.

— Da, într-adevăr.

Ochii ei au zîmbit.

— Atunci crezi...?

— Ar fi frumos, nu?

— Minunat, a zis ea.

Am încuviinţat din cap şi am plecat cu Dhaulagiri spre start şi, în chip ciudat, aveam senzaţia că, atît eu, cît şi calul făceam o cursă de plăcere. Trei victorii mă aduseseră într-o stare euforică. Dhaulagiri poate să sară. Aşa că, de

ce nu, de ce naiba să nu fie şi a patra? Starea de spirit a jocheului s-a transmis şi lui Dhaulagiri, aşa cum se întîmpla cu toţi caii. Mi-am dat seama că-n după-amiaza asta Dhaulagiri ar fi zburat cu inima uşoară de pe o stîncă, dacă i-aş fi cerut-o.

Nu era cea mai recomandabilă tactică pentru un cal care alerga prima oară peste garduri mai înalte şi îndrăznesc să spun că Wykeham m-ar fi dezaprobat, dar eu şi Dhaulagiri am mers de-a lungul celor două mile cu o totală şi amicală nechibzuinţă şi, cînd am ajuns primii la potou, m-am gîndit pentru aproape a o mia oară că nu este nimic în viaţă care să poată fi comparat cu bucuria fără de margini a victoriei. Ceva mai bun s-ar putea să mai fie, dar comparabil nu. Rîdeam cu voce tare cînd ne-am oprit.

Starea de exaltare a durat tot drumul spre vestiar, la duş şi a început într-o oarecare măsură să se diminueze cînd valetul meu mi-a dat borseta burduşită cu banii lui Bobby. Valeţii spălau pantalonii jocheilor, le duceau şeile şi celelalte lucruri de la un hipodrom la altul, făcîndu-şi apariţia în fiecare zi cu toate curate. În afară de asta, ei erau radio-şanţul, aplanatorii, ocrotitorii şi banca. Valetul mi-a spus că-mi împrumuta borseta sa, care se punea în brîu şi pe care o folosea în vacanţe, pentru că nu-i plăcea ideea să mă ştie umblînd cu toate acele mii în buzunare.

M-am gîndit la Bobby şi am oftat. O să mă duc cu maşina la Bletchley ca să-mi iau toate lucrurile de la Leul de Aur şi apoi o să merg mai departe, în Newmarket să-i dau banii lui Bobby, ca să-şi poată plăti băieţii de la grajduri ziua următoare, la ora obişnuită, şi să păstreze

restul în seif. O să dorm acolo şi dimineaţă am să plec direct la Ascot.

Mi-am încins borseta direct pe piele şi mi-am tras cămaşa peste ea, valetul dînd aprobator din cap.

— Nu se observă, a spus el.

I-am mulţumit pentru prevedere, mi-am pus hainele de stradă şi am ieşit afară pentru o discuţie ceva mai scurtă ca de obicei cu prinţesa, ai cărei ochi încă mai străluceau sub genele protectoare.

Avusesem unele intenţii vagi s-o rog pe Danielle să mă ajute la pregătirea unei mese nepretenţioase pentru celebrarea celor patru victorii cînd ea a spus că urma din nou să fie la ora şase şi jumătate la birou, aşa că ele trebuiau să plece la Londra dintr-o clipă în alta.

— În weekend-uri lucrezi? am întrebat-o.

— Nu.

— Aş putea... ă-ă, aş putea să te invit sîmbătă seara în oraş?

A aruncat o privire rapidă spre mătuşa ei, la fel şi eu, dar, ca de obicei, nu se putea citi nimic pe chipul prinţesei, dacă ea n-avea de gînd să dezvăluie ceva. N-am simţit nici o batere în retragere, cu toate că, din partea nepoatei, se pare că da, deşi nu ştiu dacă pornea de la ea sau nu.

— Da, a spus Danielle, n-am nimic împotrivă. Am să vin la Ascot. După curse, am putea aranja ceva.

Extraordinar! mi-am zis. A înţeles. Acum două zile, la cel de al treilea obstacol, aproape că-şi văzuse evaporîndu-se speranţele de a ajunge cu maşina din Devon la Londra. Acum două zile. Şi asta, de asemeni, era

extraordinar. Mi se părea că o cunosc de mult mai multă vreme.

— Pe mîine la Ascot, mi-a spus prinţesa strîngîndu-mi mîna în semn de rămas bun. Pînă cînd o să cîştigăm?

— Pînă la Crăciun.

A zîmbit.

— Christmas[15] Fielding.

— Da.

Danielle a spus:

— Cum adică, Christmas Fielding?

— Este numele meu, am răspuns.

— Poftim? Adică, am văzut că pe tabele de afişaj scrie C. Fielding, dar am considerat de la sine înţeles că ţi se spune Kit de la Chistopher.

Am clătinat din cap.

— Ne-am născut în dimineaţa de Crăciun. Christmas şi Holly. Părinţii, îndeobşte, nu se critică.

Se citea simpatie în ochii ei şi ai prinţesei. Le-am părăsit în timp ce ele mulţumeau gazdelor înainte de a porni spre casă, iar eu, nemaiîncăpîndu-mi în piele de încîntare, m-am îndreptat spre propria-mi maşină.

Cînd am văzut-o, mai toată bucuria mi s-a transformat în furie. Roţile erau dezumflate, geamul din partea şoferului spart, iar capacul de la portbagaj era pe jumătate deschis.

Am tras o înjurătură cu voce tare, apoi am ridicat din umeri şi am vrut să mă întorc spre hipodrom ca să dau un telefon. Automobil Clubul se putea ocupa de treaba asta,

15 Crăciun (engl.)

iar eu aveam să închiriez o altă maşină. Lucrurile de care-mi fusese teamă să nu dispară se găseau în siguranţă la Leul de Aur şi, dacă vandalii asta căutaseră, avuseseră ghinion.

Mai toată lumea deja plecase, dar în parcare încă mai erau cîteva maşini şi o persoană sau două se mai învîrteau prin preajmă. Mă gîndeam, în principal, la neajunsurile acestei situaţii, dînd foarte puţină atenţie la orice altceva, şi deodată am auzit o voce în stînga mea spunînd: „Nu mişca, Fielding” şi un alt bărbat s-a înghesuit în mine, din dreapta cu acelaşi mesaj.

Am rămas pe loc, fiind luat prea prin surprindere ca să mă mai gîndesc să fac ceva.

Din ambele părţi mesajul a ajuns la mine foarte clar.

A pătruns prin haină, prin cămaşă, prin piele, undeva deasupra cingătorii cu bani.

— E-n ordine, a spus cel care vorbise mai înainte. Am venit ca să reintrăm în posesia unor lucruri ce ne aparţin. Nu vrei să fii înjunghiat, nu?

XIII

Cu siguranţă, nu voiam.

— Vezi Fordul ăla gri, exact acolo în şosea? a spus bărbatul din stînga mea. O să intrăm în el frumos şi binişor. Apoi o să ne spui unde să mergem pentru nişte jachete şi lucrurile din buzunare. O să stai între noi pe bancheta din spate şi o să-ţi legăm mîinile şi, dacă faci

vreo mişcare bruscă, o să-ţi tăiem tendoanele că n-o să te mai ridici de jos şi adio curse. E limpede?

Gura mi-era uscată şi am înclinat din cap.

— Trebuie să-nveţi că sînt oameni pe care nu poţi să-i strîngi cu uşa. Noi ne aflăm aici ca să te facem să pricepi. Aşa că acum, umblă!

Nu erau Owen Watts şi Jay Erskine. Alte voci, alte staturi, mai în vîrstă şi mai solizi. Şi-au întărit intenţiile cu ghionturi în coastele mele şi eu am început să merg. Mă îndreptam cu paşi rigizi spre Fordul gri.

Aveam să le dau ceea ce voiau: asta era simplu. Nu merita să fiu schilodit pentru cărţile de credit ale lui Owen Watts şi legitimaţia de presă a lui Jay Erskine. Ce-o să mi se întîmple după Leul de Aur asta era întrebarea ce-a pus stăpînire pe imaginaţia mea şi am simţit cum mă trec fiorii prin măruntaie. Ei n-o să-mi dea drumul cu un zîmbet pe buze şi cu strîngere de mînă. Mi-o spuseseră foarte limpede.

Mai era un al treilea bărbat, şoferul, care stătea în Ford. Cînd ne-am apropiat, el a ieşit din maşină şi a deschis ambele uşi din spate. Maşina era îndreptată spre ieşirea către şoseaua principală.

Părea că nu se află nimeni prin preajmă; nimeni suficienţi de aproape ca să-mi vină în ajutor. Am hotărît brusc şi rapid că, în orice caz, n-o să intru în maşină. O să alerg. Să-mi încerc norocul în cîmp deschis. Mai bine sub cerul liber decît în vreun colţ întunecat; decît pe bancheta din spate a maşinii, cu mîinile legate. Eu le-aş fi dat jachetele, dar pe ei îi interesa, în primul rînd, să mă

schilodească şi le simţeam intenţiile aidoma undelor de şoc.

Trebuia să hotărăsc: acum sau niciodată şi deja îmi încordasem muşchii ca să ţîşnesc imediat, cînd a apărut o limuzină neagră înaintînd încet spre ieşirea hipodromului şi s-a oprit la nici şase paşi de unde stăteam strîns flancat. Fereastra din stînga, din spate a coborît şi o voce familiară a spus:

— Ai probleme, Kit?

Niciodată, în toată viaţa mea, n-am fost mai încîntat ca s-o văd pe prinţesă.

— Spune-i că nu, mi-a zis direct în, ureche omul din stînga răsucind mai tare vîrful cuţitului în rană. Scapă de ei.

— Kit?

— Da, am spus.

Chipul prinţesei a rămas imobil. Uşa din spate a rolls-ului s-a deschis larg şi ea a spus scurt:

— Urcă.

Am făcut un salt. M-am aruncat în limuzină cu capul înainte, aterizînd pe mîini, cît mai uşor posibil, peste gleznele ei şi ale Daniellei, iar de acolo m-am rostogolit pe covoraş.

Maşina pornise deja destul de repede, înainte ca prinţesa să-i spună şoferului: „Dă-i drumul. Thomas” şi am văzut chipurile furioase ale celor trei cum se holbau prin ferestre, le-am auzit pumnii cum izbeau în caroseria lucioasă, mîinile lor încercînd să deschidă uşile deja blocate din interior prin comandă automată.

— Au cuţite, a spus Danielle cu groază. Adică... cuţite adevărate.

Thomas a apăsat mai tare pe pedala de acceleraţie făcîndu-i pe cei trei zdrahoni să alerge de-a lungul maşinii, apoi i-a lăsat în urmă şi eu m-am ridicat anevoie pe unul din scaunele rabatabile ce se găseau în faţa banchetei din spate şi-am spus că-mi pare rău.

— Îmi pare rău! a exclamat Danielle.

— Pentru că v-am băgat într-o asemenea încurcătură, i-am spus prinţesei. Mi-am trecut mîna peste faţă. Îmi pare foarte rău.

Thomas a spus fără a arăta deosebit de alarmat:

— Doamnă, oamenii aceia trei au de gînd să vină după noi într-un Ford gri.

M-am uitat prin parbrizul din spate şi am văzut că avea dreptate. Ultimul din ei se agita să urce în maşină arătînd stăruitor cu mîna spre noi.

— Atunci mai bine am găsi un poliţist, a spus prinţesa calm.

Dar, ca în orice zi de curse, poliţiştii părăsiseră hipodromul imediat ce mulţimea plecase. Nu era nici unul la poartă să dirijeze traficul, pentru că nu mai era nevoie. Thomas a încetinit şi a luat-o în direcţia Londrei apăsînd uşor pe acceleraţie.

— Aş putea să vă dau o sugestie, doamnă? a întrebat el.

— Da, spune.

— O să fim mai în siguranţă dacă ne continuăm drumul. Eu nu ştiu unde este poliţia în Stony Stratford, primul oraş în care intrăm. Va trebui să mă opresc şi să întreb.

— Dacă ne ducem la secţia de poliţie, a spus Danielle neliniştită, au să ne ţină acolo o veşnicie ca să ne ia declaraţii şi-am să întîrzii foarte mult.

— Kit? a întrebat prinţesa.

— Mergem înainte, am spus. Dacă aşa e bine.

— Atunci mergi înainte, Thomas, a spus prinţesa, iar Thomas a încuviinţat printr-o înclinare a capului. Şi acum, Kit, a zis ea, spune-ne de ce a trebuit să fii salvat într-un mod atît de melodramatic.

— Îl ameninţau cu cuţitele, a zis Danielle.

— Am observat şi eu. Dar de ce?

— Voiau ceva ce se află în posesia mea. Am respirat adînc căutînd să-mi potolesc incredibila senzaţie de uşurare, dat fiind că nu mă aflam prizonier în maşina din spate, şi-am încercat să mă opresc din tremurat. Totul a început cu nişte articole din ziar despre cumnatul meu, Bobby Allardeck.

Ea a dat din cap.

— Am auzit despre ele de la lordul Vaughnley ieri, după ce-ai plecat.

— Am sînge pe picior, a spus Danielle brusc. De unde aş putea… Şi-a coborît privirile spre glezne şi apoi şi-a ridicat dintr-odată capul şi m-a întrebat: Cînd ai zburat înăuntru ca un acrobat, sîngerai? Încă mai sîngerezi?

— Bănui că da.

— Cum adică, presupui doar? Nu eşti sigur?

— Nu.

M-am uitat sub haină, în stînga şi-n dreapta.

— Ei? a întrebat Danielle.

— Un pic, am spus.

Pesemne că matahalele nu se aşteptaseră ca eu să sar înăuntru cu cuţitele lor deja în mine. Categoric ei reacţionaseră prea încet ca să mă oprească înfingîndu-mi mai zdravăn cuţitele, dar a fost prea tîrziu. Înţepătura fusese pe moment, urmările fiind însă neglijabile. Totuşi, puţin sînge cursese o bucată de vreme.

Prinţesa a spus resemnată:

— Noi n-avem o trusă de prim ajutor, Thomas?

Thomas a răspuns: „Da, doamnă”, şi a scos o cutie neagră dintr-un compartiment interior. A întins-o peste umăr şi eu am luat-o, am deschis-o şi am observat că înăuntru erau pansamente sterile absorbante, de diverse mărimi, tot felul de unguente şi leucoplast. Am luat unul din pansamente şi m-am trezit cu două perechi de ochi care mă priveau.

— Scuzaţi-mă, am spus încurcat.

— Te jenezi! a spus Danielle.

— Mda.

Eram stînjenit de întreaga situaţie. Prinţesa şi-a întors capul cercetînd ogoarele pe lîngă care treceam, în vreme ce eu cotrobăiam pe sub cămaşă ca să lipesc plasturele. Tăieturile s-au dovedit a fi mult prea spre spate ca să le pot vedea.

— Pentru Dumnezeu, a zis Danielle încă urmărindu-mă cu privirea, lasă-mă să te pansez eu.

S-a mutat de pe bancheta din spate lîngă mine, pe scaunul rabatabil, mi-a luat din mînă pansamentul şi mi-a spus să-mi ridic haina şi cămaşa ca să poată vedea ce se

întîmplase. După ce-am procedat întocmai, ea şi-a înălţat încet capul şi s-a uitat ţintă la mine.

— Pur şi simplu nu pot să cred că nu simţi o tăietură ca asta.

Am zîmbit susţinîndu-i privirea. Indiferent ce simţeam, era un mizilic faţă de ceea ce m-ar fi putut aştepta.

— Aplică pansamentul, am spus.

— Bine.

L-a pus şi am schimbat locurile ca să-l poată aplica şi pe celălalt, pe stînga.

— Mare dandana, a spus ea ştergîndu-şi mîinile şi revenind pe bancheta din spate în timp ce eu mi-am vîrît cămaşa neglijent în pantaloni. Prima tăietură este lungă şi teribil de adîncă şi trebuie cusută.

Prinţesa a încetat să se mai uite pe fereastră şi m-a privit atent.

— O să fie bine pentru cursa de mîine, i-am spus.

Şi-a ţuguiat buzele.

— Chiar dacă ai avea amîndouă picioarele rupte sînt convinsă c-ai spune la fel.

— Probabil că da.

— Doamnă, a zis Thomas, ne apropiem de autostradă şi Fordul gri este tot în urma noastră.

Prinţesa a făcut un gest nehotărît cu mîna.

— Cred că e mai bine să ne vedem de drum, a spus ea. Voi ce părere aveţi?

— Mergem înainte, a spus Danielle hotărîtă, iar eu şi Thomas am încuviinţat din cap.

— Foarte bine, atunci spre Londra. Şi acum. Kit,

spune-ne ce s-a întîmplat.

Le-am povestit cum i-am găsit, eu şi Bobby, pe jurnalişti demontînd instalaţia de interceptare telefonică şi cum le-am luat jachetele înainte de a-i lăsa să plece.

Prinţesa a clipit din ochi.

Le-am spus că mă oferisem să restitui jachetele dacă *The Flag* tipărea scuzele faţă de Bobby şi, de asemeni, dacă-i plătea o despăgubire. Le-am explicat cum mi-am găsit maşina spartă şi cum am fost atacat pe neaşteptate.

— Voiau jachetele acelea, am spus. Şi, deşi îmi trecuse prin minte o posibilă spargere, nu mă aşteptasem la violenţă. N-aş putea spune de ce nu mă gîndisem, dată fiind ferocitatea cu care îl atacase Bobby pe Owen Watts. Am făcut o pauză. N-am cuvinte ca să vă mulţumesc îndeajuns.

— Mulţumeşte-i lui Thomas, a spus prinţesa. Thomas a zis că eşti în primejdie. Eu n-aş fi ştiut.

— Mulţumesc, Thomas.

— Se vedea de la o poştă, a spus el.

— Ţi-ai dat seama destul de repede.

— Am fost cîndva la o conferinţă despre cum să-ţi aperi patronul să nu fie răpit.

— Thomas! a exclamat prinţesa. Ai fost, într-adevăr?

El a răspuns cu gravitate:

— N-aş fi vrut să vă pierd, doamnă.

Prinţesa a fost mişcată şi pentru moment n-a găsit un răspuns la îndemînă. Thomas, care de ani de zile, plin de devotament, o ducea cu maşina, era un londonez de vîrstă mijlocie, spătos, liniştit, iar eu avusesem cu el scurte

conversaţii cel mai adesea în parcările de la hipodromuri, unde el stătea în rolls şi citea cărţi. Odată, demult, l-am întrebat dacă nu se plictisea să meargă zilnic la curse, dat fiind că nu-l interesau caii şi nu paria, iar el a spus că nu, îi plăceau călătoriile lungi, îi plăcea solitudinea lui, dar cel mai mult din toate îi plăcea prinţesa. Amîndoi, şi eu şi el, deşi ne deosebeam în multe privinţe, aş îndrăzni să zic că ne-am fi dat şi viaţa pentru prinţesă.

M-am gîndit, totuşi, că ea nu se sinchisea prea mult de pericolul în care ne aflam acum. Mi-am întors privirea spre maşina gri care încă ne urmărea cu încăpăţînare şi am început să reflectez la ce să fac ca să dispar. Mă gîndeam ca, după ce părăsim autostrada, eventual, să mă afund în lăstărişul des, cînd deodată maşina din spate a virat-o periculos de pe banda centrală, a tăiat banda pentru viteze mai mici în sunete sălbatice de claxon şi a dispărut pe un drum lateral.

Thomas a scos un fel de mormăit şi a spus cu uşurare:

— S-au oprit la un service.

— Adică am scăpat de ei? a întrebat Danielle întorcîndu-şi capul spre spate.

— Şi-au schimbat direcţia.

Probabil ca să telefoneze şi să-şi anunţe insuccesul, mi-am zis eu.

Prinţesa a spus „bine”, de parcă asta încheia complet problema şi a început, foarte relaxată, să vorbească despre cai, despre victoriile zilei, despre emoţii mai plăcute, îndepărtînd intenţionat şi cu pricepere discuţia de la strania şi cumplita teroare a mutilării care mă pîndea spre

un pericol cu care eram obişnuit, acela de a-mi frînge gîtul.

Gînd am ajuns în centrul Londrei ea schimbase atmosfera, dîndu-i un aspect de deplină normalitate, comportîndu-se de parcă prezenţa mea în maşina ei era ceva firesc, intrarea mea intempestivă fiind dată uitării. Cred că în aceiaşi termeni civilizaţi s-ar fi dus şi la eşafod şi-i eram recunoscător pentru calmul ce-l revărsase asupra noastră.

Cînd mai aveam o milă pînă acasă şi cînd amurgul se pregătea să treacă în plină noapte prinţesa l-a întrebat pe Thomas dacă o va duce pe nepoata ei în Chiswick, ca de obicei, şi dacă se va întoarce s-o ia la sfîrşitul programului.

— Cu siguranţă, doamnă.

— Eventual, aş putea să mă duc eu s-o iau pe Danielle. L-am scuti pe Thomas de un drum.

— La două noaptea? a spus Danielle.

— De ce nu?

— E-n ordine.

Prinţesa n-a făcut nici un comentariu, nu şi-a exteriorizat nici un sentiment.

— Thomas, se pare că ai o noapte liberă, a fost tot ceea ce a spus; iar către mine: Dacă vrei să mergi la poliţie, Thomas te va duce cu maşina.

Am clătinat din cap.

— N-am de gînd să trec pe la poliţie.

— Dar, a spus ea plină de îndoieli, oamenii aceia îngrozitori...

— Dacă mă duc la poliţie, numele dumneavoastră va fi în ziare.

— O! a spus ea cu indiferenţă. Nu era genul de publicitate după care să se dea în vînt, fălindu-se că şi-a salvat jocheul dintr-o şleahtă de matahale înarmate cu cuţite. Fă cum crezi că e mai bine, a spus ea slab.

— Da.

Thomas s-a oprit în faţa casei ei din Eaton Square şi ne-a deschis portiera ca să coborîm. Pe trotuar i-am mulţumit prinţesei pentru drum. Politeţea era mai presus de orice. Uşor amuzată, a spus că, fără îndoială, avea să mă vadă la Ascot şi, la fel ca în zilele obişnuite, a întins mîna pentru un protocolar rămas bun, acceptînd o uşoară plecăciune din partea mea.

— Pur şi simplu, nu pot să cred, a spus Danielle.

— Dacă iei lucrurile aşa cum trebuie, i-a zis prinţesa blînd, orice pericol poate fi dominat.

*
* *

Am cumpărat o cămaşă şi un hanorac, mi-am luat o cameră la hotel pentru noapte şi m-am oprit în hol ca să închiriez o maşină de la o agenţie ce-şi avea acolo un oficiu de reprezentare.

— Aş vrea o maşină bună, am spus. Un Mercedes, dacă aveţi.

Sus m-am schimbat de cămaşa şi jacheta pătate de sînge în hainele nou cumpărate şi am început o altă orgie telefonică.

La Leul de Aur, al cărui telefon l-am aflat de la

Informaţii, mi s-a spus că nu era nici o problemă, ei aveau numărul cărţii mele de credit, păcat că am fost reţinut pe neaşteptate, iar lucrurile mele se aflau în perfectă stare.

Automobil Clubul mi-a spus să nu-mi fac griji, în cel mult o oră ei îmi vor lua maşina de la hipodromul Towcester. Dacă am să-i sun dimineaţă, îmi vor spune unde au dus-o pentru a fi reparată.

Robotul de la telefonul meu de acasă înregistrase mesaje, cu rugămintea de a-i suna, din partea poliţiei, a unei vecine, a managerului meu bancar, a lui Rose Quince, a trei antenori şi a lui Sam Leggatt.

Vecina mea, o văduvă în vîrstă, avea o voce neobişnuit de agitată, aşa că am chemat-o pe ea mai întîi.

— Kit, dragule, sper că am făcut bine, a spus ea. Am văzut un străin care se învîrtea în jurul casei tale şi am anunţat poliţia.

— Ai procedat perfect, am încuviinţat eu.

— Era în timpul prînzului şi ştiam că trebuie să fi la Towcester, eu întotdeauna îţi urmăresc cursele. Patru victorii! Chiar acum s-a transmis la radio. Ai fost grozav.

— Mulţumesc… Ce s-a întîmplat acasă?

— Nimic, de fapt. Am fost acolo cînd a venit poliţia, le-am dat drumul să intre cu cheia mea. Nu le-a trebuit mai mult de cinci minute ca să sosească, dar nu era nimeni în casă. M-am simţit aşa de prost, însă chiar atunci unul din poliţişti a spus că o fereastră era spartă şi cînd s-au uitat ceva mai bine în jur, au văzut că fusese cineva înăuntru şi cotrobăise. Nu mi-am dat seama dacă lipseşte ceva. Trofeele tale de la curse erau neatinse. Doar geamul de la

baie era spart.

Am oftat.

— Mulţumesc, i-am spus. Sînteţi o scumpă.

— L-am adus pe Pedro de la capătul străzii ca să repare fereastra. Nu mi-a plăcut s-o las aşa. Vreau să spun că oricine ar fi putut intra înăuntru.

— Cînd mă întorc am să vă invit să bem ceva la cîrciumă.

A chicotit.

— Mulţumesc, dragule. O să fie grozav.

Poliţiştii n-au avut nimic de adăugat. Au spus că la întoarcere trebuia să văd dacă îmi lipseşte ceva.

L-am sunat pe managerul meu bancar acasă şi l-am auzit cum mesteca în timp ce vorbea.

— Iartă-mă. Mîncam nişte pîine prăjită, a spus el. La prînz a venit la bancă un bărbat ca să pună în contul tău treizeci de mii de lire.

— Ce bărbat?

— Din păcate, nu l-am văzut. Eram plecat. Era o poliţă bancară, nu un cec personal.

— Fir-ar să fie, am spus cu părere de rău.

— Nu-ţi face griji, n-o să apară în contul tău. Aşa cum ne-am înţeles, am stopat orice intrare. Poliţa bancară este închisă în seif, în biroul meu. Ce vrei să fac cu ea?

— Rupe-o de faţă cu martori, am spus.

— Nu pot să fac asta, a protestat el. Cineva a plătit treizeci de mii de lire pentru ea.

— Unde a fost eliberată?

— La o bancă din City.

— Poţi să-i întrebi dacă îşi aminteşte cine a cumpărat-o?

— Da, o să încerc mîine. Şi fii bun şi trimite-mi imediat instrucţiuni în scris de a nu se opera nici o intrare de bani în contul tău.

— Da, am spus.

— Ai făcut nişte curse foarte frumoase, cu toţi caii aceia cîştigători. S-a transmis la radio.

I-am mulţumit şi-am închis, iar după o oarecare reflectare, am plecat de la hotel, am coborît în staţia de metrou şi l-am sunat de la un telefon public pe Sam Leggatt la *The Flag.*

De data asta n-a trebuit să aştept deloc. Vocea i s-a auzit imediat pe fir, tăioasă şi tranşată.

— Avocaţii noştri spun că tot ce-ai spus ieri aici este egal cu un şantaj.

— Ceea ce reporterii voştri au făcut acasă la cumnatul meu este egal cu o condamnare la închisoare.

— Avocaţii noştri spun că, dacă cumnatul dumitale consideră că are o problemă de aranjat în afara tribunalului, avocaţii lui ar trebui să-i contacteze pe ai noştri.

— Mda, am spus. Şi cît ar dura asta?

— Avocaţii noştri sînt de părere că nu trebuie plătită nici o compensaţie. Ştirea dată în ziar a fost în esenţă adevărată.

— Aţi tipărit scuzele?

— Deocamdată nu. Încă n-am intrat la tipar.

— O să le tipăriţi?

A făcut o pauză lungă.

— Ştiaţi, i-am zis, că astăzi cineva mi-a cotrobăit prin casă, maşina mi-a fost spartă, doi bărbaţi m-au atacat cu cuţite şi cineva a încercat să mă mituiască, plătind treizeci de mii de lire în contul meu de la bancă?

Tăcerea s-a prelungit.

Am continuat:

— Am să spun tuturor pe care-i consider nimeriţi despre interceptarea telefonică. Pornind din clipa de faţă.

— Unde eşti? a întrebat el.

— La celălalt capăt al firului.

— Aşteaptă, a zis. Sună-mă din nou, vrei?

— Peste cît?

— Cincisprezece minute.

— Perfect.

Am pus receptorul jos, rămînînd cu privirile aţintite asupra lui, bătînd toba cu degetele şi întrebîndu-mă dacă, într-adevăr, *The Flag* are echipamentul necesar ca să poată stabili de unde sunam sau dacă imaginaţia mea nu o luase razna.

M-am gîndit că nu-mi puteam permite să mai încasez alte lovituri. Am părăsit staţia de metrou, m-am plimbat pe stradă zece minute, am intrat într-o cîrciumă şi-am sunat la *The Flag.* Din nou telefonul meu nu era aşteptat: centralista mi-a făcut imediat legătura.

Cînd Sam Leggatt a spus; „Da”, se auzeau voci ridicate în fundal.

— Sînt Fielding, am spus.

— Ai sunat mai devreme.

Vocile din fundal s-au oprit brusc.

— Ce-aţi hotărît? am întrebat.

— Vrem să discutăm cu dumneata.

— Vorbiţi.

— Nu. Aici, în biroul meu.

N-am răspuns imediat şi el a spus brusc:

— Mai eşti acolo?

— Da, am zis. Cînd intraţi la tipar?

— Prima ediţie la şase treizeci, ca să prindă trenurile din vestul ţării. Putem aştepta pînă la şapte. Asta e limita.

M-am uitat la ceas. Şase şi paisprezece minute. Prea tîrziu pentru o discuţie, am considerat eu.

— Ascultă, i-am spus. De ce nu tipăriţi doar scuzele şi să vă ocupaţi de distribuire? Cu siguranţă nu este cine ştie ce. Nu vă costă nimic decît benzina pînă la Newmarket. Am să vin la biroul dumitale cînd mă asiguri că ai să faci asta.

— Ai încredere în cuvîntul meu?

— Dumneata ai încredere într-al meu?

A răspuns în silă:

— Da, cred că aştept să returnezi ce ai spus.

— Am s-o fac. Am să fiu de bună credinţă. Dar la fel trebuie să procedezi şi dumneata. I-aţi adus pagube serioase lui Bobby Allardeck şi ar trebui cel puţin să încercaţi să îndreptaţi lucrurile.

— Avocaţii noştri spun că scuzele ar însemna o recunoaştere a culpabilităţii. Ei zic că n-o putem face.

— Atunci asta este, am spus. La revedere.

— Nu, Fielding, aşteaptă.

— Avocaţii dumitale sînt tîmpiţi, am spus şi-am închis

telefonul.

Am ieşit în stradă şi mi-am trecut o mînă prin păr simţindu-mă deprimat şi învins.

Patru victorii, mi-am spus în sinea mea. Se întîmplă atît de rar. Ar fi trebuit să mă scald în şampanie nu să mă dau cu capul de toţi pereţii.

Rănile de sub coaste mă dureau. Nu le mai puteam ignora.

M-am îndreptat fără vlagă spre un alt telefon şi-am sunat la un vechi amic, chirurg.

— O, bună, a spus el vesel. Ce este de data asta? O mică aranjare clandestină de oase?

— Nişte copci, am spus.

— A! Şi cînd călăreşti?

— Mîine.

— Atunci fă o plimbare pînă aici.

— Mulţumesc.

M-am dus la el cu un taxi şi mi-a cusut rana.

— Asta nu e lovitură de copită, a spus el administrîndu-mi un anestezic în partea dreaptă. Ăsta e cuţit.

— Mda.

— Ştii că se vede osul?

— N-am cum să-l văd.

— Mîine să nu ţi se deschidă din nou.

— Atunci coase-o bine.

A lucrat o vreme după care m-a bătut uşor pe umăr.

— Sînt fire care se resorb, de asemeni, copci şi plasture, dar, dacă o să reziste la alte patru victorii, cine

poate şti?

Mi-am întors capul.. Nu-i spusesem nimic despre victorii.

— Am auzit la buletinul de ştiri, a spus el.

A lucrat mai puţin la cea de a doua tăietură şi a spus detaşat:

— Nu credeam că înjunghierile cu cuţitul sînt genul tău.

— Nici eu.

— Vrei să-mi spui cum s-a întîmplat.

Am văzut că mă întreba ca să se reasigure. Venise în ajutorul meu fără comentarii, dar era important pentru el ca să fiu onest.

— Crezi c-am dat de bucluc cu pariorii şi cu cei care aranjează cursele sau lucruri de felul ăsta? l-am întrebat.

— Probabil.

— Atunci te asigur că nu.

I-am povestit pe scurt despre problemele lui Bobby şi am simţit că reticenţele lui au dispărut.

— Şi vînătăile? a întrebat.

— Alaltăieri am căzut sub nişte cai.

A dat din cap prozaic. I-am plătit onorariul în bani şi m-a condus pînă la uşă.

— Noroc, a spus el. Şi mai treci pe aici cînd ai nevoie.

I-am mulţumit, am luat un taxi şi m-am întors la hotel gîndindu-mă la *The Flag* care ieşea în acest moment de sub rotativă fără să fi tipărit scuzele. Mă gîndeam la Leggatt şi la oamenii din spatele lui; la avocaţi, la Nestor Pollgate, Tug Tunny, Owen Watts şi Jay Erskine. Mă gîndeam la forţele şi furiile pe care le declanşasem.

„Tebuie să înveţi că sînt oameni pe care nu poţi să-i strîngi cu uşa”, îmi spusese unul din cuţitari.

Ei bine, învăţam.

Cei de la agenţia de închiriere de maşini din holul hotelului mi-au spus că eram norocos, îmi găsiseră un Mercedes; „Uitaţi cheile, maşina este în garajul subteran”; cînd voiam să ies în oraş, portarul avea să-mi arate unde se află. Le-am mulţumit. „Ne-am dat toată silinţa”, au spus ei.

Cînd am ajuns la camera mea, am comandat ceva de mîncare şi i-am telefonat lui Wykeham să-i spun cum cîştigaseră caii lui şi să-i transmit măcar un ecou al bucuriei după-amiezii.

— Au ajuns bine acasă? l-am întrebat.

— Da, toţi au mîncat de-au stins. Dhaulagiri arată de parcă ar fi avut o cursă grea, dar Dusty zice că a cîştigat uşor.

— Dhaulagiri a alergat superb, i-am spus. De altfel, toţi. Kinley este la fel de bun ca oricare din caii pe care i-ai avut.

Am discutat despre viitorul lui Kinley şi despre caii care vor alerga a doua zi şi sîmbătă la Ascot. Pentru Wykeham lunile octombrie, noiembrie, decembrie erau luni de vîrf: atunci caii lui se găseau în cea mai bună formă în fiecare an, succesele care acum se ţineau lanţ fiind aşteptate şi planificate.

Între 30 septembrie şi Anul Nou el îşi trimitea la curse cît se putea de des fiecare cal ce-l avea în grijă. „Prinde momentul”, obişnuia el să spună. După Crăciun, cînd cursele se răreau din pricina gerului şi zăpezii, el îşi lăsa

grajdul, mai mult sau mai puţin, să hiberneze, să se odihnească, să se regrupeze, avînd drept scop o a doua efervescenţă de proporţii în martie. În mare, viaţa mea urma aceste ritmuri, fireşti şi pentru mine şi pentru caii lui.

— Odihneşte-te acum, a spus el jovial. Mîine ai şase curse şi alte cinci sîmbătă. Culcă-te.

— Da, am spus. Noapte bună, Wykeham.

— Noapte bună, Paul.

Mîncarea mea a sosit, am luat cîteva îmbucături şi-am băut puţin vin în timp ce-am vorbit la telefon cu ceilalţi antrenori ce-mi lăsaseră mesaje, după care am sunat-o pe Rose Quince.

— Patru victorii! a spus ea. E prea de tot, nu crezi?

— Asemenea lucruri se mai întîmplă.

— Bineînţeles. Agaţă-te însă bine de momentul tău de glorie, drăguţule, pentru că am nişte veşti proaste pentru tine.

— Cît de proaste?

— Un refuz net şi categoric din partea producătorului de la *Cum se face comerţ.* Pentru nimic în lume n-are de gînd să spună cine l-a asmuţit asupra lui Maynard Allardeck.

— Dar cineva a făcut-o?

— O, bineînţeles. Atîta doar că nu vrea să spună cine. Aş înclina să cred că a fost plătit s-o facă, după cum tot aşa a fost plătit ca să nu-i dea curs, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Indiferent cine l-a plătit s-o facă, pesemne că se

simte trădat.

— Foarte rău, a spus ea. La revedere. Ascultă, am spus eu grăbit, pentru ce a fost în puşcărie Jay Erskine?

— Ţi-am spus. A căutat să obstrucţioneze cursul justiţiei.

— Dar ce anume a comis?

— Din cîte îmi amintesc, a pus nişte indivizi să-l înspăimînte pe martorul principal al acuzării, care, în consecinţă, a fugit din ţară şi n-a mai depus nici o mărturie, aşa că răufăcătorul a scăpat. De ce?

— Mă întrebam, doar. Cît a primit?

— Cinci ani, dar a scăpat după mult mai puţini.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Şi, apropo, unul din favorurile ce mi le datorezi s-a dus. Ţi-am urmat sfatul. Veninul şi-a făcut efectul şi sînt liberă, nu mă mai aflu sub jurisdicţia şovinistului. Aşa că mulţumesc şi noapte bună.

— Noapte bună.

Dacă *The Flag* avea nevoie de indivizi care să intimideze, Jay Erskine putea să facă rost de ei.

Am oftat, m-am frecat la ochi şi m-am gîndit la Holly care tot timpul a fost prezentă în mintea mea, zicîndu-mi s-o sun. Avea nevoie de banii pe care încă îi purtam în cingătoarea din brîu şi intenţionam să-i conving, pe ea şi pe Bobby, să vină dimineaţă la Londra sau la Ascot ca să-i ia.

Voiam să-i spun că, pînă la urmă, reuşisem să obţin să fie tipărite scuzele. Că avocaţii ei şi ai lui Bobby puteau să peroreze la nesfîrşit, că tot n-o să izbutească nimic. Că

spunînd la toată lumea despre interceptarea convorbirilor telefonice s-ar fi putut aduce unele prejudicii ziarului *The Flag*, dar n-avea să influenţeze cu nimic hotărîrea directorului băncii lor. Am format resemnat numărul lui Holly.

— Bineînţeles c-o să venim să luăm banii, a spus ea. Te rog, vrei să te opreşti, să nu mai discuţi despre asta şi să asculţi.

— O.K.

— A telefonat Sam Leggatt. Redactorul şef de la *The Flag.*

— Da? Cînd?

— Cam acum un ceas, un ceas şi jumătate. Cam în jurul orei şapte. A spus că te afli în Londra, undeva în zona Knightsbridge şi mă întreba dacă ştiu unde stai.

— Ce i-ai spus? am întrebat-o alarmat.

— I-am spus unde ai stat noaptea trecută. I-am zis să încerce acolo. Mi-a spus că asta nu este în Knightsbridge şi eu i-am zis că bineînţeles că nu, dar de taxiuri n-auzise? În orice caz, spunea că vrea să-ţi transmită urgent un mesaj. Mi-a cerut să-l scriu. A zis să-ţi spun că scuzele au fost tipărite în acel moment şi vor fi distribuite.

— Ce?! De ce naiba nu mi-ai spus?

— Dar aseară mi-ai zis că aşa o să se întîmple. Adică m-am gîndit că ştiai.

— Doamne Dumnezeule! am exclamat.

— De asemeni, a continuat Holly, el vrea ca să te duci în seara asta la *The Flag.* A zis că, dacă poţi să ajungi acolo pînă-n ora zece, ai să găseşti pe cineva pe care tu vrei să-l

întîlneşti.

XIV

Cînd am apăsat butonul de la sonerie şi am intrat neanunţat prin uşa ce s-a deschis automat, el stătea singur în încăpere, în cămaşă, în spatele biroului său negru, lucios, citind ziarul *The Flag.*

S-a ridicat în picioare încet, cu degetele răsfirate pe ziar, parcă spre a se sprijini, un bărbat scund, solid, cu autoritate purtată cu nonşalanţă, ca pe ceva firesc.

Nu pe mine mă aştepta. Din spatele meu s-a auzit o voce care spunea: „Poftim, Sam” şi s-a apropiat un bărbat fluturînd un dosar.

— Da, Dan, lasă-mi-l, te rog, a spus Leggatt întinzînd o mînă şi luîndu-l. Am să ţi-l trimit înapoi.

— Da? O.K.

Bărbatul, Dan, a plecat uitîndu-se la mine curios şi închizînd uşa cu un pocnet uşor.

— Am primit mesajul dumitale, am spus.

Şi-a coborît privirile spre exemplarul din *The Flag* ce-l avea în faţă, a dat o pagină, l-a întors pe invers ca să pot citi şi l-a împins spre mine.

Mi-am aruncat ochii peste rubrica „Detalii intime”, care avea să stîrnească interesul a cîtorva milioane la micul dejun de vineri şi am văzut că e, cel puţin, jucase corect. Paragraful era tipărit în aldine, într-un chenar negru.

Acesta zicea:

The Daily Flag *recunoaşte că grajdul pentru cai de curse din Newmarket al lui Robertson (Bobby) Allardeck (32 ani) este o afacere solidă şi fără datorii la negustorii locali.* The Daily Flag *îşi cere scuze faţă de domnul Allardeck pentru prejudiciile ce i le-a putut aduce prin ştirile contrarii tipărite anterior în această rubrică.*

— Ei bine? a zis el după ce am citit.

— Mulţumesc.

— Bobby Allardeck ar trebui să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru cumnatul său.

M-am uitat la el surprins şi m-am gîndit la neîncrederea schizofrenică cu care mă privea Bobby, apoi gîndul s-a oprit la sora mea, pentru care, de fapt, acţionasem. Paragraful acela trebuia, cel puţin, să potolească oraşul şi proprietarii şi să readucă grajdul în stare de funcţionare: dacă, bineînţeles, dificultăţile financiare din subsidiar puteau, în egală măsură, fi elucidate.

— Ce v-a determinat să vă schimbaţi hotărîrea? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Dumneata. Avocaţii au spus că dumneata ai să dai înapoi. Eu le-am zis că n-ai s-o faci. Ei cred că pot intimida pe oricine ameninţînd cu procese lungi şi costisitoare. A zîmbit contorsionat. Le-am spus că ai să fii o adevărată pacoste pentru noi dacă nu tipărim scuzele şi-ai fi fost, nu?

— Da.

A încuviinţat din cap.

— I-am convins că nu avem nevoie ca Jay Erskine şi Owen Watts să fie trimişi în tribunal, aşa cum ai putea s-o faci.

— Mai ales că Jay Erskine are deja o condamnare penală.

A rămas înmărmurit pentru o clipă.

— Da, a spus el.

Probabil că acesta a fost unicul fapt care-i determinase să se răzgîndească.

— Jay Erskin a scris atacurile asupra lui Bobby? am întrebat.

După o uşoară ezitare, a dat din cap.

— El a scris totul, cu excepţia scuzelor. Pe acestea le-am scris eu însumi.

A apăsat butonul unui intercom de pe biroul său şi a spus plat:

— Fielding se află aici. Apoi către mine: Unde sînt cărţile de credit, dat fiind că acum am tipărit scuzele?

— Le veţi avea mîine, după ce ziarele vor fi distribuite, aşa cum am promis.

— Nu cedezi niciodată? Owen Watts a pornit deja spre Newmarket, iar celelalte sînt la poştă. S-a uitat la mine căzut pe gînduri. De unde ai aflat despre bancă?

— M-am gîndit că aţi putea să încercaţi să mă discreditaţi. Am cerut să se oprească toate intrările în contul meu.

A strîns din buze.

— Ei nu-şi dau seama cu cine au de-a face, a spus el.

Soneria de la uşa lui a sunat şi el a apăsat imediat pe

buton deschizînd-o. Am întors capul şi am văzut intrînd degajat şi impozant un bărbat pe care nu-l cunoşteam. Era destul de înalt, cu părul pieptănat spre spate, deasupra unei frunţi palide, purta un costum obişnuit, de culoare închisă, cu o cravată în dungi, în culori vii şi avea obiceiul să-şi frece degetele asemeni unui învăţător care şi le-ar şterge de cretă.

— David Morse, şeful departamentului nostru juridic, a spus Sam Leggatt scurt.

Nici unul nu ne-am oferit să ne strîngem mîinile. David Morse m-a măsurat din cap pînă-n tălpi ca pe un exponat, plimbîndu-şi privirea peste hanoracul cu fermoarul descheiat, peste cămaşa albastră şi cravata de dedesubt.

— Jocheul! a spus el cu răceală. Uită-te cine face atîta tărăboi!

Nu i-am dat nici un răspuns, pentru că nu părea să aibă rost vreunul şi prin uşa deschisă din spatele lui a intrat un alt bărbat care aducea puterea cu el ca pe o aură şi mergea cu un pas elastic, căcînd mai mult pe parte exterioară a tălpilor. Acesta, la fel de înalt ca avocatul, avea păr negru, dat cu briantină, piele măslinie, bărbie rotundă, gura mică şi ochii ca două mărgele nege, strălucitoare; de asemeni, umeri puternici, stomac plat şi un costum de un bleumarin pal. Era mai tînăr şi decît Sam Leggatt şi decît Morse şi categoric şeful lor.

— Sînt Nestor Pollgate, a anunţat el cîntărindu-mă din cap pînă-n picioare cum făcuse Morse şi cu aceeaşi lipsă a oricărei formule de salut. Sînt sătul pînă-n gît de mascarada ta. Ai să înapoiezi toate lucrurile ziariştilor mei

imediat.

Vocea-i era puternică, asemeni trupului, voce de bas, cu reverberaţii, într-o engleză foarte corectă, fără un accent special.

— M-aţi chemat aici doar pentru asta? am întrebat.

Nu-i călca pe coadă, îmi spusese Rose Quince. Bine.

Pollgate şi-a strîns buzele şi a ocolit masa trecînd lîngă Leggatt, la fel şi avocatul, aşa că acum erau acolo aliniaţi ca un triumvirat de judecători, eu aflîndu-mă pe banca acuzaţilor, în faţa lor.

Mă mai găsisem în această postură o dată sau de două ori în faţa corpului disciplinar de arbitri şi învăţasem să nu mi se citească pe chip nici teama, nici sfidarea. Orice experienţă proastă părea că poate aduce dividende neaşteptate. Stăteam fără să mă agit şi aşteptam.

— Pretenţia ta că am organizat deliberat o campanie spre a-l ruina pe cumnatul tău este o prostie, a spus Pollgate plat. Dacă faci această afirmaţie în public, o să te dăm în judecată.

— Aţi organizat o campanie ca să distrugeţi şansele lui Maynard Allardeck de a obţine titlul de cavaler, i-am răspuns. Aţi vrut să arătaţi că nu este demn de încredere şi nu v-a interesat cîtuşi de puţin pe cine loviţi o dată cu el. Ziarul dumneavoastră a fost fără milă. Aşa cum este adeseori. Am să-mi exprim această părere ori de cîte ori am chef s-o fac.

Pollgate a înţepenit vizibil. Gura avocatului s-a deschis puţin, iar Leggatt părea că începe să se amuze în sinea lui.

— Spuneţi-mi de ce doriţi să-l ruinaţi pe Maynard

Allardeck? am întrebat.

— Nu e treaba ta, a răspuns Pollgate cu tranşanţa uşii de la tezaurul unei bănci şi mi-am dat seama că, dacă ar fi să aflu vreodată, n-ar fi prin întrebări directe puse vreunuia din această încăpere.

— Aţi considerat, am spus eu, în schimb, că un atac indirect asupra lui Maynard ar fi foarte eficient şi aţi hotărît să ajungeţi la el prin fiul său. Nici măcar nu v-aţi gîndit la nenorocirea pe care i-o aduceaţi fiului. L-aţi folosit. Pentru că aţi făcut uz de el trebuie să-l compensaţi.

— Nu, a spus Pollgate.

— Nu recunoaştem nimic, a spus avocatul. O frază tipic avocăţească. Se poate să fim vinovaţi, dar n-o să admitem niciodată aşa ceva. A continuat: Dacă persişti să încerci să storci bani prin ameninţări, *The Daily Flag* va pune să fii arestat şi te va da în judecată.

Ascultam nu atît cuvintele cît vocea, ştiind că o auzisem undeva recent, frapîndu-mă tonul înalt, distinct, precizia consoanelor şi neîncrederea totală că aş fi dotat cu o oarecare inteligenţă.

— Locuiţi în Hampstead? am întrebat căzut pe gînduri.

— Ce legătură are asta cu ceva? a spus Pollgate cu o iritare glacială.

— Treizeci de mii de lire înainte, zece după.

— Vorbeşti aiurea, a spus Pollgate.

Am clătinat din cap. David Morse arăta de parcă înghiţise o viespe.

— Ai fost un ageamiu, i-am spus. Nu ştii primul lucru cu care se începe mituirea unui jocheu.

— Care este acela? a întrebat Sam Leggatt.

Aproape c-am zîmbit.

— Numele calului.

— Admiţi deci că iei mită, a spus Morse în defensivă.

— Nu, nu iau, dar din cînd în cînd mi s-au făcut propuneri şi spusele dumitale n-au sunat cum trebuie. De asemeni, oferta îţi era înregistrată pe o bandă. Am auzit cînd ai pornit casetofonul. Adevăraţii mituitori nu fac asta.

— Eu te-am sfătuit, totuşi, să fii precaut, i-a spus Sam Leggatt calm.

— N-ai nici o dovadă în privinţa asta, a spus Pollgate categoric.

— Managerul meu bancar deţine o poliţă eliberată în City. Intenţionează ca, în numele meu, să facă cercetări în privinţa originii ei.

— N-o să ajungă nicăieri, a spus Pollgate sigur pe el.

— Atunci probabil că o să procedeze cum i-am cerut de la bun început, adică s-o rupă.

A urmat o scurtă tăcere rigidă. Dacă cereau înapoi poliţa, însemna că admiteau că ei au trimis-o, dacă n-o cereau, însemna că banii aceia se pierdeau într-un complot eşuat.

— Sau ar putea fi transferată lui Bobby Allardeck ca un prim şi mic acont din compensaţie.

— Am auzit destule, a spus brusc Pollgate. Restituie imediat bunurile jurnaliştilor noştri. N-o să fie nici o compensaţie, înţelegi? Nici una! Ai să ajungi, îţi promit, să-ţi doreşti ca niciodată să nu fi încercat s-o obţii cu forţa.

Sub costumu-i civilizat, şi-a adunat umerii aidoma unui

boxer, rotindu-i ca o avertizare concretă privind un atac iminent, literalmente o arcuire a muşchilor, precedînd o explozie a agresiunii mentale. I-am citit pe chip toată brutalitatea ziarului său, precum şi aroganţa puterii absolute. Nimeni n-a reuşit să-l înfrunte prea multă vreme, mi-am zis şi nu intenţionam ca eu să fiu o excepţie.

— Dacă ne creezi probleme prin tribunale, a spus el hotărît, am să te distrug. Te asigur. Am să mă ocup ca tu însuţi să fii acuzat de vreo crimă pe care o deteşti, şi-am să obţin să fii pedepsit şi trimis în închisoare, şi-ţi promit că ai să fii la pămînt, dezonorat şi insultat, cu maximum de publicitate şi discreditare.

Cuvintele finale erau de o cruzime feroce, intenţia de o autenticitate fără echivoc.

Amîndoi, Leggatt şi Morse, păreau impasibili şi mă întrebam ce puteau să citească pe chipul meu. Să n-arăţi nici o teamă... Pe naiba!

Cu siguranţă că n-avea s-o facă, mi-am zis înnebunit. Ameninţarea trebuie să fie doar pentru intimidare. Cu siguranţă, un om în poziţia lui n-avea să-şi rişte propriul statut ca să discrediteze şi să bage în închisoare un adversar care voia atît de puţin, care nu reprezenta un pericol de viaţă sau de moarte pentru ziarul lui sau pentru el personal şi care nu dispunea de un angrenaj coercitiv.

În orice caz, părea îngrozitor. Jocheii au fost întotdeauna vulnerabili la acuzaţii de neonestitate şi era suficient un fleac, ca să deziluzionezi un public cinic. Prezumţia de vinovăţie ar cîntări mult. El ar putea să încerce, fie mai dur, fie mai subtil, să mă acuze de luare de

mită şi cu siguranţă de lucruri şi mai rele. Ceea ce ziarul lui deja pusese la cale ar putea s-o facă din nou şi mai complet. O crimă pe care aş detesta-o.

N-am putut găsi imediat cuvinte ca să-i răspund şi, pe cînd stăteam acolo într-o tăcere prelungită, soneria de la intrare a sunat cu forţă, făcîndu-l pe Morse să tresară.

Sam Leggatt a apăsat un buton.

— Cine este? a întrebat el.

— Erskine.

Leggatt a privit spre Pollgate care a încuviinţat din cap. Leggatt a apăsat butonul care deschidea uşa şi omul pe care-l scuturasem de pe scară a intrat tăcut înăuntru.

Era cam de înălţimea mea, cu părul roşcat şi cu început de chelie, cu o mustaţă căzută pe oală şi o privire rece, încruntată. A dat din cap spre triumvirat de parcă vorbise cu ei mai devreme şi s-a întors direct spre mine cu bărbia în piept, stomacul înainte, un bărbat avînd în spatele lui o viaţă ruinată şi cu o minte colcăind de răutate în momentul de faţă.

— Ai să-mi dai lucrurile înapoi.

Nu era o întrebare, nici o afirmare: mai degrabă o ameninţare.

— Eventual.

A urmat un fel de linişte, de înţepenire de partea cealaltă a mesei lui Leggatt. M-am uitat la expresia rău prevestitoare de pe chipul lui Pollgate şi mi-am dat seama că eu, aproape fără să vreau, cu acel singur cuvînt îi spusesem că ameninţarea şi promisiunea lui nu-şi făcuseră imediat efectul scontat.

— Este al tău, Jay, spus el gutural.

N-am avut timp să mă întreb ce voia să zică. Jay Erskine m-a prins de încheietura mîinii drepte şi mi-a răsucit braţul la spate cu o forţă şi repeziciune ce dovedeau o practică îndelungată. Eu îi făcusem cam acelaşi lucru în grădina lui Bobby înfunduîndu-i faţa în noroi. Cu satisfacţia unei poliţe plătite mi-a spus în ureche:

— Ai să-mi zici unde-mi sînt lucrurile, dacă nu, o să-ţi rup umărul atît de rău că n-ai să mai poţi călări în nici o cursă pînă în ziua Judecăţii de Apoi.

Forţa lui mă strivea. Am cercetat cele trei chipuri care mă priveau. Nici o surpriză, nici măcar din partea avocatului. Acesta era cursul normal de desfăşurare a lucrurilor din biroul redactorului şef de la *The Daily Flag*? m-am întrebat într-o fracţiune de secundă.

— Spune-mi, a zis Erskine îmbrîncindu-mă.

Am făcut brusc o jumătate de pas înapoi izbindu-l din lateral. M-am lăsat pe vine, cu capul aproape de duşumea, apoi ridicîndu-mă cu cea mai rapidă şi puternică smucitură, l-am săltat pe Jay Erskine pe umeri, clipă în care mi-a dat drumul la încheietura mîinii, şi l-am aruncat răşchirat în aer. A aterizat cu un bubuit proptindu-se cu o palmă de celălalt perete, în vreme ce eu mi-am completat tumba şi-apoi am sărit drept în picioare. Manevra îmi luase o fracţiune de secundă ca s-o execut: tăcerea împietrită ce s-a aşternut după aceea a durat cel puţin de două ori pe atît.

Jay Erskine şi-a smuls furios o frunză din gură şi s-a luptat turbat să se ridice în picioare, aproape tropăind pe

covor ca un taur, aşteptîndu-se la al doilea atac.

— Cu asta ajunge, am spus. Ajunge al dracului.

Am privit direct spre Nestor Pollgate.

— Compensaţia, am spus. Alte poliţe. O sută douăzeci de mii. Mîine. Bobby Allardeck va veni la cursele de la Ascot. I le poţi da lui acolo. Te-ar costa tot cam atît ca să regizezi o crimă pe care n-am comis-o şi să dovedeşti vinovăţia mea. De ce să ai alte încurcături?

Jay Erskine era în picioare, plin de ură.

I-am zis:

— Roagă-te să fie plătită compensaţia... Mai vrei o porţie de trîntească?

M-am îndreptat spre uşă şi-am privit scurt înapoi. Pe chipurile lui Pollgate, Leggatt şi Morse nu se putea citi nimic, iar faţa lui Jay Erskine era de o răceală de gheaţă.

Pentru o secundă m-am întrebat cu teamă dacă uşa nu era încuiată şi-am să rămîn înăuntru; dar se părea că nu. Mînerul s-a răsucit uşor, a venit lin spre mine, lăsîndu-mi un spaţiu de scăpare. Afară din birou, de-a lungul coridoarelor, în drum spre lifturi, îmi simţeam tălpile alarmant de detaşate de picioare. Dacă dădeam crezare ameninţărilor lui Erskine acest viitor avea să fie violent şi foarte apropiat. De ce, pentru Dumnezeu, mi-am zis cu disperare, nu renunţasem, de ce nu le-am înapoiat jachetele şi să-l las pe Bobby să dea faliment?

S-au auzit paşi alergînd în urma mea pe holul cu imitaţie de marmură din faţa lifturilor şi m-am întors rapid aşteptîndu-mă la Erskine şi la pericol, dar m-am trezit, ca şi mai înainte, cu Sam Leggatt.

Ochii i s-au mărit cînd a văzut viteza cu care m-am întors cu faţa spre el.

— Te aşteptai la un alt atac, a spus.

— Mda.

— Cobor cu dumneata.

A chemat liftul şi a rămas privindu-mă o vreme, în timp ce aşteptam.

— O sută de mii, a spus el în cele din urmă, este prea mult. Am crezut că vrei mai puţin.

— Ieri, da.

— Şi azi?

— Astăzi l-am întîlnit pe Pollgate. Ar lua în derîdere o sumă mică. Nu e omul care să se încurce cu mărunţişuri.

Sam Leggatt a continuat să se uite lung la mine clipind din genele blonde, fără a i se putea citi pe chip gîndurile nerostite.

— Ameninţarea aceea, am spus eu tărăgănat, cu trimiterea mea în închisoare, a mai folosit-o şi înainte?

— Ce vrei să spui?

— A mai făcut uz de ea asupra altcuiva?

— Ce te determină să crezi asta?

— Dumneata şi avocatul, am spus eu, n-aţi arătat nici o surpriză.

Liftul s-a oprit şi uşile s-au deschis. Eu şi Leggatt am păşit înăuntru.

— De asemeni, am spus în timp ce se închideau uşile, cuvintele pe care le-a folosit păreau aproape ca declamaţii. „Îţi promit că ai să fii la pămînt, dezonorat şi insultat, cu maximum de publicitate şi discreditare”. Ca într-o piesă,

nu crezi?

A spus surprins:

— Îţi aminteşti exact cuvintele?

— N-ar putea fi uitate uşor. Am făcut o pauză. Vorbea, într-adevăr, serios?

— Probabil.

— Ce s-a întîmplat înainte?

— N-a fost pus la încercare.

— Vrei să spui că ameninţarea şi-a făcut efectul? am întrebat.

— De două ori.

— Iisuse! am exclamat.

Mi-am frecat absent umărul drept, băgîndu-mi mîna stîngă sub hanorac şi masîndu-l cu degetele.

— Întotdeauna obţine ceea ce vrea prin ameninţări?

Leggatt a spus plat:

— Ameninţările variază în funcţie de circumstanţe. Te doare?

— Ce?

— Umărul.

— O! Da, cred că da. Nu mult. Nu mai rău decît la o căzătură.

— Cum ai făcut asta? Să-l arunci aşa de pe tine?

— Figura asta am făcut-o ultima dată cînd aveam cincisprezece ani cu un individ de aceeaşi vîrstă cu mine. Nu eram sigur c-o să-mi reuşească şi cu un bărbat în toată firea, dar a mers de minune.

Am ajuns la parter şi am ieşit din lift.

— Unde stai? m-a întrebat el degajat.

— La un prieten, am spus.

A mers cu mine pînă la jumătatea holului bogat împodobit, oprindu-se lîngă mica fîntînă.

— De ce vrea Nestor Pollgate să-l facă zob pe Maynard Allardeck? am întrebat.

— Nu ştiu.

— Atunci n-a fost ideea dumitale sau a lui Erskine? A venit de sus?

— Adică?

M-am încruntat.

— Nu ştiu. Dar dumneata ştii?

— Din cîte cunosc eu, a plecat de la Nestor Pollgate.

Am spus cu tristeţe:

— Atunci înseamnă că nu i-am turtit mutra.

— Nu prea.

Nu era nici o urmă de neloaialitate în vocea sa, dar aveam impresia că, într-un fel, se scuza: locţiitorul autorizat al şefului oferind consolare unui proscris. Omul şefului, mi-am zis. Ia aminte.

— Ce intenţionezi să faci în continuare?

— Să călăresc la Ascot.

S-a uitat fix în ochii mei şi eu i-am susţinut privirea. Aş fi putut să-l plac, mi-am zis, dacă ar fi stat la cîrma altei nave.

— La revedere, am spus.

A părut să ezite o fracţiune, dar în cele din urmă a spus doar „la revedere” şi s-a întors spre lift, iar eu am ieşit în Fleet Street şi am tras adînc aer în piept de cîte va ori sub cerul plin de stele.

Am mers pe jos două mile pînă la hotel şi am stat o vreme în camera mea contemplînd pereţii şi apoi am coborît în parcajul subteran ca să-mi găsesc mercedesul închiriat şi-am plecat în Chiswick.

— Ai venit incredibil de devreme, a spus Danielle uşor alarmată de sosirea mea. Eu am spus ora două a.m., nu unsprezece şi jumătate.

— M-am gîndit că aş putea doar să stau aici şi să te privesc, dat fiind că nimeni n-a părut a se sinchisi de prezenţa mea ultima oară cînd am fost aici.

— Ai să te plictiseşti de moarte.

— Nu.

— O.k.

A făcut semn spre un birou şi un scaun ce se aflau lîngă ale ei.

— Nimeni nu le foloseşte în noaptea asta. O să stai bine acolo. Ai fost să-ţi coase tăietura aceea?

— Da, e bine.

M-am aşezat pe un scaun şi am pătruns în misterele culegerii de ştiri, în stil american destinate oamenilor din ţară. Se pare că în acest moment se transmitea grupajul mare de ştiri de la ora şase şi jumătate seara, ora Americii de răsărit. Problemele majore ale zilei abia se terminaseră. De acum înainte pînă la ora două, spunea Danielle, se va ocupa de orice problemă nouă şi urgentă care ar putea să intre în buletinul de la ora unsprezece de acasă, dar care, de altfel, va fi pe ecranele t.v. la micul dejun.

— Se întîmplă multe evenimente la această oră din noapte? am întrebat-o.

— Chiar în momentul de faţă avem un foc ce nu poate fi stins la un terminal petrolier din Scoţia, iar la miezul nopţii, Devil-Boy urcă pe scenă, la o gală regală de caritate spre a lansa o nouă piesă de mare succes.

— Cine? am întrebat.

— N-are importanţă. Un milion de adolescenţi nu se poate înşela.

— Şi apoi? am zis.

— După ce filmăm? Le preluăm de la un car de luat vederi, facem montajul şi transmitem forma finală studiourilor din New York. Uneori, la amiază, luăm interviuri aici, mai toate pentru emisiunea de la şapte la nouă de acasă, dar în timpul nopţii nu se ia nimic pe viu.

— Faceţi chiar montaj de filme aici?

— Sigur. În mod frecvent. Vrei să vezi?

— Da. Foarte mult.

— După ce termin cu aceste telefoane.

A făcut un gest spre aparat, iar eu am dat din cap şi în continuare am ascultat-o vorbind la telefon cu cineva de la incendii:

— „Talentul” se întoarce cu helicopterul de la curse şi trebuie să fie la tine în zece minute. Spune-i să mă sune cînd poate. Cît de aproape eşti acum de flăcări? O.K., cînd Cervano ajunge la tine încearcă să mergi mai aproape, de la distanţa aceea un vulcan ar arăta ca un foc de artificii. O.K. Spune-i să mă sune cînd ajunge la tine. Mda, să mă sune neapărat.

A lăsat receptorul jos făcînd o grimasă.

— Sînt la o distanţă mai mare de o milă. Ar putea tot

atît de bine să fie şi în Brooklyn.

— Cine e „talentul”? am întrebat.

— Ed Cervano. O... „talent” este orice persoană care vorbeşte într-un microfon, în faţa camerei de luat vederi. Reporter, prezentator, oricine.

Şi-a plimbat privirea de-a lungul titlurilor de pe panoul din perete, din spatele scaunului ei.

— Lucruri de senzaţie. Acesta este genul de care ne ocupăm. Incendiul petrolier. Devil-Boy. Ambasada, ş.a.m.d.

— Da, am spus.

— LOC, ştii ce este. TIMP, aşijderea. ECHIPA. Aceasta este echipa de filmare desemnată pentru povestea respectivă, precum şi „talentul”. FORMAT înseamnă cît de complet relatăm evenimentul. PACHET reprezintă munca propriu-zisă: echipa de filmat, „talentul”, interviurile, totul. Voice-over nu este decît un comentariu tras ulterior de cameraman ş.a.m.d.

— Şi tu eşti cea care hotărăşte cine, unde merge şi pentru ce?

A încuviinţat uşor din cap.

— Şeful de birou, ceilalţi coordonatori care lucrează în timpul zilei şi eu, da.

— E o slujbă cu răspundere mare, am spus.

Ochii i s-au luminat.

— Dacă ne facem munca bine, aprecierile companiei cresc. Dacă ne-o facem prost, sîntem concediaţi.

— Ştirile sînt ştiri, cu siguranţă, am spus eu.

— Da? Ce preferi, un incendiu petrolier văzut de la o milă sau să ai impresia că te afli în mijlocul flăcărilor?

— Mde.

A sunat telefonul.

— Sosesc ştiri, a zis ea şi a ascultat. Uite ce, a spus ea părînd exasperată, dacă el întîrzie, este o ştire. Dacă e bolnav, e o ştire. Dacă nu-şi face apariţia pe scenă, la o gală regală, este o ştire. Tu stai acolo, indiferent ce se întîmplă este o ştire. O.K.? Fă cîteva poze cu membrii familiei regale plecînd, dacă totul cade baltă. A pus receptorul jos. Devil-Boy încă n-a ajuns la teatru şi-i trebuie o oră bună ca să se îmbrace.

— Bucuriile evenimentului neîntîmplat.

— Nu vreau să fie relatat mai înainte de alte companii de radioteleviziune, n-am dreptate?

— De unde obţineţi ştirile?

— O... agenţii de presă, ziare, emisiuni radio ale poliţiei, reţele publicitare, lucruri de felul ăsta.

— Cred că nu m-am întrebat niciodată cum ajung ştirile la radio.

— O ştire de zece secunde îţi poate lua o zi întreagă ca s-o obţii.

Telefonul a sunat din nou, cu Ed Cervano, coborît acum din elicopter, la celălalt capăt al firului. Danielle l-a rugat cu o voce blîndă să meargă cît mai aproape de foc, cu riscul de a se alege cu arsuri de gradul unu şi, din zîmbetul ei, cred că el voia să se arunce cu totul în flăcări, ca să-i fie pe plac.

— Un tip care are miere pe buze, a spus ea punînd receptorul jos. Şi scrie ca un poet. Ochii îi străluceau copleşiţi de talentul „talentului” şi gura i s-a arcuit de la

mierea de pe buzele lui.

— Scrie? am întrebat.

— Îşi scrie ştirile. Toţi reporterii noştri îşi redactează propriul material.

Un alt mesaj a venit de la gala regală: Se pare că Devil-Boy, cu claxoane şi toate celelalte, se îndreaptă spre teatru într-o ambulanţă cu sirena deschisă.

— Este bolnav? a întrebat Danielle. Dacă este o ştire senzaţională, fă tot posibilul să o ai. A închis telefonul ridicînd resemnată din umeri. Progenitura asta ieşită din osul lui Satan va obţine dublu faţă de cel care riscă la incendiul petrolier. Iadul adevărat n-are nici o şansă în faţa escrocheriei. Vrei să vezi încăperile unde se face montajul?

— Da, am spus şi-am urmat-o, traversînd biroul spaţios, apoi de-a lungul unui coridor, admirîndu-i supleţea mersului şi voind să-mi îngrop mîinile în păru-i negru, bogat, voind s-o sărut şi dorind teribil să fac dragoste cu ea.

A spus:

— Am să-ţi arăt mai întîi studioul, este mai interesant şi a virat-o pe un coridor lateral spre o uşă pe care scria: „Nu intraţi dacă lumina roşie este aprinsă”. Nu strălucea nici o lumină roşie. Am păşit înăuntru. Camera era de o mărime moderată, mobilată doar cu cîteva fotolii, o masă pentru cafea, o cameră t.v., un televizor, un teleprompter şi un filtru de cafea, scos din priză, cu pahare de plastic. Singura surpriză era fereastra prin care se vedea o parte din Tamisa şi din podul Hammersmith, împodobit cu lumini, aglomerat şi plin de viaţă.

— Interviurile le facem în faţa ferestrei, a spus Danielle. Mai toţi sînt politicieni, dar şi actori, scriitori, sportivi, cei care intră în programul de ştiri. Autobuze roşii trec pe pod, în fundal. Este impresionant.

— Sînt sigur, am spus.

Mi-a aruncat o privire rapidă.

— Te plictisesc?

— Categoric nu.

Era fardată cu un ruj siclam şi sprîncenele-i semănau cu nişte aripi. Ochii-i erau negri, zîmbitori, pielea măslinie, gîtul lung, sînii ca nişte mere, uşor întrezăriţi, pe un trup suplu. Pentru Dumnezeu, Kit, mi-am zis, mută-ţi minţile de la toate astea şi pune întrebări pertinente.

— Cum ajunge materialul în America? am spus.

— De acolo. S-a îndreptat spre o uşă tăiată într-unui din pereţi şi a deschis-o. Aici era o altă cameră, mult mai mică, slab luminată, călduroasă şi cu un vag zumzăit din pricina maşinilor ce se înălţau pe toţi pereţii.

— Aceasta este camera transmiţătorului, a spus ea. Totul pleacă de aici prin satelit, dar nu mă întreba cum, avem un bărbat cu o figură chinuită, care învîrte butoanele şi noi îi lăsăm lui materialul.

A închis uşa de la camera transmiţătorului, am traversat studioul, am ieşit pe coridor şi ne-am întors în cabinele de montaj, care erau trei.

— O.K., a spus ea aprinzînd lumina şi dînd la iveală o mică încăpere străjuită pe o latură de trei ecrane de televizor, numeroase aparate video şi rafturi cu casete. Aceasta este aparatura pe care încă o folosim, deşi am

auzit că multe agenţii au recurs la noile tehnologii. Tipilor de la noi le plac aceste maşini, aşa că presupun că o să le mai avem pe aici încă o bucată de vreme.

— Cum funcţionează? am întrebat.

— Pui banda cu înregistrarea originală şi o urmăreşti pe ecranul din stînga, îţi alegi cele mai bune secvenţe şi le tragi doar pe acelea pe o altă bandă, iar imaginea îţi apare pe monitorul din dreapta. Poţi s-o lucrezi pînă cînd arată bine şi eşti mulţumit de ea. În această formă o transmitem, dar adeseori New York-ul mai taie din ea. Depinde de cît spaţiu au.

— Tu poţi să manevrezi aceste aparate? am întrebat-o.

— O fac, dar merge anevoie. Dacă, într-adevăr, vrei să afli chiar azi, poţi să te uiţi mai tîrziu la Joe, cînd avem casetele cu incendiul petrolier şi cu Devil-Boy – el este unul dintre cei mai buni.

— Minunat, am spus.

— Sînt surprinsă că te interesează atît de mult.

— Ştii, am nişte benzi la care aş vrea să fac eu însumi montajul. Ar fi bine să învăţ cum.

— De-asta ai venit aici atît de devreme?

Mi s-a părut că aş fi putut spune da fără ca s-o ofensez absolut deloc.

Am răspuns:

— În parte. Cel mai mult ca să te văd pe tine... şi ceea ce faci.

Era destul de aproape ca s-o îmbrăţişez, dar nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce gîndea. Un zid de cărămidă se înălţa între minţile noastre. Deconcertant.

Mă privea drept în faţă, cu prietenie, dar cu nimic altceva şi singurul lucru de care eram sigur era că ea nu simţea ce simţeam eu: c-aş fi făcut dragoste cu ea, pe loc şi fără reţineri.

M-a întrebat dacă vreau să văd biblioteca şi i-am răspuns: „Da, te rog”. Biblioteca s-a dovedit a fi nu cu cărţi, ci şiruri nesfîrşite de casete înregistrate, ştiri din anii trecuţi, poveşti uitate, dar aşteptînd ca nişte bombe în întuneric, mărturii ale unor adevăruri fără putinţă de a fi tăgăduite.

— Mai toate sînt folosite la necrologuri, a spus Danielle. Scandaluri redezgropate. Lucruri de felul acesta.

Ne-am întors la masa ei, unde în următoarea oră, eu am stat şi am ascultat cum au evoluat evenimentele. (Devil-Boy îşi făcuse apariţia la intrarea actorilor, machiat, scăldat în lumini multicolore, în strigătele isterice de mulţumire ale străzii pline de admiratoare). Am cunoscut colegii de muncă ai Daniellei: şeful de birou, Joe – operatorul de montaj, expertul în transmisiuni cu figură chinuită, doi operatori de rezervă şi un „talent” feminin plictisit şi nedistribuit. Cam şaizeci de oameni în total munceau pentru agenţie, a spus Danielle, dar, bineînţeles, nu toţi deodată. Tura de zi, de la zece la şase şi jumătate era mult mai mare: în timpul zilei serviciul ei era acoperit de două persoane.

La ora unu a telefonat Ed Cervano să spună că filmaseră o mulţime de imagini spectaculoase de la incendiul petrolier, dar vîlvătaia era acum sub control, povestea devenind tot atît de moartă ca scrumul de mîine.

— Adu totuşi casetele, a spus Danielle. N-avem nici un film cu incendii petroliere în videotecă.

A pus receptorul jos resemnată.

— Aşa se întîmplă.

Echipa de la gala regală s-a întors zgomotoasă cu zbînţuielile lui Devil-Boy şi în acelaşi timp un curier a adus un teanc din ziarele de dimineaţă, ca Danielle să se uite prin ele pentru eventuale ştiţi. S-a întîmplat ca *The Daily Flag* să fie deasupra şi l-am deschis la „Detalii intime” spre a mai citi o dată cuvintele lui Leggatt.

— La ce te uiţi? m-a întrebat Danielle.

I-am arătat. A citit scuzele şi a clipit.

— Nu credeam că ai vreo şansă, a spus ea cu sinceritate. Au fost de acord şi cu compensaţia?

— Nu, deocamdată.

— Vor trebui să fie, a spus ea. Practic şi-au recunoscut culpabilitatea.

Am clătinat din cap.

— Tribunalele britanice nu acordă despăgubiri mari pentru calomnie. Nu se ştie dacă Bobby ar cîştiga, într-adevăr, în cazul în care i-ar da în judecată şi, chiar dacă ar cîştiga, în eventualitatea că nu i se impune ziarului *The Flag* să-i plătească cheltuielile de judecată, ceea ce, de asemeni, este posibil, pur şi simplu, n-are cum plăti taxele avocaţilor.

S-a uitat lung la mine.

— La noi nu plăteşti avocaţii dacă nu cîştigi. După aceea, avocaţii îşi iau partea lor din despăgubiri. Patruzeci la sută uneori.

— Aici nu este aşa.

Aici, am gîndit în sinea mea stupefiat, s-a făcut tîrguială de ameninţări. Pe de o parte: Am să mă ocup să fii pedepsit de Consiliul de Presă, am să obţin să fii interpelat în parlament, o să am grijă ca jurnalistul tău, fost condamnat, să se întoarcă înapoi în boxă. Şi pe de altă parte: O să-ţi tai tendoanele, o să te fac să-ţi pierzi licenţa de jocheu pentru că iei mită, să te bag la închisoare. Insultat, dezonorat şi discreditat cu publicitate.

Mai întîi să mă prinzi, am reflectat.

XV

L-am urmărit pe Joe, operatorul de montaj cu piele tuciurie şi degete rapide, cum îşi croieşte drum prin noianul de filme foşnitoare răspîndite în evantai, cum îşi plescăie limba ca un fel de comentariu pentru el însuşi, punctînd secvenţele pe care le alegea spre a le pune laolaltă pentru a realiza cel mai flamboaiant impact. Sosirea multicoloră a lui Devil-Boy, intrarea ceva mai devreme a persoanelor din familia regală, lansarea zvîrcolindă a noului şi ininteligibilului cîntec.

— Treizeci de secunde, a spus el derulînd versiunea finală. Poate c-au s-o folosească, poate că nu.

— Mie mi se pare bună.

— Treizeci de secunde este mult pentru o informaţie. A luat caseta din aparat, a pus-o într-o cutie deja etichetată şi i-a dat-o bărbatului cu chip chinuit de la staţia de

transmisie, care aştepta s-o ia. Danielle zice că vrei să înveţi să faci montaj de film, deci ce doreşti să ştii?

— A-ă... pentru început, ce fac aceste aparate?

— O mulţime. Şi-a fluturat degetele peste butoanele de control, abia atingîndu-le. Ele preiau banda de orice mărime, de orice tip şi o înregistrează pe orice fel de bandă. Poţi să ridici nivelul sunetului, să-l reduci, să-l transpui sau să-l suprapui peste alt sunet, după cum doreşti. Poţi să pui sonorul de la o bandă la imaginile de la alta, poţi să pui laolaltă două benzi astfel ca să pară că oamenii vorbesc între ei, cînd, de fapt, au fost înregistraţi la distanţă de ore şi mile, poţi să spui minciuni, al dracului de multe minciuni şi să îmbraci în haine false adevărul.

— Şi altceva?

— Cam asta ar fi tot.

Mi-a arătat pe concret cîteva din procedeele despre care îmi vorbise, dar viteza lui m-a derutat.

— Ai, de fapt, o bandă la care vrei să faci montajul? m-a întrebat în cele din urmă.

— Da, dar aş vrea mai întîi să adaug ceva la ea, dacă se poate.

M-a privit cîntărindu-mă. Era un bărbat brun, echilibrat, poate de aceeaşi vîrstă cu mine, cu un licăr de umor în ochi, dar cu o gură neobişnuit de zîmbitoare. M-am simţit stînjenit în hanoracul meu alături de costumul lui elegant şi cămaşa crem; de asemeni, demolat, transpirat şi posomorît. Fusese o zi prea lungă pentru mine, am gîndit cu amărăciune.

— Danielle zice că eşti un tip O.K., a spus el în chip

neaşteptat. Nu văd de ce nu l-ai ruga pe şef să-ţi închirieze această cabină ca s-o foloseşti într-o noapte cînd nu sîntem ocupaţi. îmi spui ce vrei şi, dacă doreşti, îţi fac eu montajul.

*
* *

Joe e un tip drăguţ, a spus Danielle dezmorţindu-şi leneş oasele lîngă mine, în Mercedesul închiriat, în drum spre casă. Cu siguranţă, dacă el a zis că-ţi face filmul, ţi-l face. E plictisit. A aşteptat trei ceasuri în seara asta pentru secvenţa cu Devil-Boy. Îi place să facă montaj. E pasionat după asta. Vrea să lucreze în cinematografie. O să-i facă plăcere să-ţi pună la punct filmul.

Şeful de birou solicitat se dovedise la fel de generos.

— Dacă Joe mînuieşte aparatele, daţi-i drumul. Îşi îndreptase privirile spre Danielle care-şi avea ochii coborîţi, însemnînd nişte paragrafe din ziarele de dimineaţă. În seara asta am vorbit la telefon cu cei din New York şi m-au felicitat pentru succesele noastre din ultimul timp. Acestea i se datoresc ei. Dacă Danielle spune că totul e-n ordine cu tine, înseamnă că aşa este.

Şi pentru ea fusese o zi lungă.

— Towcester, a spus ea căscînd, pare a fi fost acum un veac.

— Mda, am spus. Ce-a zis prinţesa Casilia cînd ai ajuns acasă, după ce te-ai întors în Eaton Square?

Danielle m-a privit amuzată.

— În hol mi-a spus că bunele maniere denotă tărie de caracter, iar în salon mi-a cerut părerea dacă, într-adevăr, ai să fii în bună stare pentru Ascot.

— Şi ce i-ai spus? am întrebat uşor alarmat.

— I-am zis că da, ai să fii.

M-am relaxat.

— Atunci e-n ordine.

— Nu i-am spus, a adăugat Danielle blînd, că eşti nebun, ci doar că se pare că n-ai observat cînd ai fost rănit. Tanti Casilia a zis că ea crede că asta e ceva obişnuit pentru jocheii de steeplechase.

— Ştiu, totuşi, cînd sînt rănit, am spus.

— Dar?

— Ei bine... dacă nu alerg, nu cîştig. Aproape şi mai rău, dacă îmi scapă o cursă în care calul cîştigă, proprietarul fericit îl poate alege pe jocheul cîştigător data viitoare, aşa că eu pot pierde nu numai nişte bani, dar probabil şi cursele cu acel cal pentru totdeauna.

M-a privit aproape dezamăgită.

— Deci refuzul acesta de a-ţi privi coastele făcute bucăţi este din motive pur băneşti?

— Cel puţin pe jumătate.

— Şi restul?

— Ceea ce simţi şi tu pentru slujba ta. Ceea ce simte şi Joe pentru a lui. În mare, cam acelaşi lucru.

A aprobat din cap şi după o pauză a spus:

— Tanti Casilia n-ar face asta, totuşi. Să ţină în continuare alt jocheu, după ce tu te-ai însănătoşit.

— Nu, n-a făcut-o niciodată. Dar mătuşa ta este o

persoană cu totul specială.

— Ea zice, a spus Danielle pe gînduri, că nu trebuie să mă gîndesc la tine ca la un simplu jocheu:

— Dar sînt jocheu.

— Asta e ce-a spus ea azi-dimineaţă în drum spre Towcester.

— Ţi-a explicat ce voia să zică?

— Nu. Am întrebat-o. A spus ceva vag despre calităţile de fond. Danielle a căscat. În orice caz, în seara asta i-a povestit unchiului Roland totul despre oamenii aceia oribili, cuţitarii, cum le zicea ea, şi, deşi el era scandalizat şi spunea că n-ar fi trebuit să se amestece într-o încăierare atît de sordidă, ea părea destul de senină şi deloc speriată. Pare ea ca o figurină de porţelan, dar este destul de puternică. Şi să fiu cinstită, cu cît o cunosc mai bine, cu atît o iubesc mai mult.

Drumul din Chiswick pînă în Eaton Square, care în timpul zilei era foarte aglomerat, la două şi un sfert noaptea era regretabil de necirculat. Semafoarele se schimbau de la roşu la verde cînd ne apropiam de ele şi, chiar dacă m-am menţinut strict în limita de viteză, călătoria n-a părut a se lungi aproape deloc. Ne-am oprit în faţa casei prinţesei mult prea curînd.

Nici unul din noi n-am schiţat nici un gest ca să coborîm imediat din maşină: mai degrabă am stat un moment să lăsăm ziua să moară în pace.

I-am spus:

— Am să te văd atunci sîmbătă.

— Da, a oftat ea fără nici un motiv evident. Cred că da.

— Nu eşti obligată, i-am zis.

— O, nu. A schiţat un surîs. Cred că am vrut să spun... că sîmbătă este puţin cam departe.

I-am luat mîna. A lăsat-o să zacă într-a mea, pasivă şi aşteptînd.

— Am putea petrece o mulţime de sîmbete împreună, am spus eu.

— Da, am putea.

M-am aplecat şi-am sărutat-o pe gură simţind gustul rujului siclam, simţindu-i respiraţia pe obrazul meu şi tremurul uşor al trupului. Nici nu s-a tras înapoi, nici nu s-a prins de gîtul meu, dar m-a sărutat cum o sărutasem şi eu, ca o declaraţie, ca o promisiune poate; ca o invitaţie.

M-am îndepărtat de ea şi am privit-o în ochi zîmbind, apoi am coborît din maşină şi i-am deschis portiera.

Am rămas puţin unul lîngă celălalt pe trotuar.

— Unde dormi? a întrebat ea. Este atît de tîrziu.

— La un hotel.

— Aproape de aici?

— Mai puţin de o milă.

— Bun... nu va trebui să şofezi prea departe.

— O nimica toată.

— Noapte bună atunci, a spus ea.

— Noapte bună.

Am sărutat-o din nou, ca înainte. Apoi, rîzînd, s-a întors, a traversat trotuarul şi a intrat în casa prinţesei prin uşa din faţă, cu portic, iar eu am pornit maşina gîndindu-mă că, dacă prinţesa n-ar fi fost de acord ca jocheul ei să-i facă avansuri nepoatei, pînă acum deja ar fi procedat în aşa fel

ca amîndoi s-o ştim.

*
* *

Am dormit dus cinci ceasuri, apoi m-am dat jos din pat înţepenit, m-am uitat cu ochii împăienjeniţi la ploaia rece care şiroia făcînd o mizerie din zi şi am pornit cu Mercedesul spre Bletchley.

La Leul de Aur era cald şi aromele micului dejun pluteau în aer, aşa că am mîncat acolo, în timp ce la recepţie îmi făceau nota de plată. Am telefonat apoi la Automobil Club ca să aflu veşti despre maşină (mi s-a spus că va fi gata luni) şi lui Holly, să verific dacă exemplarele din *The Flag,* cu chenar, fuseseră distribuite conform promisiunii (ceea ce făcuseră: furnizorul de nutreţuri telefonase), iar după aceea am împachetat şi mi-am dus toate lucrurile în maşină îndreptîndu-mă direct spre hotelul unde dormisem azi-noapte.

La recepţie mi-au spus amabili că nu era nici o problemă, puteam reţine camera cît voiam şi da, cu siguranţă, puteam lăsa unele lucruri în seiful lor.

M-am dus sus şi am pus legitimaţia de ziarist a lui Jay Erskine şi cărţile de credit ale lui Owen Watts într-un plic pe care am scris cu litere mari: „D-lui LEGGATT, URGENT”. Apoi am pus înregistrările video şi toate celelalte lucruri ale jurnaliştilor într-una din pungile pentru lenjerie ale hotelului, am făcut-o pachet şi l-am dus la recepţie, unde a fost lipit cu scoci şi i s-a aplicat o

etichetă înainte de a fi pus în seif.

După aceea am mers cu maşina în Fleet Street, am parcat unde nu aveam voie, am alergat prin ploaie ca să las plicul pentru Sam Leggatt la portarul de la *The Flag,* am luat maşina de sub nasul unui agent de circulaţie şi m-am îndreptat cu inima uşoară spre Ascot.

Acolo a fost o după-amiază nenorocită din multe puncte de vedere. Lapoviţa a căzut aproape în continuu şfichiuitoare, rece ca gheaţa, bătînd pieziş şi udînd toţi jocheii pînă la piele înainte de start, ca, după aceea, totul să nu fie decît un hazard orb. Ochelarii nu erau de nici un folos fiind acoperiţi de nămolul care zbura în toate părţile; mănuşile ude alunecau pe dîrlogi; cizmele de călărie se lipeau reci de picioarele murate. O zi ca să scrîşneşti din dinţi şi să încerci să rămîi teafăr, să abordezi gardurile exact cum trebuie, să nu te rostogoleşti şi să cazi în nas. Noiembrie rece, în toată cîinoşenia lui.

Lumea era puţină, nu plecase de acasă, reţinută de ploaia care turna şi prognoza la fel de rea, iar cei cîţiva din tribune, în hainele lor şiroinde, arătau sub umbrele ca nişte ciuperci.

Holly şi Bobby au venit amîndoi, dar n-aveau să stea. Au sosit după ce cîştigasem prima cursă mai mult prin noroc decît prin inspiraţie şi-au plecat înainte de a doua. Au luat banii ce-i purtam în cingătoare, pe care apoi am restituit-o valetului cu mulţumiri.

Holly m-a îmbrăţişat.

— Au telefonat trei oameni, după ce-ai sunat tu, ca să spună că sînt încîntaţi din pricina scuzelor, a zis ea. Ne

bucurăm iarăşi de credit din partea lor. S-a schimbat totul.

— Aveţi grijă cum procedaţi cu notele de plată care se tot adună, am spus.

— Bineînţeles că vom avea. Directorul băncii se ţine scai de noi.

I-am spus lui Bobby:

— Unii din banii aceia i-am împrumutat. Trebuie să-i dau înapoi săptămîna viitoare.

— Toţi sînt ai tăi, realmente.

A vorbit calm, prietenos. Dar din nou fără chef de viaţă. Fără vigoare. Prea multă apatie. Nu de asta era acum nevoie.

Holly părea îngheţată şi tremura.

— Ai grijă de copil, să nu răceşti. Mergeţi în barul antrenorilor.

— Ne ducem acasă. M-a sărutat cu buze reci. Am rămîne să te vedem, dar mi-e rău. Mai tot timpul mă simt prost. E un infern.

Bobby şi-a pus un braţ protector pe umărul ei, a luat-o sub umbrela mare şi s-au îndepărtat, amîndoi cu capetele plecate împotriva vîntului tăios şi m-am simţit deprimat pentru ei, gîndindu-mă că vor mai avea de tras înainte de a fi în siguranţă.

Prinţesa invitase în lojă nişte prieteni care nu mă interesau cîtuşi de puţin, un cuartet de aristocraţi din ţara sa de baştină şi, ca de obicei, cînd ei erau prezenţi, eu o vedeam foarte puţin. Înainte de a intra în cursă cu primul dintre cei doi cai ai săi, ea a venit în padocul de prezentare, îmbrăcată într-o haină de ploaie roşie, cu doi

dintre prieteni, a zîmbit plină, de bucurie în ploaia care te îngheţa şi m-a întrebat ce credeam despre şansele calului. O oră şi jumătate mai tîrziu a repetat întrebarea în legătură cu cel de al doilea cal.

De fiecare dată am spus: „Rezonabile”. Primul cal a terminat mulţumitor, al patrulea şi al doilea au ieşit pe locul doi. La nici unul din ei n-a coborît în padoc, lucru pentru care nu putea fi învinuită şi nici nu m-am dus în loja ei, în parte pentru că aşa procedam de obicei cînd prietenii aceia se aflau aici, dar cel mai mult din cauză că fusesem trîntit la pămînt în celălalt capăt al hipodromului, în ultima cursă. Pînă ajungeam la vestiar şi pînă mă schimbam ea avea să fie plecată.

E bine, m-am gîndit eu posomorit, făcîndu-mi bilanţul; şase curse, într-una cîştigător, în alta al doilea, în alta al patrulea, două cu ghinion şi o cădere. Nu poţi să ieşi învingător de patru ori în fiecare zi, bătrîne. Şi n-avem nici un os rupt. Pînă şi copcile au supravieţuit, fără să se desprindă. Am aşteptat în lapoviţa şfichiuitoare să vină maşina să mă adune şi mi-am scos toca lăsînd apa să-mi curgă prin păr, îmbrăţişînd, într-un fel, ziua haină, simţindu-mă acasă. Iarba şi caii, vechiul cîntec îmi răsuna în suflet.

La vestiar nu mai era nici o prăjitură cu fructe.

— Ticăloşi nenorociţi, am spus.

— Dar niciodată nu mănînci prăjituri, mi-a zis valetul scoţîndu-mi cizmele pline de apă.

— Din cînd în cînd, i-am spus, ca de pildă în zilele de vineri, ploioase şi reci, după o cădere în ultima cursă.

— Mai este puţin ceai. E fierbinte.

Am băut ceaiul simţind cum căldura coboară în mine, încălzindu-mă pe dinăuntru. La vestiare întotdeauna găseai ceai şi prăjituri cu fructe; energie şi linişte la momentul oportun.

Un salariat al hipodromului şi-a vîrît capul pe uşă:

— Cineva vrea să vă vadă, a spus el.

Mi-am pus o cămaşă şi pantofii şi-am ieşit în faţa uşii de la camera de cîntărire. Toată ziua nu apăruse nimeni cu o poliţă de la Pollgate şi cred că am plecat afară cu o incredibilă rază de speranţă. În curînd speranţa s-a spulberat. Nu era decît Dusty înghesuit în uşa de la camera de cîntărire, cu faţa vînătă şi cu ochii lăcrimîndu-i de frig.

— Calul e teafăr? l-am întrebat. Am auzit că l-ai prins.

— Da. Ticălosul, nu-i nimic de capul lui. Dar dumneata?

— Nici o vătămare. Doctorul mi-a dat avizul. Mîine am să călăresc.

— Bine, am să-i spun şefului. Atunci o să plecăm. La revedere.

— La revedere.

A dispărut cu paşi mari în amurgul plumburiu ce se lăsase devreme, un om micuţ, devotat meseriei lui, căruia îi plăcea să verifice pentru el însuşi că, după ce căzusem, eram într-o formă destul de bună ca să-mi pot duce la îndeplinire cum se cuvine îndatoririle de la cursa următoare. Ştiam că-l sfătuise cîndva pe Wykeham să mă retragă din cursă. Ştiam că Wykeham îi urmase sfatul. Uneori era mai greu să treci de Dusty decît de medici.

Mi-am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi-am părăsit hipodromul traversînd tribunele ieftine şi m-am îndreptat spre oraşul peste care se aşternea întunericul şi unde în cursul dimineţii îmi lăsasem într-o parcare publică Mercedesul închiriat. Poate că era puţin probabil ca o nouă ambuscadă să fie pusă la cale în parcajul jocheilor aproape gol acum, la atîta vreme după ultima cursă, dar nu voiam să risc. Am urcat nemolestat în Mercedes şi-am ajuns în siguranţă la Londra.

Acolo, în ascunzătoarea mea confortabilă, am făcut noi adăugiri la nota de plată telefonică, ce deja atingea cifre astronomice. Mai întîi am aranjat cu îndatoritoarea mea vecină să meargă dimineaţă la mine acasă şi să-mi pună într-o valiză un costum, nişte cămăşi şi alte cîteva lucruri.

— Bineînţeles c-am s-o fac, Kit, dragule, dar am crezut c-ai să te întorci cu siguranţă aici în seara asta, după cursa de la Ascot.

— Rămîn la nişte prieteni, am spus. Am să trimit pe cineva mîine dimineaţă să ia valiza de la dumneavoastră şi s-o aducă la Ascot. E bine?

— Fireşte, dragule.

Am convins un alt jocheu care locuia în Lambourn să ia valiza şi s-o aducă cu el şi a spus că o va aduce în mod cert, dacă nu va uita.

I-am telefonat lui Wykeham cînd am considerat că se află în casă, după turul de seară de la cai şi i-am spus despre cîştigătorul său că alergase în ritm constant, cei doi cai ai prinţesei fuseseră atît cît se putea spera de buni, iar unul din ghinionişti mă decepţionase.

— Dusty zice că ai făcut un adevărat talmeş-balmeş din obstacolul de lîngă Swinley Bottom în ultima cursă.

— Mde, am zis. Dacă Dusty poate să vadă clar de la o jumătate de milă printr-o lapoviţă care te scoate din minţi şi la o lumină slabă, înseamnă că are ochi mai buni decît am crezut.

— A-ă… a spus Wykeham. Ce s-a întîmplat de fapt?

— Calul din faţă a căzut. Al meu a venit peste el. În orice caz, n-ar fi cîştigat, dacă asta e o consolare. Începuse deja să obosească şi detesta vremea.

Wykeham a mormăit a aprobare.

— E un pur sînge, iubeşte soarele. Kit, mîine, în cursa cea mare, aleargă Inchcape al prinţesei şi este în vîrf de formă, nu mai are astîmpăr, s-a îmbunătăţit mult de cînd l-ai văzut săptămînă trecută.

— Inchcape e mort, am spus resemnat.

— Poftim? Am zis Inchcape? Nu, nu Inchcape. Care e calul prinţesei?

— Icefall.

— Fratele lui Icicle, a spus el fără a rosti chiar ca o întrebare.

— Da.

— Bineînţeles. A tuşit uşor. Icefall, fireşte. Ar trebui să cîştige, Kit, serios.

— Ai să fii acolo? l-am întrebat. Astăzi te aşteptam.

— Pe o vreme ca asta? Părea surprins. Nu, nu. Dusty, tu şi prinţesa o să vă descurcaţi bine.

— Dar în cursul acestei săptămîni ai avut o grămadă de cîştigători şi n-ai văzut pe nici unul.

— Îi văd aici în curte. Îi văd pe casetele video. Tu ai să-i spui lui Inchcape că este cel mai grozav, iar el o să sară şi peste Ben Nevis[16].

— E-n oridine, am spus. Icefall, Inchcape, ce conta?

— Bun. Grozav. Noapte bună, Kit.

— Noapte bună, Wykeham, am spus.

Mi-am adunat mesajele de la robotul telefonic de acasă, unul din ele fiind de la Eric Olderjohn, fucţionarul guvernamental, proprietarul calului cu care cîştigasem la Towcester şi al cărui antrenor era din Lambourn.

L-am sunat fară întîrziere la numărul din Londra pe care mi-l dăduse şi l-am prins, se pare, chiar pe punctul de a pleca de acasă.

— O, Kit, da. Ascultă, cred că eşti în Lambourn, nu?

— În momentul de faţă, nu, în Londra.

— Adevărat? Asta-i minunat. Am să-ţi arăt ceva care te-ar putea interesa, dar nu-l pot da din mînă. A făcut o pauză ca să gîndească. Ai să fii liber în seara asta, după nouă?

— Da, am spus.

— Bine. Vino la mine acasă. Am să mă întorc pînă atunci. Mi-a spus cum să ajung într-o stradă la sud de Sloane Square, nu mai departe de o milă de unde stăteam. Cafea şi brandy, e bine? Trebuie să fug. La revedere.

A închis telefonul brusc, iar eu am pus receptorul în furcă fără grabă, exclamînd în sinea mea: „Oho!” Nu mă aşteptam la cine ştie ce acţiune din partea lui Eric Olderjohn, funcţionarul guvernamental, şi, categoric, nu cu

16 Cel mai înalt munte din Scoţia.

o asemenea rapiditate.

Am rămas o vreme gîndindu-mă la caseta cu Maynard şi, în cele din urmă, la lista societăţilor care suferiseră din pricina filantropiei lui. Neavînd unde să revăd caseta, trebuia să mă bazez pe memorie şi singurul nume care mi-l puteam aminti cu certitudine era al întreprinderii Electronica din Purfleet, motivul principal fiind acela că îmi petrecusem acolo o vacanţă de vară, cu ani în urmă, făcînd canotaj cu un prieten.

De la Informaţii mi s-a spus că Electronica Purfleet nu figura pe lista abonaţilor.

Am strîns din dinţi şi am reflectat că singurul mod de a afla un lucru este să-l cauţi acolo unde trebuie. Dimineaţă am să mă duc la Purfleet, aşa cum m-am dus la Hitchin.

Mi-am ocupat seara cu masa, cu alte convorbiri telefonice, iar în jurul orei nouă coboram pe Sloane Street şi am găsit casa lui Eric Olderjohn. Era de dimensiuni reduse, cu două etaje, una din lungul şir de clădiri construite pentru familii cu venituri modeste la începuturile perioadei victoriene, acum locuite temporar de oameni cu stare: cel puţin aşa mi-a spus afabil Eric Olderjohn cînd mi-a deschis uşa din faţă, de un verde închis şi m-a poftit înăuntru.

Din stradă se intra direct în camera de zi, care se întindea dintr-un capăt la celălalt al casei, toate laturile fiind de patru metri. Spaţiul uimitor de mic strălucea în tonuri de roz şi verde pal, tapet din ochiuri mari de plasă, draperii din atlaz cu ghirlande, mese rotunde, acoperite cu feţe de masă ce atîrnau în părţi, păsări de porţelan,

fotografii cu rame de argint, fotolii masive, acoperite cu huse, carpete crem, chinezeşti pe parchet. Lămpile răspîndeau o lumină blîndă, iar tapetul din ochiuri mari de plasă acoperea şi tavanul învăluind totul şi dînd impresia unei plăcute reşedinţe de vară.

Gazda mi-a privit zîmbetul de apreciere, ca şi cum aceasta ar fi fost singura reacţie la care s-ar fi aşteptat.

— E superb, i-am spus.

— Este opera fiicei mele.

— Cea pe care aţi apăra-o în cazul unor atacuri din partea ziarului *The Flag?*

— Singura mea fiică. Da. Ia loc. S-a oprit ploaia? Vrei un coniac, da? N-a trebuit să facă decît un singur pas pînă la una din mesele rotunde pe care era o tavă de argint, încărcată cu sticle şi a turnat coniac în două pahare modeste. Am pus şi de cafea. Am s-o aduc imediat. Ia loc, te rog.

A dispărut prin uşa din spate, camuflată de tapetul gen plasă, iar eu m-am uitat la fotografiile din rame, într-una aflîndu-se o tînără bine îmbrăcată, care putea să fie fiica lui, în alta, calul său şi cu mine călare.

S-a întors cu altă tavă mică pe care a pus-o lîngă prima.

— Fiica mea, a spus el dînd din cap, cînd a văzut unde mă uitam. Uneori locuieşte aici, alteori la mama ei. A ridicat din umeri Asta este.

— Îmi pare rău.

— Da. Se întîmplă. Cafea? A turnat în două ceşcuţe şi mi-a dat una. Zahăr? Nu, presupun că nu. Ia loc. Serveşte coniac.

Era elegant în mişcări, ca şi în îmbrăcăminte şi m-am trezit numindu-l „spilcuit”; dar sub aspectul de suprafaţă se întrezărea un ţel bine determinat, obişnuinţa de a-şi avea totul făcut cum trebuie. M-am aşezat într-unul din fotolii cu coniacul şi cafeaua lîngă mine, a luat loc şi el şi a început să bea din cafea privindu-mă pe deasupra ceştii.

— Ai avut noroc, a spus el în cele din urmă. În dimineaţa asta mi-am întins antenele şi mi s-a spus că o anume persoană s-ar putea să ia masa de prînz la club. A făcut o pauză. Eram destul de interesat de problema dumitale ca să aranjez ca un prieten de-al meu să întîlnească acea persoană, pe care o cunoştea bine, şi să facă unele tatonări. Conversaţia lor, s-ar putea spune, că a fot fructuoasă. Drept rezultat, eu însumi m-am dus în după-amiaza asta la persoana respectivă la birou şi consecinţele acelei întîlniri au fost nişte informaţii pe care am să ţi le prezint imediat.

Grija cu care îşi alegea cuvintele cred că era tipică pentru stratosfera serviciilor guvernamentale: cei care se îndeletnicesc cu subtilităţi, vorbe indirecte şi nu spun clar ceea ce gîndesc. N-am aflat de loc identitatea exactă a acelei persoane, anume, pesemne că nu era ceva care trebuia să ştiu, şi, dat fiind ceea ce mi-a permis să văd, nici n-aş avea de ce să mă plîng.

— Am nişte scrisori, a spus Eric Olderjohn. Mai exact fotocopii ale unor scrisori. Poţi să le citeşti, dar mi s-a cerut expres să nu te las să le iei. Trebuie să le restitui luni. Deci, ă-ă... e destul de limpede?

— Da, am spus.

— Bine.

Fără grabă şi-a terminat cafeaua şi a pus ceaşca jos. Apoi, ridicînd marginile feţei de masă pe care se aflau tăvile, s-a aplecat şi a scos o geantă diplomat, din piele maro, pe care şi-a pus-o pe genunchi. A descuiat-o, i-a ridicat capacul şi a făcut iar o pauză.

— Sînt interesante, a spus el încruntîndu-se.

Am aşteptat.

Ca şi cum ar fi ajuns la o decizie care pînă în acel moment nu o luase, a scos o singură coală de hîrtie din servietă şi mi-a întins-o.

Scrisoarea era adresată primului ministru şi fusese trimisă în septembrie de o companie care producea porţelanuri fine pentru export. Preşedintele care scrisese epistola, spunea că el şi ceilalţi directori au fost cu toţii de acord în a sugera conferirea unui titlu de onoare domnului Maynard Allardeck, ca recunoaştere a marilor şi patrioticelor sale servicii aduse industriei.

Domnul Allardeck venise cu generozitate în ajutorul acestor societăţi cu tradiţie şi, datorită întru totul eforturilor lui, slujbele a două sute cincizeci de oameni fuseseră salvate. Priceperea multora din aceşti oameni era de nepreţuit, ea incluzînd şi măiestria de a picta şi sufla cu aur porţelanul, la cele mai înalte standarde mondiale. Acum compania exporta mai mult decît înainte şi spera să o aştepte un viitor dintre cele mai strălucite.

Consiliul de conducere avea plăcerea să propună acordarea titlului de cavaler domnului Allardeck.

Am terminat de citit şi m-am uitat la Eric Olderjohn.

— Acest gen de scrisoare este o practică curentă?

— Întru totul. A încuviinţat din cap. Majoritatea recompenselor este rezultatul recomandărilor făcute la biroul primului ministru. Oricine poate propune pe oricine şi pentru orice. Dacă pare justă cauza, se acordă titlul. Cei care se ocupă de conferirea acestor titluri fac o listă cu acei pe care îi consideră potriviţi şi lista este dată primului ministru pentru aprobare.

Am spus:

— Deci toţi acei oameni de pe listele de onoare, care primesc medalii... pompieri, profesori de muzică, poştaşi şi alţii ca ei, se datoresc scrisorilor şi sugestiilor colegilor lor?

— Ă-ă, da. Cel mai adesea o fac patronii lor, dar uneori şi colegii.

A scos a doua scrisoare din servietă şi mi-a înmînat-o. Aceasta, de asemeni, era de la o companie de export şi scotea în evidenţă ajutorul inestimabil dat de Maynard unei industrii meritorii, salvînd multe slujbe, printre care şi a şefului, într-o zonă de mare şomaj local.

Era imposibil ca să cuprinzi toate serviciile aduse ţării de domnul Allardeck în domeniul industriei, iar firma recomanda, fără rezerve, să i se ofere titlul de cavaler.

— Natural, oamenii care se ocupă de acordarea onorurilor verifică dacă toate acestea sînt adevărate? am întrebat.

— Fireşte, a spus Eric Olderjohn.

— Şi, bineînţeles, s-a făcut.

— Am fost asigurat că da. Persoana cu care am vorbit în

după-amiaza asta mi-a spus că uneori, dacă primesc şase sau şapte scrisori similare, toate propunînd pe cineva necunoscut marelui public, ei pot să înceapă să suspecteze că respectivul şi-a convins el însuşi prietenii să scrie. Autorii celor două scrisori pe care ţi le-am arătat, dat fiind că recomandările lor erau atît de asemănătoare, au fost întrebaţi în mod special dacă însuşi Maynard le sugerase s-o facă. Fiecare a negat cu tărie un asemenea lucru.

— Mda, am spus. Puteau foarte bine să nege, dacă aveau cîştigul asigurat din partea lui Maynard, care se alegea cu titlul de cavaler.

— Asta este o remarcă total indecentă.

— Într-adevăr, am spus bine dispus. Şi persoana respectivă l-a trecut pe Maynard pe listă să i se acorde titlul de Sir?

A aprobat din gap.

— Provizoriu. Să fie avut în vedere. Apoi au primit a treia scrisoare, care punea accent pe operele filantropice substanţiale, despre care ei ştiau deja, şi semnul de întrebare a căzut. Maynard Allareck a fost trecut definitiv pe lista pentru titlul de cavaler. Scrisoarea prin care era invitat să accepte această onoare a fost redactată şi ar fi fost trimisă peste zece zile, aşa cum era normal, pentru propunerile de Anul Nou.

— Ar fi fost? am întrebat,

— Ar fi fost. A zîmbit contorsionat. Acum se consideră inoportun, dat fiind poveştile din *The Daily Flag* şi pagina de opinii din *The Towncrier.*

— Rose Quince, am spus.

Părea că nu înţelege. I-am explicat:

— Ea a scris articolul din *The Towncrier*.

— O... da.

— Persoana aceea ar da, într-adevăr, atenţie unor articolaşe din ziare?

— O categoric. Mai ales că de fiecare dată ziarele i-au fost aduse de cineva la birou, iar paragrafele erau subliniate cu roşu.

— Nu se poate!

Eric Olderjohn a înălţat din sprîncene.

— Asta înseamnă ceva pentru dumneata? m-a întrebat.

I-am explicat despre negustorii şi proprietarii care au primit cu toţii exemplare subliniate similar.

— Ia te uită, deci. Un serviciu complet de demolare. Nimic lăsat la voia întîmplării.

— Aţi amintit de a treia scrisoare, am spus. Cea care a constituit argumentul hotărîtor.

S-a uitat cu atenţie în servietă şi a scos-o.

— Aceasta te poate surprinde, a spus.

Cea de a treia epistolă nu era de la o firmă comercială, ci de la o organizaţie de caritate cu o listă de nume care se întindea pe o jumătate de coală. Beneficiarii operei de caritate păreau a se fi aflat în subzistenţa unor funcţionari publici, morţi sau infirmi, deci oameni într-o situaţie foarte dificilă. Văduve, copii, bătrîni şi bolnavi.

— Cum definiţi un funcţionar public?

— Serviciul public, din vîrf pînă la bază.

Scrisoarea spunea că Maynard Allardeck muncise neobosit de-a lungul a numeroşi ani spre a îmbunătăţi

vieţile celor ajunşi în situaţii foarte grele şi din vina lor. El îşi risipea cu generozitate propria avere spre a ajuta, dar, în afară de asta, îşi dăruia timpul fără precupeţire extinzînd continuu grija milostivă şi de un înalt nivel calitativ faţă de familiile nevoiaşe. Organizaţia caritabilă spunea că s-ar simţi onorată dacă s-ar acorda titlul de cavaler unuia din cei mai de nădejde susţinători ai săi: bărbatului pe care ei îl aleseseră în unanimitate să fie viitorul lor preşedinte, numirea urmînd să intre în vigoare de la 1 decembrie a.c.

Scrisoarea fusese semnată de nu mai puţin de patru dintre oficialităţile societăţii de binefacere: preşedintele, care ieşea la pensie, şeful comitetului de conducere şi doi dintre patronii de rang superior. Cea de a patra semnătură a fost aceea care m-a făcut să-mi ridic capul de uimire.

— Ei bine? m-a întrebat Eric Olderjohn urmărindu-mă cu privirea.

— Asta-i ciudat, am spus eu direct.

— Da, exact, sînt de acord.

A întins mîna după scrisori, mi le-a luat şi le-a pus grăbit înapoi, la loc sigur, în servietă. Am rămas cu gîndurile bulucindu-se unele peste altele şi bănuielile mele nerostite s-au topit precum ceara.

Într-adevăr, voisem să aflu dacă Maynard Allardeck era vizat pentru titlul de cavaler şi, dacă da, cine ştia?

Oamenii care-l propuseseră; ei ştiau.

Scrisoarea de la societatea filantropică, datată 1 octombrie, fusese semnată de lordul Vaughnley.

XVI

— De ce persoana respectivă v-a permis să-mi arătaţi aceste scrisori? l-am întrebat.

— A! Eric Olderjohn şi-a lipit una de alta şi le-a privit o vreme. Dumneata de ce crezi?

— Presupun, am răspuns eu, că s-a gîndit că aş putea să tulbur nişte ape şi să obţin cîteva răspunsuri abjecte fără a trebui s-o facă el însuşi.

Eric Olderjohn şi-a mutat privirea de la mîinile sale la faţa mea.

— Ceva de felul ăsta, a spus el. Ar dori să ştie precis dacă Maynard Allardeck nu este doar victima unei campanii de ură, de exemplu. Vrea ca să-i facă dreptate. Eventual să-l pună din nou pe lista pentru titlul de cavaler vara viitoare, cînd se fac iar propuneri.

— Vrea o dovadă? am întrebat.

— Poţi s-o furnizezi?

— Da, cred că da.

— Ce-ai de gînd să faci cînd va trebui să te laşi de curse?

— Să-mi dau drumul după o stîncă, probabil.

M-am ridicat în picioare şi el la fel. I-am mulţumit sincer pentru deranjul care şi-l asumase. A spus că aşteaptă ca să cîştig din nou cu calul său data viitoare. I-am răspuns că am să fac tot ce pot şi, înainte de a pleca spre hotel, am aruncat o ultimă privire apreciativă asupra camerei care era ca o oază de linişte.

Gîndurile mi s-au îndreptat spre lordul Vaughnley,

Pe 1 octombrie îl recomandase pe Maynard pentru titlul de cavaler. Pe la sfîrşitul acelei luni sau la începutul lui noiembrie se trecuse la interceptarea telefonului lui Bobby.

Instalaţia fusese montată de Jay Erskine, care ascultase timp de două săptămîni şi apoi scrisese articolele din *The Flag.*

Jay Erskine cîndva lucrase pentru lordul Vaughnley, ca reporter pe probleme criminalistice, la *The Towncrier.*

Dar, dacă lordul Vaughnley l-a pus pe Jay Erskine să-l atace pe Maynard Allardeck, de ce a fost atît de agresiv Nestor Pollgate?

Pentru că nu voia să plătească compensaţia sau să recunoască faptul că ziarul său procedase greşit.

Ei bine... poate.

Mă învîrteam în cerc şi reveneam mereu la o unică şi stranie întrebare: A fost, într-adevăr, lordul Vaughnley cel care a pus la cale atacurile şi, dacă da, de ce?

Din camera mea de hotel am sunat-o pe Rose Quince acasă, prinzînd-o din nou chiar imediat ce intrase pe uşă.

— Bill? a întrebat ea. Societatea de caritate pentru cei din serviciile publice? O, bineînţeles, el patronează o mulţime şi tot felul de lucruri. Îl ţin în priză, zice el.

— Mda, am spus. Cînd a scris articolul acela despre Maynard Allardeck, el ţi l-a sugerat?

— Cine? Bill? Da, bineînţeles că el. A pus tăieturile din *The Flag* pe biroul meu şi-a spus că este genul meu de probleme. Pot să-l ştiu eu de foarte multă vreme, dar, în ultimă instanţă, el rămîne totuşi boss-ul. Cînd vrea să se

scrie un anume lucru, fii sigur că aşa va fi. Martin, marele nostru şef alb, întotdeauna este de acord cu asta.

— Şi, ă-ă, în ce fel ai ajuns la interviul „Cum se face comerţ?” Adică, ai văzut programul cînd s-a transmis la televizor?

— Hai să fim serioşi. Bineînţeles că nu. A făcut o pauză. Bill mi-a sugerat să încerc la compania de televiziune, să-i rog să-mi arate filmul.

— Ceea ce ai făcut.

— Da, fireşte. Ascultă, ce-i cu toate astea? a întrebat ea. Bill adeseori îmi sugerează unele subiecte. Nu e nimic ciudat în asta.

— Nu, am spus. Noapte bună, Rose.

— Şi ţie la fel.

Am dormit mult şi profund, iar a doua zi dimineaţă, devreme, mi-am luat camera video şi-am plecat cu maşina la Purfleet, străbătînd cîmpiile joase, chiar la nord de estuarul Tamisei. Ploile de cu o zi înainte se risipiseră lăsînd în urma lor un cer degajat şi albicios, iar deasupra mîlului rămas de la reflux se învîrteau pescăruşii.

Am întrebat în vreo douăzeci de locuri, la poştă şi în prăvălii, pînă să găsesc pe cineva care auzise de Electronica – Purfleet, dar care m-a îndrumat, în cele din urmă, spre cineva care lucrase acolo:

— Îl căutaţi pe George Tarker... el a fost proprietarul, a spus acesta.

Urmînd alte cîteva indicaţii date de localnici săritori, m-am oprit, în sfîrşit, lîngă un hangar de scînduri pentru bărci, vechi şi prăpădit, împodobit optimist cu o firmă care

zicea: „George Tarker repară tot”.

Am coborît din maşină şi, pe cînd traversam curtea cu gropi, am văzut că firma avusese cîndva şi o parte de jos care se rupsese şi acum zăcea proptită de perete, iar pe ea se putea citi: „felul de bărci şi echipament marin”.

Cu un sentiment covîrşitor de a fi ajuns întru cu totul alt loc decît cel căutat, am împins uşa şubredă şi am păşit direct în cel mai haotic atelier de pe lume, în care fiecare suprafaţă şi fiecare raft erau acoperite de tot felul de obiecte metalice de la bărci, greu de identificat, ruginite de vreme, iar fiecare locşor de pe pereţi era ocupat de calendare vechi, postere, chitanţe şi instrucţiuni, toate prinse nu cu agrafe ci în cuie.

Într-un scaun vechi şi hîrbuit, străin de toată harababura, stătea un bărbat în vîrstă, cu barba căruntă şi cu picioarele pe o masă, citind un ziar şi bînd ceva dintr-o cană.

— Domnul Tarker? am întrebat.

— Eu sînt. A coborît ziarul, aruncînd-mi o privire cercetătoare pe deasupra tălpilor de la pantofi. Ce ai de reparat? S-a uitat spre sacoşa pe care-o purtam şi în care era camera video. Ceva de la o barcă?

— Mi-e teamă c-am greşit adresa, am spus. Îl căutam pe domnul George Tarker, proprietarul de la Electronica – Purfleet.

Şi-a pus cu grijă cana pe masă şi picioarele pe duşumea. Mi-am dat seama că era bătrîn, şi din pricina vîrstei, dar şi dintr-o mare oboseală interioară: se vedea din umerii aduşi, din privirea istovită şi te izbea prin

dezordinea cumplită din jurul lui.

— Acel George Tarker a fost fiul meu, a spus.

A fost.

— Îmi pare rău, am zis.

— Vrei să-ţi repar ceva sau nu?

— Nu, am răspuns. Vreau să discut despre Maynard Allardeck.

Obrajii i s-au tras şi s-au făcut pământii, iar ochii păreau să i se înfunde înceţoşaţi în orbite. Păru-i era răvăşit de nepieptănat, iar sub bărbia-i scurtă şi pe sub cămaşa-i descheiată şi fără cravată tendoanele de pe gîtu-i subţire s-au încordat şi-au început să tremure.

— Nu vreau să vă îndurerez, am spus. Fac un film despre nenorocirile pe care le-a adus Maynard Allardeck în vieţile multor oameni. Speram că dumnevoastră... speram că fiul dumnevoastră m-ar putea ajuta. Am făcut un gest vag cu mîna. Ştiu că nu v-ar influenţa într-un fel sau altul, dar vă ofer un onorariu. Stătea tăcut, cu privirea aţintită asupra mea, dar cred că, cu ochii minţii, vedea o scenă departe în trecut, pe care o găsea aproape de nesuportat. Încordarea de pe chipul lui s-a accentuat atît de mult încît, într-adevăr, îmi părea rău că venisem.

— Filmul dumitale o să-l distrugă? m-a întrebat el răguşit.

— În unele privinţe, da.

— Merită focul iadului şi osînda veşnică.

Am scos camera video din sacoşă, i-am arătat-o şi i-am explicat să vorbească privind spre obiectiv.

— Vreţi să-mi spuneţi ce s-a întîmplat cu fiul

dumneavoastră? l-am întrebat.

— Da, sigur.

Am aranjat camera pe o grămadă de vechituri şi-am pornit-o; prin cîteva întrebări directe puse de mine, el a repetat, în esenţă, povestea obişnuită. Într-o perioadă de criză temporară de bani lichizi, provocată de o extindere rapida a întreprinderii, Maynard venise cu zîmbetul pe buze ca s-o salveze. Oferise un împrumut cu dobînzi mici, dar, în ultimul moment şi cel mai greu, ceruse banii înapoi; preluase firma, îl înlăturase pe George Tarker şi, după o vreme, demontase instalaţiile, le vînduse şi-i lăsase pe oameni şomeri.

— Încîntător, aşa era, a spus George Tarker. S-a comportat ca un escroc, exact pînă la capăt. Rezonabil. Prietenos. Apoi a dispărut şi s-a dus totul de rîpă o dată cu el. Întreprinderea fiului meu s-a dus. O înfiripase cînd avea doar optsprezece ani, şi a muncit, şi a muncit... şi după douăzeci şi trei de ani se dezvolta mult mai repede.

Chipul pustiit privea în gol, în faţa obiectivului şi la coada ochilor i se adunaseră lacrimi.

— Fiul meu, George... singurul meu copil... se învinuia pe sine pentru orice... pentru toţi muncitorii săi care-şi pierduseră slujbele. S-a apucat de băutură. Ştia atît de multe despre electricitate. Lacrimile au început să curgă, rostogolindu-se peste obrazul brăzdat, pierzîndu-se în barbă. Fiul meu s-a legat cu un cablu... şi s-a electrocutat...

Vocea s-a oprit parcă cu zvîcnitura cu care se oprise inima fiului său. Era de nesuportat. Copleşit de milă, voiam să nu fi venit. Am oprit camera şi-am rămas tăcut, neştiind

cum să-mi cer iertare pentru că intrasem nepoftit în viaţa lui.

Şi-a şters lacrimile cu dosul palmei.

— A fost acum doi ani, abia s-au împlinit, a spus el. Ştii, era un om bun fiul meu, George. Acel Allardeck... pur şi simplu l-a distrus.

I-am oferit aceeaşi sumă pe care o oferisem şi familiei Perryside, punînd-o pe masă, în faţa lui. S-a uitat o vreme la grămada de bancnote şi apoi a împins-o spre mine.

— Nu ţi-am povestit pentru bani, a spus. Ţi-am povestit. pentru George.

Am ezitat.

— Ia-i, a zis el. Nu-i vreau. Nu e drept. Oricînd ai o barcă, poţi să-mi plăteşti atunci pentru reparaţii.

— E-n ordine, am spus.

A înclinat din cap şi m-a privit cum îmi luam banii.

— Să faci filmul bine, mi-a zis. Fă-l pentru George.

— Da, am spus.

Cînd am plecat, l-am lăsat tot acolo aşezat, cu privirea îndurerată, pierdută în trecut.

*

* *

M-am dus la Ascot luîndu-mi aceleaşi precauţii ca înainte: mi-am lăsat Mercedesul în oraş şi m-am dus pe jos la hipodrom intrînd înăuntru din direcţie opusă parcării rezervate jocheilor.

Din cîte am putut vedea nimeni n-a băgat în seamă

sosirea mea în afară de oamenii de la poartă, care mi-au spus obişnuitul bună dimineaţa.

Călăream în primele cinci din cele şase curse; două pentru prinţesă, alte două pentru Wykeham şi una pentru antrenorul din Lambourn. Dusty a spus că Wykeham avea o migrenă cumplită care-l ţinea acasă, în faţa televizorului. Despre Icefall, Dusty zicea că ar trebui să zboare ca vîntul, toţi băieţii de grajd îşi jucaseră lefurile pe el. Comportarea lui Dusty faţă de mine era, ca de obicei, un amestec de respect şi agresivitate, o atitudine dublă ale cărei pricini le descifrasem demult: puteam eu să fiu cîştigătorul în fapt, care reprezenta culorile proprietarului, dar forma în care erau caii se datora băieţilor de grajd şi asta nu trebuia s-o uit. Eu şi Dusty lucram laolaltă de zece ani într-un armistiţiu bazat pe o nevoie reciprocă, prietenia adevărată nefiind nici căutată, nici necesară pentru vreunul din noi. El mi-a transmis că şeful voia ca eu să le spun prinţesei şi celorlalţi proprietari că-i părea rău că-l apucaseră durerile de cap. Am promis că am să le spun.

În prima cursă am călărit unul din caii lui Wykeham, cu rezultate neglijabile, iar în a doua, cu calul antrenorului din Lambourn, am ieşit al treilea. Cursa a treia a fost cu Icefall, pentru prinţesă, iar ea şi Danielle aşteptau în padocul de prezentare cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori.

— Wykeham vă transmite regretele sale, am spus.

— Bietul om. Prinţesa dădea crezare acelor migrene tot atît de puţin ca şi mine, dar se prefăcea că le crede. Să-i aducem un premiu ca să-l consolăm?

— Mă tem că se aşteaptă la el.

L-am urmărit cu privirea pe Icefall cum se plimba în cerc, sur, cu muşchii bine conturaţi sub pledul cu ghirlande, mai solid decît fratele său, Icicle.

— L-am antrenat săptămîna trecută, am spus. Wykeham zice că a progresat mult de atunci. Aşa că sînt speranţe.

— Speranţe! a exclamat Danielle. El este categoric favoritul.

— La pariul simplu el are cota sub egalitate, a înclinat din cap prinţesa. Asta te face să te simţi mai bine ca niciodată.

Privirile ni s-au încrucişat ştiind amîndoi ce tensiune în plus decurge din prea mari speranţe şi, cînd am plecat să încalec, ea mi-a spus doar atît:

— Să termini cursa teafăr, asta-i tot.

Icefall, la cei şase ani, era în cea mai bună formă pentru cursele cu obstacole, cu un şir de succese în urma lui, iar competiţia din această zi era o cursă de două mile, cu un premiu bun şi cu multă publicitate şi ea se redusese, aşa cum tind uneori cursele cu premii mari s-o facă, la nu mai mult de şase alergători: Iceafll era în fruntea handicapului, iar ceilalţi cinci la bază, blocul cailor din centru preferind să se arunce în competiţii cu taxe de înscriere mai mici.

Icefall era un cal uşor de călărit, la fel de voluntar ca fratele lui, curajos din fire, singura problemă ce se putea ivi fiind greutatea pe care o avea în plus faţă de ceilalţi: douăzeci şi ceva de livre. Lui Wykeham nu i-a plăcut niciodată să-şi aibă caii alergînd în frunte, iar uneori

încercase să mă convingă şi în privinţa lui Icefall; dar calul prefera categoric asta şi la fiecare start mă făcea s-o ştiu şi chiar la greutăţi care erau atît de mult împotriva noastră, cînd se dădea drumul la benzi, noi ne aflam acolo unde voia el să fie, hotărînd el locul.

În adolescenţă învăţasem de la un jocheu american de plat cum să-mi pornesc în minte propriul meu ceas, cum să apreciez după el viteza pentru fiecare porţiune a cursei şi cum să judec cît de repede aş putea merge pe fiecare în parte, ca să fiu exact sau cît mai aproape de cel mai bun timp pentru distanţa respectivă.

Cel mai bun timp pentru Icefall în cursa de două mile de la Ascot, cu aproximativ aceleaşi greutăţi şi pe acelaşi teren umed, era de trei minute şi patruzeci şi opt de secunde şi am hotărît să-l duc la potou exact în acest record şi cu o viteză mai mult sau mai puţin constantă tot drumul.

Mi s-a spus după aceea că mulţimii din tribune i s-a părut că am plecat prea repede şi că unii din jocheii de categorie uşoară aveau să mă ajungă în mod sigur; dar eu cercetasem şi timpii lor în catalog şi nici unul din ei nu parcurseseră vreodată două mile atît de repede cît îmi propusesem eu.

Tot ceea ce trebuia să facă Icefall era să sară perfect şi asta a făcut, dîndu-mi de ştire despre bucuria lui cînd ne aflam în aer, deasupra fiecărui obstacol. Jocheii de categorie uşoară n-au putut să se apropie de noi, şi, menţinîndu-ne pasul, am trecut primul potoul, cu un avans de opt lungimi limită care avea să ducă la creşterea

handicapului general al lui Icefall pentru cursa viitoare.

Poate, mi-am zis în sinea mea, oprindu-mă şi mîngîind cu drag gîtul sur, ar fi fost bine pentru viitor să nu cîştig atît de detaşat, dar prezentul era ceea ce conta şi, cu greutăţile acelea, nu-ţi puteai asuma riscuri.

Prinţesa era încîntată, avea obrajii îmbujoraţi, rîdea şi, ca de obicei, mi-a sporit propria mea plăcere de a fi cîştigat. Victoriile pentru proprietarii ursuzi şi cîrcotaşi nu-ţi mergeau niciodată la inimă.

— Prietenii mei zic că este un sacrilegiu, a spus ea, ca un jocheu de categorie grea să plece primul din start şi să-şi impună trena cursei pe o pistă atît de umedă, după ploaia de ieri. Mă compătimeau în lojă spunîndu-mi că ai înnebunit.

I-am zîmbit descătărămîndu-mi şaua.

— Cînd sare cum a sărit astăzi, el poate să facă această cursă, chiar pe un teren ud, în trei minute şi patruzeci şi opt de secunde. Cu o oarecare aproximaţie, cam atît am făcut noi.

Ochii i s-au mărit.

— Ai plănuit-o! Nu mi-ai spus. Nu m-am aşteptat să pleci atît de repede, chiar dacă lui îi place să fie în frunte.

— Dacă ar fi ratat vreunul din obstacole, aş fi fost într-adevăr un idiot. Am mîngîiat gîtul sur iar şi iar. El înţelege cursele, am spus. Este un cal, o nebunie de călărit. Foarte generos. O face cu bucurie.

— Vorbiţi despre cai de parcă ar fi oameni, a spus Danielle care stătea în spatele mătuşii ei ascultînd.

— Da, ei sînt, am spus. Nu oameni, dar individualităţi,

fiecare diferit de celălalt.

Am luat şaua, m-am cîntărit, m-am schimbat în culorile altui proprietar şi m-am cîntărit din nou pentru cursa următoare. Apoi am pus iar culorile prinţesei peste celelalte şi am ieşit afară cu capul descoperit pentru a fi prezent la festivitatea de premiere, oferită de cei care au patronat cursa.

Lordul Vaughnley era printre mulţimea strînsă în jurul mesei cu premiile acordate de sponsori şi, cînd m-a văzut, a venit direct spre mine.

— Dragul meu, ce cursă! Am crezut că ai luat-o razna, îmi pare rău că ţi-o spun. Acum vii în loja noastră, nu, aşa cum ne-am înţeles?

El era o enigmă pentru mine. Ochii-i cenuşii zîmbeau cu blîndeţe pe faţa-i mare, prietenoasă, lipsită de şiretenie.

— Da, am spus. Mulţumesc. După cursa a cincea, cu care voi încheia ziua de azi, e bine? Doamna Vaughnley i s-a alăturat întărind invitaţia.

— Sîntem încîntaţi să te avem oaspete. Te rog, vino.

Prinţesa, auzind-o întîmplător, a spus:

— După aceea treci pe la mine. N-a mai aşteptat nici un răspuns, considerînd încuviinţarea mea de la sine înţeleasă. Ştii în cît timp a făcut Icefall cursa? m-a întrebat ea amuzată.

— Nu, nu încă.

— Trei minute patruzeci şi nouă de secunde.

— Am ajuns cu o secundă mai tîrziu.

— Da, într-adevăr. Data viitoare să mergi mai repede.

Doamna Vaughnley s-a uitat la ea uluită.

— Cum poţi să spui asta? a protestat ea şi apoi a înţeles că era doar o glumă. O! Pentru moment...

Prinţesa a mîngîiat-o uşor pe braţ consolînd-o, iar eu mi-am îndreptat privirile spre Danielle, care, la celălalt capăt al mesei acoperite cu postav verde şi încărcată cu premii, discuta cu cei care patronaseră cursele, aşa cum se obişnuia după întrecere. Ea şi-a întors capul şi-a privit direct spre mine, iar eu am simţit un fior străbătîndu-mi trupul. E frumoasă, mi-am zis. Aş vrea să fac dragoste cu ea.

Părea că se oprise în mijlocul frazei. Interlocutorul a întrebat-o ceva. S-a uitat la el absentă, iar apoi, după ce mi-a mai aruncat o privire, se pare că şi-a orînduit gîndurile şi i-a răspuns la întrebare.

Mi-am coborît ochii spre trofee de teamă ca sentimentele mele să nu mă dea de gol. Mai aveam două curse şi o mulţime de discuţii în loji înainte de a putea fi împreună, iar amintirea sărutărilor ei nu-mi era de nici un ajutor.

S-au dat trofeele, prinţesa şi ceilalţi au dispărut, iar eu mi-am scos culorile prinţesei şi am plecat să călăresc un alt cal pentru Wykeham, care a cîştigat, dar, de data asta, a fost o victorie muncită, doar cu un gît în faţa adversarului, la cravaşă, practic forţînd fără milă calul să se arunce înainte, făcîndu-l să-şi lungească pasul mai mult decît credea el că e capabil.

— Pe toţi dracii, a spus proprietarul în ringul arbitrilor. Pe toţi dracii, nu mi-ar plăcea să te am cocoţat în spate. Totuşi părea destul de încîntat. Era un fermier din Sussex,

robust şi onest, înconjurat de prieteni care sporovăiau. Eşti dat naibii, băiete, asta eşti. Fără pic de milă. O să ştie c-a avut o cursă, ţi-o spun eu.

— Da, domnule Davis, dar poate să suporte, e rezistent, nu i-aţi face un serviciu dacă sînteţi blînd cu el. Ca şi stăpînul, nu credeţi, domnule Davis?

A izbucnit în hohote şi m-a bătut zdravăn pe umăr, apoi am plecat să mă cîntăresc, după care m-am schimbat din nou în culorile prinţesei pentru cea de a cincea cursă.

Alergătorul prinţesei, Allegheny, era de fapt o iapă, cea de a doua dintre singurele două exemplare pe care le avea (Bernina fiind cealaltă), pentru că, probabil, din cauza propriei feminităţi, ea prefera în mod cert caii. Fără a avea temperamentul Berninei, Allegheny era prietenoasă, nu prea deşteaptă, alerga întotdeauna moderat de bine, dar fără entuziasm. Am încercat să-l fac pe Wykeham s-o convingă pe prinţesă s-o vîndă, dar a refuzat: „Prinţesa Casilia ştie bine ce vrea”, spunea el.

Dacă Allegheny ieşea a doua, a treia, a patra, a cincea, a şasea sau claca, părea că n-o deranja niciodată. Nu era esenţial pentru ea, spunea Wykeham, ca toţi caii pe care-i avea să fie stele.

Eu şi Allegheny am început cursa în termeni amicali, dar, ca de obicei, încercările mele de-a o face să se lase cuprinsă de acea *joie de vivre*[17] se soldase cu rezultate minime. Cînd am ajuns prima oară la perete, eram al patrulea, l-am trecut uşor, ne-am apropiat de un gard simplu, l-am abordat perfect, ne-am lansat în aer, am

17 Bucurie de a trăi (fr.).

aterizat, am demarat în continuare...

La unul din picioarele dinapoi s-a rupt un ligament de susţinere de la chişiţă şi Allegheny a început să meargă şchiopătînd în trei picioare, tot ritmul dus; cum ai conduce o maşină cînd ai, brusc, o pană de cauciuc. M-am oprit, am sărit din şa şi am făcut cîţiva paţi să mă asigur că nu i se rupsese vreun os.

Doar tendonul, mi-am zis uşurat. Destul de rău, dar nu era o sentinţă de moarte. Ca să pierzi un cal prin împuşcare însemna să fii răvăşit cîteva zile. Wykeham plînsese uneori pentru caii morţi, la fel şi eu şi prinţesa. Uneori nu era nimic de făcut.

Medicul veterinar a venit rapid cu maşina, a examinat iapa şi a hotărît că poate să meargă aşa, că am făcut cale întoarsă de-a lungul hipodromului, ea dînd din cap ori de cîte ori punea jos piciorul accidentat. Prinţesa şi Danielle au coborît neliniştite la intrarea în ringul arbitrilor, iar Dusty le-a asigurat că Wykeham va aduce un veterinar pentru Allegheny cît de curînd posibil.

— Ce părere ai? m-a întrebat prinţesa tristă în timp ce Dusty şi băiatul de la grajd se îndepărtau cu iapa bălăbănind din cap.

— Nu ştiu.

— Ba da, ştii. Spune-mi.

Ochii prinţesei erau de un albastru intens. Am spus:

— Cel puţin un an va sta departe de hipodrom.

A oftat.

— Da, cred că da.

— După ce se face bine, aţi putea s-o vindeţi ca iapă de

prăsilă, am spus. Are linie de sînge bună. La primăvară s-ar putea prăsi.

— O! Părea încîntată. Ştii, ţin foarte mult la ea.

— Da, ştiu.

— Încep, într-adevăr, să văd ce-nseamnă de fapt cursele, a spus Danielle.

Dat fiind că vecina mea şi jocheul din Lambourn s-au descurcat în privinţa sacoşei mele cu haine, eu am urcat în loja lordului Vaughnley într-o ţinută vestimentară cît de cît adecvată. Totuşi, se pare, că alesesem un moment de acalmie, cînd toţi coborîseră să se uite la cai sau să pună pariuri şi încă nu se întorseseră să privească întrecerea.

Nu era decît o singură persoană înăuntru, care stătea lîngă masa pregătită pentru cai mişcîndu-se nervos de pe un cot pe celălalt: şi am fost surprins să văd că era Hugh Vaughnley, fiul lordului Vaughnley.

— Bună, i-am spus. Nu e nimeni aici… am să revin.

— Nu pleca.

Vocea-i era stăruitoare. M-am uitat la el curios, gîndindu-mă la cearta de familie ce-mi fusese foarte evidentă sîmbăta trecută, şi, pe chipul, de obicei, plin de voie bună, am văzut doar nenorocire. Era mult mai subţire decît tatăl său, cu o constituţie semănînd mai degrabă cu a mamei, avea trăsături frumoase, bine proporţionate, două gropiţe dezarmante în obraji şi tinereţea încă i se citea pe figură, în linia indecisă a gurii. Să fi avut în jur de nouăsprezece ani, mi-am zis. Poate douăzeci. Nu mai mult.

— Eu… ă-ă… a zis el. Te rog, stai, ca să fiu cinstit, vreau să se afle cineva aici cînd se întorc ai mei.

— Într-adevăr?

— Ă-ă... a bîiguit el. Ei nu ştiu că sînt aici. Adică... tata s-ar putea înfuria, dar, în faţa străinilor n-are cum, nu? De aceea am venit aici, la curse. Adică, ştiu că dumneata nu eşti un străin, înţelegi ce vreau să spun.

— Mama ta cu siguranţă va fi bucuroasă să te vadă.

A înghiţit în sec.

— Nu-mi place să mă cert cu ei. Nu pot să suport. Ca să spun drept, tata m-a dat afară cam acum o lună. M-a trimis să stau la Saul Bradley şi nu mai suport, vreau să mă-ntorc acasă.

— Te-a dat afară? Cred că arătam la fel de surprins pe cît şi eram în adîncul sufletului. Întotdeauna aţi părut o familie foarte solidă. Lordul Vaughnley se gîndeşte că ar trebui să stai pe propriile tale picioare? Ceva de genul ăsta?

— Nici vorbă de aşa ceva. Chiar ar fi bine să fie asta. Am făcut ceva... N-am ştiut că are să fie atît de furios... nu, într-adevăr.

Nu voiam să aflu despre ce era vorba, mai ales cu toate celelalte cîte le aveam pe cap.

— Droguri? am întrebat eu fără compasiune.

— Poftim?

— Ai luat droguri?

Am văzut de pe chipul lui că nu era asta. Pur şi simplu, presupunerea îl stînjenea.

— Adică, a spus el jalnic, gîndeam că avea o părere bună despre acela. Aşa zicea. Vreau să spun că am crezut că-l aproba.

— Cine? am întrebat eu.

S-a uitat peste umărul meu şi n-a răspuns, un nou val de nelinişte punînd stăpînire pe el.

Mi-am întors capul. Lordul şi doamna Vaughnley intraseră de pe coridor şi se îndreptau spre noi. Am văzut limpede chipurile lor cînd şi-au zărit fiul. Faţa doamnei Vaughnley s-a luminat într-un zîmbet simplu, spontan.

Lordul Vaughnley s-a uitat de la fiul său la mine şi reacţia sa nu exprima iertare, apatie, iritare, nici măcar mînie.

Exprima alarmă. Groază.

XVII

Şi-a revenit repede, într-o oarecare măsură. Doamna Vaughnley l-a îmbrăţişat pe Hugh şi la strîns cu putere la piept, iar soţul ei privea cu chipul împietrit şi iritat. Ceilalţi musafiri s-au întors în lojă bine dispuşi şi s-a dovedit că Hugh a avut dreptate că tatăl său nu era pregătit să se confrunte cu el în public.

De fapt, lordul Vaughnley mi s-a adresat numai mie, agitîndu-se fără rost în privinţa ceştilor de ceai şi căutînd să se asigure că n-am vorbit prea multe cu fiul său, părînd a nu-şi da seama că reacţia sa imediată şi comportarea sa de acum îmi dezvăluiau cu mult mai mult decît avea el probabil intenţia s-o facă.

— Serveşte, a spus el cu zel, punînd o ospătăriţă să-mi dea o ceaşcă. Lapte? Zahăr? Nu? Iapa prinţesei Casilia e-n

ordine, da? E atît de trist cînd un cal clachează într-o cursă. Un sandviş?

I-am spus că iapa n-o să mai intre în competiţii şi că-i mulţumesc pentru sandviş, dar nu voiam.

— Hugh te-a plictisit cu necazurile lui, nu? m-a întrebat.

— Nici vorbă.

— Ce ţi-a spus?

M-am uitat la ochii cenuşii din care dispăruse prietenia, suspiciunea luîndu-i locul.

— A spus că v-aţi certat şi că vrea să vă împăcaţi.

— Mde. Din gura-i strînsă a ieşit un şuier şfichiuitor. Nu te-a deranjat?

— Nu!

— Bine. Bine. Pesemne că vrei să vorbeşti cu prinţesa Casilia, nu? Să-ţi iau eu ceaşca. Drăguţ din partea ta că ai venit. Da. Atunci, du-te. N-o putem lăsa să aştepte.

Chiar şi fără această impoliteţe, n-aş mai fi stat şi nu vedeam rostul unei asemenea grosolănii. Am plecat docil în lojă plină de lume a prinţesei, am mai băut un ceai, i-am spus stomacului meu să-şi ia adio de la un alt sandviş şi am încercat să nu mă uit prea mult la Danielle.

— Ţi-s gîndurile departe, a spus prinţesa. Nu eşti aici.

— Mă gîndeam la lordul Vaughnley... doar ce-am venit din loja lui.

— E un om atît de drăguţ.

— Mda.

— Ce planuri ai pentru seara asta cu Danielle?

Mi-am îndepărtat din minte ce mi-ar fi plăcut să fac. Dacă eu puteam să citesc gîndurile prinţesei şi ea putea

uneori să le citească pe ale mele.

— Cred că o să stăm de vorbă, o să mergem undeva să mîncăm şi-am s-o aduc acasă.

M-a bătut uşor pe braţ. M-a atras apoi în conversaţia musafirilor săi, pe care în majoritate îi cunoşteam, iar eu mi-am croit drum spre Danielle, împărţind în stînga şi în dreapta complimente ca pe nişte confeti.

— Bună, a spus ea. Mă întorc cu tanti Casilia sau şi altă propunere?

— Vino cu mine, dacă vrei.

— O.K.

Am ieşit cu toţii în balcon ca să urmărim cea de a şasea cursă şi după aceea am spus la revedere prinţesei şi am plecat.

— Unde mergem? m-a întrebat Danielle.

— Să ne plimbăm, să bem ceva, să cinăm. Mai întîi de toate ne ducem în oraş, în Ascot, unde mi-am lăsat maşina, ca să nu fiu iar răpit în parcaj.

— Ar fi prea de tot, a spus ea.

Mi-am luat sacoşa din vestiar, am traversat tribunele spectatorilor de rînd îndreptîndu-ne spre cea mai îndepărtată poartă şi de acolo, din nou, în siguranţă, spre Mercedesul închiriat.

— Cred că nu m-aş fi gîndit niciodată că s-ar putea să ţi se întîmple iar.

— Şi data viitoare nu va fi nici o prinţesă ca să mă salveze.

— Gîndeşti serios că ei stau pe undeva şi te aşteaptă?

— Lucrurile pe care le vor încă se mai află la mine. Şi în

afară de asta, i-am călcat rău pe bătături. Atît că ei nu ştiu unde mă duc eu, sper.

— Da, dar cîtă vreme? a întrebat ea cu o voce slabă.

— Mde, am zis eu. Cred că Joe nu lucrează duminicile, nu?

— Nu. Pînă luni noaptea nu, ca şi mine. În weekend-uri este liber. Ce legătură are asta cu întrebarea mea? Cîtă vreme?

— Marţi sau miercuri, am răspuns.

— Eşti cam ambiguu.

— Pentru că nu ştiu, sigur. Am urcat în maşină şi-am pornit motorul. Mă simt ca un jongler. Jumătate de duzină de măciuci sînt în aer şi e posibil ca toate să cadă grămadă.

— Şi tu dedesubt?

— Nu, am zis eu. Dacă izbutesc să le vin de hac.

Am condus nu cu foarte mare viteză pînă la Henley şi m-am oprit în faţa unei cabine telefonice să încerc s-o prind pe Rose Quince, dar nu era acasă. Robotul de la telefonul ei m-a invitat să-mi las numărul, ca să mă sune ea. Am spus că am să încerc mai tîrziu.

Henley-on-Thames strălucea de lumini şi de magazine ce se închideau tîrziu sîmbătă după-amiaza. Am lăsat maşina în parcare şi am pornit-o încet prin mulţime.

— Unde mergem? m-a întrebat.

— Să-ţi cumpăr un cadou.

— Ce cadou?

— Ceva care să-ţi placă.

S-a oprit din mers.

— Eşti nebun?

— Nu. Ne aflam în faţa unui magazin cu articole sportive. O rachetă de tenis?

— Nu joc tenis.

Am fluturat mîna spre magazinul următor.

— Un pian?

— Nu cînt la pian.

— Acolo. Am arătat spre o florărie. Orhidee?

— Îmi plac orhideele la locul lor, dar nu să mi le prind la butonieră.

— Şi dincolo, un scaun antic?

A rîs făcînd creţuri la ochi.

— Spune-mi şi tu ce-ţi place şi ce nu-ţi place.

— E-n ordine.

Ne-am plimbat de-a lungul vitrinelor, privind şi sporovăind. Îi plăceau nuanţele de bleu şi roz, dar nu galbenul, îi plăceau imprimeurile cu flori şi păsări, dar nu desenele geometrice, îi plăceau coşurile din rafie, pixurile din material plastic, acvamarinele, strugurii fără seminţe şi cărţile despre Leonardo da Vinci. Spunea că ar alege pentru mine ceva simplu. Dacă eu îi dădeam ei un cadou, trebuia să primesc şi eu unul.

— E în ordine, am spus. Ai douăzeci de minute. Ne întîlnim la maşină. Poftim cheile, în caz că ajungi acolo înaintea mea.

— Şi nu scump, a zis ea. Altfel nu intru în joc.

— Bine.

Cînd m-am întors cu pachetul, ea deja stătea în maşină şi zîmbea.

— Ai lipsit o jumătate de oră a spus. Eşti descalificat.

— Eşti prea severă.

Am urcat lîngă ea în maşină şi-am rămas privind fiecare la pachetul celuilalt: al meu pentru că era într-un ambalaj maro, iar al ei pentru mine era mai plat şi într-o pungă de hîrtie.

— Ghiceşte, a spus ea.

Am încercat şi n-a ieşit nimic. I-am spus cu regret:

— Nu ştiu.

A privit pachetul cu învelitoare maro din mîinile mele.

— Trei cărţi? Trei livre de bomboane de ciocolată! Dracul din cutie[18]?

— Total greşit.

Am schimbat cadourile şi-am început să le despachetăm.

— E mai nostim decît la Crăciun, a spus ea. O! Ce ciudat. Uitasem că e numele tău. A făcut o foarte scurtă pauză ca să reflecteze şi a spus: Christmas e mai nostim decît Kit.

Suna perfect în americană. Am deschis punga de hîrtie pe care mi-o dăduse şi mi-am dat seama că în hoinăreala noastră pe străzi aflase şi ea multe despre mine. Am scos o casetă de piele fină, maro, cu fermoar de jur împrejur, care părea a conţine un bloc de hîrtie pentru scrisori și cîteva plicuri. În partea de sus era gravat cu litere aurii: KIT.

— Haide, deschide-o, a spus ea. Ştii, n-am putut să rezist. Şi ţie îţi plac lucrurile mici şi elegante ca şi mie.

Am tras fermoarul, am deschis-o şi am zîmbit încîntat.

18 Cutiuţă din care la deschidere, sare brusc o figură.

Pe un capac era o trusă de scule, iar pe celălalt stilouri, un calculator de buzunar şi un bloc notes; fiecare în compartimentul lui, totul de cea mai bună calitate, excelent executat.

— Într-adevăr, îţi place, a spus ea cu satisfacţie. Am fost convinsă c-aşa o să fie. Literalmente avea numele tău pe ea.

A scos hîrtia maro de pe pachetul ei şi a fost tot atît de încîntată ca şi mine. Îi dăduse, un scrin antic, în miniatură, care mirosea uşor a baiţ, avea mici mînere de alamă şi era neted ca mătasea.

A reflectat îndelung asupra implicaţiilor cadourilor şi apoi şi-a îndreptat privirile spre mine.

— Asta, a spus ea tărăgănat, este într-adevăr uluitor, ca amîndoi să facem alegerea cea mai potrivită.

— Da, aşa-i.

— Dar tu ai încălcat regulile. Scrinul nu este ieftin.

— La fel şi tu. Nici trusa ta nu este.

— Dumnezeu să binecuvînteze cărţile de credit.

Am sărutat-o, tot ca înainte, cu cadourile încă în poală.

— Mulţumesc pentru cadou.

— Şi eu îţi mulţumesc.

— Bun, am spus aplecîndu-mă ca să-mi pun trusa pe locul din spate. Pînă ajungem noi, probabil, că o să se deschidă şi cîrciuma.

— Ce cîrciumă?

— Acolo unde mergem noi.

— Dacă vrea cineva să afle de la tine ceva ce n-ai chef să-i spui, îşi pierde vremea de pomană.

Am şofat cu un sentiment de mulţumire pînă la French Horn din Sonning, unde se mînca fantastic şi luminile se revărsau peste sălciile ce se oglindeau în Tamisa. Am intrat înăuntru, ne-am aşezat pe o sofa şi am privit cum se făceau raţele la frigare şi-am băut şampanie. Mi-am dezmorţit oasele, am respirat adînc şi am simţit cum tensiunile unei săptămîni lungi se risipesc: şi trebuia s-o spun pe Rose Quince.

M-am dus şi i-am telefonat. Mi-a răspuns din nou robotul. Am spus: „Rose, Rose, te iubesc. Rose, am nevoie de tine, dacă vii acasă înainte de unsprezece, te rog. Te implor. Sună-mă la hotelul French Horn, numărul este 0734 692204, spune-le că iau cina în restaurant.”

I-am telefonat lui Wykeham.

— Ţi-a mai trecut durerea de cap? l-am întrebat.

— Ce?

— N-are importanţă, ce face iapa?

Iapa avea dureri, dar mînca, în schimb, calul domnului Davis era epuizat, iar Inchcape parcă n-avusese nici o cursă.

— Icefall, am spus.

— Poftim? Aş fi vrut să nu pleci din start în plutonul fruntaş.

— I-a plăcut. Şi a ieşit bine.

— Am văzut la televizor. Poţi să vii să-i antrenezi marţi? N-am nici un partant[19] în ziua aceea, nu trimit nici un cal la Southwell.

— Da, e-n ordine.

19 Cal care participă la o cursă.

— Ai alergat bine astăzi, a spus el cu sinceritate. Foarte bine.

— Mulţumesc.

— Da. Atunci, noapte bună, Paul.

— Noapte bună, Wykeham, am spus.

M-am întors la Danielle şi ne-am petrecut întreaga seară vorbind, apoi am mîncat în restaurant, cu sfeşnice de argint strălucind pe mese şi cu o viţă de vie care creştea pînă în tavan; şi, în ultimul moment, m-a sunat Rose Quice.

— E trecut de unsprezece, a spus ea, dar mi-am încercat norocul.

— Eşti o scumpă.

— Sigur că sînt. Deci, ce-i aşa urgent, drăguţule?

— Ă-ă... Numele Saul Bradfield sau Saul Bradley... ceva de genul ăsta... îţi spune ceva?

— Saul Bradley? Bineînţeles că da. Ce e atît de urgent în legătură cu el?

— Cine e?

— A fost redactorul rubricii de sport de la *The Towncrier.* S-a pensionat anul trecut... genul obişnuit patern, este un vechi prieten al lui Bill.

— Ştii unde locuieşte?

— Doamne Dumnezeule! Aşteaptă să mă gîndesc, ce nevoie ai de el?

— În vederea demolării prietenului nostru comun. Cel din casete.

— O! Ei bine, să văd. S-a mutat cu casa. Spunea că-şi duce soţia ca să locuiască undeva mai aproape de mare. Aş fi jurat că asta avea să-l înnebunească, dar gusturile nu se

discută. Cred că-n Worthing sau prin împrejurimi. Nu. Selsey. Vocea i-a devenit mai puternică. Îmi amintesc, Selsey, în Sussex.

— Fantastic, am spus. Şi lordul Vaughnley unde locuieşte?

— Cel mai mult în Regent's Park, pe una din terasele Nash. Au o casă şi în Kent, lîngă Sevenoaks.

— Ai putea să-mi spui exact? am întrebat. Adică... aş vrea să-i scriu ca să-i mulţumesc pentru trofeul Towncrier şi, în general, pentru tot ajutorul său.

— Sigur, a zis ea binevoitoare şi mi-a spus ambele adrese complet, cu cadourile poştale, adăugînd şi numerele de telefon ca măsură de precauţie. S-ar putea să ai nevoie de ele. Nu sînt în cartea de telefoane.

— Îţi sînt iar îndatorat, i-am spus în timp ce mi le notam.

— Pînă peste cap, drăguţule.

Am închis telefonul, vicleşugul apăsîndu-mi pe conştiinţă, dar nu-mi părea rău şi m-am dus s-o iau pe Danielle ca s-o conduc acasă. Era înainte sau puţin după miezul nopţii cînd am oprit în Eaton Square: dar nu aici aş fi preferat s-o duc, ci acolo unde era cel mai bine.

— Mulţumesc pentru o zi superbă, a spus ea.

— Nu vrei să ne vedem şi mîine?

— O.K.

— Nu ştiu la ce oră, am spus. Mai am ceva de făcut înainte.

— Sună-mă.

— Da.

Stăteam în maşină privindu-ne unul pe celălalt, de parcă n-am fi făcut asta deja de cîteva ceasuri bune. Mi-a trecut prin minte că o cunoaştem de marţi. În cinci zile prinsese rădăcini în viaţa mea. Am sărutat-o cu mai multă sete decît înainte, ceea ce, se pare, că n-a speriat-o şi m-am gîndit că nu mai e mult, nu mai e mult... dar încă nu e momentul. Cînd va fi perfect, nu înainte.

Ne-am spus din nou noapte bună pe trotuar şi-am urmărit-o cu privirea cînd a intrat în casă, ducîndu-şi cadoul şi făcîndu-mi semn cu mîna, în timp ce închidea uşa. Prinţesă Casilia, am zis în gînd, îmi paralizezi cumplit orice iniţiativă, dar am promis că o să-ţi aduc nepoata acasă şi ţi-am adus-o; nici măcar nu ştiu ce vrea Danielle, nu-i pot citi gîndurile şi ea nu mi-a spus nimic, dar mîine... mîine probabil că am s-o întreb.

*
* *

Dimineaţa următoare, devreme, am plecat cu maşina la Selsey, pe Coasta de Sud şi l-am căutat pe Saul Bradley în cartea de telefoane locală şi l-am găsit, cu adresă cu tot: Sea View, Lane, nr. 15.

Casa lui se înălţa pe două etaje şi părea mai degrabă suburbană decît o reşedinţă la mare, cu ale ei frontoane crem, cu grinzi imitaţie stil Tudor. Cînd am sunat, uşa, şi ea imitaţie stil Tudor, a fost deschisă de o persoană cu o înfăţişare maternă, cu ochelari, cu părul cărunt, îmbrăcată cu un halat înflorat i-am simţit mirosul de şuncă prăjită.

— Hugh? a spus ea, ca răspuns la întrebarea mea. Este tot aici, dar încă nu s-a dat jos din pat. Ştii cum sînt băieţii.

— Am să aştept, am spus.

Părea nehotărîtă.

— Ţin neapărat, să-l văd, am zis.

— Mai bine ai intra înăuntru, a spus ea. Am să-l chem pe soţul meu. Cred că se bărbiereşte, dar o să coboare imediat.

M-a condus prin holul de la intrare într-o bucătărie destul de mică, toată în faianţă albă şi galbenă, inundată de soare.

— Eşti un prieten al lui Hugh? a întrebat ea.

— Da... Am vorbit cu el ieri.

Şi-a clătinat capul necăjită.

— Totul este foarte neplăcut. Nu trebuia să se ducă la curse. Cînd s-a întors era mai abătut ca niciodată.

— Am să fac tot ce pot ca lucrurile să se îndrepte, am spus.

S-a ocupat de micul dejun ce-l avea pe foc, mestecînd, slănina cu lingura.

— Ai zis că numele tău e Fielding? S-a întors de la tigaie, cu lingura rămasă în aer. Kit Fielding? Jocheul?

— Da.

Nu ştia ce să facă, ceea ce nu era surprinzător. A spus nesigură:

— Pregătesc nişte ceai.

I-am spus că am să aştept pînă-i văd pe bărbatul ei şi pe Hugh.

Soţul ei a venit curios în bucătărie, auzindu-mi vocea şi

m-a recunoscut imediat. Cred că era inevitabil pentru un redactor sportiv. Fostul şef al lui Bunty Ireland era destul de masiv, cu chelie şi ochi iscoditori şi o voce melodioasă, ca după un pahar cu bere.

Prezenţa mea nu l-a lăsat perplex cum s-a întîmplat cu soţia lui.

— Vrei să-l ajuţi pe Hugh? Cred că e bine. Bill Vaughnley vorbea în termeni foarte apreciativi despre tine acum cîteva zile. Mă duc să-l trezesc pe Hugh. Dimineaţa nu prea e în apele lui. Vrei să mănînci ceva?

Am şovăit.

— Aşa e, nu? A chicotit. Mori de foame şi nu îndrăzneşti să te îngraşi cu o uncie[20].

S-a dus în casă şi s-a întors imediat, urmat la scurtă distanţă de Hugh, cu părul ciufulit, în jeanşi şi tricou şi cu ochii umflaţi de somn.

— Bună, a zis el nedumerit. Cum m-ai găsit?

— Tu mi-ai spus unde stai.

— Eu ţi-am spus? Cred că da. Ă-ă... iartă-mă şi scuzele mele, dar ce doreşti?

I-am spus că voiam să-l iau la o plimbare cu maşina ca să discutăm unele lucruri, spre a vedea ce se poate face ca să-l ajut: Şi, fără alte îndemnuri, a venit.

Se pare că nu şi-a dat seama că, în ziua precedentă, tatăl său îşi luase măsuri ca el să nu-mi vorbească. Treaba fusese făcută cu prea mare dibăcie ca el s-o bage de seamă, mai ales în starea de nelinişte în care se afla.

— Tatăl tău te-a obligat să te întorci aici, i-am spus în

20 uncie = 28,35 grame.

timp ce mergea, cu maşina de-a lungul aleii Sea View. N-a vrut să te lase să mergi acasă?

— E atît de nedrept.

Se simţea autocompătimire în vocea sa, precum şi acceptarea situaţiei. Exilul fusese meritat, mi-am zis, şi Hugh o ştia.

— Spune-mi atunci, i-am, zis.

— Ei bine, tu-l cunoşti. Este socrul tău. Adică nu, socrul sorei tale.

Am tras adînc aer în piept.

— Maynard Allardeck.

— Da. Totul de la el mi se trage. L-aş omori dacă aş putea.

— Cît pariai de obicei?

— Oricît, între o mie şi douăzeci. Adică, cred că am ajuns aici treptat. M-am obişnuit cu asta. Maynard Allardeck spunea că trebuie să gîndeşti la scară mare. Niciodată nu mi-am bătut capul să ştiu cît de mult ar fi de fapt. Nu erau decît nişte cifre. A făcut o pauză, arătînd tare nefericit. Ştiu că pare stupid ca s-o spun acum, dar pentru mine nimic nu era real. Adică niciodată n-a trebuit să plătesc cu bani gheaţă. Totul se făcea pe hîrtie. Cînd cîştigam, mă simţeam în al nouălea cer. Cînd pierdeam, realmente nu eram îngrijorat. Nu cred că ai să înţelegi. Tata n-a înţeles. N-a putut pricepe cum de-am fost atît de prost. Dar, pur şi simplu, îmi părea ca un joc... şi toată lumea zîmbea...

— Deci Slateroof a fost învins?

— Nici măcar n-a luat startul. Era în grajd, cu piciorul

stîng umflat.

— O, da, am spus. Îmi amintesc c-am citit despre asta. S-au făcut cercetări şi jocheul a fost penalizat.

— Da, dar pariurile au rămas, bineînţeles.

— Şi ce s-a întîmplat în continuare? am întrebat.

— Am primit acea notă de plată infernală de la bookmaker. Adunase totul, zicea el, şi se părea că întrecusem orice măsură şi voia să fie plătit. Adică, erau pagini întregi.

— Cu toate pariurile pe care le făcuseşi la el?

— Da, exact. Cîştiguri şi pierderi. Mult mai multe pierderi. Adică erau cîteva pierderi despre care nu-mi puteam aminti, deşi el jura că pariasem, zicea că, dacă doream, va aduce documente de la birou ca s-o dovedească, dar zicea că eram nerecunoscător făcînd o asemenea sugestie, cînd el fusese atît de înţelegător. Hugh a înghiţit în sec. Nu ştiu dacă m-a înşelat, pur şi simplu, nu ştiu. Adică, într-adevăr, am pariat pe doi cai în aceeaşi cursă destul de des, ştiu asta, dar nu mi-am dat seama că am făcut-o chiar într-o asemenea măsură.

— Şi tu însuţi n-ai ţinut nici o evidenţă la cît ai pariat şi toate celelalte?

— Nu m-am gîndit la asta. Vreau să spun că ţineam minte. Adică, credeam că ţin minte.

— Mda. Ei bine, ce-a fost mai departe?

— Maynard Allardeck mi-a telefonat şi a spus că a auzit de la bookmakerul nostru comun că aveam dificultăţi şi mă întreba dacă mă putea ajuta, dat fiind că se simţea într-un fel răspunzător pentru că el mă prezentase, ca să zic aşa. A

spus că ne-am putea întîlni undeva şi poate că mi-ar sugera unele soluţii. Aşa că l-am întîlnit la prînz într-un restaurant din Londra şi-am discutat problema. El a zis că ar trebui să-i mărturisesc tatălui ca să-mi plătească datoriile, dar i-am răspuns că nu pot, tata va fi foarte furios, pentru că habar n-avea că eu pariasem atît de mult şi el întotdeauna mi-a dat sfaturi despre cum să am grijă de bani. Nu voiam să-l dezamăgesc, mă înţelegi? Nu voiam să-l necăjesc. Adică, cred că pare stupid, dar nu era, de fapt, din teamă, ei bine, era un fel de iubire, realmente, numai că este dificil să explic.

— Da, povesteşte mai departe, am spus.

— Maynard Allardeck a zis să nu-mi fac griji, înţelegea ce nu pot să-i spun tatălui meu, asta era o notă bună pentru mine, zicea el, şi el însuşi avea să-mi împrumute banii necesari, iar eu urma să-i plătesc treptat, doar cu o dobîndă mică, dacă consideram că asta era corect. Şi eu, bineînţeles, am fost de părere că e corect. Eram atît de uşurat. I-am mulţumit foarte mult, nu mai conteneam cu mulţumire.

— Deci Maynard i-a plătit bookmakerului?

— Da. Hugh a încuviinţat din cap. Am primit o ultimă factură de la el pe care scria: „Achitat, cu mulţumiri” şi un bileţel care spunea că ar fi foarte bine dacă m-aş lăsa de pariuri pentru o vreme, dar, dacă în viitor aveam nevoie de el, mă va ajuta din nou. Ştii, am crezut că e o treabă foarte corectă şi plină de bunăvoinţă, tu n-ai fi gîndit la fel?

— Mde,. am spus sec. Şi apoi, după o vreme, Maynard Allardeck ţi-a spus că el însuşi este în criză de bani şi va

trebui să-ţi ceară să-i plăteşti datoria?

— Da, a spus Hugh surprins. De unde ştii? Îşi cerea atîtea scuze şi era atît de încurcat că aproape îmi părea rău pentru el, deşi mă punea într-o încurcătură teribilă. Teribilă. Şi apoi el a sugerat o cale de a ieşi din ea, care era atît de uşoară... de simplă... ca bună ziua. Nu-mi puteam da seama cum de nu mă gîndisem eu însumi la ea.

— Hugh, am întrebat eu încet, ce aveai tu şi lui îi făcea atîta trebuinţă?

— Acţiunile mele de la *The Towcrier,* a răspuns el.

M-am uitat la chipul lui frumos, de adolescent, la gropiţele din obraji. Chiar cuvîntul omorî părea ciudat în acea gură.

— Adică, a continuat Hugh cu o voce îndurerată, el este membru al Clubului Jocheilor. Este respectat. Am crezut că totul este în ordine. Vreau să spun că el şi tata sînt patronii aceleiaşi societăţi de binefacere. Cum era să ştiu? Cum?

— N-aveai cum, am spus. Ce s-a întîmplat?

— Orice mi-aş fi imaginat că mi-ar putea spune, dar asta nu.

Am oprit maşina într-un parcaj care la acea oră matinală din duminica de noiembrie era pustiu. În depărtare se zărea faleza prunduită, iarba pipernicită şi marea strălucind în soarele timpuriu, iar lîngă noi se găsea mai puţin de un acru de tarmac străjuit de un zid scund, de cărămidă şi o tonetă de îngheţată rămasă din timpul verii, care acum era închisă.

— Am cu mine o cameră video, i-am spus. Dacă n-ai nimic împotrivă ca să vorbeşti în faţa ei, eu am să-i arăt

caseta tatălui tău, am să-l determin să audă partea ta de adevăr şi am să văd dacă-l pot convinge să te lase să mergi acasă.

— Ai s-o faci? a întrebat el plin de speranţă.

— Da, îţi promit.

M-am aplecat peste scaunul meu ca să iau sacoşa cu camera video.

— Hai să stăm pe zid, i-am spus. S-ar putea să fie un pic rece, dar ne iese un film mai bun decît în maşină.

N-a avut nici o obiecţie, a venit şi s-a aşezat pe zid, iar eu am, fixat camera pe un genunchi, încadrîndu-i faţa în vizor şi l-am rugat să vorbească direct spre obiectiv.

— Povesteşte din nou despre bookmaker, l-am întrebat eu.

— Într-o zi eram la curse cu părinţii mei şi am vrut să pun un pariu, iar un bookmaker a spus că nu sînt suficient de mare şi a făcut tărăboi, iar Maynard Allardeck se afla acolo şi mi-a spus să nu mă necăjesc, pentru că mă va prezenta propriului său bookmaker.

— Cum adică „se afla acolo”?

Hugh s-a încruntat.

— Pur şi simplu stătea acolo. Adică, eu nu ştiam cine era, dar el mi-a explicat că este un prieten de-al tatălui meu.

— Şi cîţi ani aveai cînd s-a întîmplat asta?

— Tocmai aici e stupizenia. Aveam douăzeci. Ştii, ai voie să pariezi după ce împlineşti optsprezece ani. Arăt eu de şaptesprezece?

— Nu, i-am spus. Pari de douăzeci.

— De fapt făceam douăzeci şi unu în august. Era exact în aprilie cînd l-am întîlnit pe Maynard Allardeck.

— Deci ai început să pariezi prin bookmakerul lui Maynard Allardeck... regulat?

— Ei bine, da, a spus Hugh nefericit. El o făcea cu atîta uşurinţă, totdeauna atît de prietenos şi nu părea să se sperie niciodată cînd nu-i plăteam datoriile.

— Nu există bookmaker care să nu-şi ceară cu insistenţă banii.

— Acesta n-o făcea, a spus Hugh apărîndu-se. Eu obişnuiam să mă scuz. El întotdeauna spunea că n-are importanţă, „într-o zi, ştiu că ai să-mi plăteşti, cînd o să poţi" şi-i mai trăgea cîte o glumă... şi mă lăsa să pariez iar.

— Te-a lăsat să pariezi pînă te-ai cufundat de tot în datorii?

— Da. M-a încurajat. Adică, cred că eu ar fi trebuit să ştiu... dar el era atît de prietenos. Toată vara... curse de plat, în fiecare zi... la telefon.

— Ai pariat mult pînă s-a întîmplat toată povestea asta? l-am întrebat.

— Mi-a plăcut întotdeauna să pariez. Să studiez anuarele. Să-i aleg pe cei buni, să-mi urmez presimţirile. Cred că nu mi-a fost niciodată de folos, dar probabil toţi banii pe care i-am avut vreodată s-au dus pe cai. Cînd eram de zece ani rugam pe cineva să-i pună pentru mine la computerul de la casa de pariuri şi de atunci aşa am făcut mereu. Adică, am şi cîştigat adeseori, bineînţeles. Cîştiguri fantastice, destul de des.

— Mde.

— Toţi care merg la curse pariază, a spus el. Pentru ce altceva se duc? Adică, vreau să spun că nu e nimic rău într-un joc de noroc, toată lumea îl practică. Este amuzant.

— Mda, am spus iar. Dar tu pariai în fiecare zi, pariai pe mai mulţi cai într-o zi, chiar dacă nu te duceai la curse.

— Da, cred că da.

— Şi apoi, într-o zi, a încetat să mai fie nostim? l-am întrebat.

— La Hove Stakes, în Brighton, a spus el, în septembrie.

— Ce-a fost atunci?

— Trei concurenţi. Slateroof nu putea fi înfrînt. Maynard Allardeck mi-a spus. „Pariază pe el”, mi-a zis. „Îţi compensezi pierderile”.

— Cînd ţi-a spus-o?

— Cu cîteva zile mai înainte. La curse, la Ascot. Am fost cu părinţii mei şi s-a întîmplat să fie şi el acolo.

— Te-ai dus şi la Brighton?

— Nu. Şi-a clătinat capul. L-am sunat pe bookmaker. A spus că nu-mi putea oferi o cotă bună. Slateroof era o certitudine, toată lumea o ştia. Unu la cinci, a zis el. Dacă pariam douăzeci puteam să cîştig patru.

— Deci ai pariat douăzeci de lire?

— Nu. Hugh părea surprins. Douăzeci de mii.

— Douăzeci... de mii. Vocea mi-a rămas fermă, fără a trăda vreo urmă de emoţie. Acesta a fost un pariu mare pentru tine la vremea aceea?

— Destul de mare. Vreau să spun că nu poţi să cîştigi mult pariind cîte cinci lire, nu?

Dar nici nu pierdeai mult, mi-am zis în sinea mea. L-am întrebat:

XVIII

Mi s-a tăiat respiraţia. O, Dumnezeule, mi-am zis. Bingo[21]blestemat!

Simplu ca bună ziua. Atît de simplu, atît de uşor! De ce nu m-am gîndit eu însumi la asta?

— Acţiunile tale de la *The Towncrier...*

— Da, a spus Hugh. Îmi fuseseră lăsate de bunicul meu. Adică, eu n-am ştiut de ele pînă n-am împlinit douăzeci şi unu de ani.

— În august.

— Da. Exact. În orice caz, asta părea să rezolve totul. Adică, într-adevăr, a rezolvat totul, nu? Maynard Allardeck s-a interesat de valoarea lor pe piaţă, de absolut orice şi mi-a dat două sau trei formulare să le semnez, ceea ce am făcut, apoi a zis că e bine, că eram chit şi eu nu mai aveam nici o datorie. Vreau să spun că a fost atît de uşor. Şi n-am dat toate acţiunile mele. Nici măcar jumătate.

— Cît valorau acţiunile pe care i le-ai dat lui Allardeck?

— Două sute cinzeci şi patru de mii de lire, a spus el, de parcă asemenea cifre erau o bagatelă.

După o pauză l-am întrebat:

— Nu te-a neliniştit... o sumă atît de mare de bani?

— Bineînţeles că nu. Nu era decît pe hîrtie. Iar

21 Joc de noroc asemănător cu loto.

Maynard Allardeck a rîs şi a spus că, dacă mă va mai apuca vreodată cheful de a paria, ei bine, eu aveam şi garanţia suplimentară, aşa că puteam ajunge din nou la acelaşi aranjament, dacă era nevoie. L-am implorat să nu-i spună tatălui meu şi el a zis că nu, n-avea s-o facă.

— Dar tatăl tău a aflat?

— Da, a fost ceva în legătură cu votarea acţiunilor sau cu acţiunile preferenţiale sau cu titlurile de creanţe. De fapt, nu sînt sigur, nu ştiu despre ce vorbeau, dar erau foarte preocupaţi de pararea unei preluări. Ei tot timpul se apără de preluări, dar aceasta îi speriase pe toţi de moarte şi-au descoperit că undeva, la *The Towncrier*, jumătate din acţiunile mele se evaporaseră şi tata m-a forţat să-i spun ce făcusem... şi el era atît de furios... eu nu l-am văzut niciodată furios... niciodată în asemenea hal...

Vocea i s-a pierdut şi privirea-i era pustiită de aduceri aminte.

— El m-a trimis aici, la Saul Bradley şi a spus că, dacă mai pariez vreodată pe ceva, n-o să mă mai întorc niciodată acasă.

S-a oprit. Intensitatea sentimentelor îi rămăsese întipărită în priviri. Am lăsat camera să mai meargă cîteva secunde în tăcere şi apoi am oprit-o.

— Am să-i arăt filmul, am spus.

— Crezi că...?

— Cu timpul o să te ierte? Da, aş zice că da.

— Aş putea să revin la simplul pariu cu bani gheaţă la computerul de la casa de pariuri.

Ochii-i erau speculativi, avea un aer prea încrezător.

Infecţia era mult prea adîncă în organismul său.

— Hugh, i-am zis, te superi dacă-ţi dau un sfat?

— Nu. Spune.

— Ia unele lecţii practice despre bani. Pleacă în oraş fără nici o leţcaie la tine, înţelege că banii nu sînt doar nişte numere pe o pagină, învaţă că este o diferenţă între a mînca şi foame. Pariază pe cina ta şi, dacă pierzi, vezi dacă meritã.

A spus cu onestitate:

— Da, îmi dau seama ce vrei să spui. Dar aş putea cîştiga.

Şi m-am întrebat plin de îndoieli dacă cineva ar putea schimba vreodată un parior iresponsabil, fie el bogat, sau sărac, sau moştenitorul ziarului *The Towncrier*.

*
* *

M-am întors la Londra, am adăugat caseta cu Hugh Vaughnley lîngă celelalte din seiful hotelului şi am urcat la mine în cameră ca să-mi pironesc iar privirile pe pereţi. Apoi i-am telefonat lui Holly şi l-am găsit, în schimb, pe Bobby.

— Cum merg lucrurile, l-am întrebat.

— Nu cu mult diferit. Holly stă lungită în pat, vrei să vorbeşti cu ea?

— E perfect şi cu tine.

— Am primit cîteva cecuri de la proprietari. Aproape toţi au plătit.

— Asta-i grozav.

— O picătură în ocean. Vocea-i părea obosită. O să meargă iar valetul tău să le încaseze?

— Bineînţeles.

— Chiar şi cu ele sîntem pe dric, a spus el.

— Presupun că nu mai ai nici o veste de la *The Flag?* l-am întrebat. Nici o scrisoare? Nici un ban?

— Nimic.

Am oftat în sinea mea şi am spus:

— Bobby, vreau să vorbesc cu tatăl tău.

— N-ar duce la nimic bun. Ştii cum a fost data trecută. Este încăpăţînat, meschin şi ne urăşte.

— Mă urăşte pe mine şi pe Holly. Pe tine nu.

— Nu s-ar crede, a zis el cu amărăciune.

— Marţi n-am nici o cursă, am spus. Convinge-l să vină la tine marţi după-amiază. Dimineaţă fac antrenamente cu caii lui Wykeham.

— E imposibil. N-o să vină aici.

— S-ar putea să vină, i-am zis, dacă-i spui că a avut dreptate tot timpul, că orice Fielding este duşmanul tău şi că ai nevoie de ajutorul lui ca să scapi de mine pentru totdeauna.

— Kit! Era ofensat. Nu pot să fac asta. Este ultimul lucru pe care îl doresc.

— Şi, dacă izbuteşti totuşi, mai spune-i că te-ai săturat şi de Holly.

— Nu. Cum aş putea? O iubesc atît de mult... N-aş fi în stare să fac ca spusele mele să pară adevărate.

— Bobby, nimic de mai mică importanţă n-o să-l aducă.

Găseşti tu altceva? Eu îmi frămînt creierii de ceasuri. Dacă-l poţi aduce altfel, o să facem cum zici tu.

După o pauză a spus:

— O să vină din ură. Asta nu e îngrozitor? Este tatăl meu...

— Da. Îmi pare rău.

— Despre ce vrei să vorbeşti cu el?

— Să-i fac o propunere. Să te ajute, obţinînd în schimb ceva care-i trebuie. Dar nu-i spune asta. Nu sufla o vorbă că vin şi eu. Doar să-l aduci aici dacă poţi.

A spus plin de îndoieli:

— N-o să ne ajute niciodată. Niciodată.

— Ei bine, o să vedem. Cel puţin facem o încercare.

— Da, e-n ordine, dar pentru Dumnezeu, Kit...

— Ce?

— Este îngrozitor s-o spun, dar în ceea ce te priveşte... cred că e periculos.

— Am să fiu atent.

— Rădăcinile merg atît de departe în trecut... Cînd eram mic mă învăţa să lovesc obiecte... cu pumnii, cu un băţ, cu orice şi-mi spunea să mă gîndesc că dau în Kit Fielding.

Am tras adînc aer în piept.

— Ca atunci în grădină?

— Dumnezeule, Kit... mi-a părut rău.

— Ţi-am spus: Este-n ordine, crede-mă.

— M-am gîndit la tine şi mi-am amintit de multe lucruri pe care le uitasem. De exemplu, îmi spunea c-am să fiu mîncat de Fieldingi dacă eram neascultător... Trebuie să fi

avut atunci trei sau patru ani. Îngheţam de frică.

— Cînd tu aveai patru ani eu aveam doi.

— Tatăl şi bunicul tău m-ar fi mîncat. Apoi, cînd tu ai crescut, îmi spunea să-l lovesc pe Kit Fielding, mă învăţa cum, zicea că într-o zi o să rămînem noi doi şi va trebui să ne luptăm. Uitasem toate astea... dar acum îmi amintesc.

— Bunicul meu, am spus oftînd, mi-a dat un sac de box şi m-a învăţat cum să-l lovesc. „Ăsta este Bobby Allardeck", zicea el. „Pocneşte-l".

— Într-adevăr?

— Întreab-o pe Holly. Ea ştie.

— Infernali amîndoi, nu?

— Acum s-a terminat, am spus.

Am închis telefonul, apoi am sunat-o pe Danielle şi am întrebat-o ce-ar zice de un prînz, un ceai şi o cină.

— Ai de gînd să le mănînci pe toate?

— Toate sau vreuna din ele.

— Toate atunci.

— Am să vin imediat.

Cînd am oprit în Eaton Square, ea a deschis uşa din faţă şi a traversat trotuarul cu un pas elastic, o evocare a verii, în jacheta-i înflorată peste pantalonii crem şi cu o panglică de creton ce-i strîngea la spate părul ciufulit.

A urcat în maşină lîngă mine şi m-a sărutat de parcă o făcea de cînd lumea şi pămîntul.

— Tanti Casilia îţi trimite salutări şi speră că o să avem o zi plăcută.

— Şi să fii înapoi pînă la miezul nopţii?

— Aş crede că da, tu ce zici?

— Ştie cînd te-ntorci?

— Bineînţeles că da. Ca să ajung la mine, trec pe lîngă camerele lor – ea şi unchiul Roland dorm separat – iar parchetul scîrţîie. Seara trecută m-a chemat să mă întrebe dacă m-am distrat bine. Stătea în pat arătînd fără vlagă, ca de obicei. I-am spus ce-am făcut şi i-am arătat scrinul în miniatură... am vorbit destul de mult.

I-am cercetat chipul. Gîndurile îi erau cufundate în trecut.

— Ce-a spus? am întrebat-o.

— Pentru tine contează ce gîndeşte ea, nu-i aşa?

— Da.

— Cred că era bucuroasă.

— Spune-mi atunci.

— Nu încă. A schiţat un zîmbet fugar, aproape tainic. Ce e cu prînzul acela?

Ne-am dus într-un restaurant, sus, într-un turn şi am mîncat, cuprinzînd cu privirea jumătate din Londra.

— Un consome şi căpşuni... cu tine-mi menţin silueta, a spus ea.

— Ia şi frişcă.

— Nu, dacă tu nu mănînci.

— Eşti destul de subţire, am spus.

— Nu te-ai lehămeţit de asta?

— De a nu mînca mult? Bineînţeles că da.

— Dar nu laşi niciodată să treacă de la tine?

— O livră în plus în şa, poate însemna o diferenţă de o lungime la potou, am spus sec.

— Gata, nu mai discutăm pe această temă.

La cafea am întrebat-o dacă ar vrea să meargă undeva anume, deşi m-am scuzat că mai totul în Londra pare să fie închis duminica, în special în noiembrie.

— Aş vrea să văd unde stai, a spus ea. Mi-ar plăcea să văd Lambourn-ul.

— Perfect, am spus şi am pornit-o într-acolo cu maşina, la şaptezeci de mile spre vest, pe autostrada M4, apoi am virat-o spre Devon, de data asta fără să depăşesc viteza legală şi am urmărit drumul în meandre pînă în marele sat sau micul oraş în care, la răscrucea principală, se înălţa biserica, iar în grajduri se aflau o mie de cai pur sînge.

— E linişte, a spus ea.

— E duminică.

— Unde e casa ta?

— O să trecem pe lîngă ea, dar n-o să intrăm, am spus eu.

Era nedumerită şi m-a privit îndelung, parcă dezamăgită.

— De ce nu?

I-am explicat despre spargerea de la mine de-acasă şi ce spusese poliţia, că locul a fost scotocit.

— Indivizii n-au găsit nimic din ceea ce voiau şi n-au furat nimic. Dar pun pariu că au lăsat ceva în urma lor.

— Ce vrei să spui?

— Philips-uri.

— Microfoane?

— Da, am spus. Uite-o, aceea este.

Am trecut pe lîngă ea încet. Nu se vedea nici o mişcare. Acum, după trei zile n-aveam cum să mai fie ascunşi în tufe

zdrahoni cu cuţite ascuţite. Era prea plicticos, prea frig. Totuşi cei doi, sau alţii ascultau pe undeva.

Casa era din cărămidă, destul de modestă şi, probabil, în iunie, cu trandafiri, ar fi arătat mai bine.

— Oh! Părea mîhnită. O.K. Asta e.

Ne-am continuat drumul, am urcat un deal şi am dus-o, în schimb, la viitoarea mea locuinţă.

— A cui este? a întrebat. E grozavă.

— A mea. Am coborît din maşină, căutînd cheile. E goală. Haide s-o vezi.

Ziua era spre sfîrşite, dar mai rămăsese suficient soare ca să pătrundă orizontal prin fereastră şi să lumineze camerele mari şi goale. Aerul înăuntru era rece, dar încălzirea centrală, cînd i-am dat drumul, a început să funcţioneze lin, cu un imperceptibil gîlgîit. Erau cîteva becuri, dar fără abajururi. Nici o perdea. Nici un covor. Parchetul era curat, dar nedat cu ceară. Pretutindeni se vedeau urmele constructorilor.

— Abia au început să zugrăvească, am spus deschizînd uşa dublă de la hol, care dădea în living. Am să mă mut peste ei dacă nu se grăbesc.

În camera de zi se găseau tuburi de vopsea, o mulţime, şi o scară dublă cu care să poată ajunge la tavan, iar pe jos, peste tot, erau aşternute huse ca să nu se păteze parchetul.

— Este imensă, a spus ea. Incredibil.

— Are o bucătărie grozavă. O grămadă de lucruri. I-am povestit despre constructorul falit care a proiectat-o pentru el însuşi.

Am cutreierat încăperile şi am sfîrşit în camera mare, care pornea direct din living şi în care avea să fie dormitorul. Se pare că decoratorii începuseră cu aceasta: era curată, goală şi terminată, baia zugrăvită şi cu faianţă, lemnăria strălucind uşor sub primul strat de vopsea, iar soarele în asfinţit răspîndea dîre de lumină pe pereţii albi.

Danielle stătea lîngă fereastră privind suprafaţa acoperită cu glod, care la vară avea să fie o terasă cu ghivece cu flori. Persoana potrivită... la loc potrivit... la momentul potrivit.

— Vrei să te lungeşti în dormitorul meu? am întrebat-o.

S-a întors: o siluetă proiectată în lumina soarelui, cu părul ca un nimb, faţa în umbră, greu de descifrat. Părea că încă mai asculta la ce-i spusesem, spre a fi sigură că înţelesese exact, că nu se înşelase.

— Pe parchetul gol?

Vocea-i era hotărîtă, nonşalantă, prietenoasă şi senină.

— Am putea, aduce nişte huse, eventual.

A reflectat.

— E-n ordine, a spus.

Am strîns cîteva huse din camera de zi şi le-am aranjat într-un fel de dreptunghi, cu perne.

— Am văzut paturi nupţiale mai bune, a spus ea.

Ne-am scos hainele fără să ne grăbim, lăsîndu-le să cadă grămadă. N-am avut surprize. Era aşa cum o gîndisem, stomac plat, forme rotunde, pielea strălucindu-i acum în soare. Şi-a întins mîna atingîndu-mi uşor cu degetele copcile, vînătăile care începuseră să dispară, locurile ştiute.

A spus:

— Ieri, la curse, cînd te-ai uitat la mine peste trofeele acelea, la asta te gîndeai?

— Cam aşa ceva. Era atît de vizibil?

— Sărea în ochi de la o poştă.

— Mi-a fost teamă că da.

După aceea n-am mai vorbit prea mult. Am stat unul lîngă altul o vreme, apoi ne-am lungit şi, pe parchetul tare, acoperit cu pînză, am aflat ultimele lucruri unul despre celălalt, dăruind şi primind cu o încîntare egală, cu avansuri şi retrageri, cu şoapte şi registre înalte şi cu o energie primară ce-ţi tăia răsuflarea.

Soarele a dispărut treptat, cerul fiind încă luminat de ultimele raze ale amurgului, reflectate în ochii şi pe dinţii ei, întunericul adunîndu-se în goluri şi în părul ei.

S-a aşternut liniştea pentru un timp, apoi ea a spus prozaic:

— Presupun că nu e apă caldă.

— Ar trebui să fie, am spus leneş. Este conexată cu sistemul de încălzire. Totul funcţionează, lumină, instalaţii, absolut totul.

Ne-am sculat, ne-am dus în baie şi am deschis robinetele, fără să aprindem lumina. Acolo era mai întuneric şi ne mişcăm ca nişte umbre, mai mult substanţă decît contururi.

Am dat drumul la duş, potrivind apa. Danielle a intrat în cadă cu mine şi am făcut din nou dragoste în apa înspumată, cu tandreţe, cu pasiune şi prietenie, braţele ei înconjurîndu-mi gîtul, stomacu-i plat peste al meu, uniţi

într-o singură făptură cum nu mai fusesem niciodată în viaţa mea.

În cele din urmă am închis robinetul.

— N-avem nici un prosop, am spus.

— Totul husele ne salvează.

Am desfăcut patul şi ne-am şters, apoi ne-am îmbrăcat şi ne-am sărutat iar, cu cumpătare, simţindu-ne proaspeţi şi curaţi. Se făcuse aproape întuneric complet cînd am aşezat husele în camera de zi, am oprit instalaţia de încălzit şi am ieşit din casă, încuind în urma noastră.

Danielle şi-a întors capul înainte de a urca în maşină.

— Mă întreb ce gîndeşte casa, a spus ea.

— Îşi zice: „Doamne ce minune!”

— De fapt şi eu zic la fel.

Ne-am întors la Londra nu pe autostradă ci pe drumuri vechi, străbătînd un şir de oraşe cu străzi pustii în seara de duminică, oprindu-ne la semafoare, lungind cît mai mult călătoria. În cele din urmă am parcat în zona centrală a Londrei, ne-am plimbat o vreme citind meniurile şi, în sfîrşit, am intrat să mîncăm într-un bistrou franţuzesc aglomerat, cu feţe de masă în carouri roşii şi cu un chitarist androgin; am stat într-un colţ, ţinîndu-ne de mînă şi citind meniul scris cu creta pe o tablă.

Ceva mai tîrziu, la cafea, cu ochii strălucind de amuzament, Danielle a spus:

— Seara trecută, tanti Casilia a zis, printre altele, că, în vreme ce buna cuviinţă este esenţială, abstinenţa nu-şi are rostul.

Am rîs surprins şi am sărutat-o, iar după puţin timp am

condus-o civilizat în Eaton Square.

*
* *

Ziua următoare am avut curse la Windsor şi mi-am parcat maşina la gară, de acolo luînd un taxi care m-a dus direct la hipodrom, la poarta jocheilor, lîngă camera de cîntărire.

Prinţesa n-avea nici un cal şi nu era aşteptată la curse. Eu am călărit doi cai pentru Wykeham şi doi pentru antrenorul din Lambourn scoţîndu-i pe toţi pe primul sau al doilea loc, ceea ce i-a încîntat pe proprietari, iar pe băieţii de grajduri i-a făcut să zîmbească strepezit. Bunty Ireland mi-a spus vesel că tot timpul sînt pe lista cîştigătorilor, iar eu mi-am calculat şansele pe care le aveam joi de a mă rostogoli din nou la pămînt şi am sperat că n-o să se întîmple şi că el va avea dreptate.

Valetul meu mi-a spus că, bineînţeles, mă va duce la gară cu furgoneta lui – un serviciu cu totul firesc. El citea cu voce tare din *The Flag*, dezaprobîndu-i:

— Aici scrie că realitatea înseamnă subţiori transpirate, sex sordid, drogaţi morţi în W.C.-uri publice. A aruncat ziarul pe bancă. Realitatea însemna notele de plată pentru gaz, să-ţi aminteşti ziua de naştere a soţiei, o bere cu camarazii, asta mai degrabă. Urcă în furgonetă, Kit, se află chiar în faţa camerei de cîntărit. Termin aici imediat.

Ieşind afară, mi-am zis că realitate însemna să treci ca fulgerul peste obstacole, să te comporţi civilizat, să faci

dragoste sub un duş. Fiecare cu propria lui realitate.

Am călătorit fără incidente pînă la hotel şi i-am telefonat lui Wykeham.

— Unde eşti? a zis el. Întrebă oamenii de tine.

— Cine?

— N-au spus. Pentru indivizi cel puţin. Toată ziua au sunat. Unde eşti?

— Stau la nişte prieteni.

— O!

N-a mai pus întrebări. El, personal, nu se sinchisea. Am vorbit despre calul său, care a ieşit primul şi despre care cel care a ieşit al doilea şi despre caii pe care aveam să-i antrenez dimineaţă.

— Unul din tipii aceia care au sunat, te invita la o petrecere, la prînz, sau cam aşa ceva, la Londra, a spus el de parcă atunci şi-ar fi amintit. M-au invitat şi pe mine. Cei care au patronat cursa lui Inchcape de sîmbăta trecută. Vine şi prinţesa, iar ei vor să mergem şi noi. Spuneau c-au avut mare noroc, pentru că, după cum au văzut din programul curselor de mîine, noi n-avem nici un cal care să intre în competiţie.

— Tu te duci?

— Nu, nu. Am spus că nu pot. Dar cred că ar fi bine dacă ai veni aici devreme ca să ai timp să faci antrenamentele.

Am fost de acord şi i-am spus noapte bună.

— Noapte bună, Kit, a zis el.

Am sunat la robotul meu de acasă ca să-mi adun mesajele şi, printre ele, era cel de la patronii cursei în care

cîştigase Icefall, care mă invitau la dejun pentru a doua zi. Ar fi încîntaţi dacă puteam fi alături de ei şi prinţesă în celebrarea victoriei şi mă rugau să sun la un anume număr.

Am sunat şi am dat peste robotul telefonic, care se referea la mine, dar pînă la urmă l-am găsit pe însuşi şeful organizatorilor.

— Grozav, grozav, poţi să vii? a spus el. Douăsprezece şi jumătate, la restaurantul Guineas în Curzon Street. Ne vedem acolo. Asta-i splendid.

Cursa a făcut reclamă organizatorilor şi ei, în schimb, au pompat cu generozitate bani. Era o înţelegere tacită printre oamenii din lumea curselor ca să se aducă mulţumiri organizatorilor şi ca jocheii, dacă era posibil, să-şi facă apariţia acolo unde erau invitaţi. Intra în îndatoririle slujbei lor. În afară de asta, eu voiam să mă duc ca să vorbesc cu prinţesa.

Am răspuns la celelalte mesaje, care nu erau importante şi apoi am sunat-o pe Holly.

— Bobby a vorbit cu tatăl său, a zis ea. Bestia a spus că o să vină numai dacă eşti şi tu acolo. Lui Bobby nu i-a plăcut asta.

— Bobby i-a zis că oricum am să fiu prezent?

— Nu, a aşteptat ca să afle ce vrei tu să-i spună. Trebuie să-l sune din nou pe taică-său.

Nici mie nu-mi surîdea treaba asta mai ceva decît lui Bobby.

— Ce vrea Maynard de la mine? am întrebat eu. Am crezut că n-o să vină deloc dacă ştie că sînt şi eu de faţă.

— A spus că o să-l ajute pe Bobby să scape de tine

pentru totdeauna, dar pentru asta tu trebuie să fii acolo.

Lovitura va avea avantajul surprizei, mi-am zis.

— E-n ordine, am spus. Zi-i lui Bobby să-i transmită c-am să vin. Cred că în jur de patru. Merg la Londra la un dejun oferit de organizatorii cursei.

— Kit... indiferent ce-ai plănuit, n-o face.

— Trebuie.

— Am sentimentul...

— Înăbuşă-l. Ce face copilul?

— Nu-mi mai trebuie niciodată vreunul, a spus ea. E un infern.

*
* *

Am luat toate cele patru casete video înregistrate din seiful hotelului şi le-am dus cu alte şase, nefolosite, în Chiswick: şi-am sărutat-o cu prudenţă pe Danielle care stătea la biroul ei.

— Bună, a spus ea cu o privire zîmbitoare.

— Bună.

— Cum ţi-a mers azi?

— Doi cîştigători, doi pe locul al doilea.

— Şi nici o buşitură?

— Nici una.

Părea uşurată.

— Mă bucur că eşti teafăr.

A apărut Joe din coridorul de la cabina de montaj spunînd că-şi rodea unghiile din lipsă de ocupaţie şi m-a

întrebat dacă nu-mi adusesem cumva casetele. Am luat cele patru casete înregistrate de pe biroul Danielle-ei, pe care mi le-a smuls din mînă şi dus a fost.

L-am urmat cu casetele neimprimate în cabina de montaj şi am stat lîngă el în timp ce proiecta interviurile unul cîte unul, urmărind cum se aşternea şocul pe chipul smead.

— Poţi să faci un film din toate? l-am întrebat cînd a terminat.

— Bineînţeles că pot, a spus el posomorît. Ceea ce îţi trebuie este un comentariu care să facă legătura. Mai ai altceva? Filmări de peisaje, ceva de genul ăsta?

Am clătinat din cap.

— Nu m-am gîndit la aşa ceva.

— Nu e bine să pui o voce pe un ecran negru, mi-a explicat el. Avem nevoie de imagini care să susţină interesul. Trebuie să existe ceva pe aici, prin videotecă şi pe care să le putem folosi.

Danielle a apărut în uşă privind întrebător.

— Cum merge? a zis.

— Presupun că ştii ce este pe aceste casete, a spus Joe.

— Nu. Kit nu mi-a spus.

— Bine, a zis Joe. După ce terminăm, o să facem o probă cu tine să vedem reacţia.

— O.K., a zis ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că e o noapte liniştită, nu prea sînt evenimente deosebite. A plecat, iar Joe m-a pus să vorbesc în microfon, să explic cine erau soţii Perryside, să-l localizez pe George Tarker, să-l prezint pe Hugh Vaughnley. I-am spus că-i voiam în această ordine.

— Bun, a zis el. Acum du-te şi stai de vorbă cu Danielle şi asta las-o pe seama mea. Dacă nu-ţi place rezultatul, nu e nici o problemă, putem să refacem.

— Am adus casetele acestea neimprimate, i-am spus, dîndu-i-le. După ce e gata versiunea finală, am putea face cîteva copii?

A luat una din ele, i-a scos celofanul în care era împachetată şi a pus-o în aparat:

— Nici o problemă, a spus el.

A lucrat două sau trei ore, ieşind de cîteva ori afară fluierînd ca să vadă dacă şeful lor era tot bine dispus (şi se pare că era), mi-a zis că Spielberg n-ar putea face filmul mai bine, a băut cafea filtru şi, s-a întors vesel la munca lui. Danielle a avut cînd şi cînd de lucru la o poveste despre un borfaş urmărit de poliţie, care se ascunsese prin staţiile de autobuz şi care, în sfîrşit, fusese arestat. Istorioara, zicea Danielle, probabil că nu va fi transmisă acasă prin reţeaua de televiziune, dar, cel puţin, ţinea pe toată lumea de aici ocupată. În noaptea asta n-a fost nici un Devil-Boy, nici un foc la rafinăriile de petrol.

Danielle a spus că tanti Casilia aştepta cu nerăbdare dineul de mîine şi spera că voi fi şi eu acolo.

— Tu vii? am întrebat-o.

— Nu. Tanti Casilia m-ar fi invitat, dar o prietenă din facultate trece prin Londra. Luăm prînzul împreună. Este o întîlnire demult fixată, nu pot s-o contramandez.

— Păcat.

— Tu te duci? Să-i spun că da, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Dimineaţă antrenez cîţiva din caii ei şi-am să vin după aceea.

În cele din urmă, Joe a ieşit din birou dezmorţindu-şi coloana şi trosnindu-şi degetele.

— Haideţi, a spus el. Hai să vedeţi.

Ne-am dus cu toţii, inclusiv şeful agenţiei şi ne-am aşezat pe scaune aduse din camerele alăturate. Joe a pornit aparatul şi imediat a apărut pe ecran versiunea t.v. netăiată, cu interviul lui Maynard şi călăul său, urmat de lista firmelor pe care acesta le achiziţionase. La sfîrşit se relua pe scurt povestea lui Metavane făcută de reporter şi apoi, în timp ce se derulau imagini cu antrenamente hipice de pe landa Newmarket, se auzea vocea mea explicînd cine erau maiorul şi doamna Perryside şi unde locuiau acum.

Soţii Perryside au apărut împreună, cutremurători şi bravi; şi la sfîrşit se relua episodul cu reporterul t.v., care repeta lista de preluări. De data aceasta se oprea după ce era menţionată Electronica-Purfleet şi apoi, pe un peisaj cu petece mîloase din estuarul Tamisei, vocea mea îl prezenta pe George Tarker. Interviul era luat tot acolo şi cînd, aproape plîngînd, el a spus că fiul său s-a electrocutat, s-au umplut de lacrimi şi ochii Daniellei.

Joe a lăsat secvenţa cu faţa răvăşită a lui George Tarker atît cît o înregistrasem eu şi apoi s-a auzit din nou vocea mea, de data asta însoţind o rotativă în plină mişcare şi explicînd că persoana următoare avea să fie fiul lordului Vîughnley, proprietarul ziarului *The Daily* şi *Sunday Towncrier*.

Urma toată înregistrarea cu Hugh, care se termina cu

pledoaria sa arzătoare de a se întoarce acasă. După aceea, pe ecran apărea un lung cadru din versiunea tăiată şi transmisă la televizor – „Cum să facem comerţ” –, cu chipul lui Maynard zîmbitor şi plin de nobleţe. Sonorul acestei secvenţe fusese şters aşa că îl priveam pe Maynard în tăcere. Apoi, pentru zece secunde, ecranul a devenit de un negru aproape palpabil înainte de a se întoarce iar peisajul cu zăpadă şi cu trosnituri în fundal.

Cu toate că eu însumi înregistrasem trei din fragmentele principale, efectul general era copleşitor. Puse laolaltă, ele erau ca un şoc pentru creier, cutremurător, zdrobitor pentru cei vinovaţi.

Şeful agenţiei a exclamat: „Cristoase!”, iar Danielle şi-a suflat nasul.

— Ţine o oră şi treisprezece minute, dacă te interesează, mi-a spus Joe.

— N-am cum să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Sper ca ticălosul să ardă de viu, a spus el.

*
* *

Dimineaţă m-am dus la locuinţa lui Wykeham, la sud de Londra şi apoi am petrecut două ore cu folos pe dealurile Downs învăţînd să sară caii săi care urmau să debuteze şi împrospătînd memoria celorlalţi. I-am făcut o injecţie cu droguri calului care a căzut la Ascot spre a-i reda încrederea în sine şi-am discutat despre caii ce vor participa la cursele din restul acestei săptămîni.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit, a spus el. Drăguţ din partea ta.

— Mi-a făcut plăcere.

— La revedere, P... ă-ă... Kit.

— La revedere, Wykeham, i-am spus.

M-am întors la Londra, am făcut un duş, m-am îmbrăcat în costum gri, cămaşă albă, cravată în nuanţe discrete, spre a mă prezenta în chip civilizat în faţa organizatorilor.

Am pus una din cele şase copii pe care Joe le-a făcut despre Allardeck într-un plic mare şi l-am lipit, apoi pe a doua am pus-o într-un buzunar interior de la hanoracul meu albastru şi-am tras fermoarul. Celelalte patru le-am dus jos şi le-am depozitat în seiful hotelului, apoi, luînd atît plicul cît şi hanoracul, am plecat cu taxiul spre casa lui Eric Olderjohn din spatele pieţii Sloane.

Taxiul a aşteptat cît am sunat la soneria de la uşa verde, dar nu era nimeni acasă, ceea ce nu mă surprindea prea mult. Am scris pe plic: „Domnule Olderjohn, vă rog daţi acest plic persoanei respective, dar strict confidenţial. Cu respect, Kit Fielding.” şi am pus-o în cutia de scrisori.

— E-n ordine, i-am spus şoferului. Restaurantul Guineas în Curzon Street.

Restaurantul Guineas, unde mai fusesem de nenumărate ori pînă acum, era format în principal dintr-o serie de încăperi de diverse mărimi, folosite de obicei pentru petreceri particulare, cum era aceasta, la care trebuia să particip eu. Opulenţă şi discreţie, vădind predilecţie spre tapetul verde închis, stropit cu praf de mătase, îngeri auriţi şi ospătari cu mănuşi. De fiecare dată

cînd am fost aici se servise miel.

Mi-am lăsat hanoracul jos, la garderobă şi mi-am pus tichetul în buzunar, am urcat scările largi la etajul următor, am făcut-o la dreapta mergînd de-a lungul unui coridor şi am ajuns, conform indicaţiilor, la Camera O Mie, unde era petrecerea dată de patronii cursei.

Sponsorii m-au întîmpinat cu efuziune:

— Intră, intră. Ia puţină şampanie.

Mi-au dat un pahar.

Prinţesa era acolo, îmbrăcată într-un costum de mătase crem, cu cercei din aur şi citrine, cu păru-i negru într-o coafură montantă şi zîmbea.

— Sînt aşa de încîntată c-ai venit, mi-a spus ea strîngîndu-mi mîna.

— N-aş fi vrut să-mi scape acest prilej.

— Ce fac caii mei? Cum e Icefall? Ce face bietul meu Allegheny? Ştiai că lordul Vaughnley este aici?

— Da?

Am privit în jur. Erau prezente cam treizeci de persoane, mai multe poate decît mă aşteptasem. De la celălalt capăt al camerei, doamna Vaughnley m-a văzut şi mi-a făcut semn cu mîna.

— *The Towncrier* şi-a unit forţele cu cei care au patronat cursa lui Icefall, a spus prinţesa.

— Vă rog, poftiţi… pot să vă prezint pe…

S-a apropiat lordul Vaughnley, care părea mai mult decît amabil.

— Acum, a spus unul din organizatori cu voce tare, mergem cu toţii într-o altă cameră să vedem filmele cu

cele două curse, ambele cîştigate de mult onoratul nostru oaspete, Prinţesa Casilia.

Au urmat cîteva aplauze anemice şi toată lumea a început să se îndrepte spre uşă. Lordul Vaughnley stătea lîngă mine. Prinţesa a întors capul.

— Vii, Kit?

— Într-o clipă, a spus lordul Vaughnley. Vreau doar să-l întreb ceva.

Prinţesa a zîmbit, a dat din cap şi şi-a continuat drumul. Lordul Vaughnley i-a lăsat pe toţi să treacă şi, cînd camera era goală, a închis uşa şi-a rămas cu spatele proptit în ea.

— Voiam să ajung la dumneavoastră, i-am spus, dar nu cred că m-a auzit. Privea spre o a doua uşă din peretele lateral.

Uşa s-a deschis şi-au intrat doi oameni.

Nestor Pollgate.

Jay Erskine.

Pollgate părea mulţumit, iar Jay Erskine surîdea afectat.

XIX

— Frumos lucrat, i-a spus Pollgate lordului Vaughnley.

— A ieşit bine, a răspuns el, dînd din capul său mare.

Rămăsese proptit în uşă. Erskine stătea la fel, cu braţele încrucişate, în faţa celeilalte.

De jur împrejurul pereţilor verzi erau scaune şi mese acoperite cu feţe de masă albe, pe care se aflau boluri cu

alune şi scrumiere pline cu mucuri de ţigări. Pahare cu şampanie peste tot locul, unele din ele încă cu bule efervescente. Au să vină ospătarii să cureţe, mi-am zis în sinea mea.

— N-o să fim deranjaţi, i-a spus Pollgate lordului Vaughnley. Pe ambele uşi sînt cartoanele cu „nu intraţi”, iar Mario zice că avem camera pentru o oră.

— Prînzul se va servi mai repede, a spus lordul Vaughnley. Filmele ţin o jumătate de oră, nu mai mult.

— El n-o să meargă la masă, a spus Pollgate referindu-se la mine.

— A-ă, nu, probabil că nu. Dar eu trebuie să fiu acolo.

Mi-am zis paralizat: „Mai întîi prinde-mă”.

Avuseseră nevoie de cinci zile… şi de prinţesă.

— Ai să ne dai instalaţia de interceptare şi lucrurile jurnaliştilor mei, mi s-a adresat direct Pollgate. Şi cu asta vom încheia toată povestea. Puterea omului era atît de mare că pînă şi cuvintele în sine erau o ameninţare. Ce se va întîmpla dacă nu mă conformam nu s-a menţionat. Supunerea mea era de la sine înţeleasă; fără alte comentarii.

S-a dus la Jay Erskine, a scos o cutie plată dintr-un buzunar şi a rămas în locul lui ca să păzească uşa.

Surîsul afectat al lui Jay Erkine s-a transformat într-un rînjet contorsionat, ce nu prevestea nimic bun. Mi-au displăcut profund ochii reci, mustaţa căzută pe oală, condeiul său nemilos şi firea lui violentă; şi cel mai mult dintre toate mi-a displăcut mesajul rînjetului său.

Pollgate a deschis cutia şi i-a întins-o lui Jay Erskine

care a luat din ea ceva ce semăna cu comanda la distanţă a unui televizor. Şi-a potrivit-o mai bine în mînă şi s-a îndreptat spre mine. Venea fără teama ce ar fi fost de aşteptat după ce-l catapultasem în aer în biroul lui Sam Leggatt şi a pus încet dispozitivul de telecomandă pe cămaşa mea, între reverele hainei.

Am simţit ceva ca o lovitură surdă şi lucrul următor pe care l-am ştiut a fost că zăceam întins pe spate, pe duşumea, complet dezorientat, fără să mai fiu sigur unde mă aflam sau ce se întîmplase.

Jay Erskine şi lordul Vaughnley s-au aplecat, m-au luat de subsiori ajutîndu-mă să mă ridic şi mi-au dat drumul într-un scaun.

Scaunul avea braţe laterale. M-am sprijinit pe ele. Mă simţeam buimac şi nu-mi puteam da seama de ce.

Jay Erskin zîmbea dezgustător şi a pus din nou obiectul negru pe cămaşa mea.

De data asta lovitura surdă a fost însoţită şi de o arsură. Şi a fost atît de rapidă, că n-am avut timp nici să-mi trag respiraţia.

Aş fi ţîşnit din scaun dacă ei nu m-ar fi ţinut. Mintea mi s-a spulberat brusc în cele patru vînturi. Muşchii nu-mi mai reacţionau. Nu mai ştiam cine sînt sau unde mă aflu şi nici nu-mi mai păsa de ceva. Timpul se scurgea. Timpul era relativ. În orice caz, trecuseră minute. Nu foarte repede.

Ceaţa din creierul meu s-a împrăştiat treptat şi mi-am dat seama că stăteam pe un scaun şi ştiam că oamenii din jurul meu erau Nestor Pollgate, lordul Vaughnley şi Jay Erskine.

— Bun, a spus Pollgate. Mă auzi?

După o pauză am spus:

— Da.

Nu semăna cu vocea mea. Era mai mult o bolboroseală.

— Ai să ne dai instalaţia de interceptare, a spus el. Şi celelalte lucruri.

E un fel de electricitate, mi-am zis posomorit. Zguduielile acelea erau şocuri electrice. Ca şi cum ai atinge o clanţă metalică şi rece, după ce-ai mers pe un covor de material· plastic, dar totul amplificat monstruos.

— Pricepi? a spus el.

N-am răspuns. Înţelegeam, dar nu ştiam dacă aveam de gînd să le dau lucrurile sau nu.

— Unde sînt? m-a întrebat el.

La naiba cu asta, mi-am zis.

— Unde sînt?

Tăcere.

Nici măcar n-am văzut cînd Jay Erskine şi-a întins mîna asupra mea a treia oară. Am simţit o zguduitură imensă care mă frigea şi am ţîşnit ca o săgeată în spaţiu, plutind milenii, într-o uitare dezorientată, conştiinţa rămînînd undeva suspendată, trăind ca într-o stare de vis, lăsîndu-mă resemnat în voia valurilor. îi vedeam, într-un fel, dar nu ştiam cine sînt. Existam. N-aveam nici o formă.

Orice ar face, oriunde m-ar duce, în orice crimă extrem de cumplită m-ar băga, n-aveam nici o putere să mă împotrivesc.

Gîndirea mi-a revenit încet. Simţeam undeva arsuri, ca împunsături de cuţite. L-am auzit pe lordul Vaughnley

spunînd ceva şi Pollgate i-a răspuns.

— Cinci mii de volţi.

— E treaz, a zis Erskine.

Lordul Vaughnley s-a aplecat asupra mea, chipu-i era foarte aproape speriat.

— Eşti sigur că e teafăr?

— Da, a spus Pollgate. N-o să păţească nimic, e ceva temporar.

Pentru asta îţi mulţumesc, am zis în sinea mea crispat. Mă simţeam năuc şi-mi venea să vomit. Noroc că sărisem peste micul dejun, ştiind prînzul care mă aştepta.

Pollgate îşi privea ceasul şi clătina din cap.

— De data asta a fost buimac douăsprezece minute. Un şoc de trei secunde este prea mult. Două secunde este mai bine, dar ne ia prea multă vreme. Deja au trecut douăzeci de minute. Şi-a coborît privirea asupra mea. Nu pot să pierd mai mult timp. Ai să-mi dai lucrurile acelea acum, imediat.

De data asta, el ţinea dispozitivul electric, nu Erskine.

Am crezut că pot vorbi. Am încercat. A ieşit ceva: aceeaşi bolboroseală. Am spus:

— O să dureze... zile.

Nu erau vorbe în vînt. Gîndeam vag că, dacă ei credeau că va dura zile, aveau să renunţe să mai încerce chiar pe loc. Logica acum nu prea mai funcţiona.

Pollgate a venit lîngă mine şi mi-a arătat de aproape cei cinci mii de volţi.

— Pistolul pentru şocuri electrice, a spus el.

Era o cutie din material plastic din care ieşeau doi dinţi

metalici, plaţi, de cinci centimetri. A apăsat pe nişte butoane şi, între cele două lamele, a ţîşnit o flacără electrică, cît degetul mare, de un albastru strălucitor şi care trosnea uşor.

Flacăra a sfîrîit trei secunde lungi, încărcate de promisiuni rău prevestitoare, apoi a dispărut la fel de repede pe cît se ivise.

Mi-am mutat privirea de la pistol la chipul lui Pollgate, uitîndu-mă fix în ochii ca două mărgele strălucitoare.

— Săptămîni, am spus.

Asta cu siguranţă l-a lăsat perplex.

— Dă-ne instalaţia de interceptare, a spus el; şi se pare că se aştepta ca şi mine la o lungă şi obositoare încleştare a voinţelor, prin care cred că eu aveam să trec pe jumătate dormind. Lordul Vaughnley i-a spus lui Pollgate încurcat:

— Nu poţi să continui cu asta.

O oarecare coerenţă a revenit în creierul meu. Încleştarea voinţelor, mi-am zis în sinea mea, n-ar trebui să fie necesară.

— O să ne dea lucrurile acelea, a spus Pollgate cu încăpăţînare. N-am să mă las fraierii de un nătărău ca ăsta.

Mîndrie, prestigiu, toate erau absolut intangibile.

Lordul Vaughnley şi-a coborît privirile spre mine neliniştit.

— Am să vă dau ceva mai bun, i-am spus eu.

— Ce?

Vocea mea era mai sigură. Mai puţin hîrîită, mai puţin tărăgănată. M-am mişcat pe scaun, putînd să-mi coordonez

iar braţele şi picioarele. Se pare că asta l-a alarmat pe Jay Erskine, dar pînă la judo mai era cale lungă.

— Ce-o să ne dai? m-a întrebat lordul Vaughnley.

M-am concentrat ca să-mi fac gîtul şi limba să funcţioneze normal.

— Este în Newmarket, am spus. Pentru asta va trebui să mergem acolo. Acum, în după-amiaza asta.

Pollgate a spus iritat:

— Asta-i ridicol.

— Am să vi-l aduc pe Maynard Allardeck, i-am spus lordului Vaughnley.

Un scurt şoc electric cu acel pistol n-ar fi avut un efect mai mare.

— Ce vrei să spui? a zis el, nu cu nedumerire ci cu speranţă.

— Pe tavă, am zis. În puterea dumneavoastră. Exact cum îl doriţi, nu?

Amîndoi îl voiau. O puteam citi pe chipul lui Pollgate tot atît de clar cît şi pe al lordului Vaughnley. Cred că ghicisem, într-un fel, că-i va interesa pe amîndoi.

Jay a spus agresiv:

— Deci lucrurile noastre sînt în Newmarket?

Am, spus cu un efort:

— Acolo le-aţi lăsat.

— Atunci e-n ordine.

Părea că gîndeşte că scopul expediţiei lor a fost atins şi nu l-am mai contrazis.

Nestor Pollgate a spus:

— Jay, adu maşina la intrarea laterală, da?

Şi antipaticul Erskine a plecat.

Pollgate şi lordul Vaughnley au căzut de acord ca Mario, cine o fi fost, să le spună patronilor cursei lui Icefall să nu-şi mai aştepte musafirii la masă pentru că eu avusesem o criză biliară şi lordul Vaughnley se oferise să mă ajute.

— Dar Mario să nu le spună înainte de a pleca noi, a adăugat lordul Vaughnley, pentru că altfel, într-o clipă, o veţi avea aici pe soţia mea şi sînt convins şi pe prinţesă ca să-l doftoricească.

Stăteam şi-i ascultam căzut în letargie, puteam să mă mişc, dar nu voiam, nu-mi mai era greaţă, capu-mi era în ordine, extraordinar de liniştit şi complet lipsit de energie.

După o vreme Jay Erskin s-a întors, avînd acelaşi rînjet exasperant pe chip.

— Poţi să umbli? m-a întrebat Pollgate.

Am spus „da” şi m-am ridicat în picioare, apoi am ieşit pe o uşă laterală într-un coridor scurt şi am coborît pe scările din dos, aurite şi acoperite cu covoare groase, pe unde, fără nici o îndoială, musafirii restaurantului Guineas îşi făceau intrări şi ieşiri discrete, evitînd să dea ochii cu lumea din holul din faţă.

Am coborît scările cu mişcări nesigure, ţinîndu-mă de balustradă.

— Te simţi bine? m-a întrebat lordul Vaughnley plin de bunăvoinţă, sprijinindu-mă de braţ.

I-am aruncat rapid o privire. Cum putea gîndi că mi-e bine era dincolo de priceperea mea. Pesemne că-şi amintea că sînt obişnuit cu pericolele, cu căzăturile, cu contuziile:

dar vînătăile şi fracturile erau cu totul altceva faţă de micul banchet al zilei.

— Da, mă simt bine, i-am spus totuşi, acesta fiind adevărul, dacă ţineai cont de ceea ce era esenţial şi am coborît în siguranţă pînă la parter.

Acolo m-am oprit. Uşa de la intrare era deschisă, iar în dreapta se făcea un coridor.

— Haide, a spus Pollgate, făcînd semn cu mîna spre uşă. Dacă e să mergem, hai, dă-i drumul.

— Hanoracul meu e la vestiar, am spus. Am scos tichetul din buzunar. Hanoracul, vă rog.

— Am să-l aduc eu, a spus lordul Vaughnley, luînd tichetul. Şi-am să-l văd şi pe Mario. Aşteptaţi-mă în maşină.

Era o limuzină. Jay Erskine a trecut la volan. Nestor Pollgate stătea atent lîngă mine, pe bancheta din spate, iar lordul Vaughnley, cînd s-a întors, s-a aşezat în faţă.

— Poftim hanoracul, a spus el întinzîndu-mi-l.

I-am mulţumit şi l-am pus jos, la picioarele mele.

Mario zice că filmele de la curse doar ce s-au terminat, i-a spus el lui Pollgate. O să se ducă direct înăuntru ca să ne scuze. Totul este aranjat. Să plecăm.

Ne-a trebuit o veşnicie ca să ieşim din Londra, în parte din cauza traficului aglomerat, dar cel mai mult pentru că Jay Erskine era un şofer lamentabil, n-avea răbdare şi tot timpul apăsa cu putere pe pedala de frînă. La viteza asta o să facem o oră şi jumătate pînă în Newmarket; iar eu ar fi trebuit să mă simt mai bine pînă atunci.

Nimeni n-a prea vorbit. Jay Erskine a încuiat toate uşile

printr-un dispozitiv central, iar Nestor Pollgate a pus pistolul pentru şocuri electrice, cu cutie cu tot, în buzunarul din dreapta de la haină, ascuns, dar la îndemînă; eu stăteam lîngă el într-o postură ambiguă, pe jumătate prizonier, pe jumătate maestru de manej, mergînd de bună voie, dar sub ameninţare, aşteptînd să-mi recapăt energia fizică, mentală şi psihică.

Pistoale pentru şocuri electrice, am reflectat. Auzisem despre ele, dar nu văzusem nici unul pînă acum. Iniţial au fost folosite de poliţia americană spre a domoli criminalii violenţi şi periculoşi, fără a-i împuşca. Acţiune instantanee. Eficace. Garantată.

Din îndepărtatele lecţii de fizică mi-am amintit că, dacă pisezi cristalele piezo-electrice, obţii scîntei, ca la aprinzătoarele folosite la aragaz. Probabil că pistoalele pentru şocuri electrice erau ca acest aprinzător, dar mai puternice. Sau poate că nu. Probabil că o să întreb pe cineva, ştiu eu? Cinci mii de volţi...

Am privit căzut pe gînduri ceafa lordului Vaughnley, întrebîndu-mă ce chibzuia. Era nerăbdător, se vedea clar. Se învoiseră cu călătoria ca omenii însetaţi pe timp de secetă. Mergeau fără să ştie cu siguranţă motivul, fără să ceară să li se spună. În ochii lor, orice fapt care putea să-i aducă vreun rău lui Maynard Allardeck merita să fie făcut: de aceea, pesemne, lordul Vaughnley la început fusese destul de fericit să mi-o prezinte pe Rose Quince, ca să mă lase liber prin dosare. Probabil că s-a gîndit că distrugerea credibilităţii lui Maynard ar fi putut fi ajutată în continuare doar prin înţepăturile mele.

Am aţipit, apoi m-am trezit brusc şi l-am văzut pe Pollgate cu faţa întoarsă spre mine, scrutîndu-mă cu privirea. Părea nedumerit, dacă chipul lui chiar exprima ceva.

În starea de păpuşă de cîrpe în care mă aflam nu mă puteam gîndi la nimic folositor spre a vorbi, aşa că n-am făcut-o, iar el şi-a întors imediat capul şi a privit pe fereastră, dar eu încă îi simţeam foarte conştient forţa, cruzimea şi distrugerea totală pe care o putea aduce vieţii mele, dacă în următoarele ore dădeam greş.

Mă gîndeam la felul în care îşi organizaseră capcana la restaurantul Guineas.

Patronii cursei cîştigate de Icefall mă invitaseră la dineu, lăsîndu-mi un mesaj la robotul meu telefonic. Nu spuseseră unde, dar precizaseră că mîine, marţi: deci azi. Mesajul fusese interceptat şi transmis lui Pollgate şi, de la el, lordului Vaughnley, care probabil spusese: „Nimic mai simplu, dragul meu, am să-mi unesc forţele cu acelea ale sponsorilor cursei respective, ceea ce cu greu ar putea refuza, iar Kit Fielding va veni categoric, el va face orice spre a o bucura pe prinţesă...”

Pollgate îi cunoştea pe cei de la restaurantul Guineas. Îl cunoştea pe Mario. Ştia că putea obţine o cameră izolată pe timp de o oră. Un asemenea loc el trebuie să-l fi ştiut cu siguranţă.

Probabil că lordul Vaughnley sugerase patronilor cursei restaurantul Guineas. Poate că nu trebuise s-o facă. La restaurantul Guineas se dădeau deseori petreceri pentru sărbătorirea curselor. E foarte probabil ca organizatorii

înşişi să-l fi ales, ştiind că puteau să-şi prezinte acolo filmele.

Gînduri în van. În orice caz, treaba fusese plănuită şi funcţionase.

Am reflectat de asemeni, la alianţa dintre lordul Vaughnley şi Nestor Pollgate, proprietari ai unor ziare rivale, vitriolante, care tot timpul îşi aplicau lovituri jugulare în scris, dar în particular, acţionau de comun acord.

Erau aliaţi, nu prieteni. Nu se mişcau în largul lor unul în prezenţa celuilalt, aşa cum ar face-o prietenii.

Pe 1 octombrie lordul Vaughnley semnase scrisoarea din partea societăţii de caritate prin care-l recomanda pe Maynard pentru titlul de cavaler: o semnase, pesemne, cu uşurinţă, necunoscîndu-l bine.

Apoi, în octombrie, mai tîrziu fiul său Hugh, îi mărturisise afacerile lui Maynard, iar lordul Vaughnley, furios din cale afară, căutase să-i dejoace aranjamentele lui Maynard, determinîndu-l pe Pollgate cu al său *The Flag* să facă demolarea; pentru că acesta era genul practicat de *The Flag...* iar Jay Erskine, care lucrase cîndva pentru lordul Vaughnley, acum era angajat acolo, la *The Flag,* şi se ştia că, din cînd în cînd, nu se dădea în lături de la cîte o treabă ilegală.

Habar n-aveam de ce lordul Vaughnley trebuise să se ducă la Pollgate, de ce apelase la ajutorul lui. Undeva, între ei, exista un motiv. Nu-mi făceam iluzii c-am să primesc vreun răspuns, dacă întrebam.

M-am gîndit că ar fi fost de aşteptat ca lordul

Vaughnley să le spună celor din comitetul de caritate că voia să-şi retracteze aprobarea dată pentru acordarea titlului de cavaler lui Maynard Allardeck. Ei însă ar fi putut să spună: „Foarte rău, fiul tău a fost un prost, dar Allardeck categoric l-a ajutat.” În afară de asta, s-ar putea ca lordul Vaughnley, ca om de presă, să fi considerat că, spre a se răzbuna, sînt mult mai sigure şi mai de efect cîteva paragrafe distructive.

Bănuiam, totuşi, că el era cel care se dusese la producătorii de la emisiunea „Cum se face comerţ”, cel care le spusese: „Căutaţi tot ce puteţi despre Allardeck, discreditaţi-l, eu am să vă plătesc”. Şi fusese înfrînt de însuşi producătorul, care, după spusele lui Rose Quince, era cunoscut că lua şi mai mulţi bani de la victimele sale, spre a le ajuta să scape din cursă.

Emisiunea „Cum se face comerţ”, cu Maynard, ieşise net în favoarea acestuia, ceea ce nu se plănuise cîtuşi de puţin. Şi cred că, după asta, lordul Vaughnley se dusese la Pollgate.

Mi-am închis ochii şi mi-am lăsat mintea să rătăcească. Motorul torcea ca o pisică. Au dat drumul la căldură. M-am gîndit la cai; erau mult mai oneşti decît oamenii. Mîine trebuie să călăresc la Haydock. Mulţumesc lui Dumnezeu că medicul hipodromului nu fusese la Guineas.

Din cînd în cînd gîndul mi s-a oprit la preluări. Veşnica problemă a preîntîmpinării lor.

Pollgate mă va băga în mormînt dacă dădeam greş.

Spre sfîrşitul călătoriei atît forţa fizică cît şi mentală mi-au revenit treptat, aşa cum vine fluxul, şi trăiam un

sentiment extraordinar: Nu ştiusem ce putere aveam cu adevărat pînă în clipa în care am pierdut-o şi am simţit că se reîntoarce. Aşa cum nu-ţi dai seama cît de bolnav ai fost pînă cînd nu te-ai făcut bine.

Mi-am dezmorţit oasele mulţumit de vigoarea ce-mi cuprindea muşchii şi-am respirat adînc, mintea fiindu-mi inundată ca de un talaz, iar Pollgate, pentru care conştiinţa puterii trebuie să fi fost ceva firesc a simţit, într-un fel, reîncărcarea vitală ce se petrecea cu mine şi s-a aşezat şi mai rigid pe locul său.

Erskine a ajuns în curtea lui Bobby la trei şi cinci, cînd caii ar fi trebuit să moţăie liniştiţi, dar se pare că peste tot erau oameni şi o forfotă neobişnuită. Erskine a oprit maşina cu obişnuita-i smucitură şi, după ce Pollgate i-a spus să descuie uşile, am coborît cu toţii.

Holly privea uluită spre noi, în apropiere se mai aflau trei sau patru maşini şi o remorcă pentru cai, cu oblonul coborît, iar flăcăii de grajduri rătăceau încoace şi încolo cu căpestre în mîini.

Spre surprinderea mea, mai era şi Jermyn Graves.

Holly a venit alergînd spre mine şi mi-a spus:

— Fă ceva, omul ăsta e nebun, iar Bobby este înăuntru cu Maynard, care a venit mai devreme şi strigă unul la celălalt, eu nu vreau să intru în casă şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici, e o absurditate.

Văzîndu-mă, Jermyn Graves a venit după Holly. I-a cuprins cu privirea pe Pollgate, Jay Erskine şi lordul Vaughnley şi mi-a spus bătăios:

— Cine dracu sînt oamenii ăştia? Ascultă aici, Fielding,

m-am săturat de ifosele tale, am venit să-mi iau caii.

Mi-am trecut braţul peste umerii lui Holly.

— A fost încasat cecul lui? am întrebat-o.

— Da, lua-l-ar dracu de cec, a spus Graves furios.

Holly a încuviinţat din cap.

— Negustorul de furaje ne-a spus. Cecul a fost lichidat ieri. El şi-a luat banii.

— Ce se întîmplă aici? a întrebat pe un ton apăsat Pollgate.

— Tu să nu te bagi, i-a răspuns grosolan Graves. Fielding, cu tine vreau să stau de vorbă. Îmi dai blestemaţii de cai, dacă nu, am să aduc poliţia pe capul tău.

— Calmaţi-vă, domnule Graves, i-am spus. O să vă aveţi caii.

— Nu sînt în boxele lor.

A aruncat o privire încărcată de întreaga şi vechea sa furie; şi mi-a trecut prin minte că totala sa desconsideraţie faţă de Pollgate era sublimă.

— Domnul Graves, am spus eu adresîndu-mă celor doi proprietari de ziar şi jurnalistului, îşi ia caii din cauza celor citite în „Detalii intime”. După cum vedeţi, puterea presei în acţiune.

— Tacă-ţi fleanca şi dă-mi caii, a spus Graves.

— Da, e-n ordine. Atîta doar că băieţii dumitale au pornit într-o direcţie greşită.

— Jasper, a strigat Graves. Vino aici.

Nepotul ghinionist s-a apropiat, uitîndu-se la mine cu prudenţă.

— Haide, i-am spus făcîndu-i semn din cap. Ocolim prin spate.

Jay Erskine m-ar fi oprit, dar a intervenit Pollgate. L-am dus pe Jasper în cealaltă ogradă şi i-am arătat boxele în care erau caii lui Graves.

— Îmi pare teribil de rău, a spus Jasper.

— Nu face nimic, i-am răspuns şi m-am gîndit că, dacă n-ar fi fost el şi unchiul său, noi n-am fi montat clopoţelul şi, dacă nu era clopoţelul, nu l-am fi prins pe Jay Erskine sus, pe scară şi-am simţit că le eram oarecum recunoscător celor doi Graves.

M-am întors urmat de Jasper care venea cu unul din cai şi i-am găsit pe ceilalţi stînd aproape în acelaşi loc, Jermyn Graves urlînd mai departe că nu are încredere în antrenorul care nu-şi poate achita notele de plată.

— Bobby se descurcă mai bine fără dumneata, domnule Graves, i-am spus. Încarcă-ţi caii şi ia-o din loc.

L-a apucat apoplexia. A deschis şi a închis gura de cîteva ori şi, în cele din urmă, s-a dus la remorcă spre a-şi vărsa focul pe ghinionistul Jasper.

— Slavă ţie, Doamne, a spus Holly. Nu-l pot suporta. Sînt aşa de bucuroasă că eşti aici. Te-ai distrat bine la dineu?

— Grozav, i-am răspuns.

Toţi au auzit şi m-au privit atent.

Lordul Vaughnley a spus dezorientat:

— Cum poţi să rîzi…?

— La naiba, i-am zis. Sînt aici. Sînt în viaţă.

Holly s-a uitat la noi, plimbîndu-şi privirea de la unul la

celălalt, simţind cu intensitate că era ceva în neregulă, ne ştiind ce.

— S-a întîmplat ceva? a întrebat ea scrutîndu-mi chipul.

Am înclinat vag din cap.

— Totul e O.K.

Ea i-a spus lordului Vaughnley:

— El îşi riscă viaţa mai toate zilele săptămînii. Nu poţi să-l înspăimîntaţi prea uşor.

Ei s-au uitat la ea fără să scoată o vorbă, spre amuzamentul meu.

I-am spus:

— Ştii cu cine vorbeşti? şi ea a dat vag din cap, pe jumătate amintindu-şi, dar nefiind sigură.

— Acesta este lordul Vaughnley, proprietarul ziarului *The Towncrier*. Acesta este Nestor Pollgate, proprietarul ziarului *The Flag.* Acesta este Jay Erskine, care a scris paragrafele din „Detalii intime” şi a interceptat telefonul vostru. Am făcut o pauză şi, adresîndu-mă lor, am spus: sora mea, soţia lui Bobby.

Ea s-a apropiat mai mult de mine, şocul citindu-i-se în priviri.

— De ce-au venit aici? Tu i-ai adus?

— Într-un fel, ne-am cam adus unii pe alţii. Unde sînt Maynard şi Bobby?

— Cred că în salon.

Jasper trecea hîrşiind cu cel de al doilea cal prin ogradă, iar Jermyn striga într-una la el. Celălalt băiat de grajd, care venise cu ei, urca şi cobora grăbit din remorcă încercînd să se facă nevăzut.

Nestor Pollgate a spus brusc:

— N-o să stăm aici şi să privim toate astea.

— N-am s-o las pe Holly singură să se descurce cu omul acela, i-am spus. El e un pericol. Şi se află aici din cauza dumitale, aşa că deocamdată rămînem.

Pollgate se agita nervos de colo-colo, dar n-avea unde anume să se ducă. Am aşteptat, fiecare mai mult sau mai puţin nerăbdător, în timp ce Jasper şi flăcăul au ridicat oblonul şi l-au strîns zdravăn, iar Jermyn Graves a făcut cîţiva paşi înapoi spre noi şi-a agitat pumnul spre mine, împungînd aerul cu degetul arătător şi a spus că nimeni nu s-a amestecat în treburile lui fără să scape nepedepsit, aşa că o să aibă grijă s-ajung să-mi dau cu pumnii în cap. O să plătesc pentru tot ce-i făcusem.

— Kit, a zis Holly îngrijorată.

Mi-am pus braţul pe umerii ei şi nu i-am răspuns lui Graves, care, după o vreme, s-a întors brusc pe călcîie, s-a dus la maşină, a urcat înăuntru, a trîntit portiera şi a supraambalat motorul pornind cu o smucitură, care probabil că i-a dezechilibrat caii în remorcă.

— E un porc, a spus Holly. Ce-o să facă?

— Mai mult latră decît muşcă.

— Eu nu sînt aşa, a spus Pollgate.

M-am uitat la el şi i-am întîlnit privirea.

— Ştiu asta, i-am răspuns.

Venise timpul, mi-am zis în sinea mea.

Puterea îmi revenise cînd aveam nevoie de ea. Doamne, dă-mi tărie.

Mi-am desprins braţul de pe umerii lui Holly şi m-am

aplecat în maşina cu care venisem luîndu-mi hanoracul de jos.

I-am spus lui Holly:

— Vrei să-i conduci pe aceşti trei vizitatori în living? Am să-l aduc pe Bobby... şi pe tatăl său.

Ea a răspuns cu ochii măriţi de nelinişte:

— Kit, te rog, fii atent.

— Îţi promit.

Mi-a aruncat o privire plină de îndoieli, dar a pornit odată cu mine spre casă. Dintr-un vechi obicei, am intrat prin bucătărie. Nu cred că ne-am gîndit vreunul din noi să folosim uşa principală, din faţă.

Pollgate, lordul Vaughnley şi Jay Erskine ne-au urmat, iar din hol, Holly i-a condus în living, unde uneori, serile, ea şi Bobby priveau la televizor. Salonul, mai mare, era în faţă şi de acolo se auzeau voci, sau mai bine zis o voce, a lui Maynard, care vorbea într-una.

Mi-am adunat toate resursele interioare ca să trec pragul acelei încăperi şi a fost o mare şi cumplită greşeală. Bobby mi-a spus mai tîrziu că m-a văzut ca atunci în grajd şi în grădină: gangsterul, duşmanul, vechiul vrăjmaş venind din vremuri demult apuse, o ameninţare teribilă şi întunecată.

Maynard spunea monoton, de parcă ar fi zis-o deja de nenumărate ori:

— ...Şi dacă vrei să scapi de el, ai s-o faci şi ai s-o faci azi...

Maynard ţinea în mînă o armă, un pistol, mic şi negru.

A tăcut în clipă în care am intrat înăuntru. Ochii i s-au

mărit. A văzut, cred, ceea ce a văzut şi Bobby: Fielding, satana.

I-a dat lui Bobby pistolul, îndesîndu-i-l în mînă.

— Fă-o, a spus el fioros. Fă-o acum.

Ochii fiului său erau sticloşi, ca în grădină.

N-avea s-o facă. Nu putea...

— Bobby, am spus eu brusc, rugător: şi el a ridicat pistolul şi l-a îndreptat direct spre pieptul meu.

XX

M-am întors cu spatele spre el.

Nu voiam să-l văd cînd o face; cînd va distruge vieţile noastre, a mea, a lui, a lui Holly şi a copilului. Dacă el avea de gînd să tragă, eu n-aveam de gînd să privesc.

Timpul trecea, se dilata, îi pierdusem măsura. Mi-a răsărit în minte Danielle.

I-am auzit vocea lui Bobby aproape, în spatele meu.

— Kit...

Stăteam înţepenit, ca o stană de piatră. Nu poţi să-l înspăimînţi prea uşor, spusese Holly. Bobby cu acel pistol băgase spaima în mine, aducîndu-mă într-o stare de imobilitate, de disperare.

M-a ocolit şi a venit în faţa mea, tot atît de alb pe cît cred că eram şi eu. M-a privit drept în ochi. Ţinea pistolul la orizontal, fără să mai ţintească şi mi l-a pus în mînă.

— Iartă-mă, mi-a spus.

Nu puteam să vorbesc. S-a întors năuc şi s-a îndreptat

spre uşă. Holly a apărut acolo, cu un chip întrebător şi el a îmbrăţişat-o, a strîns-o cu putere la piept, de parcă supravieţuise unui cutremur, ceea ce şi era.

Am auzit un zgomot vag în spatele meu, m-am întors şi l-am văzut pe Maynard înaintînd, cu faţa lac de transpiraţie, cu dinţii dezveliţi, imaginea plină de şarm demult dusă. M-am întors ţinînd în mînă pistolul şi el l-a văzut, s-a tras un pas în spate, apoi încă unul şi încă unul, arătînd înfricoşat, bolnav.

— Ţi-ai incitat propriul fiu să comită o crimă, i-am spus cu amărăciune. L-ai făcut să-şi piardă minţile.

— Ar fi fost un. accident, a zis el.

— Un Allardeck omorînd un Fielding n-ar fi fost luat drept un accident.

— Aş fi depus mărturie, a răspuns el.

Îl detestam. I-am spus: „Du-te în living” şi am rămas în spate ca să-l las să treacă, ţinînd tot timpul pistolul îndreptat asupra lui.

N-avusese curajul să mă-mpuşte el însuşi. Determinîndu-l pe Bobby s-o facă... această crimă era mai gravă.

Nu fusese bună ideea de a-l aduce cu scopul expres de a scăpa de mine odată pentru totdeauna. El aproape că reuşise. N-a fost decît propria mea greşeală stupidă.

Am traversat holul şi am intrat în living. Pollgate, Erskine şi lordul Vaughnley erau cu toţii acolo, iar Bobby şi Holly, încă ţinîndu-se de mînă, stăteau deoparte. Am păşit înăuntru avînd senzaţia că intru într-o cuşcă plină de tigri, iar Holly mi-a spus mai tîrziu că arătam atît de fioros că ea

aproape nu şi-a dat seama că sînt fratele ei.

— Luaţi loc, am spus. Dumneata, am făcut semn spre Maynard, în scaunul acela. Era un scaun adînc, ce-l învăluia şi care nu-i permitea să ţîşnească brusc din el. Dumneata lîngă el, i-am spus lui Erskine. Apoi lordul Vaughnley pe sofa.

Pollgate s-a uitat la locul liber de lîngă lordul Vaughnley şi s-a aşezat în tăcere.

— Scoate pistolul pentru şocuri electrice, i-am spus. Pune-l pe duşumea. Împinge-l cu piciorul încoace.

I-am simţit refuzul, i l-am citit în ochi. Apoi a ridicat din umeri, a scos cutia neagră, plată şi a făcut precum îi cerusem.

— E-n ordine, am spus eu, o să vedeţi o casetă video. Mi-am coborît privirile spre pistol. Nu sînt un bun trăgător. Nu ştiu ce-aş nimeri. Aşa că staţi pe locurile dumneavoastră. I-am întins hanoracul lui Bobby. Caseta este într-unul din buzunarele cu fermoar.

— S-o pun acum? m-a întrebat el după ce a găsit-o şi a scos-o afară.

Mîinile îi tremurau, vocea îi era nesigură. Să te ia dracu, Maynard, am zis în sinea mea.

— Da, acum, am răspuns. Holly, trage draperiile şi aprinde o veioză, o să se întunece pînă terminăm.

Nimeni n-a scos o vorbă cît ea a tras draperiile lăsînd afară ziua răcoroasă, iar Bobby, a pornit televizorul şi video punînd caseta în lăcaşul ei. Pollgate se uita posomorit la hanoracul pe care Bobby îl lăsase pe un scaun, iar lordul Vaughnley şi-a aruncat ochii de la pistol la

chipul meu şi din nou în depărtare.

— Gata, a spus Bobby.

— Dă-i drumul, i-am zis, şi aşază-te şi tu şi Holly şi priviţi.

Am închis uşa şi m-am proptit cu spatele de ea, aşa cum făcuse lordul Vaughnley în restaurantul Guineas, iar pe ecranul televizorului a apărut chipul lui Maynard clar, luminos şi zîmbitor.

El a început să se agite spre a se ridica din scaunul adînc.

— Stai jos, i-am spus plat.

Pesemne că ghicise că ceea ce urma era banda pe care o crezuse distrusă. A privit spre pistolul din mîna mea şi a apreciat distanţa pe care o avea de parcurs ca să ajungă pînă la mine şi s-a afundat în perne, parcă dintr-o dată fără vlagă.

Interviul înainta, derulîndu-se de la politeţea calmă la atacul direct şi gura lordului Vaughnley s-a întredeschis uşor.

— Pe acesta nu l-aţi văzut pînă acum? l-am întrebat.

A răspuns: „Nu, nu”, fără să-şi desprindă privirea de pe ecran şi am presupus că Rose nu găsise că ar fi necesar să alerge cu banda ei şterpelită la proprietar în cele două zile cît o avusese în clădirea ziarului *The Towncrier*.

Le-am urmărit chipurile în timp ce se uitau la televizor. Maynard era bolnav, Erskine, complet lipsit de expresie, lordul Vaughnley îşi pironise ochii în ecran, lui Pollgate i se trezise brusc interesul, Bobby şi Holly păreau îngroziţi. M-am gîndit îndurerat că Bobby era pradă unor şocuri

cumplite: nu este deloc amuzant să afle că tatăl tău făcuse atîta rău şi cu atîta cruzime.

Interviul s-a terminat, fiind urmat de soţii Perryside care povesteau cum l-au pierdut pe Metavane, apoi pe George Tarker cu sinuciderea fiului său şi Hugh Vaughnley, care implora să se întoarcă acasă; iar în final, din nou Maynard zîmbind infatuat.

Impactul asupra mea a fost şi mai mare, iar ceilalţi parcă rămăseseră stane de piatră. Expresiile lor, la sfîrşitul acestei ore şi treisprezece minute erau identificate, chipuri total absorbite, ochii holbaţi şi m-am gîndit că Joe ar fi fost mulţumit să vadă efectul montajului său, lovitura fusese zdrobitoare, dovadă tăcerea din final.

Judecata se terminase: inculpaţii fuseseră daţi în vileag. Rămînea doar să fie pronunţată sentinţa.

Ecranul, din negru, a trecut într-un peisaj hibernal, dar nimeni nu s-a clintit de pe locul său.

M-am desprins de lîngă uşă, am traversat camera şi am stins aparatele.

— Bun, am spus. Acum ascultaţi.

Ochii tuturor s-au îndreptat spre mine cu o concentrare neprefăcută, Maynard era negru de umilinţă şi trupu-i vlăguit i s-a cufundat în scaun.

— Dumnevoastră, m-am adresat lordul Vaughnley şi lui Nestor Pollgate, dumneavoastră sau ziarele dumneavoastră veţi plăti fiecare lui Bobby suma de cincizeci de mii de lire drept compensaţie. Veţi da declaraţii, aici şi acum, în această cameră, de faţă cu martorii, că veţi achita banii în trei zile şi acele declaraţii

vor fi legale şi obligatorii.

Lordul Vaughnley şi Nestor Pollgate priveau, pur şi simplu, încremeniţi.

— Şi, în schimb, am spus eu, veţi primi instalaţia de interceptare şi celelalte dovezi ale activităţii pasibile de pedeapsă penală a lui Jay Erskine. Din partea mea veţi avea tăcere deplină în privinţa diverselor atacuri asupra persoanei şi bunurilor mele. Vi se va înapoia poliţa de treizeci de mii de lire, care acum se află în seiful managerului meu bancar. Şi veţi avea caseta pe care aţi privit-o adineaori.

Maynard a spus: „Nu”, pe un ton de un protest chinuit, dar nimeni nu i-a dat nici o atenţie.

— Dumneata, i-am spus lui Maynard, ai să scrii o declaraţie prin care te angajezi să-i plăteşti lui Bobby în trei zile suma de două sute cincizeci de mii de lire, care va acoperi depăşirea contului din bancă, împrumuturile, ipotecile pe această casă şi grajduri, pe care dumneata şi tatăl dumitale l-aţi pus pe Bobby să le plătească şi care, de drept, trebuiau să fie ale lui prin moştenire.

Gura lui Maynard s-a deschis, dar n-a ieşit nici un sunet.

— Şi de asemeni, ai să-i dai martorului şi doamnei Perryside singura acţiune pe care încă o mai deţii la Metavane.

A început să dea anemic din cap.

— Şi, am continuat eu, în schimb, vei avea asigurarea mea că n-o să apară simultan mai multe copii ale acestei casete, care să meargă în locuri ce-ar putea fi interesate,

ca de pildă, la arbitrul şef de la Clubul Jocheilor, sau la persoanele din conducerea societăţii de caritate, al cărei nou preşedinte eşti, sau în zeci de alte locuri în City. Am făcut o pauză. Cînd Bobby va avea banii în bancă, atunci vei fi şi dumneata în siguranţă din partea mea. Dar această siguranţă va fi întotdeauna condiţionată de faptul că n-ai să faci în viitor nici un rău, nici lui Bobby şi Holly, nici mie. Casetele vor exista întotdeauna.

Lui Maynard i-a revenit vocea. Dar gîjîită şi nesigură.

— Asta e jecmănire, a spus el sec. E şantaj.

S-a făcut tăcere.

Maynard s-a chircit în scaun, parcă-şi pierduse din proporţii şi nici Pollgate, nici lordul Vaughnley n-au scos o vorbă.

— Bobby, i-am spus, ia caseta din aparat, du-o de aici şi pune-o undeva în siguranţă şi adu nişte hîrtie de scris pentru declaraţii.

Bobby s-a ridicat încet, parcă topit.

— Ai spus că putem să avem caseta, a zis Pollgate şovăitor.

— Aşa e, după ce Bobby îşi va fi primit banii. Dacă banii vor fi toţi în bancă, în siguranţă, pînă vineri, o veţi avea atunci, laolaltă cu lucrurile ce-l vor scăpa pe Erskine de puşcărie.

Bobby a plecat cu caseta, iar eu am contemplat chipurile lipsite de expresie ale lordului Vaughnley şi Pollgate şi m-am gîndit că păreau mult prea liniştite. Prin comparaţie, Maynard, care se holba la mine din scaunul său, era un caz simplu, reacţiile sale puteau fi prevăzute.

Erskine arăta ca de obicei, rece şi tăios, dar fără surîsu-i încrezut, ceea ce era o îmbunătăţire.

Bobby a revenit cu nişte coli de hîrtie, cu antet, pe care de obicei le folosea pentru notele de plăţi cu proprietarii şi a dat cîte una lui Nestor Pollgate şi lordului Vaughnley şi, fără să se clintească din loc, a întins braţul cît a putut şi pe a treia a dat-o tatălui său, ţinîndu-şi capul întors, nevoind să-l privească în faţă.

I-am cuprins cu privirea pe cei trei care stăteau împietriţi cu foile goale în mîini şi prin capul meu se perindau cuvinte şi fraze iară şir.

— Aşteptaţi, am spus. Nu scrieţi încă.

Cuvintele care mi se preumblau prin minte erau: „nul”, „obţinut prin ameninţări” şi „nul, pentru că a fost smuls cu forţa, sub ameninţarea pistolului”.

M-am întrebat dacă gîndul îmi venise singur sau se zămislise în capul vreunuia din acea încăpere şi m-am uitat atent la chipurile lor, unul cîte unul, cercetîndu-le ochii.

— Nu era Maynard. Nici Erskine. Nici lordul Vaughnley.

Pleoapele lui Nestor Pollgate au tresărit.

— Bobby, i-am spus, ia cutia aceea neagră de pe duşumea şi arunc-o pe fereastră, în grădină.

El părea nedumerit, dar a făcut cum i-am cerut şi, prin draperii, a pătruns în cameră o rafală de aer şfichiuitor, de noiembrie.

— Acum pistolul, i-am spus şi i l-am dat.

L-a luat cu grijă, l-a aruncat afară şi a închis din nou fereastra.

— E în ordine, am spus, băgîndu-mi intenţionat mîinile

în buzunare, aţi auzit cu toţii propunerile. Dacă le acceptaţi, vă rog scrieţi declaraţiile.

O vreme nimeni nu s-a mişcat. Apoi lordul Vaughnley a întins mîna spre măsuţa de cafea din faţa lui şi a luat o revistă, pe care a pus coala de hîrtie. Cu gura uşor ţuguiată, dar într-o totală linişte, a scos un pix din buzunarul interior al hainei, i-a apăsat capătul şi a scris o frază scurtă, punîndu-şi semnătura şi adăugind data.

I-a întins foaia lui Bobby, care a înaintat şovăitor şi a luat-o.

— Citeşte-o cu voce tare, i-am zis.

Cu un glas tremurat, Bobby a pus:

— Promit să-i plătesc lui Robertson Allardeck cincizeci de mii de lire în trei zile de la această dată. Şi-a ridicat privirile spre mine. Este semnată William Vaughnley şi data este cea de azi.

M-am uitat spre lordul Vaughnley.

— Mulţumesc, i-am spus pe un ton neutru.

I-a dat revista, spre a-i servi drept suport, lui Nestor Pollgate şi i-a oferit propriul său pix. Nestor Pollgate le-a acceptat pe amîndouă cu un chip complet imobil şi a scris şi el la rîndul său.

Bobby i-a luat hîrtia, şi-a aruncat ochii spre mine şi-a citit cu voce tare:

— Promit să-i plătesc lui Robertson Allardeck cincizeci de mii de lire de azi în trei zile. Semnează Nestor Pollgate. Este datată cu ziua de azi.

— Mulţumesc, i-am spus lui Nestor Pollgate.

Bobby se uita uşor uluit la cele două documente pe care

le ţinea în mînă. Mi-a trecut prin minte gîndul că ele vor lichida datoria pe care o avea pentru mînjii nevînduţi. După ce-i va vinde, tot ce obţinea pe ei va fi un cîştig.

Lordul Vaughnley şi Jay Erskine, ca într-un fel de ritual parcă, i-au trecut revista şi pixul lui Maynard.

El a scris cu furie, pixul scrijelind cu putere hîrtia. Am luat eu însumi de la el pagina şi am citit-o cu voce tare:

— Promit să-i plătesc fiului meu, Robertson, două sute cincizeci de mii de lire în trei zile. Maynard Allardeck. Data de azi.

Mi-am ridicat privirile spre el.

— Mulţumesc, i-am spus.

— Mie să nu-mi mulţumeşti. Mulţumirile tale sînt o insultă.

De fapt eram atent să nu-mi arăt triumful, deşi, în cazul lui, îl simţeam într-adevăr: şi trebuia s-o recunosc faţă de mine însumi cu tristeţe că în acest triumf categoric era ceva din vechea duşmănie. Un Fielding îl învinsese pe un Allardeck şi aş îndrăzni să spun că străbunii mei jubilau de bucurie.

I-am dat lui Bobby declaraţia lui Maynard. Acesta avea să-i lichideze toate datoriile şi să-i creeze o bază sigură ca să-şi poată cîştiga un trai rezonabil ca antrenor, iar el ţinea hîrtia fără să-i vină să creadă, de parcă s-ar fi putut evapora din faţa ochilor săi.

— Ei bine, domnilor, am spus eu vesel, deci aduceţi cecurile pe vineri şi veţi primi declaraţiile înapoi, semnate aşa cum trebuie.

Maynard s-a ridicat, păru-i blond, încărunţit îi era încă

pieptănat cu grijă, chipul încruntat, iar costumul scump îi cădea impecabil, fără nici o cută; cochilia exterioară rămăsese intactă, interiorul era pulbere.

Nu se uita la nimeni, evita ochii celorlalţi. S-a îndreptat spre uşă, a deschis-o şi a ieşit afară, fără să arunce nici o privire înapoi. În urma lui s-a aşternut tăcerea ce s-a prelungit aidoma aceleia de la sfîrşitul casetei; ticăloşiile atinse de Maynard te lăsau fără grai.

Nestor Pollgate s-a ridicat în picioare, înalt, încruntat, puterea-i era încă intactă. S-a uitat la mine prudent, mi-a trimis o singură şi scurtă înclinare din cap şi i s-a adresat lui Holly:

— Pe unde pot să ies?

— Am să vă conduc eu, a spus ea părînd abătută şi s-a îndreptat spre hol.

Erskine a urmat-o, faţa-i ciupită şi mustaţa-i roşcovană, căzută pe oală vorbind, într-un fel, despre permanenta-i şi nestrămutata ură faţă de cei pe care-i vătămase.

Bobby a plecat după el, ducîndu-şi cele trei declaraţii cu grijă, de parcă s-ar fi putut sparge şi ultimul care s-a ridicat a fost lordul Vaughnley. A dat din cap, a înălţat din umeri şi a întins braţele, oarecum stînjenit.

— Ce pot să spun? a zis el. Ce-o să spun cînd am să te văd la curse?

— Bună dimineaţa, Kit, am răspuns eu.

Ochii-i cenuşii aproape că au zîmbit, înainte ca stînjeneala să se reîntoarcă.

— Da, dar după ceea ce ţi-am făcut noi în restaurantul Guineas... a zis el.

Am dat din umeri.

— Şansele războiului, am spus eu. Nu mă dau în lături de la el, dacă la asta v-aţi referit. Am pornit războiul asupra ziarului *The Flag.* Dacă ai căutat lupta, nu te plînge de răni.

A spus curios:

— Aşa vezi tu cursele, la fel cum vezi viaţa?

— Nu m-am gîndit la asta, dar, da, pesemne că da.

— În orice caz, îmi pare rău, a zis el. Habar n-am avut cum o să fie. Jay Erskine a adus pistolul... a zis că două şocuri electrice scurte şi ai să arăţi ca un mieluşel. Nu cred că Nestor şi-a dat seama de cît de rău are să fie...

— Mde, dar a fost de acord, am spus eu sec.

— Asta pentru că dumneata i-ai ignorat toate ameninţările, mi-a explicat lordul Vaughnley cu o undă de onestitate, voind să mă facă să înţeleg şi poate să iert.

— În privinţa închisorii? am întrebat.

A dat din cap.

— Sam Leggatt l-a avertizat că eşti inteligent... i-a spus că o încercare de a-ţi înscena ceva ar putea să se întoarcă împotriva lor, că ai putea să aduci ziarului *The Flag* şi lui Nestor însuşi probleme foarte serioase... David Morse, avocatul lor a fost de aceeaşi părere, adică să nu se încerce nimic. Sam Leggatt mi-a spus. Dar trebuie să-l înţelegi pe Nestor. Nu-i place să fie înfruntat. A zis că n-are de gînd să se lase înfrînt de un... ă-ă... jocheu.

Cuvinte jignitoare nerostite, mi-am zis amuzat.

— Erai evaziv, a spus el. Nestor începuse să-şi piardă răbdarea.

— Mi-a interceptat telefonul?

— A-ă, da.

— Mda, am spus. Maynard Allardeck încearcă să preia ziarul *The Towncrier?*

A clipit şi a spus:

— Ă-ă... Apoi şi-a revenit. Ai ghicit?

Părea probabil. Maynard a luat jumătate din acţiunile lui Hugh printr-un şiretlic. M-am gîndit că ar putea să fie chiar el cel care are în vedere întreaga afacere.

Lordul Vaughnley a încuviinţat din cap.

— O companie... Allardeck este în spatele ei. Cînd Hugh a mărturisit, am pus oameni să se intereseze de legăturile lui Allardeck. Să facă doar cercetări ca să afle murdăriile. Pînă atunci habar n-am avut că el era proprietarul societăţii... numele lui nu apăruse la suprafaţă. Nu ştiam altceva decît că era vorba despre aceeaşi companie care, cu un an în urmă, aproape că pusese mîna pe *The Flag.* O companie foarte agresivă. La costat pe Nestor o avere ca să le depăşească licitaţia, cu mult mai mult decît ar fi trebuit în mod normal să plătească.

Doamne Dumnezeule, mi-am zis în sinea mea.

— Aşa că, atunci cînd aţi aflat că Maynard era principalul duşman, am spus eu şi ştiaţi, de asemeni, că fusese propus recent pentru titlul de cavaler, v-aţi gîndit că măcar i-aţi putea-o plăti şi, întîmplător, l-aţi rugat pe Pollgate s-o facă în *The Flag?*

— Nu totul a fost întîmplător. Nestor a spus că va fi încîntat să se ocupe de asta, din moment ce Allardeck îl costase atît de mult.

— Nici, cel puţin, nu v-a trecut prin minte ce iad puneaţi la cale în privinţa lui Bobby?

— Erskine şi-a dat seama că nu putea ajunge la telefonul lui Allardeck... aşa că l-au ales pe fiul lui.

— Fără nici o strîngere de inimă? am spus eu.

— Ă-ă... da.

— Şi cumplit de răzbunător, să distribui toate acele exemplare furnizorilor lui Bobby.

A răspuns fără multe scuze:

— Nestor s-a gîndit că se va face mai multă vîlvă în acest mod. Ceea ce s-a şi întîmplat.

Din living ne-am îndreptat spre hol. El îmi spusese ceea ce nu-l întrebasem: de unde a început alianţa. Din duşmănia comună faţă de Maynard, care-i costase pe amîndoi scump.

— Veţi folosi caseta, l-am întrebat, ca să-l opriţi acum pe Maynard să-şi urmeze calea?

Mi-a aruncat o privire fugară.

— Asta ar fi şantaj, a spus el blînd.

— Absolut.

— Cincizeci de mii de lire, a zis el. Caseta e ieftină la preţul ăsta.

Am intrat în bucătărie şi a urmat iar o pauză.

— *The Towncrier* este al treilea ziar care a avut probleme cu compania lui Allardeck, a spus el. Un ziar după altul... el n-o să renunţe pînă nu pune mîna pe unul.

— E obsedat, am spus eu. Şi, în afară de asta, toată viaţa şi-a dorit să aibă putere asupra celorlalţi... să i se facă temenele. Să fie lord.

Lordul Vaughnley a rămas cu gura căscată. I-am povestit despre bunicul meu şi despre Maynard cînd avea nouă ani.

— El nu s-a schimbat, i-am spus. Încă-şi mai doreşte acele lucruri. Sir, mai întîi şi, după aceea, lord. Dar nu vă faceţi griji, n-o să le aibă. Am dat o copie a casetei acolo unde dumneavoastră aţi trimis scrisoarea societăţii de caritate.

A amuţit. A întrebat anemic:

— Cum ai aflat despre acea scrisoare?

— Am văzut-o, i-am spus. Mi-a fost arătată. Am vrut să aflu cine ştia că s-ar putea ca Maynard să fie ridicat la rangul de cavaler şi iat-o, cu semnătura dumneavoastră.

A clătinat din cap: se pare, o reflecţie asupra vieţii, în general.

Am ieşit din bucătărie în aerul rece de afară. În curte toate luminile erau aprinse şi uşile de la unele boxe deschise, flăcăii de la grajduri făcîndu-şi munca lor obişnuită de seară.

— De ce aţi încercat să mă opriţi de a vorbi cu Hugh? l-am întrebat.

— Acum văd că m-am înşelat. Dar atunci... pe vremea aceea îl presai pe Nestor pentru o compensaţie considerabilă. El, pur şi simplu, voia să capete înapoi instalaţia de interceptare şi să te facă să taci. A dat din mîini. Vezi, nimeni nu şi-a imaginat că ai să faci tot ceea ce ai făcut.. Adică, nu se punea decît problema de a-l discredita pe Allardeck în public, nimeni n-ar fi putut prevedea... nimeni nici măcar nu s-ar fi gîndit la existenţa

ta şi nici vorbă ca să fii luat în consideraţie ca un factor determinant. Nimeni nu ştia că ai să-ţi aperi cumnatul, sau că eşti… aşa cum eşti.

Am traversat curtea îndreptîndu-ne spre maşină unde Pollgate şi Erskine aşteptau, figuri abia întrezărite în dosul geamurilor.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, i-am spus, aş afla dacă bookmakerul la care a făcut pariuri Hugh este salariatul lui Maynard. În caz că este, cred că aţi putea să-l învinuiţi de escrocherie şi să căpătaţi acţiunile lui Hugh înapoi.

Ne-am oprit la cîţiva paşi de maşină.

— Eşti generos, a zis el.

Am rămas acolo, faţă-n faţă, neştiind dacă să ne strîngem sau nu mîinile.

— Hugh n-a avut nici o şansă în faţa lui Maynard, am spus eu.

— Nu. A făcut o pauză. Am să-l las să vină acasă.

M-a privit îndelung, aşa cum stăteam acolo, creierul din spatele ochilor cenuşii probabil cîntărind.

Chiar dacă nu fusese în intenţia lui, el declanşase atacurile asupra lui Bobby; totuşi, din cauza lor, Bobby avea să iasă mult mai bine. Din noroi, aur.

Dacă-mi oferă mîna, mi-am zis, am s-o iau.

O tentativă şovăielnică, asta e ce-a făcut. I-am strîns-o scurt; o recunoaştere, un armistiţiu.

— Ne vom vedea la curse, i-am spus.

*

* *

După ce ei au plecat, m-am dus şi-am găsit pistolul şi dispozitivul pentru şocuri electrice în faţa ferestrei de la living şi, cu ele în buzunar, m-am întors în bucătărie, unde Holly şi Bobby arătau mai mult uluiţi decît fericiţi.

— Bem un ceai? am întrebat eu binedispus.

Păreau că nu m-au auzit. Am pus ceainicul pe foc şi am scos nişte ceşti.

— Kit... a zis Holly. Bobby mi-a spus...

— Mda, bine... aveţi o lămîie? am întrebat.

Fără să rostească nici un cuvînt, ea mi-a adus una din frigider şi a tăiat-o felii.

Bobby a spus:

— Aproape că te-am omorît.

Mi-am dat seama că amărăciunea lui încă-l împiedica să înţeleagă deplin, sau să sărbătorească, schimbarea norocului său. Era tot palid şi cu cearcăne în jurul ochilor.

— M-ai înspăimîntat prosteşte, i-am spus. Hai s-o dăm uitării.

— Cum o să putem?

— Bine. L-am lovit uşor peste braţ. Concentrează-te, bătrîne asupra faptului c-ai să fii tată.

Ceainicul fierbea şi Holly a pregătit ceaiul: apoi am auzit o maşină intrînd în curte.

— S-au întors, a spus Holly îngrozită.

Am ieşit cu toţii afară, plini de teamă, ca să vedem.

Era o limuzină şi uluitor de cunoscută. Două din uşile ei s-au deschis şi, printr-una, a ieşit Thomas, şoferul

prinţesei, în uniforma sa cea mai bună, iar prin cealaltă a ţîşnit Danielle.

— Kit... Mi s-a aruncat în braţe, cu chipul contorsionat de nelinişte. Eşti... eşti, într-adevăr, teafăr?

— Da, sînt. După cum vezi.

Şi-a pus capul pe umărul meu şi am ţinut-o strîns la piept, i-am simţit tremurul şi i-am sărutat părul.

Thomas a deschis cea de a treia uşă a maşinii, a ajutat-o pe prinţesă să coboare şi i-a ţinut haina de samur ca să şi-o pună peste costumul de mătase, să nu-i fie frig.

— Kit, sînt bucuroasă să văd că trăieşti şi eşti teafăr, a spus ea calm înfăşurîndu-se în haina de blană. Şi-a plimbat privirile de la mine, la Bobby şi Holly. Tu eşti Bobby şi tu Holly, aşa-i?

Le-a întins mîna şi ei au strîns-o stingheriţi.

— Sîntem aici, a spus ea, pentru că nepoata mea, Danielle, a insistat să venim. Ea explica, scuzîndu-şi, într-o oarecare măsură, prezenţa. Cînd am ajuns acasă după dineul în cinstea lui Icefall, a spus ea adresîndu-mi-se mie, Danielle ne aştepta pe trotuar. Zicea că eşti într-un pericol foarte mare şi că te afli în casa sorei tale, în Newmarket. Habar n-avea cum de ştia, dar era sigură. A spus că trebuie să plecăm imediat.

Bobby şi Holly priveau uluiţi.

— Şi cum ştiu că telepatia, în ceea ce te priveşte, Kit, categoric există, a spus prinţesa, şi cum tu dispăruseşi de la masă şi mi se transmisese că eşti bolnav, şi cum Danielle era înnebunită... am venit. Şi văd că ea a avut dreptate, cel puţin în parte. Tu te afli aici, în casa sorei tale.

— Ea a avut dreptate întru totul, a spus calm Holly. El a fost în pericol... la o fracţiune de secundă de moarte. Şi-a îndreptat privirile spre mine. Atunci te-ai gîndit la ea?

Am înghiţit în sec.

— Da, într-adevăr.

— Dumnezeule mare, a exclamat Holly...

— Şi Kit zice la fel, a spus Danielle ridicîndu-şi capul de pe umărul meu şi începînd să-şi revină. E teribil.

— Nouă întotdeauna ni se întîmpla, a spus Holly. S-au uitat la Danielle cu înţelegere şi cu un interes crescînd şi a zîmbit uşor, încîntată. Ea e la fel ca noi, nu?

— Nu ştiu, i-am răspuns. Niciodată n-am ştiut ce gîndeşte.

— După asta, s-ar putea să ştii; şi, adresîndu-se Daniellei cu prietenie, a spus: Gîndeşte-te la ceva. Vezi dacă poate să-ţi spună ce este.

— O.K.

S-a făcut tăcere. Singurul gînd din capul meu era că telepatia este imprevizibilă şi că rareori funcţiona la comandă.

Mi-am plimbat privirile de la prinţesă la Bobby şi Holly şi am văzut pe chipurile lor aceeaşi speranţă, aceleaşi aşteptări, aceeaşi convingere că acest moment ar putea conta pentru viitorul nostru, al tuturor.

Am privit-o pe Danielle în ochi, zîmbind. Ştiam cu certitudine.

— Huse, am spus.

— SFÎRŞIT —